

İSTANBUL

HATIRALAR VE ŞEHİR

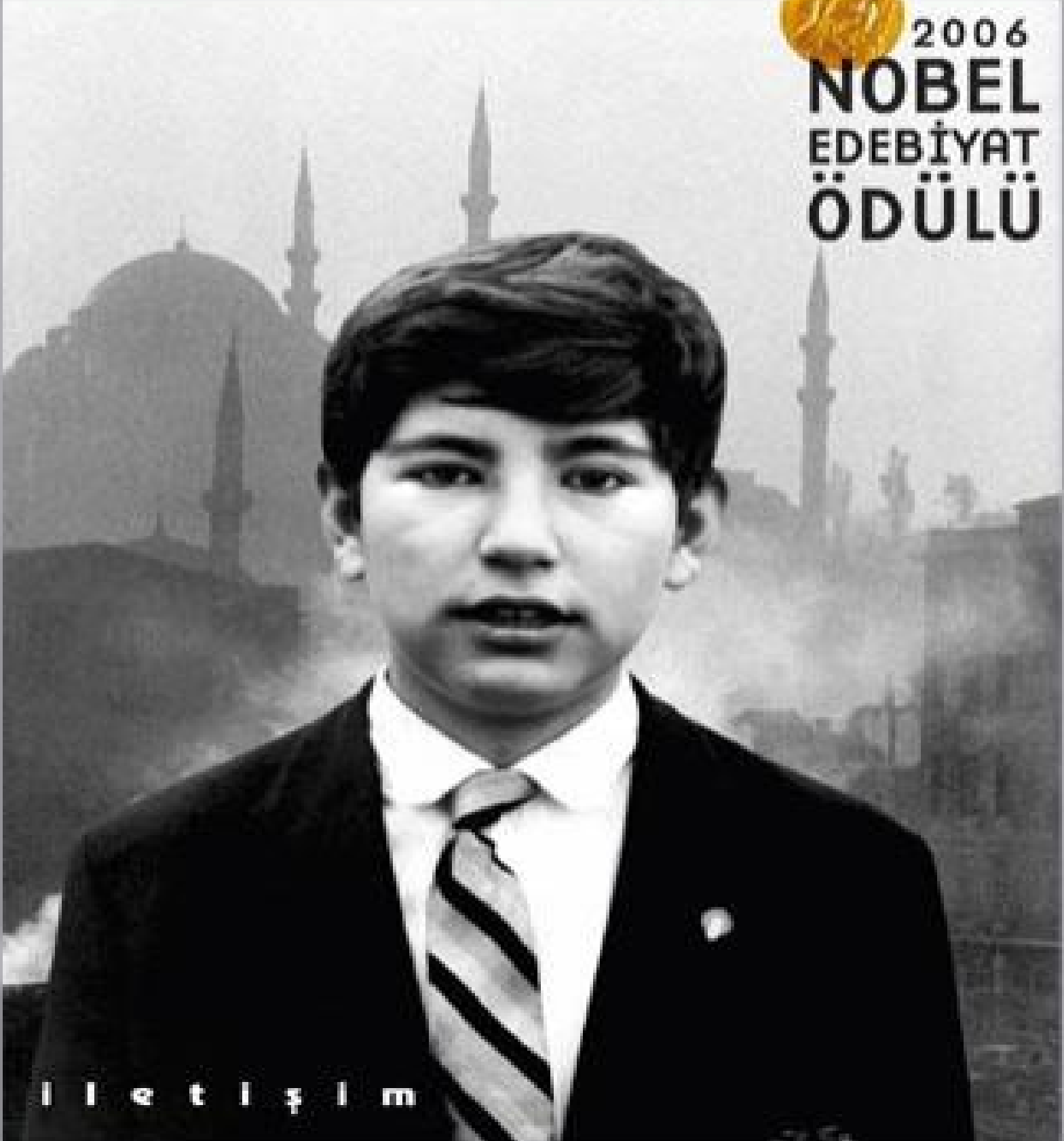
ORHAN

PAMUK



2006

**NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ**



iletişim

ORHAN PAMUK

İSTANBUL

Hatıralar ve Şehir

“Ruhumdaki bu kırılmayı hissediyor, yaklaşan yalnızlığımdan telaşa kapılıyor, içine düşmekte olduğum karanlığın bir hayat tarzı olmasından korkarak herkes gibi olmaya karar veriyordum: On yedi-on sekiz yaşlarımda bir dönem herkesi güldüren, her fırsatta şaka yapan, herkesle arkadaşça, hatta serserice iyi geçinen bir cemaat adamı gibi gözükmeyi başardım... Herkesin kafayı fazla takmadan yaptığı şeyleri yapabilmek için niye benim dışımı sıkmam, gayret etmem, sonra da poz yaptığım için kendimden nefret etmem gerekiyordu?” Pamuk çocukluk ve gençliğini anlatıyor...

Yazarın kendini “ben” olarak ilk hissedişinden, annesine, babasına, ailesine yönelen hikâyeye, bir hüznün ve mutluluk kaynağı olarak İstanbul sokaklarına açılıyor.

Günümüzün büyük romancısının gözünden 1950’lerin İstanbul sokaklarını, parke taşı kaplı caddeleri, yanıp yıkılan ahşap konakları, eski bir kültürün yok oluşuyla, onun külleri ve yıkıntıları arasından bir yenisinin doğuşunun zorluklarını keşfederken Pamuk’un ruhsal dünyasının oluşumunu bir dedektif romanı okur gibi hızla izliyoruz... Bu özgün ve benzersiz eserde, okurken elden bırakamadığımız kitaplara has o ruh ve duygu birliği var. Orhan Pamuk’un, Ara Güler başta olmak üzere İstanbul’un büyük fotoğrafçılarının çektiği on binlerce kareden ve kendi kişisel albümünden seçtiği fotoğraflar hikâyeye eşlik ediyor.

Orhan Pamuk 1952’de İstanbul’da doğdu ve *Cevdet Bey ve Oğulları* ve *Kara Kitap* adlı romanlarında anlattığına benzer bir ailede ve elinizdeki İstanbul adlı kitabında anlattığı gibi, Nişantaşı’nda büyüüp yetişti. New York’ta geçirdiği üç yıl dışında hep İstanbul’da yaşadı. Liseyi Robert Koleji’nde bitirdi, İstanbul Teknik Üniversitesi’nde üç yıl mimarlık okudu, 1976’da İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Enstitüsü’nü bitirdi., Pamuk 1974’ten başlayarak düzenli bir şekilde yazı yazmayı kendine iş edindi. İlk romanı *Cevdet Bey ve Oğulları* 1979’da Milliyet Yayınları Roman Yarışması’nı kazandı. Üç kuşak İstanbullu bir tüccar ailesini hikâyeye eden ve 1982’de yayımlanan bu kitap 1983 Orhan Kemal Ödülü’nü ve bu kitabın Fransa’da çıkan çevirisiyle de 1991 Prix de la decouverte europeenne’i (Avrupa Keşif Ödülü) kazandı.

1985’te yayımlanan ve Venedikli bir köleyle bir Osmanlı âlimi arasındaki ilişkiyi anlatan tarihî romanı *Beyaz Kale* Pamuk’un ününü yurtiçinde ve yurtdışında genişletti. New York Times gazetesinin “Doğu’da bir yıldız yükseldi” sözleriyle karşıladığı bu kitap, belli başlı bütün Batı dillerine çevrildi. 1990’da yayımlanan *Kara Kitap*, karmaşıklığı, zenginliği ve doluluğu yüzünden çağdaş Türk edebiyatının üzerinde en fazla tartışılan ve en çok okunan romanlarından biri oldu. Pamuk’un 1991’de *Rüya* adını verdiği kızı doğdu. 1994’te yayımlanan ve esrarengiz bir kitaptan etkilenen üniversiteli gençleri hikâyeye ettiği *Yeni Hayat* adlı romanı Türk edebiyatının en çok okunan kitaplarından biridir.

1998’de yayımladığı Osmanlı nakkaşlarının hayat ve sanatları üzerine *Benim Adım Kırmızı* adlı tarihî romanı olağanüstü bir ilgi gördü, Fransa’da ve İtalya’da En İyi Yabancı Kitap ödülünü, İrlanda’da, bir kitaba dünyada verilen en büyük ödül olan uluslararası Impac Dublin ödülünü (2003) kazandı. Pamuk, gençliğinden beri tuttuğu defterler, dergi ve gazetelere yazdığı yazılar, denemeler, eleştiri yazıları, röportajlar ve gezi notlarından yaptığı titiz bir seçme ile daha önce yayımlanmamış

“*Pencereden Bakmak*” adlı uzun hikâyesini 1994’te *Öteki Renkler* başlığıyla kitaplaştırdı. Büyük ilgiyle karşılanan son romanı *Kar* 2002’de yayımlandı. Orhan Pamuk’un kitapları otuz dile çevrildi

ve bütün dünyada iki milyona yakın satıldı.

İÇİNDEKİLER

- 1 - Bir Başka Orhan
- 2 - Karanlık Müze Evin Fotoğrafları
- 3 - “Ben”
- 4 - Yıkılan Paşa Konaklarının Hüznü: Sokakların Keşfi
- 5 - Siyah-Beyaz
- 6 - Boğaz’ın Keşfi
- 7 - Melling’in Boğaz Manzaraları
- 8 - Annem, Babam ve Kaybolmaları
- 9 - Bir Başka Ev: Cihangir
- 10 - Hüzün - Melankoli - Tristesse
- 11 - Dört Hüzünlü Yalnız Yazar
- 12 - Babaannem
- 13 - Okulun Sıkıntıları ve Zevkleri
- 14 - Ziniyemrüküt Erelrey
- 15 - Ahmet Rasim ve Diğer Şehir Mektupçuları
- 16 - Sokaklarda Ağzı Açık Yürümeğin
- 17 - Resim Yapmanın Zevkleri
- 18 - Reşat Ekrem Koçu’nun Bilgi ve Tuhafılık Koleksiyonu: İstanbul Ansiklopedisi
- 19 - Fetih mi? Düşüş mü: Constantinople’un Türkleştirilmesi
- 20 - Din
- 21 - Zenginler
- 22 - Boğaz’dan Geçen Gemiler, Yangınlar, Yoksulluk, Ev Değiştirme ve Diğer Felaketler
- 23 - Nerval İstanbul’da: Beyoğlu’nda Yürüyüşler

- 24 - Gautier'nin Kenar Mahallelerde Melankolik Yürüyüşü
- 25 - Batılı Gözler Altında
- 26 - Yıkıntıların Hüznü: Tanpınar ile Yahya Kemal Kenar Mahallelerde
- 27 - Kenar Mahallede Pitoresk
- 28 - İstanbul'u Resmetmem
- 29 - Resim ve Aile Mutluluğu
- 30 - Boğaz'da Gemi Dumanları
- 31 - Flaubert İstanbul'da: Doğu, Batı ve Frengi
- 32 - Ağabey-Kardeş: İtiş-Kakış
- 33 - Yabancı Okul, Okulda Yabancı
- 34 - Mutsuzluk Kendinden ve Şehirden Nefret Etmektir
- 35 - İlk Aşk
- 36 - Haliç Vapuru
- 37 - Annemle Bir Konuşma: Sabır, İhtiyat, Sanat

İstanbul'un sokakları içerisinde bir yerde, bizimkine benzeyen bir başka evde, her şeyiyle benim benzerim, ikizim, hatta tıpatıp aynım bir başka Orhan'ın yaşadığına çocukluktan başlayarak uzun yıllar aklımın bir köşesiyle inandım. Bu düşünceyi ilk nereden ve nasıl edindiğimi hatırlamıyorum. Büyük ihtimal, yanlış anlamalar, rastlantılar, oyunlar ve korkularla örülmüş uzun bir süreç sonunda fikir içime işlemiştir. Bu hayal kafamda ışıtmaya başlayınca neler hissettiğimi açıklayabilmek için onu en belirgin şekliyle ilk hissettiğim anlardan birini anlatmalıyım.

Beş yaşımıdayken bir ara bir başka eve yollanmıştım. Annemle babam, kavgalarının ve ayrılıklarının birinin sonunda Paris'te buluşmuşlar, İstanbul'da kalan beni ve ağabeyimi de birbirimizden ayırmışlardı. Ağabeyim Nişantaşı'nda, Pamuk Apartmanı'nda, babaannem ve aile kalabalığı ile birlikte kalıyordu. Beni ise Cihangir'e teyzemin evine yollamışlardı. Sevgiyle ve hep gülümseyerek karşılandığım bu evin duvarında beyaz bir çerçeve içerisinde küçük bir çocuk resmi asılıydı. Arada bir, teyzem ya da eniştem duvardaki resmi gösterip, "Bak bu sensin," diye gülümserlerdi.

Resimdeki iri gözlü bu sevimli çocuk, evet, biraz bana benziyordu. Onun da başında benim sokağa çıktığım zaman taktığım kasketlerden biri vardı. Ama gene de onun tam benim resmim olmadığını biliyordum. (Aslında resim Avrupa'dan gelmiş küsch bir sevimli çocuk röprodüksiyonuydu.) Hep düşündüğüm, bir başka evde yaşayan öteki Orhan bu olabilir miydi? Ama şimdi ben de bir başka evde yaşamaya başlamıştım. Sanki İstanbul'da bir başka evde yaşayan benzerimle buluşabilmek için benim de bir başka eve gitmem gerekmişti, ama hiç memnun değildim bu buluşmadan. Asıl eve, Pamuk Apartmam'na geri dönmek istiyordum. Duvardaki resmin ben olduğunu söylediklerinde, aklım biraz karışır, ben, benim resmim, bana benzeyen resim, benzerim, bir başka ev hayalleri birbirinin içine geçer, eve geri dönmek, hep orada aile kalabalığıyla birlikte olmak isterdim.

Bu istediklerim oldu ve kısa bir süre sonra Pamuk Apartmam'na geri döndüm.

İstanbul'da başka bir evde yaşayan başka bir Orhan hayali ise beni hiç terketmedi.

Çocukluğumda, ilk gençliğimde, bu büyüleyici düşünce aklımın kolayca ulaşacağım bir köşesinde hep hazır olarak durdu. Kış akşamları İstanbul sokaklarında yürürken, turuncumsu ışığını gördüğüm ve mutlu huzurlu insanların, rahat bir hayat yaşadığını hayal ettiğim ve içlerini görmeye çalıştığım bazı evlerde öteki Orhan'ın yaşadığı, bir an bir ürpertiyle aklımdan geçirdi.

Yaşım ilerledikçe bu hayal bir fanteziye, fantezi de bir rüya sahnesine dönüştü.

Rüyalarımda kimi zaman bir kâbusla bağırarak bu öteki Orhan ile -hep bir başka evde- karşılaştırdım ya da şaşılmalı ve acımasız bir soğukkanlılıkla, iki Orhan, birbirimize sessizce bakardık. O zaman yastığıma, evime, sokağıma, yaşadığım yere, uykuyla uyanıklık arasında, daha sıkı sarılırdım. Mutsuz

olduğum zamanlar ise, bir başka eve, bir başka hayata, öteki Orhan'ın yaşadığı yere gideceğimi hayal etmeye başlar, derken o öteki Orhan olduğuma biraz inanır, onun mutluluk hayalleriyle oyalanırdım. Bu düşler beni öyle mutlu ederdi ki, bir başka eve gitmeye gerek kalmazdı.

Asıl konuya geldik: Doğduğum günden itibaren, yaşadığım evleri, sokakları, mahalleleri hiç terketmedim. Elli yıl sonra (arada İstanbul'un başka yerlerinde yaşamama rağmen) gene Pamuk Apartmanı'nda, annemin beni kucağına alıp dünyayı ilk gösterdiği ve ilk fotoğraflarımın çekildiği yerde yaşıyor olmamın, İstanbul'un bir başka yerindeki öteki Orhan fikriyle, bu teselliyle bir ilişkisi olduğunu biliyorum.

Hikâyemi bana ve bu yüzden İstanbul'a özel yapan şeyin de bu olduğunu hissediyorum: Göçlerin çokluğu ve göçmenlerin yaratıcılığıyla belirlenmiş bir çağda hep aynı yerde, hatta elli yıl hep aynı evde kalmak. "Biraz sokağa çık, bir başka yere git, seyahat et," derdi hep annem kederle. Conrad, Nabokov, Naipaul gibi başarıyla dil, millet, kültür, memleket, kıta, hatta uygarlık değiştirerek yazan yazarlar var.

Onların yaratıcı kimlikleri sürgünden ya da göçten nasıl güç almışsa, benim de hep aynı eve, sokağa, manzaraya ve şehre bağlanıp kalmamın da beni belirlediğini biliyorum. İstanbul'a bu bağlılık, şehrin kaderinin de insanın karakteri olması demek.

Ben doğmadan yüz iki yıl önce İstanbul'a geldiğinde şehrin kalabalığı ve değişikliğinden etkilenen Flaubert, bir mektubunda Constantinopolis'in yüz yıl sonra dünyanın başkenti olacağına inandığını yazmıştı. Osmanlı İmparatorluğu çöküp yok olunca, bu kehanetin tam tersi gerçekleşti. Ben doğduğumda İstanbul, dünyadaki görece yeri bakımından iki bin yıllık tarihinin en zayıf, en yoksul, en ücra ve en yalıtılmış günlerini yaşıyordu. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkım duygusu, yoksulluk ve şehri kaplayan yıkıntıların verdiği hüznün, bütün hayatım boyunca, İstanbul'u belirleyen şeyler oldu. Hayatım bu hüznle savaşıyor ya da onu, bütün İstanbullular gibi en sonunda benimseyerek geçti. Hayata bir anlam verme merakı olan herkes ömründe en azından bir kere doğduğu konum ve zamanın anlamını da sorgular.

Dünyanın bu köşesinde, bu tarihte doğmamızın anlamı nedir? Bize, piyangodan çıkmış gibi verilen, sevmemiz beklenen ve en sonunda içtenlikle sevmeyi başardığımız bu aile, bu ülke, bu şehir adil bir seçim midir? Yıkılan bir imparatorluğun çöktükçe çöken kalıntıları, külleri altında, eziklik, fakirlik ve hüznle solarak eskiyen İstanbul'da doğduğum için bazan kendimi talihsiz bulurum. (Ama içimden bir ses asıl bunun bir talih olduğunu söyler bana.) Konu zenginlikse eğer, İstanbul'da hali vakti yerinde bir aileye doğduğum için talihli olduğumu da bazan düşünürüm. (Tersi de söylenmiştir bunun.) Çoğu zaman da tıpkı şikâyet etmemem gerektiğine kendimi inandırdığım gövdem (biraz daha kalın kemikli ve yakışıklı olsaydım) ve cinsiyetim (acaba kadın olsaydım cinsellik daha küçük bir dert mi olurdu?) gibi doğduğum ve bütün ha-yatımı geçirdiğim İstanbul'un da benim için tartışılmaz bir kader olduğunu anlarım. Bu kitap, bu kader hakkında...

7 Haziran 1952'de, gece yarısından biraz sonra İstanbul'da, Moda'da küçük bir özel hastanede doğdum. Gece koridorlar ve dünya sakindi. Gezegenimizde, iki gün önce İtalya'da Stambolini Yanardağı'nın birdenbire püskürtmeye başladığı alevlerden ve küllerden başka sarsıcı bir şey yoktu. Gazetelerde Kuzey Kore'de savaşıyor Türk askerleri hakkındaki bazı notlarla, Kuzeylilerin biyolojik silah kullanmaya hazırlandığı yolundaki Amerikan kaynaklı bazı şüpheler küçük haberlerdi.

Beni doğurmadan saatler önce, İstanbullu bütün çoğunluk gibi annemin de dikkatle okuduğu asıl haberler “şehrimiz” hakkındaydı: İki gece önce yüzünde korkunç bir maskeyle, Langa’da bir eve hela penceresinden girmeye çalışırken farkedilen, bekçilerin ve Konya Talebe Yurdu’nun “cesur” öğrencilerinin sokaklarda kovalaması üzerine bir kereste deposunda kıştırılan ve polislere küfürler ettikten sonra intihar eden sabıkalı hırsızın dün cesedini teşhis eden manifaturacı, geçen sene Harbiye’deki dükkânını silah zoruyla güpegündüz gene bu haydutun soyduğunu tespit etmişti.

Annem hastanede, tek başına bu haberleri okuyordu, çünkü yular sonra, biraz öfke ve kederle bana anlattığına göre onu hastaneye yatırdıktan sonra babam, doğumun gecikmesi üzerine sıkılmış, arkadaşlarıyla buluşmaya gitmişti. Has-tanenin doğum odasında annemin yanında, geç saatte bahçe duvarından atlayarak içeri girebilen teyzem vardı bir tek. Annem beni ilk gördüğünde benden iki yaş büyük ağabeyime göre daha zayıf, daha kırılğan ve daha ince olduğumu düşündü.

Aslında “düşünmüş” demeliydim. Türkçede rüyaları, masalları ve doğrudan yaşamadığımız şeyleri anlatırken kullandığımız ve çok sevdiğimmiş’li geçmiş zaman beşikteyken, tekerlekli çocuk arabasındayken ya da ilk defa yürürken yaşadıklarımızı anlatmak için daha uygundur. Çünkü bu ilk hayat deneyimlerimizi bize yıllar sonra annemiz babamız anlatır, biz de bir başkasının ilk kelimelerini söyleyişini duyar, ilk adımlarını atışını seyreder gibi kendi hikâyemizi dinlemekten ürpererek zevk alırız.

Kendimizi rüyada görmenin zevklerini hatırlatan bu tatlı duygu, daha sonra bü-tün hayatımız boyunca bizi zehirleyecek bir alışkanlığı da ruhumuza yerleştirir: Hayatta yaşadığımız şeylerin -hatta en derin zevklerin bile- anlamını başkalarından öğrenmeyi alışkanlık ediniriz. Tıpkı başkalarından dinleyerek hevesle benimsediğimiz ve daha sonra hatırladığımızı sanmaya başlayıp inançla başkalarına anlattığımız bu ilk bebeklik “hatıraları” gibi, hayatta yaptığımız çeşit çeşit şey hakkında başkalarının ne dediği bir süre sonra yalnız bizim kendi fikrimiz olmaz, yaşadığımız şeyin kendisinden de önemli bir hatıra dönüşür. Yaşadığımız hayat gibi, yaşadığımız şehrin anlamını da çoğu zaman başkalarından öğreniriz.

Başkalarının benim hakkımda ve İstanbul hakkında anlattıklarını kendi hatıram gibi benimsediğim zamanlar benim de içimden şöyle demek gelir: “Bir zamanlar resim yapıyormuşum, İstanbul Ada doğmuş, İstanbul’da büyümüş, iyi kötü meraklı bir çocukmuşum, daha sonra yirmi iki yaşında, bilmem neden roman yazmaya başlamışım.” Bütün bir hayatı, hem başkasının yaşadığı bir şey gibi hikâyeye ettiği, hem de insanın kendi sesinin ve iradesinin zayıfladığı tatlı bir rüyaya benzettiği için bu kitabı bu dille yazmak isterdim. Ama bu hayatı daha sonra rüyadan çıkar gibi uyanacağımız daha gerçek, daha aydınlık bir ikinci hayata hazırlık gibi gösterdiği için de bu güzel masal dili bana inandırıcı gelmiyor. Çünkü benim gibilerin daha sonra yaşayabileceği ikinci hayat, elindeki kitaptan başka bir şey değildir. O da senin dikkatine bağlı, ey okur. Ben sana dürüstlük göstereyim, sen de bana şefkat.

Annem, babam, ağabeyim, babaannem, amcalarım, halalarım, yengeler, beş katlı bir apartmanın çeşitli katlarında yaşıyorduk. Ben doğmadan bir yıl önceye kadar bir büyük Osmanlı ailesi gibi hep birlikte ayrı oda ve kısımlarında yaşadıkları yandaki büyük taş konak terkedilip özel bir ilkokula kiraya verilmiş, 1951’de bitişikteki arsaya şimdi bizim dördüncü katında oturduğumuz “modern” apartman yapılmış, sokak kapısının üzerine de, o zamanki moda uygun olarak gururla Pamuk Apt. diye yazılmıştı. İlk yıllarda annemin kucağında çıkıp indiğim bu katların her birinde birer ikişer piyano vardı. Hep gazete okurken hatırladığım amcam da en son evlenmiş, daha sonra yarım yüzyıl sokaktan geçenleri pencereden seyrederek içinde yaşayacağı birinci kata yengem ve piyanosuyla yerleşmişti. Hiçbiri çalınmayan bu piyanolar bende hüzün ve kasvet uyandırırıldı.

Yalnız piyanoların çalınmaması yüzünden değil, içleri tıksık tıksık Çin porselenleri, fincanlar, gümüş takımlar, şekerlikler, enfiye kutuları, kristal bardaklar, gülabdanlar, tabaklar, buhurdanlar (ve bir gün aralarına saklanmış küçük oyuncak bir araba) dolu vitrinli büfelerin hep kilitli kalması, sedef kakmalı rahlelerin, duvara asılı kavuklukların kullanılmaması, Art Nouveau ve Japon sanatı etkileri taşıyan paravanaların arkasında hiçbir şeyin gizlenmemesi, Amerika’ya göç etmiş doktor amcamın yirmi yıllık tozlu ve ciltli tıp kitaplarının dizildiği kütüphanenin cam kapaklarının hiç açılmaması, bende her katın salonlarını dolduran bütün bu eşyaların yaşamak için değil, ölüm için sergilendiği duygusunu uyandırırıldı. (Bazan bir sehpa ya da oymalı sandık esrarengiz bir şekilde bir salondan diğer kattakine çıkardı.) Sedef kakmalı, gümüş telli koltuklara bazan hoyratça oturduğumuzda, babaannemiz

“Doğru oturun orada” diyerek bizi uyarırdı. Oturma odalarının ev sakinlerinin vakitlerini huzurla geçirebilecekleri rahat mekânlar olarak değil, ne zaman geleceği hiç bilinmeyen kimi hayali ziyaretçiler için kurulmuş birer küçük müze gibi düzenlenmesinin arkasında elbette Batılılaşma merakı vardı. (Ramazan’da oruç tutmayan biri, büfeler ve piyanolar arasında, sedirler ve yastıklarda bağdaş kurarak oturulup yaşanan bir evdekinden daha az vicdan azabı çeker.) Dinin taleplerinden kurtulmanın dışında Batılılaşmanın ne işe yarayacağı çok fazla bilinmediği için, salonların çok az dokunulan Batılılaşma ve zenginlik simgelerinin, kasvetli (ve bazan şiirsel) bir eklemeci ruhla sergilendiği mekânlar olarak kullanılması elli yılda yalnız İstanbul’a değil, bütün Türkiye’ye yayıldı ve televizyonların evlere girmesiyle 1970’lerin sonunda unutulmaya başlandı. Ekran başında birlikte toplanmak ve bir filmi ya da haberi seyredirken hep birlikte konuşup gülüşmek zevkinin, salonları birer müzeden küçük birer sinema salonuna çevirdiği bu yıllarda bile, televizyonu içerideki sofa benzeri bir odaya yerleştirip müze salonun kilitli kapısını ancak bayramlarda ya da çok özel konuklar için açan eski ailelere rastladığımı hatırlıyorum. Katlar arasında, bir büyük aile konağının kısımları arasında olduğu gibi, sürekli bir gidiş geliş olduğu için, Pamuk Apartmanı’nın daire kapıları çoğu zaman açık olurdu. Ağabeyimin okula başladığı yıllarda bazan annemden izin alıp, bazan da annemle birlikte yukarı kata çıkar, sabah babaannem hâlâ yatağındaiken, çekili tül perdeler ve sokağın öte yanındaki apartmanların yakınlığı yüzünden özellikle sabahları yarı karanlık bir antikacı dükkânına benzeyen salonda, ağır ve büyük halılar üzerinde kendi kendime birşeyler oynardım.

Avrupa’dan getirilmiş küçük arabacıkları saplantılı bir düzenle dizip, park ettirip “garajcılık” oynamaktan ya da koridorlarda bile uzayıp giden halıların deniz, koltukların, masaların ise bu

denizden dışarı çıkan adacıklar olduğunu hayal edip, ayağım yere değmeden bir eşyadan ötekine atlayarak (tıpkı ayağımı hiç yere değdirmeden ağaçtan ağaca atlayarak bir ömür geçiren Calvino'nun Baron'u gibi)

“yerden kestim” oynamaktan ya da Heybeliada'daki at arabalarından ilhamla, koltuğun koluna ata biner gibi oturup araba sürmekten gövdem yorulduğunda, daha çok da bütün hayatım boyunca yapacağım gibi sıkıntıdan burasını (bu odayı, bu salonu, bu dersaneyi, bu asker koğuşunu, bu hastane odasını, bu devlet dairesini) başka bir yer olarak düşlemekten hayal gücüm bitkin düştüğünde, çevremdeki sehpalara, masalara, duvarlara umutsuzlukla bir eğlence bekleyerek bakar, fotoğraflardan başka eğlenceli hiçbir şey göremezdim.

Alt katlarda da aynı iş için kullanıldığından, piyanoların çerçevelenmiş fotoğrafları sergilemeye yaradığını düşünürdüm o zamanlar. Babaannemin oturma odası ve salonunda bütün yatay yüzeyler çerçevelenmiş irili ufaklı fotoğraflarla kaplıydı. Baş köşede, hiç yakılmayan şöminenin üzerindeki duvarda 1934'te ölmüş dedem ile babaannemin rötuşla renklendirilmiş kocaman birer fotoğrafı ayrı ayrı çerçevelenip asılmıştı. Müze salona giren birisi, bu büyük fotoğrafların yerinden ve babaannemle dedemin o zamanlar hâlâ kimi Avrupa devletlerinin pullarında gördüğüm kral ve kraliçeler gibi birbirlerine dönük durmalarına karşın kameraya bakışlarından, hikâyenin onlarla başladığını anlardı.

İkisi de Manisa yakınlarındaki Gördes kasabasındandı, burada teni ve saçları aşırı beyaz olduğu için Pamuklar denen bir aileden geliyorlardı. Babaannemde Osmanlı haremine yüzyıllarca uzun boylu güzel kız yollayan Çerkez kanı vardı. Babası 1877-78 Osmanlı-Rus savaşı sırasında Anadolu'ya göç etmiş, aile daha sonra İzmir'e geçmiş (İzmir'de bırakılan boş evden arada bir söz edilirdi), oradan da dedemin inşaat mühendisliği okuduğu İstanbul'a gelmişlerdi. Dedem 1930'larda yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin büyük paralar harcadığı demiryolu inşaatlarından çok kazanmış, Boğaz'a dökülen Göksu Deresi'nin kıyısında tütün kurutmak için gereken sicimden halata kadar pek çok şey üreten büyük bir fabrika kurduktan sonra 1934 yılında, arkasında babamla amcamın yıllarca çeşitli işlere girişip iflas ede ede bitiremeyecekleri bir servet bırakarak elli iki yaşında ölmüştü.

Salona açılan yazıhanenin duvarlarında ise aynı rötuş meraklısı fotoğrafçının pastel renklere bulduğu yeni kuşağın büyük fotoğrafları çerçevelenip özenli bir simetriyle yerleştirilmişti. Tıp okuyup Amerika'ya göç eden, askerliğini yapmadığı için Türkiye'ye geri dönemeyen ve böylece babaanneme sürekli bir yas havası içerisinde yaşama fırsatı veren doktor amcam (Özhan) şişman ve sağlıklıydı. Ondan daha küçük olan ve en alt kata yerleşen Aydın amcam gözlüklüydü ve babam gibi o da inşaat mühendisliği okuyup, genç yaşta altından kalkamayacağı büyük inşaat işlerine girmişti. Yıllarca piyano eğitimi aldıktan, Paris'te de bu işe devam ettikten sonra evlenip piyanoyu bırakan halam da hukuk fakültesinde asistan kocasıyla birlikte, yıllar sonra benim taşınacağım ve bu kitabı yazarken oturduğum çatı katındaki dairede yaşıyordu. Yazıhaneden kristal lambaların daha da kasvetli yaptığı esas salona geçtiğimde rötuşsuz siyah-beyaz ve daha küçük fotoğrafların kalabalığı arasında hayat birden hızlanıverirdi: Bütün kardeşlerin nişan, düğün fotoğrafları, kimi özel günlerde çağrılmış bir fotoğrafçıya verilmiş pozlar, Amerika'daki amcadan gelen ilk renkli fotoğraflar, İstanbul'un parkları, Boğaz kıyıları ve Taksim Meydanı'nda hep birlikte yenen bir bayram yemeğinde, annem, babam, ağabeyim ve ben hep birlikte gittiğimiz bir düğünde, yandaki eski evin bahçesinde, dedemin ve amcamın sahip olduğu arabaların ve apartman kapısının önünde çekilmiş fotoğraflar.

Amerika'daki amcamın birinci karısının yerine, ikinci karısının fotoğrafının konulması gibi olağanüstü haller dışında, tıpkı tamamlanıp bitmiş eski tarz bir müzedeki gibi hiçbiri değişmeyen bu fotoğraflara, hepsini tek tek yüzlerce kere seyretmiş olmama rağmen, o kalabalık salona her girişimde yeniden bakmaya başladım.

Fotoğraflara her yeni bakış bana yaşanan hayat ile, onun içinden çekip çıkarılmış, zamana karşı korunmuş ve bir çerçevenin içine konarak vurgulanmış kimi anların önemini öğretirdi. Ağabeyime bir matematik problemi sormakta olan amcamı izlerken, aynı anda onun otuz yıl önce çekilmiş bir fotoğrafını görmek ya da bir yandan gazetesini karıştırırken, bir yandan da kalabalık odadaki şakalaşmaları takip ettiğini yüzündeki gülümsemeden çıkarabildiğim babamı seyrederken, aynı anda onun benim gibi, beş yaşında ve kız gibi uzun saçlı bir fotoğrafına bakıyor olmak, bende hayatın çerçeve içerisine konan bu özel anları yaşamak için bizlere verilmiş bir fırsat olduğu izlenimini uyandırır. Arada bir babaannemin bir devletin kurucusundan bahseder gibi, erken yaşta ölen dedemden söz ederken, masalardaki ve duvarlardaki bu çerçeveli resimleri eliyle işaret etmesi bu hayat-eşsiz an, sıradanlık-protokol ikilemini vurgulardı. Zamanın akışına, insanların ve eşyaların yıpranışına direnen ve çerçeve içerisinde saklanan bu özel anların önemini ve manasını huşu içerisinde anlarken, bir yandan da onlardan sıkılırdım.

Bütün ailenin hep birlikte toplanıp şakalaşarak yemek yediği akşamları, şeker ve kurban bayramlarında yenen öğle yemeklerini, ve yaşım ilerledikçe her seferinde “artık gelecek yıl gelmeyeceğim” deyip gene geldiğim yılbaşı yemeklerini ve sonra hep birlikte tombala oynamayı çocukluğumun ilk yıllarında çok severdim. Bu kalabalık yemekler, şakalaşmalar, amcamın rakı ya da votka, babaannemin de azıcık içtiği biranın etkisiyle gülüşmeleri bana bir yandan çerçeve dışında kalan hayatın çok daha eğlenceli olduğunu hissettirir, diğer yandan da mutluluğun bir aileyle, bir kalabalıkla paylaşılan bir güven duygusu, bir şakalaşma, bir rahatlık olduğu yanılsamasını verirdi. Öte yandan hep birlikte gülüşen, eğlenen, uzun bir bayram yemeği yiyen akrabalarımın, arada bir alevlenen mal-mülk kavgalarında birbirlerine ne kadar acımasızca davrandıklarının da kendimi bildim bileli farkındaydım. Annem bizler bizim dairede bizbizyken “halanız”, “amcanız”, “babaanneniz” diyerek kimin bizlere -yani büyük aile içindeki bizim dört kişilik çekirdek ailemize-kötülük ettiğini bana ve ağabeyime öfkeyle anlatırdı. Kimi malların, halat fabrikasının hisse senetlerinin ya da bir katın paylaşılması her zaman uzun süren tartışmalara, kavgalara ve küskünlüklere yol açardı. İnce camlarla çerçevelenip piyanonun üzerine konan mutluluk fotoğraflarının üzerindeki çatlaklara benzeyen bu karanlık hikâyeleri babaannemin katındaki kalabalığın şakalaşmaları içerisinde bir süre unutturdum belki, ama çok küçük yaşta bile bu şakalaşmaların ardında gizli hesaplaşmalar, imalar olduğunu sezerdim. Büyük aileyi yapan küçük çekirdek aileciklerin her birinin hizmetçisinin bile, (mesela bizim Esmâ Hanım'ın) ötekinin hizmetçisiyle (mesela halamın hizmetçisi İkbâl ile) aynı mücadele ruhuyla çekişmeyi üzerine vazife edindiğini de görürdüm.

“Gördün mü bak, Aydın ne dedi,” derdi daha sonra annem ertesi sabah kahvaltıda.

“Ne demiş?” derdi babam önce merakla. Hikâyeyi dinledikten sonra “Boşver allahaşkına” diye konuyu kapatıp gazetesine gömülürdü. Herkesin aynı ahşap konakta yaşadığı geleneksel büyük Osmanlı-İstanbul ailesinin hâlâ izlerini taşıyan ailenin yavaş yavaş çürüyerek dağılmakta olduğunu bütün bu çekişmelerden hissetmesem bile, babamla amcamın sürekli iflas etmelerinden, ikide bir yeni

bir iş kurmalarından ve babamın gittikçe sıklaşan yokluklarından seziyordum. Annem arada bir bizi “anneannemize” ziyarete götürdüğünde hayaletlerle dolu Şişli’deki evin odalarında ağabeyimle benim oynayıp oyalandığımız sırada işlerin kötüye gittiğini annesine anlatır, anneannem de ona soğukkanlılık önerir, annemin geri dönme ihtimaline karşı tek başına oturduğu toz içindeki üç katlı evin hiç de çekici bir yer olmadığını bizlere sezdirirdi.

Bazan geçici bir öfkeye kapılmasının dışında babam hayatından, kendinden, yakışıklılığundan, zekâsından ve talihinden çok memnun biriydi ve üzerinden hiç atamadığı bir çocuksuluk ve sevimlilik ile bu mutluluklarını hiç saklamazdı. Evin içinde bol bol ıslık çaldığını, aynada kendini beğenerek seyredip, avucunun içine limon sıkıp saçlarına briyantın gibi sürdüğünü hatırlıyorum. Şakalar, kelime oyunları, şaşırtmacalar yapmaktan, ezbere şiir okumaktan, zekâsını teşhir etmekten, uçaklara binip uzaklara gitmekten hoşlanırdı. Azarlayan, yasaklayan, cezalandıran babalardan değildi hiç. Özellikle çocukluğumun ilk yıllarında onunla gezip tozar, arkadaşlık ederken dünyanın insanın mutlu olmak için geldiği eğlenceli bir yer olduğunu hissedirdim.

Babam kötülüğün, düşmanlığın ya da düpedüz sıkıcı olanın çevresinden sessizce dolanırken, annem bu tehlikelere karşı bizi uyarır, yasaklar koyar, kaşlarını çatarak hayatın karanlık yanlarına karşı önlemler alırdı. Bu onu babamdan daha az eğlenceli yapardı, ama bize her fırsatta evden kaçan babamdan daha çok vakit ayırdığı için, onun sevgisine, şefkatine çok bağımlıydım. Ağabeyimle bu sevgi için rekabet etmek zorunda kalmam, hayatımın kendimi bilir bilmez öğrendiğim en temel gerçeğiydi.

Annemin sevgisi için ağabeyimle girdiğim şiddetli mücadele ve rekabet, babamın bana hissettirmedeği otoritenin, gücün ve iktidarın ruhumda yapabileceği zedelenmelerin fazlasıyla yerini tuttu. O zamanlar bunu şimdi düşündüğüm gibi kavrayamazdım.

Çünkü ağabeyimle rekabet hele ilk başlarda hiçbir zaman çıplak şekliyle ortaya çıkmaz, hep bir oyunun parçası olarak ve bir oyunun içinde kendimizi bir başkası olarak düşlerken hissedilirdi. Çoğu zaman Orhan ile Şevket olarak değil, benim kendimi özdeşleştirdiğim bir futbolcu ya da kahraman ile ağabeyimin kendini özdeşleştirdiği başka bir futbolcu ya da kahraman olarak çarpışırdık. Sanki bizim yerimize savaşıp dövüşen bu hayali ya da gerçek kişileri canlandırırken, sonu kan ve gözyaşıyla biten oyun ve kavgamıza kendimizi bütünüyle verdiğimiz için aslında kavga edenin ve kıskançlıkla birbirini yaralayan, aşağılayan ve ezenin biz iki kardeş olduğunu unuturduk. Başarı istatistiğine, kazanan tarafın zaferinin ayrıntılarıyla dökümüne bütün hayatı boyunca çok meraklı olacak ağabeyimin, yıllar sonra hesaplayıp bana söylediği gibi, oyunların ve savaşların yüzde doksanını o kazanırdı.

İçim kararınca, mutsuz olunca, canım sıkılınca kimseye bir şey demeden bizim daireden çıkar, ya aşağıya halamın oğluna oynamaya ya da çoğu zaman babaannemin katına giderdim. (“Çocukluğunda bir kere bile diğer çocuklar gibi içim sıkılıyor, demedin,” demişti bir kere annem.) İçlerinin birbirine o kadar benzemesine, yemek takımlarından şekerliklere, koltuklardan küllüklere pek çok eşyanın aynı olmasına rağmen her kat apayrı âlem, apayrı memleketmiş gibi gelirdi bana. Eşyalarla dolu bütün o kasvetli haline rağmen, belki de bu yüzden, babaannemin salonuna gidip orada oynamaktan, müzemi salonun, vazoların, fotoğraf çerçevelerinin, sehpaların gölgesinde hayaller kurmaktan, burasının başka bir yer olduğunu düşlemekten hoşlanırdım.

Akşamları, lambaların ışığı altında bütün aile orada toplandığı zaman kurduğum bir hayalde babaannemin dairesini büyük bir geminin kaptan köşküne benzetirdim.

Bizler fırtınada ilerleyen bu geminin hem kaptanı ve mürettebatı, hem de yolcularıydık ve dalgalar büyüdükçe endişeleniyorduk. Geceleri yatağında yatarken Boğaz'dan geçen büyük gemilerin kederle inleyen düdük seslerini işitirken kurduğum düşlerden çok şeyler taşıyan bu hayalde, geminin, bizlerin, hepimizin kaderinin bana bağlı olduğunu da gururla hissederdim. Ağabeyimin resimli romanlarının kahramanlarını da hatırlatan bu hayale rağmen, tıpkı Allah'ı düşünürken hissettiğim gibi, şehri yapan kalabalıklarla bizlerin kaderinin, sırf bizler zengin olduğumuz için örtüşmediğini sezerdim. Ama ondan sonraki yıllarda babamın ve amcamın iflasları, mal mülk paylaşımları ve annemle babamın kavgalarıyla büyük aile ve bizim küçük aile kenarından köşesinden çatlaklarla, kırıklarla ufalanarak fakirleşip yok olmaya doğru hızla giderken, babaannemin dairesini her ziyaret edişimde içimde bir hüznün uyanırdı. Osmanlı Devleti'nin yıkımının İstanbul'a verdiği eziklik, kayıp ve hüznün duygusu bir başka bahaneyle ve biraz gecikmiş de olsa, en sonunda bizleri de bulmuştu.

Mutluluk anlarımda -çocukluğum bunlarla dopdoludur- kendi varlığımı değil, dünyanın iyi, güzel, hoş, güneşli olduğunu hissedirdim. Sevmediğim bir yemek, kötü bir tat, elime batan bir iğne, bebekken kaçmayayım diye kapatıldığım tahta kafesin (nedense park derlerdi) tahtalarım öfkeyle dişlemek ya da en korkunç çocukluk anlarımdan birinde olduğu gibi parmağımı amcamın arabasının kapısına sıkıştırıp saatlerce ağlamak, (röntgen çeken bir doktora korkulu bir ziyaret) kendi benimi değil, kaçınılması gereken bir kötülük ve acı fikrini öğretilirdi bana. Ama kendi bilincimin gidiş gelişleri, hayalleri, gerginlikleri arasında, kendim olduğum, bir benim olduğu duygusu da bir suçluluk duygusu gibi ağır ağır içime işlerdi.

Benden iki yaş büyük ağabeyim okula başladığı için dört ile altı yaşlarım arasında onunla kurduğumuz arkadaşlık ve beraberlik duygusundan uzak kaldım. Onun gücünden, rekabet duygusundan kaçabildiğim ve Pamuk Apartmanı ve annemin şefkati ve ilgisi günün uzun bir kısmında bütünüyle bana kaldığı için kendimi daha iyi hissettiğim bu iki okul yılında, hem yalnız kalmayı keşfettim, hem de hiç unutmadığım ilk sarsıcı anılarımı biriktirdim. Ağabeyimin alıp okuduğu resimli romanların konuşma balonlarını önce ona okutur, sonra o okuldayken açıp, ondan dinlediklerimi hatırlayarak kendim “okurdum”. Öğle uykusu için beni yatağıma yatırdıkları, ama hemen uyumayıp Tommiks dergisinin sayfalarına baktığım tatlı ve sıcak bir öğleüstü, çükümün (annemin bibi dediği şey) sertleştiğini farkettilim. Yarı çıplak bir kızıl derili resmine bakarken olmuştu bu. Belinde ipince bir ipten başka bir şey olmayan kızıl derilinin “bibi” sini gizlemek için kasıklarından aşağıya bir bayrak gibi düzgün bir bez parçası sarkıyordu, bezin ortasına da bir yuvarlak çizilmişti.

Başka bir gün gene öğle uykusu için pijamalarım giydirilmiş olarak yorganın altında uzanmış, kendimi bildim bileli benim olan ayımla konuşurken gene aynı sertleşmeyi hissettilim. Sihrim anlayamadığım bu hoş ama başkalarının görmesini istemediğim değişiklik tam o sırada ayıya “Ben seni yiyeceğim!” dediğim için gerçekleşmişti.

Başka zamanlarda da, çok da fazla bir bağlılık hissetmediğim ayıcığımı tutup aynı kelimelerle tehdit ettiğimde bu tuhaf sertleşme gene oldu. “Ben seni yiyeceğim,” sözünü en çok annemin anlattığı masalların korkulu anlatlarında işitmiştim. Klasik İran edebiyatında şeytanların, cinlerin kardeşi olan ve dört yüzyıl önce hokkalarla kısa boylu, kuyruklu korkunç ucubeler gibi resmedildiklerini yıllar sonra farkedeceğim “div”ler, Farsçadan İstanbul Türkçesine ve masallarına geçerken devleşmişti. Bir devin ne olduğuna ilişkin fikrimi, Dede Korkut Masalları’ndan yapılmış bir küçük seçmenin kapağından edinmiştim. Burada, tıpkı kızıl derililer gibi yarı çıplak, güçlü ve biraz da itici bir ucube sanki bütün dünyaya hükmediyordu.

“Ben seni yiyeceğim,” sözü annemden dinlediğim masallarda yiyip yutmak kadar, öldürmek, yok etmek anlamına da geliyordu. Aynı yıllarda amcam küçük bir projeksiyon makinesi almış ve Nişantaşı’ndaki bir fotoğrafçı dükkânından on-on iki dakikalık kısa filmler (Şarlo, Walt Disney, Lorel ve Hardy) kiralayarak bayramlarda, yılbaşlarında şöminenin üzerindeki beyaz duvarda (dedem ve babaannemin fotoğrafları törenle indirilirdi) bütün aile kalabalığına göstermeye başlamıştı.

Amcamın demirbaş küçük film koleksiyonundaki bir kısa Walt Disney filmi ise benim yüzümden iki

kereden fazla gösterilmedi. Bu filmde geri zekâlı, ağır ve bir apartman büyüklüğündeki ilkel dev, küçük Miki Fare'yi kovalıyor, farecik kuyunun dibine saklanıyor, dev, kuyuyu bir hamlede topraktan koparıp bir bardak su gibi içince, küçük farecik devin ağzının içine düşüyordu ki, Orhan bütün gücüyle ağlamaya başlıyordu. Goya'nın Prado Müzesi'ndeki bir devin yerden kapıp ağzına aldığı küçük adam resmi olarak gördüğüm Satürn Çocuklarından Birini Yerken adlı resmi beni hâlâ korkutur. Bir öğleüstü uyku saatimde gene ayıcığımı tehdit eder ve bir yandan da ona tuhaf bir şefkat beslerken birden kapı açıldı ve babam, donum inmiş, bibim sertleşmiş olarak beni bir an gördü. Kapı açıldığından biraz daha yavaşça, ama o zaman bile hissettiğim bir saygıyla kapandı. Oysa öğle tatillerinde eve gelip, yemek yiyip, biraz kestirdikten sonra babam işe gitmeden içeri girip beni öperdi. Yanlış bir şey yaptığım, daha kötüsü bunu haz için yaptığım duygusu yavaş yavaş haz fikrini de kenarından zehirleyerek içime işliyordu. Bir başka seferinde, annemle babamın bitip tükenmeyen kavgalarının birinden sonra, annem evi terkedince eve getirilen dadı küvette beni yıkarken gene aynı şey geldi başıma. Kadının şefkatten uzak bir sesle, benim "köpekler gibi" olduğumu söylediğini hatırlıyorum, ama bana haz veren şey su, yıkanmak, sıcaklık gibi şeylerdi.

Bütün bu deneyimlerimi irkiltici, utandırıcı yapan şey gövdemin bu tepkisini denetleyemeyişim değildi yalnızca. Daha kötüsü sertleşme denen şeyin yalnızca benim başıma gelen bir tuhaflık olduğunu sanıyordum. Ancak altı-yedi yıl sonra, ortaokulda, kızlarla erkeklerin ayrı olduğu bir sınıfa düştüğümde "benimki kalktı" türünden çocuk sohbetlerine kulak verdiğimde sertleşmenin yalnız bana özgü bir şey olmadığını anladım.

Sertleşmenin ve kötülüğün yalnızca bana özgü olduğu korkusundan, içimdeki "kötülüğü" saklamam gerektiği sonucunu çıkardım. Bu da bana kimsenin erişemeyeceği dışı kapalı bir ikinci dünyada yaşama alışkanlığını kazandırdı. Çok da sık olmayan sertleşmenin dışında, içimdeki kötülüğün asıl kaynağının uygunsuz hayaller kurmak olduğunu hissediyor, müze dairelerin odalarında yaşarken, çoğu zaman düpedüz sıkıntıdan, başka bir yerde yaşadığımı, başka biri olduğumu düşünüyordum. Kafamın içinde bir sır gibi sakladığım bu ikinci dünyaya kaçmak çok kolay bir şeydi: Babaannemin salonunda otururken mesela bir denizaltıda olduğumu düşlemeye başlayıverirdim.

O günlerde hayatımda ilk defa sinemaya götürülmüş, Denizler Altında Yirmi Bin Fersah adıyla sessizlikleri beni korkutan bir Jules Verne uyarlamasını Beyoğlu'nda, toz kokulu Saray Sineması'nda seyretmiştim. Siyah-beyaz filmin yarı karanlık sahneleri, kameranın bir türlü dışına çıkamadığı gölgeli iç mekânları zaten bizim evi hatırlatıyordu. Daha altyazıları okuyamadığım için pek çok şeyi kaçırmıştım, ama ağabeyimin resimli romanlarını da böyle okumuyor muydum? Çıkaramadığım yerleri hayal gücümle uydurmak çok kolaydı. (Benim için kitap okurken hâlâ önemli olan anlamaktan çok, okuduğum şeye uygun düşler kurmaktır.) Kendimin de bir ucundan seçerek ve bilinçle bir rüyaya girer gibi ayarladığım bu düşler "sertleşme" gibi, benim elimde olmayan uzantılar değil, benim kolaylıkla denetleyebildiğim âlemlerdi.

Büyük avizenin altındaki tablası geniş, sedef kakmalı, oymalı masayı, neredeyse Barok diyebileceğim işleme ve süslerini hayal gücümde bir anda siler ve orasının "okuduğum" resimli romandaki büyük bir dağ olduğunu hayal eder, tıpkı bu büyük ve tuhaf dağ gibi orada da ayrı bir medeniyet olduğunu düşlerdim. Derken odadaki bütün eşyaları birer dağ gibi görür, aralarında uçan bir tayyare olur, hızlanırdım.

"Bacaklarını sallama öyle, başım dönüyor," derdi karşımda oturan babaannem.

Sallamazdım, ama hayalimdeki tayyare babaannemin elindeki Gelincik sigarasının ciğerlerine çekmeden salıverdiği dumanına dalıp kaybolur, bakışım halılardaki biçimler arasında bundan önce teşhis ve keşfettiğim çeşit çeşit tavşanlar, yapraklar, yılanlar ve aslanlar içindeki ormana bir girer, oradan resimli romanlardan çıkma bir maceraya dalar, bir yangın çıkartır, birkaç kişiyi öldürür, ata biner, ağabeyimin bilyalarını o okuldayken nasıl dağıttığımı hatırlar, aklımın bir köşesi apartmanın seslerine açık olduğu için kapıcı İsmail'in bizim kata gittiğini asansörün kapısının çarpışından anlar, derken yarı çıplak kızılderililer arasında yeni bir maceraya sürüklenirdim.

Evleri yakmaktan, yanan evin içindeki insanlara kurşun yağdırmaktan ya da yanan evin içindeyken bir tünel kazıp kurtulduğumu düşünmekten, sigara kokan tül perdeyle pencere camı arasına sıkıştırdığım bir sineği yavaş yavaş ezip öldürmekten, can çekişen sinek kaloriferin üzerindeki delikli tahtaya düşerken onun cezasını bulan bir haydut olduğunu düşlemekten hoşlanırdım. Kırk beş yaşıma kadar uykuyla uyanıklık arasındaki o tatlı bölgede, bunu düşünmenin bana iyi geleceğini bildiğim için hep birilerini öldürdüm. Bir kısmı yakın akraba, hatta ağabeyim gibi iyice yakın kişiler, bir kısmı siyasetçi, edebiyatçı, bir kısmı esnaf, çoğu da zaten hayali bu kişilerden özür dilerim.

Kedileri aşkla, dostlukla sevip, bir inançsızlık, umutsuzluk ve boşluk anında kimse görmeden onlara bir tane çakıp güldüğüm, sonra utandığım, içimin kediye şefkatle dolduğu da çok oldu. Yirmi beş yıl sonra askerdeyken öğle yemeğinden sonra bütün bölük sigara içip dedikodu ederken sandalyelere oturan ve uzaktan hepsi birbirine benzeyen yedi yüz elli erin hepsinin kafasının boyunlarından kopuk olduğunu, kanlı yemek borularının, sigara dumanının tatlı ve saydam bir maviye boyadığı büyük kantinde yavaş yavaş sallandıklarını hayal ederdim ki, "Bacaklarını sallama oğlum, yeter ben yoruldu," derdi asker arkadaşlardan biri. Çocukken tıpkı sertleşme gibi sır olarak sakladığım, sakladıkça da zararsızlığına inandığım bu ikinci dünyanın varlığından bir tek babam haberdarım gibi gözükürdü. Bir öfke ve heyecan anında tek gözünü kopardığım ya da karnındaki delikten biraz daha saman çekip zayıflattığım ayıcığımı düşünürken ya da aşırı sevgi ve heyecandan iki kere kırdığım için üçüncü kere alınan bir oyuncağı (kafasındaki düğmeye bir vurunca tekme atan parmak büyüklüğündeki futbolcu) üçüncü kere kırdıktan sonra, yaralı gövdesini sakladığım yerde belki can çekiştiğini hayal ederken ya da bizim kattaki hizmetçi Esmâ Hanım'ın Allah'tan söz ederkenki inancıyla bitişikteki damda gezindiklerini iddia ettiği sansarları korka korka düşünürken birden, babam, "Aklında ne var, söyle, sana yirmi beş kuruş," derdi. Aklımdakini söylemenin ya da biraz değiştirip söylemenin ya da bir yalan atmanın kararsızlığıyla ben sessiz kalınca, gülümseyerek eklerdi:

"Geçti artık, hemen söyleyecektin."

Babam da bu ikinci dünyada yaşıyor olabilir miydi? "Hayal kurmak" sözüyle çoktan meşrulaştırılmış olduğunu ancak yıllar sonra anlayacağım o işi o sıralarda yalnızca benim kafamın bir tuhaflığı diye düşünmem ne kadar doğruydum? Aklım yalnızca babamın söylediği şeyin telaşına kapıldığı için değil, huzursuz edici şeyleri, iyi niyetle unutma yeteneğim olduğu için de bu soruyu kendime sormadan geçirirdim.

Hayal kurmayı yalnızca kendi tuhaflığıym diye algılayıp aklımdan geçenleri saklamamın bir başka nedeni de bu ikinci dünyanın bana hiçbir geri dönüş zorluğu çıkarmamasıydı. Babaannemle karşılıklı otururken, perdeler arasından odanın içine tıpkı geceleri Boğaz vapurlarının meraklı projektör ışıkları gibi vuran güneş ışığına gözlerimi dikip kirpiklerimi kırpıştırırsam, nasıl bir anda gözümün

önünden tam istediğim gibi kırmızı uzay gemileri geçmeye başlarsa, aynı şekilde istediğim hayali, istediğim gibi kurar, sonra odadan çıkarken lambayı kapatan biri gibi (“ışıkları söndür”, çocukluğumda en çok duyduğum sözlerden biridir) hayali kapatıp huzurla normal dünyaya geri dönebilirdim. Napolyon olduğunu sürekli düşlemekten hoşlanan adamla, kendini Napolyon sanan adam arasındaki fark, mutlu hayalci ile mutsuz şizofren arasındaki farktır. Bir başka dünya hayal etmeden, bir başka kimliğe bürünmeden yaşayamayan “şizofrenik” kişiyi çok iyi anlarım ama ikinci âleme esir olduğu, geri dönebileceği mutlu ve sağlam bir “asıl” dünyası olmadığı için şizofrenlere acır ve onları (gizlice) küçümserim. Beni ikinci âleme koşturan ya da İstanbul’da bir başka evde bir başka Orhan olduğunu, onun yerine geçebileceğimi bana düşündürten şey, hayatın, müze evin salon ve koridorlarının, halıların (halılardan nefret ederim) ve matematikle bulmacaya meraklı pozitivist erkekler kalabalığının çok sıkıcı olması, maneviyatsızlık, sevgisizlik, resimsizlik ve edebiyatsızlık (masalsızlık) belirtilerinin fazla olması (yaşlandıkça bunu inkâr ettiler) ve evin tıkiş tıkiş eşya dolu, karanlık ve kasvetli bir yer olmasıydı, kendi mutsuzluğum değil. Çünkü çocukluğumda, özellikle okula başlamadan önceki iki yıl boyunca kendimi çok mutlu hissedirdim. Alaycılıkla söyleyeyim: Yalnız aile içinde, eş dost arasında değil, herkes tarafından çok “şirin”, “sevimli” bulunan, bol bol öpülüp kucaktan kucağa gezen, akıllı, uslu bir çocuktum. Öpücükler, övgüler, tatlı sözler ve manavın bedava verdiği elmayla (“yıkamadan yeme” derdi hemen annem), kurukahvecinin hediye ettiği kuru incir (“yemekten sonra yersin” derdi annem, adama kibar bir gülümseme yollarken) ve sokakta rastladığımız hısım teyzenin verdiği şeker (“teşekkür et” derdi annem) başka pek çok şey gibi bana aklandaki ikinci âlemin korkunçluğunu, tuhaflığını, uygunsuzluğunu kendime saklamam gerektiğini hissettiriyordu.

Çocukluktan şikâyetim duvarların ötesini görememek, pencereden bakınca sokağı, hatta karşı apartmanı değil, yalnızca gökyüzünü seyredebilmek, karakolun hemen karşısındaki pis kokulu kasaba (bir süre sonra pis kokusunu unuttur, ama serin sokağa çıkınca gene hatırlardım) annemle gittiğimizde, adamın her biri bacağım uzunluğundaki bıçaklarıyla tahta tezgâhın üzerinde eti kesişini seyredememek, dondurma kutularının içlerini, tezgâhların, masaların üzerlerini görememek ve asansörün ve kapının düğmelerine uzanamamakla ilgiliydi. Sokakta bir küçük trafik kazası olduğunda ya da birdenbire atlı polislerin geçtiğini gördüğümde, bir yetişkin önümde durur, olup bitenin yarısını kaçıırırdım. Babamın çok erken yaşta bizi götürdüğü futbol maçlarında, tehlikeli bir pozisyon birden belirince önümüzdeki sıradaki herkes bir anda ayağa kalkar, gollerin nasıl atıldığını göremezdim. Ama maçlarda dikkatim topta değil, babamın bize aldığı peynirli pidelerde, kaşarlı tostlarda, yaldızlı kâğıda sarılmış çikolatalarda olduğu için ağabeyim kadar dertlenmezdim bundan. En nefret ettiğim şey, maç çıkışlarında, birbirlerini ite ite ilerleyen tikiş tikiş erkekler kalabalığının bacakları arasında sıkışıp hapsolmek, burada nefes alamazken bütün dünyayı, buruşuk pantolonlar ve çamurlu ayakkabılardan yapılmış karanlık ve havasız bir erkek bacakları ormanı olarak görmektir. Annem gibi güzel kadınlar dışında, yetişkinleri öyle çok fazla sevdiğimi de söyleyemem. Çirkin, kıllı ve kabaydılar.

Fazla hantal, fazla ağır ve fazla gerçekçiydiler. Dünyanın içinde gizli bir ikinci dünya olduğunu bir zamanlar görmüşler, ama hayret etme ve hayal etme yeteneklerini kaybetmişlerdi. Beni sevimli bulmaları, ne kadar şirin olduğumu hep söylemeleri, beni görünce tatlılıkla gülümsemeleri, beni hediyelerle şımartmaları hoşuma giderdi ama ikide bir öpmelerinden rahatsız olurdum. Nefeslerindeki sigara ya da ağır parfüm kokusu beni iter, yüzlerindeki tüyler, sakallar batardı. Erkeklerin parmaklarının üst kısmındaki, boyunlarındaki tüylerden ve kulaklarından, burunlarının

içinden fişkırان kıllardan hoşlanmaz, onların daha kötü, daha bayağı yaratıklar olduğunu düşünürdüm. Bütün bu şikâyetler konuyu ev dışındaki hayata, sokaklara ve İstanbul'a getiriyor.

YIKILAN PAŞA KONAKLARININ HÜZNÜ:

SOKAKLARIN KEŞFİ

Pamuk Apartmanı, Nişantaşı'nda, bir zamanlar büyük bir paşa konağının bahçesi olan geniş arazinin kenarına inşa edilmişti. Nişantaşı semti adını, on sekizinci yüzyılın sonuyla on dokuzuncu yüzyılın başında reformcu ve Batılılaşmacı padişahların (III. Selim, II.

Mahmut) spor olsun, keyif olsun diye boş tepelere nişanladıkları okların düştüğü, bazan da tüfikle vurdukları boş testilerin kırıldığı yeri işaretlemek için dikilen (üzerinde de olayı anlatan bir iki mısra yazılan) taşlardan alıyordu.

Osmanlı padişahları Batılı konfor, değişiklik fikri ve verem korkusuyla Topkapı Sarayı'nı terkedip Dolmabahçe ve Yıldız'a yaptırdıkları yeni saraylara yerleşince, buralara yakın olan Nişantaşı tepesinde vezirler, başvezirler, şehzadeler büyük ahşap konaklar inşa ettirdiler. İlkokula Şehzade Yusuf İzzeddin Paşa Konağı'nda (Işık Lisesi) başlamış, Sadrazam Halil Rıfat Paşa Konağı'nda (Şişli Terakki) devam etmiştim. Bu iki konak da ben oralarda okurken, bahçede futbol oynarken yanıp yıkıldılar.

Karşımızdaki apartman Mabeyinci Faik Bey Konağı'nın yıkıntıları üzerine yapılmıştı.

Çevredeki sağlam tek eski konak, on dokuzuncu yüzyılın sonunda yapılan, bir zamanların başvezirlerinin oturduğu ve Osmanlı Devleti yıkılıp, başkent Ankara'ya taşınınca da valilere kısmet olan kagir yapıydı. Çiçek aşısı olmak için bir başka Osmanlı paşasının artık kaymakamlık olarak kullanılan konağına giderdim. Bir zamanlar Osmanlı Devleti'nin Batılı misafirlerinin ağırlandığı hariciye konağı, Abdülhamit'in kızlarının konakları ya da yanık, yıkık konak kalıntıları -tuğla duvarlar, cam kırıkları, bir iki devrik merdiven basamağı ve eğreltiotlarıyla incir ağaçlarından oluşan ve bende hâlâ derin bir hüznün ve çocukluk fikri uyandıran bir kıvam-apartman binaları tarafından daha bütünüyle yok edilmemişti.

Teşvikiye Caddesi üzerindeki bizim apartmanın arka pencerelerinin baktığı bahçedeki servi ve ihlamur ağaçlarının arasında yıkıntıları duran konak 1877-78

Osmanlı-Rus Savaşı sırasında kısa bir süre başvezirlik yapan Tunuslu Hayrettin Paşa tarafından yaptırılmıştı. Kafkas doğumlu bir Çerkez olan paşa, Flaubert'in

“İstanbul'a yerleşip kendime bir köle satın almak isterim” diye yazmasından on yıl önce, 1830'larda çocukken bir köle olarak İstanbul'a, oradan da Tunus Valisi'ne satılmış, gençliğini Fransa'da geçirip Arap dili ve kültürüyle büyümüş, Tunus'ta orduya katılıp hızla yükselmiş, komutanlık, valilik, diplomatlık, mali uzmanlık gibi en üst düzey görevlerde bulunup hayatının sonunda Paris'e yerleşmişti.

Paşayı, altmış yaşına doğru Abdülhamit, (gene Tunuslu olan Şeyh Zafiri'nin tavsiyesi ile) İstanbul'a çağırılmış, kısa süre mali işlerin başında tutuktan sonra başvezir yapmıştı. Borç içindeki ülkeyi

kurtarsın diye artık bir parçası olduğu bir Batı ülkesinden reform hayalleriyle çağrılan kurtarıcı maliyeciyöneticilerin Türkiye'deki (ve fakir ülkelerdeki) ilk büyük örneklerinden olan paşaya -tıpkı daha sonraki benzerleri gibi yeterince Osmanlı, yerli, Türk olmadığı, artık bir Batılı kafasına sahip olduğu için- büyük umutlar bağlandı ve aynı nedenlerle de - yani yeterince Türk ve yerli olmadığı için de- yerin dibine batırıldı. Dedikodulara göre Tunuslu Hayrettin Paşa saraydaki görüşmeleri dönüşte bindiği at arabasında Arapça not ediyor, sonra Fransız kâtibine Fransızca yazdırıyordu. Muhaliflerinin çıkardığı yeterince Türkçe bilmediği söylentileri ve gizli amacının bir Arap devleti kurmak olduğu yolundaki bir jurnal üzerine (Abdülhamit gerçeklik payı düşük olduğunu hissettiği ihbarları da ciddiye alırdı) başvezirlikten uzaklaştırıldı.

Gözden düşmüş bir Osmanlı sadrazamının çok sevdiği Fransa'ya dönmesi sakıncalı olduğundan, hayatının geri kalanında, kışın daha sonra bizim bahçesine bir apartman dikeceğimiz konakta, yazın Boğaz kıyısında, Kuruçeşme'deki yalısında hüznüyle yarı hapis hayatı geçirip, Abdülhamit'e raporlar yazıp Fransızca hatıralarını kaleme aldı.

Türkçesi ancak seksen yıl sonra yayımlanan ve paşada mizah duygusundan çok, görev duygusu olduğunu kanıtlayan bu hatıraları oğullarına ithaf etti. Yirmi yıl sonra, bu oğullardan biri, Mahmut Şevket Paşa'ya yapılan suikaste karıştığı gerekçesiyle idam edildiğinde konak zaten Abdülhamit tarafından çoktan satın alınıp kızı Şadiye Sultan'a hediye edilmişti bile.

Her biri deli bir şehzade, afyonkeş bir saraylı, tavan arasına kilitlenen bir evlat, ihanete uğramış bir padişah kızı, sürgüne yollanmış ya da vurulmuş bir paşanın hikayesiyle ve Osmanlı Devleti'nin çürüyüp, dağılıp gitmesiyle aklımızda özdeşleşen bu yanık ve yıkık konaklar bizim apartmanda sessizlikle geçiştirilirdi. Bizler Nişantaşı'na, 1930'larda, bütün bu Osmanlı paşaları, şehzadeleri, yüksek memurları Cumhuriyet'le birlikte tasfiye edildikten sonra ve saray yavrusu konaklar bakımsızlıktan boşalmaya, yanıp yıkılmaya başladığı zamanlarda gelmiştik. Öte yandan bu ölen kültürün, batan imparatorluğun hüznü her yerdeydi. Batılılaşma çabası, modernleşme isteğinden çok, yıkılan imparatorluktan kalan keder verici, acıklı hatıralarla yüklü eşyalardan kurtulma telaşı gibi gelmiştir bana: Tıpkı birden oluveren güzel bir sevgilinin yıkıcı anısından kurtulmak için elbiselerinin, takılarının, eşya ve fotoğraflarının telaşla atılması gibi. Yerine güçlü, kuvvetli, yeni bir şey, Batılı ya da yerli, modern bir dünya kurulamadığı için bütün bu çaba daha çok geçmiş unutmaya yaradı; konakların yakılıp yıkılmasına, kültürün basitleştirilip güdükleştirilmesine, ev içlerinin yaşanmamış bir kültürün müzeleri gibi düzenlenmesine yol açtı. Yıllar sonra ağır ağır benim içime işleyecek bütün bu tuhaflığı ve hüznü, çocukluğumda bir sıkıntı ve kasvet olarak yaşadım. Şehrin içine gömüldüğü ve bir türlü çıkamadığı hüznü duygusu, tıpkı babaannemin farkında olmadan terliğinin ucuyla tempo tuttuğu "Alaturka" müziği dinlerken kimi zaman hissettiğim gibi, ölümcül bir sıkıntıya kapılmak istemiyorsam hayal kurmam gerektiğini hatırlatırdı bana. Hüznü ve sıkıntıya kapılmadan yaşamamanın bir ikinci yolu da, annemle sokaklara çıkmaktı. Çocukları parklara, bahçelere, hava alsınlar diye bir yerlere götürmek gibi bir alışkanlık olmadığı için, sokağa çıkarıldığım bu günlerin benim için özel bir önemi olurdu. "Yarın ben sokağa çıkacağım!" derdim halamın benden üç yaş küçük oğluna, gururla. Yuvarlak merdivenlerden döne döne inilir, büyük bir çoğunluğu yeraltında olan kapıcı dairesinin, kapıya bakan (eve giren çıkanlar denetlensin diye) küçük penceresinin önünde kılık kıyafetim, düğmelerim son bir kere daha gözden geçirilir ve sokağa çıkınca da, "sokak!" diye mırıldanırdım hayranlıkla. Güneş, temiz hava, ışık. Ev bazan o kadar karanlık olurdu ki, yaz günü perdeler açıldığında olduğu gibi, sokağa çıkınca ışıktan gözlerim kamaşırdı. İlk anda kaldırımlarda

yürümek çok hoşuma giderdi. Annem elimi tutarken dükkân vitrinlerine dikkatle bakardım: Çiçekçinin buğulanmış camları arkasındaki siklamenleri uzun burunlu renkli kurtlara benzetir, ayakkabıcının vitrinindeki uçan topuklu ayakkabının gizli iplerini izler, kırtasiyecinin vitrininde ağabeyimin Sınıf Bilgisi ders kitabının aymsının sergilendiğini görünce sokakların verdiği ilk bilginin, başkalarının da bizim apartmandakine benzer hayatları olduğuna ilişkin bir ipucu olduğunu sezerdim. Ağabeyimin gittiği ve benim de bir sene sonra başlayacağım ilkokul, herkesin cenazesinin kalktığı Teşvikiye Camii'ne bitişikti.

Ağabeyim evde “Öğretmenim, öğretmenim” diye hevesle sözünü ettiği için, tıpkı insanın bir dadısı olması gibi, her öğrencinin de bir kişisel öğretmeni var sanıyordum.

Ertesi yıl aynı okula başladığımda tikiş tikiş bir sınıfta otuz iki kişiye bir öğretmen düştüğünü görmek evin rahatlığından ve annemden uzak kalmanın hüznüne, kalabalık içinde bir virgül olmanın hayal kırıklığını da eklemişti. Arada bir uğradığımız ve tıpkı çiçekçi gibi buhar kokan bir başka yer, babamın gömleklerinin kolalanıp ütülendiği kolacıydı. Annem İş Bankası'na girince, nedenini önce hiç söylemedim ama altı basamak merdiveni çıkıp vezneye onun yanına gidemezdim, çünkü ahşap basamaklar arasındaki boşluklardan kayıp düşüp vereceğim takılırdı aklıma.

“Niye gelmiyorsun buraya?” diye seslenirdi annem yukarıdan, vezne kuyruğunda beklerken. Cevap vermez, derdini anlatamama ve tuhaf bulunma telaşıyla bir süre kendimi bir başkası sanır, annemi arada bir yoklayarak hayaller arasında dolanırdım: Burası bir saraydı ya da bir kuyunun dibi... Osmanbey, Harbiye tarafına yürümüşsek, köşedeki Mobil benzincinin bütün bir apartmanın yan cephesini kaplayan uçan atı bu hayallere karışırdı. Atların, kurtların, korkunç yaratıkların ağızları, burunları aklımda kalır, oradaki bir delikten düşüp kaybolacağımı sanırdım.

Bir yandan naylon çorap yamayan, bir yandan düğme, kemer satan yaşlıca bir Rum kadın vardı, lake bir çekmecedan mücevher gibi tek tek çıkardığı “köy yumurtaları”nı çok özel şeylermiş gibi satardı. Onun dükkânındaki küçük akvaryumda ağır ağır salınan kırmızı balıklar cama yasladığım parmağımı yemek için küçük ama korkutucu ağızlarını kararlılık ve hoşuma giden bir aptallıkla oynatırlardı. Yol boyunca uğradığımız bir başka dükkân Yakup ile Vasü'in işlettikleri küçük tütüncü, dergici ve kırtasiyeci dükkânıydı, ama o kadar küçüktü ki burası çoğu zaman içeri giremez, sıkışırdık.

Tıpkı bir zamanlar Latin Amerika'da Araplara “Türk” denildiği gibi, İstanbul'da bir avuç zenciye “Arap” dendiği için “Arabın dükkânı” diye anılan kurukahvecinin dükkânındaki kayışlı koskoca kahve öğütme makinesi, gürültüyle tıpkı evdeki çamaşır makinesi gibi sarsıla sarsıla çalışmaya başlayınca biraz uzaklaşır, “Arap” m da korkaklığıma sevgiyle gülümsediğini hissederdim. Daha sonraki yıllarda her biri modalar, geçici heyecanlar ile tek tek kapanan, yerine başkaları açılıp yeniden kapanan bu dükkânların kırk yıllık tarihini, ağabeyimle geçmişe özleminden çok hafıza temrini yapar gibi sayıp dökerdik: Akşam Kız Lisesi'nin karşısındaki dükkân derdi mesela birimiz: 1 Rum madamın pastanesi, 2 çiçekçi, 3 çantacı, 4 saatçi, 5 bir ara spor toto bayisi oldu, 6 resim galerisi ve kitapçı, 7 eczane.

Elli yıldır aynı yerde duran Alaaddin'in küçük tütüncü-oyuncakçı-gazeteci-kırtasiyeci dükkânının mağaraya benzer karanlığına girmeden önce planladığım gibi, annemden bana bir düdük ya da birkaç bilya ya da bir boyama kitabı ya da yoyo almasını isterdim. Hediye annemin çantasına girer girmez eve dönme isteği içimde kıpırdanmaya başlardı.

“Parka kadar yürüyelim,” derdi annem.

Birdenbire bacaklarımda, bütün gövdemde tuhaf bir ağrı başlar, isteksizlik gövdemden ruhuma yayılırdı. Yıllar sonra aynı yaşlardaki kızımı aynı sokaklarda yürüyüşe çıkardıktan ve onun da aynı şikâyetleri ettiğini işittikten ve bir doktorla da konuştuktan sonra, irsi yorgunluk ve sıkıntının bacaklardaki büyüme ağrısıyla sıradan yorgunluk arası bir şey olduğuna kendimi inandırmaya çalışmışım. Yorgunluk ve sıkıntı içime iyice yerleşmeye başlayınca bütün sokaklar, artık bakmak istemediğim vitrinler yavaş yavaş rengini kaybeder, şehri siyah-beyaz bir yer olarak görmeye başlardım.

“Anne, kucak,”

“Maçka’ya kadar yürüyelim,” derdi annem, “tramvaya bineriz.” 1914’ten beri bizim sokaktan geçen, Maçka’yı, Nişantaşı’nı Taksim Meydanı’na, Tünel’e, Galata Köprüsü’ne şehrin bana o zamanlar başka bir ülke gibi gelen yoksul, eskimiş ve tarihi köşelerine ulaştıran tramvayı severdim. Erkenden yattığım geceler kulağıma hüzünlü bir müzik gibi gelen iniltisini, ahşap kaplı içini, şoför “mahalli” ile yolcu koltukları arasındaki sürgülü kapının çivit mavisi camını ve son durakta, biz annemle kalkış saatini beklerken, demir manivelalarla oynamama izin veren sürücüsünü... Dönüş yolunda, sokaklar, apartmanlar, hatta ağaçlar bile siyah-beyazmış gibi gelirdi bana.

Çocukluğumun İstanbul’unu siyah-beyaz fotoğraflar gibi, iki renkli, yarı karanlık, kurşuni bir yer olarak yaşadım ve öyle de hatırlıyorum. Kasvetli bir müze evin yarı karanlığında büyümeme rağmen ev içlerine düşkün olmamın bunda payı vardır.

Sokaklar, caddeler, uzak mahalleler bana, tıpkı siyah-beyaz gangster filmlerinde olduğu gibi tehlikeli yerler olarak gözükürdü. Her zaman İstanbul’un kışını yazından daha çok sevdim. Erken gelen akşamüstlerini, poyrazda titreyen yapraksız ağaçları, sonbaharı kışa bağlayan günlerde kara palto ve ceketleriyle yarı karanlık sokaklardan hızlı hızlı evlerine dönen insanları seyretmeyi severim.

Eski apartmanların, yıkılan ahşap konakların bakımsızlık ve boyasızlıktan özel bir İstanbul rengine kavuşan duvarları da bende hoşlandığım bir keder ve seyretme zevki uyandırır. Kış günleri, akşam erken gelen karanlıktan sonra acele acele evlerine dönen insanların siyah-beyaz renkleri bana bu şehre ait olduğum, bu insanlarla birşeyler paylaştığım duygusunu verir. Hayatın, sokakların ve eşyaların yoksulluğunu gecenin karanlığı sanki örtecek ve hepimiz ev içlerinde, odalarda, yataklarda soluk alıp verirken, İstanbul’un artık çok uzaklarda kalmış eski zenginliğinden, kaybolmuş yapılarından ve efsanelerinden yapılmış rüyalarla, hayallerle haşır neşir olacağız gibi hissederim. Soğuk kış akşamlarının, تنها کنار mahallelere, soluk sokak lambalarına rağmen şiir gibi inen karanlığını, yabancı, Batılı gözlerin bakışlarından uzakta olduğumuz, şehrin utançla saklamak istediğimiz yoksulluğunu örttüğü için de severim. Tenha arka sokaklarda, beton apartmanlarla ahşap evlerin benim çocukluğumdaki kıvamını gösterdiği (sonra yavaş yavaş ahşap evler yıkıldı ve bana bir şekilde onların devamı gibi gelen apartmanlar aynı sokakta, aynı yerde, aynı duyguyu vermeye devam etti), sokak lambalarının soluk ışığı hiçbir şeyi aydınlatmadığı ve İstanbul’u benim için İstanbul yapan “akşamüstü siyah-beyaz” duygusunu çok iyi yansıttığı için Ara Güler’in bu fotoğrafı bazan aklıma gelir. Benim çocukluk yıllarımdan kalan parke taşları, arnavutkaldırımları, pencerelerin demir korkulukları, içleri boşalmış, kırılmanlaşmış ahşap evler kadar beni bu fotoğrafa bağlayan şey, akşamın daha tam inmemiş olmasına rağmen sokakta geç saatin yaşanması ve peşlerinde gölgeleri bu iki insanın evlerine dönerlerken sanki kendileriyle birlikte şehre geceyi de getirmeleridir. 1950’lerde, 60’larda şehrin her köşesinde bir kenara park etmiş bir film şirketi minibüsü, jeneratörle çalıştırılan iki iri lamba, rollerini ezberleyemeyen aşırı boyalı kadınla yakışıklı jöne yardım ederken jeneratörün gürültüsünü bastırmak için bütün gücüyle bağırarak bir “suflör” (fısıldayan adamın Fransızcası) ve onları seyreden meraklı kalabalık ve çocukları tekme tokat girişerek kameranın görüş alanından uzaklaştıran set işçilerinden ibaret küçük “film ekipleriyle” karşılaşır, ben de herkes gibi olanlara uzun uzun bakardım. Kırk yıl sonra Türk film sanayii daha çok kendi senarist, oyuncu ve yapımcılarının beceriksizliği yüzünden, biraz da taklit etmeye paralarının yetmediği Hollywood’un gücüyle çökünce televizyonlarda hepsi yeniden gösterilen bu siyah-beyaz filmlerdeki sokak sahnelerini, eski bahçeleri, Boğaz kıyılarını, yıkılmış konak ve apartmanları, tam onları yaşadığım ve hatırladığım gibi siyah-beyaz olarak görünce, kimi zaman seyrettiğim şeyin film değil hatıralarım olduğu duygusuna kapılır, bir an hüzünden sersemledim.

Şehrin bu siyah-beyaz dokusunun ayrılmaz bir parçası, bu eski filmlerde her görüşümde beni heyecanlandıran sokaklardaki parke taşlarıdır. Kendimi İstanbul sokaklarının izlenimci ressamı olarak hayal ettiğim on beş-on altı yaşlarımda parke taşlarını tek tek çizmekten bir acı çekme zevki

alırdım. Üzerleri gayretkeş belediyelerce acımasızca asfaltla örtülmeden önce, arabalarını çok çabuk yıprattığı gerekçesiyle dolmuş ve taksi şoförleri parke yollardan sürekli şikâyet ederlerdi.

Dolmuş şoförlerinin müşterilerine sürekli dert yandığı bir başka şey de tabii ki kanalizasyon, elektrik vs. tamiri yüzünden yolların sürekli kazılıp açılmasıydı. Bu Kir bir tamirat için parke taşlarının tek tek sökülmesini izlemekten ve daha çok da hiç bitmeyecek sanılan bir kazı -bazan bir Bizans dehliziyle karşılaşılırdı- en sonunda tamamlanınca, işçilerin parke taşlarını bana sihirli gelen bir el hüneriyle bir halı gibi döşeyişlerini seyretmekten çok hoşlanırdım. Şehri benim için siyah-beyaz yapan bir başka şey, çocukluğumun ahşap konakları, konak denemeyecek, ama büyük ve yıkıntı halindeki eski ahşap evleriydi. Yoksulluk ve ihmâl yüzünden bu evlerin hiçbiri boyanmadığı, soğuktan, nemden, kirden ve eskilikten ahşapları yavaş yavaş karardığı, siyahlaştığı için ortaya çıkan o özel renk ve dokuyu, siyahla beyazın bu iç karartıcı, ama korkutucu bir şekilde güzel rengini taşıyan pek çok ahşap evi arka mahallelerde yanyana gördüğüm için, çocukken bu yapıların ilk renklerinin de böyle olduğunu zannedirdim. Belki en yoksul sokaklarda, yapıldıktan sonra hiç boyanmayan birkaç tanesi, bu siyahla beyaz arası, yer yer kahverengiye çalan rengi ta baştan beri taşıyorlardı.

Ama İstanbul'a on dokuzuncu yüzyılın ortasında ya da daha önce gelmiş Batılı gezginlerin yazdıkları, özellikle zengin konaklarının renklerinin ve pırıl pırıl havasının şehre güçlü, doymuş, zengin bir güzellik verdiği tanıklık eder. Ben de, bazan çocukluğumda, bütün bu ahşap binalar boyansa, gibi hayaller kurardım, ama kararmış eski ahşabın bu çok özel dokusunu, havasını şehirden ve hayatımdan çekip gittikten sonra kederle özledim. Yaz günleri kupkuru kesilip koyu bir kahverengiye çalan ya da tebeşir gibi mat bir dokuya bürünen ve çıtır çıtır gevrekliğinden bir anda çıra gibi yanıp tutuşabileceği hissedilen bu eski evlerin ahşabı, kışları uzun süren soğuklardan, kardan ve yağmurlardan sonra kendine özgü bir nem, küf ve tahta kokardı.

Cumhuriyet'in yasaları yüzünden içlerinde herhangi bir dini faaliyet yapılmayan, çoğu boşaltılmış olan ve yıllardır azgın çocuklar, hortlaklar ve eski eser arayanlardan başka kimsenin girmediği ahşap tekke binaları da bende aynı korku, merak ve çekim karışımı duyguları uyandırır, yarı yıkık bahçe duvarlarıyla ıslak ağaçlar arasından kırık camları gözükken bu yapılara ürpererek ve istekle bakardım.

Şehrin bu siyah-beyaz ruhuyla beni hemen başbaşa bıraktığı için, Le Corbusier gibi meraklı Doğu yolcularının çizdiği kara kalem resimlere bakmaktan, İstanbul'da geçen elle çizilmiş siyah-beyaz resimli romanları okumaktan zevk alırım. (Yaratıcısı Herge çizsin diye çocukluğumda uzun yıllar beklediğim Tenten'in İstanbul macerası hiç çizilmedi, ama ilk Tenten filmi İstanbul'da çekildi. 1962'de çekilen bu başarısız filmin kimi karelerinin resimleştirilmesiyle ve diğer Tenten maceralarından kesilmiş karelerin montajıyla, İstanbullu yaratıcı bir korsan yayımcının ürettiği Tenten İstanbul'da diye siyah-beyaz bir macera vardır.) Eski gazetelerdeki (hepsi siyah-beyazdı) cinayet, intihar ve soygun haberlerini de, çocukluğumdaki gibi, bir korkudan çok geçmişe özlem ve hüznle okurdum.

Tepebaşı'nın, Cihangir'in, Galata, Fatih ve Zeyrek'in, bazı Boğaz köylerinin, Üsküdar'ın arka sokakları, anlatmaya çalıştığım bu siyah-beyaz ruhun hâlâ gezindiği yerlerdir. Sisli, dumanlı sabahlar, yağmurlu, rüzgârlı geceler, cami kubbelerine yerleşmiş martı sürüleri, hava kirliliği, evlerden sokaklara top namlusu gibi uzanıp kirliliği bir dumanı üfleyen soba boruları, paslanmış çöp tenekeleri, kış günleri boş ve bakımsız kalan parklar ve bahçeler ve kış akşamları karda çamurda evlerine dönen insanların telaşı içimde bir mutluluk ve keder gibi kıpırdanan bu siyah-beyaz duygusuna seslenir:

Yüzyıllardır akmayan orası burası kırık eski çeşmeler, kenar mahallelerdeki eski camilerin ya da artık farkına varılmayan büyük camilerin çevresinde kendiliğinden oluşuveren derme çatma dükkânlar, siyah önlüklü, beyaz yakalı ilkokul öğrencilerinin sokaklara bir anda yayılan kalabalığı, kömür yüklü yorgun ve eski kamyonlar, içleri eskilikten, işsizlik ve tozdan karanlıklaşmış küçük bakkal dükkânları, kederli işsizlerle dolu küçük mahalle kahvehaneleri, inişli çıkışlı, eğri büğrü kirli kaldırımlar, bana koyu nefli değil, karaymış gibi gelen servi ağaçları, tepelere yayılmış eski mezarlıklar, dikine yükselen parke kaplı sokaklar gibi gözüken yıkık şehir surları, bir süre sonra hepsi bir şekilde birbirine benzeyen sinema girişleri, muhallebici dükkânları, kaldırımlarda gazete satan insanlar, gece yarıları sarhoşların gezindiği sokaklar, soluk sokak lambaları, Boğaz’da aşağı yukarı gezinen şehir hatları vapurları ve bacalarından çıkan dumanlar ve şehrin kar altındaki manzaraları, bana hep aynı siyah-beyaz ruhun belirtileriymiş gibi gelir.

Kar çocukluğumun İstanbul’unun ayrılmaz bir parçasıydı. Kimi çocukların yaz tatilini bir yolculuğa çıkmayı iple çekerek beklemeleri gibi, ben de çocukluğumda karın yağmasını beklerdim. Dışarıya sokaklara çıkıp karda oynayacağım için değil, kar altında şehir bana daha “güzel” gözüktüğü için. Bu güzellikten şehrin çamurunun, pisliğinin, çatlaklarının ve bakımsız yerlerinin örtülmesindeki yenilik ya da şaşırtıcılık duygusundan çok, karın şehre getirdiği telaş ve hatta felaket havasını kastediyorum.

Her sene üç beş gün yağmasına, şehrin bir hafta on gün kar altında kalmasına rağmen, kar her seferinde İstanbulluları ilk defa yağıyormuş gibi hazırlıksız yakalar; yollar kesilir, savaş ve felaket zamanlarında olduğu gibi ekmek fırınlarının önünde hemen kuyruklar oluşur ve en önemlisi bütün şehir aynı konunun, karın etrafında bir cemaat duygusuyla birleşirdi. Şehir ve insanları dünyanın geri kalanından iyice koparak kendi dertleriyle içlerine kapandıkları için karlı kış günlerinde İstanbul hem daha tenhalaşmış, hem de masallardan çıkma eski günlerine biraz daha yaklaşmış gibi gelirdi bana. Çocukluğumdan hatırladığım ve şehri birleştiren, yıllar boyunca yeniden anlatılan bu tür meteorolojik harikalardan biri de Tuna’dan Karadeniz’e akan buzların kuzeyden aşağı inerek, Boğaz’a girmeleri idi. Bütün İstanbul’u, en sonunda bir Akdeniz şehri olduğu için hem tuhaflığıyla ürküten, şaşırtan hem de hiç unutulmayacak bir hatıra olduğu için çocuklar gibi sevindiren bu olay hakkında yıllar sonra hâlâ hikâye anlatanlar vardı.

Bu siyah-beyaz duygusunun bir yanı elbette şehrin yoksulluğu, tarihi ve güzel olanın ortaya çıkarılmayıp, eskimiş, solmuş, gözden düşmüş ve bir kenara itilmiş olmasıyla ilgilidir. Bir başka yanı ise, en gösterişli, debdebeli zamanında bile Osmanlı mimarisinin alçakgönüllü yalınlığıyla ilgilidir. Bir büyük imparatorluktan artakalmanın hüznüyle coğrafi olarak hiç uzakta olmayan Avrupa’ya göre İstanbulluların bir çeşit ezeli yoksulluğa, onulmaz bir hastalığa yakalanmış gibi mahkûm olmaları da şehrin bu içedönük ruhunu besler. Şehrin ayrılmaz bir parçası olan hüznü duygusunu vurgulayan ve İstanbullular tarafından bir kader gibi paylaşıldığı için, yeniden, yeniden üretilen bu siyah-beyaz havasını daha iyi anlamak için zengin bir Batı şehrinden İstanbul’a uçakla gelmek ve hemen kalabalık sokaklara dalmak ya da bir kış günü şehrin kalbi Galata Köprüsü’ne çıkıp kalabalıkların burada nasıl hep rengi farkedilmeyen, solgun, boz, gölgemsi elbiselerle dolaştığını görmek gerekir. Zengin ve mağrur atalarının tersine parlak renkleri, kırmızıları, ışıltılı turuncuları, yeşilleri çok seyrek giyen benim yıllarımın İstanbulluları, dışarıdan gelen yolcuya, ilk başta gizli bir ahlak gereği, kıyafetlerinin dikkat çekmemesine özen gösteriyorlarmış gibi gözükür. Böyle bir gizli ahlak yoktur elbette, ama bir alçakgönüllülük ahlakını öneren yoğun bir hüznü duygusu vardır. Son yüz elli yıldır, şehre ağır ağır çöken yenilgi ve kayıp duygusu, yoksulluk ve yıkıntı izlerini siyah-

beyaz manzaralardan İstanbulluların kıyafetlerine kadar her şeyde gösterir.

Lamartine'den Nerval'e ya da Mark Twain'e, on dokuzuncu yüzyılda şehre gelen bütün Batılı gezginlerin aynı heyecanla hakkında yazı yazdığı sokaklardaki köpek çeteleri de bendeki siyah-beyaz duygusunu, bir gerilimle zenginleştirerek besler. Her biri birbirine benzeyen ya da hiçbirinin aşırı belirgin bir rengi olmayan boz, kül rengi, renksiz ya da karmakarışık bir renk yumağı olan ve şehirde hâlâ aynı özgürlük ve iktidar duygusuyla gezen bu köpekler bütün Batılılaşma ve modernleşme çabalarına, askeri darbelere, devlet, okul disiplini ve Batılı belediye anlayış ve söylemlerine rağmen İstanbul'un gizli sinir uçlarında devlet ve iktidarın gücünden çok, bir beyhudelik, boşvermişlik ve şefkat duygusunun oradan oraya serseri mayınlar gibi gezindiğini hatırlatır. Siyah-beyaz duygusunu daha da kalıcı kılan bir başka şey ise, şehrin geçmişinde kalan muzaffer ve mutlu renklerin şehrin içinden çıkan gözlerce saptanıp ellerce resmedilemeyişidir. Bugünkü göz zevkimize kolayca seslenebilecek bir Osmanlı resim sanatı yoktur. Osmanlı resmine ve örnek aldığı klasik İran resmine göz zevkimizi alıştıracak, yaklaştıracak bir yazı, bir eser de bugün dünyanın hiçbir yerinde yok. İran minyatüründen sınırlı bir heyecanla etkilenen Osmanlı nakkaşları İstanbul'u (tıpkı Divan şairlerinin şehri gerçek bir yer değil bir kelime olarak övmeleri, sevmeleri gibi) bir hacim ya da manzara olarak değil, bir yüzey ve bir harita olarak gördüler (en iyi örnek Matrakçı Nasuh).

Surnamelerde olduğu gibi, dikkatleri padişahın kullarına, loncalarına, aletlerin, hünelerinin ve eşyaların zenginliğine yöneldiğinde, şehir günlük hayatın yaşandığı bir yer olarak değil, bir resmi geçit sahnesi ya da sanki bütün film boyunca aynı noktaya odaklanan bir kameranın görebildiği önemli bir köşe olarak resmedildi. Böylece, az çok fotoğraf ve kartpostal zevki edinmiş milyonlar için gazetelere, dergilere, okul kitaplarına İstanbul'un geçmiş manzaraları gerektiğinde Batılı seyyahların, ressamların siyah-beyazlaştırılan gravürleri kullanıldı. Melling örneğinde ileride anlatacağım gibi, şehrin en mutlu zamanları, alçakgönüllü guaj renkleriyle resmedildi resmedilmesine, ama İstanbullular kendi mutlu geçmişlerini o renklerle bile görme zevkini tadamadılar ve şehirlerini, çok fazla isyan edilmeyen ve bir kader gibi benimsenen teknik nedenlerle her zaman bir siyah-beyaz duygusuyla yaşadılar.

Bu eksiklik onların hüznüyle tam bir uyum halindeydi. Çocukluğumda geceler, şehrin yoksullaştıkça içine gömüldüğü karmakarışık ve yorucu havayı -tıpkı kar gibi- örttüğü, şiirselleştirdiği için güzeldi. İstanbul gecesi, benim çocukluğumda şehirde yüksek yapılar da az olduğu için evlere, ağaçların, dalların arasına, yaz sinemalarına, balkonlara, açık kalmış pencerelere kaba bir yüzey gibi değil, şehrin kıvrım kıvrım yapısına, yokuşlarına, tepelerine uygun bir zarafetle sokulurdu. Thomas Allom'un bir seyahat kitabı için 1839'da yapılmış olan bu gravürünü karanlığı esrarlı bir masal unsuru olarak gösterdiği için severim. Geceyi kör karanlık olmaktan kurtaran dolunayı, bütün İstanbul'un paylaştığı mehtap kültürünü, daha çok da karanlığın esrarlı gücünü bir kötülük kaynağı olarak göstermeye yaradığı için, yanmayı ya da bu resimde olduğu gibi önü bulutlarla kesilerek, tıpkı cinayet işlensin diye kısılan bir lamba gibi, zayıflatılmış ay ışığını severim.

Gece, şehre bir rüya ve masal havası verdiği, esrarlı bir kötülük kaynağı olduğu için de İstanbul'un siyah-beyaz ruhunu güçlendirir. Batılı gezginin geceye esrarı yapan ve örten, şehrin ulaşılamaz tuhafliğini gizleyen ve karanlığıyla yeni kötülükler işlenmesini sağlayan bir şey olarak bakışıyla, sarayların içerisinde çevrilen dolap ve kumpasları anlayamayan İstanbullunun bakışı birbirine benzer. Sarayda katledilmiş bir harem kadınının ya da bir suçlunun cesedinin saray duvarından

Haliç'e açılan bir kapıdan geçirilerek sandalla denize atılması hem gezginlerin, hem de İstanbulluların sevdiği, tekrarladığı bir hikâyedir. Okuma yazmayı öğrenmemden önceki 1958 yazında işlenen ve gece, sandal, Boğaz'ın suları gibi her birine ayrı bir bağlılık duyduğum benzeri malzemeyle kurulmuş Salacak Cinayeti yalnız kafamdaki siyah-beyaz Boğaz suları imgesini zenginleştirmekle kalmadı, hayatım boyunca korkulu bir hayal olarak içimde hep yaşadı. Evdeki konuşmalardan ilk duyduğum ve bütün İstanbul'un ve gazetelerin tekrarlaya tekrarlaya efsaneleştirdiği bu olayın kahramanı genç, yoksul ve sarhoş bir balıkçıydı. Çocuklarını gezdirmek için sandalına binen bir annenin ırzına geçmek amacıyla iki çocuğunu ve bir de arkadaşlarını denize atarak boğan "Salacak Canavarı"nin korkunçluğu yüzünden, yalnızca Heybeliada'da yazlık evde balıkçılarla ağ atmaya çıkmak gibi eğlenceler değil, evin bahçesinde bile yalnız gezinmemiz bir süre yasaklanmıştı. Balıkçının dalgalı denize attığı çocukların sandalın kenarlarına parmakları ve tırnaklarıyla tutunmaya çalışması, annenin çığlıkları, çocukların ve annelerinin kafalarına kürekle vuran balıkçının hayali yıllar sonra, İstanbul gazetelerinde cinayet haberlerini okurken (severek yaptığım bir iş) siyah-beyaz bir hayal olarak kafamdan şöyle bir geçiverir.

Salacak Cinayeti'nden sonra bir daha annem ve ağabeyimle Boğaz'da sandal gezisine çıkmadık. Oysa önceki kış ikimiz de boğmaca olduğumuz için bir dönem her gün ağabeyimle Boğaz'da sandalla gezintiye çıkardık. Hastalık önce ağabeyimde başlamış, on gün sonra da bana geçmişti. Hastalığın beni mutlu eden bir yanı da vardı: Annem bana daha iyi davranır, çok hoşuma giden o tatlı sözlerden söyler, istediğim küçük oyuncakları alır getirirdi. Çektiğim acının sebebi hastalıktan çok, hep birlikte bizim katta ya da yukarıda yenen öğle ve akşam yemeklerine katılamamak, sofraya konuşmalarını, çatal, bıçak, tabak gürültüsünü, gülüşmeleri uzaktan merakla dinleyememektir. Çantasından bıyığına kadar her şeyinden korktuğumuz çocuk doktoru Alber ilk ateşli geceler geçtikten sonra, ağabeyimle benim tedavi için bir süreliğine her gün Boğaz'a hava almaya götürülmemiz gerektiğini söylemişti. Boğaz kelimesinin Türkçedeki asıl anlamıyla, "hava almak" işi kafamda böyle birbirine karıştı. Tarabya'nın şimdiki gibi turistik lokantalar ve oteliyle ünlü bir gezi yeri değil, yüz yıl önce ünlü şair Kavafis'in çocukluğunda yaşadığı sakin bir Rum balıkçı köyü olduğu zamanlar, oraya Therapia (iyileşme) dendiğini öğrendiğimde de belki bu yüzden fazla şaşırılmamıştım. Belki de kafamda tedavi fikriyle karıştığı için Boğaz'ı görmek bana hep iyi gelir.

Şehri için için çürüten yenilgi, yıkım, eziklik, hüznün ve yoksulluğa karşı Boğaz, hayata bağlılık, yaşama heyecanı ve mutluluk duygularıyla derinden bir şekilde kafamda birleşmiştir. İstanbul'un ruhu ve gücü Boğaz'dan gelir. Oysa şehir başlangıçta Boğaz'ı fazla önemsememiş, burayı bir yol, güzel bir manzara ve son iki yüzyılda bir de yazlık bir saray ya da yalı yeri olarak görmüştü. Bir dizi Rum balıkçı köyünün halkından başka kimseciklerin yaşamadığı Boğaz'a on sekizinci yüzyıldan itibaren Osmanlı seçkinleri sayfiye yeri olarak yerleşmeye başlayınca da, özellikle Göksu, Küçükusu, Bebek, Kandilli, Rumelihisarı, Kanlıca civarında İstanbul'a ve Osmanlı uygarlığına ait dışa kapalı bir kültür gelişti. Osmanlı paşalarının, seçkinlerin, son yüzyılın zenginlerinin yaptırıp içinde yaşadığı yalılar, daha sonra, yirminci yüzyılda, Cumhuriyet'in ve Türk milliyetçiliğinin heyecanı ile, Türk-Osmanlı kimliğine ve mimarisine örneklik etti. Boğaziçi Anıları adlı kitabında bu yalıların eski fotoğraflarını, Melling gibi ressamlarca yapılmış gravürlerini, planlarını toplayan Sedat Hakkı Eldem'in yalılarından örnek aldığı ince ve yüksek pencereli, geniş saçaklı, ince bacalı ve cumbalı "modern" yapıları ve onların taklitleri bu yıkılan, yok olan kültürden artakalan gölgelerdir yalnızca.

Taksim-Emirgân otobüs hattı, 1950'lerde Nişantaşı'ndan da geçiyordu. Boğaz'a gitmek için otobüse, annemle birlikte evin önündeki duraktan binerdik. Tramvay ile gidersek son durak olan Bebek'te, kıyıda uzun uzun yürüdükten sonra her gün, aynı yerde bizi beklemekte olan sandalcının kayığına binerdik. Bebek koyunda sandallar, kotralar, şehir hatları vapurları, kenarları midyeyle kaplı dubalar ve deniz feneri arasında kayıkla gezmekten, açılıp Boğaz akıntısının gücünü hissetmekten, geçen gemilerin dalgalarıyla sandalımızın sallanmasından çok zevk alır, bu gezintilerin bitmesini istemezdim hiç.

Boğaz'da gezmenin zevki, büyük, tarihi ve bakımsız bir şehrin içinde hareket ederken derin, güçlü ve hareketli bir denizin özgürlük ve gücünü içinizde hissetmektir. Boğaz'ın akıntılı sularında hızla ilerleyen yolcu, çok kalabalık bir şehrin kirinin, dumanının, gürültüsünün ortasında denizin gücünün kendisine geçtiğini, bütün bu kalabalığın, tarihin, yapıların içinde hâlâ bir başına ve özgür kalmanın mümkün olduğunu sezer. Şehrin içinde gezinen bu su parçası, Amsterdam'ın, Venedik'in kanallarıyla

ya da Paris veya Roma'yı ikiye ayıran nehirlerle karşılaştırılamaz: Akıntılı, rüzgârlı, dalgalı, derin ve karanlıktır burası. Akıntıyı arkanıza aldığınızda ya da onunla birlikte şehir hatları vapurlarının yönünde bir yengeç gibi yan yan ilerleyerek sürüklenmeye başladığınızda, balkonlarında çay içerek sizi seyreden teyzelerden, apartmanlardan, yalılardan, yakındaki iskeleyle çardaklı kahveden, sahildeki lağım borularının boşaldığı yerden donlarıyla denize giren ve ısınmak için asfalta uzanan çocuklardan ve kıyıda balık tutanlardan ve kotralarının içinde pinekleyenlerden, ellerinde çantaları okuldan çıkıp kıyı boyunca yürüyen öğrencilerden ve trafik tıkanınca otobüsün pencerelerinden denize bakan yolculardan, rıhtımda balıkçıları bekleyen kedilerden, ne kadar yüksek olduğunu şimdi keşfettiğiniz çınar ağaçlarından ve sahil yolundan asla gözükmeyen için varlığını ancak denizden bakarsanız farkedebileceğiniz bahçe içindeki konaklardan, yokuşlardan, yokuşların ardındaki tepelerden, uzaktaki yüksek apartmanlardan başlayarak, İstanbul, ağır ağır bütün karmaşası, camileri, uzak mahalleleri, köprüleri, minareleri, kuleleri, bahçeleri, her gün bir yenisi yapılan yüksek yapılarıyla önünüzden geçer. Boğaz'da vapurla, motorla ve benim çocukluğumda yaptığım gibi sandalla gezmek, insana İstanbul'u hem yakından ev ev, mahalle mahalle dikizleme, hem de uzaktan sürekli değişen bir silüet ve hayal olarak görme zevkini verir.

Çocukluğumda bile hep birlikte arabayla gezmeye gittiğimiz zamanlarda hissettiğim asıl Boğaz zevklerinden biri burada, bir zamanlar Osmanlı medeniyet ve kültürünün Batı etkisine girdiği, ama kendi özgünlüğünü ve gücünü kaybetmediği çok zengin bir dönemin kalıntılarının varlığını görmektir. Bir büyük yalının boyası dökülmüş

muhteşem demir kapısından, bir başkasının yosun tutmuş kalın ve yüksek duvarlarının sağlamlığından, hâlâ yanmamış bir başkasının pancurlarından ve ahşap işçiliğinden ya da bazı yalıların arkalarındaki yüksek tepenin sonuna kadar uzanan ve erguvanlar, Boğaz çamları ve yüzer yıllık çınarlarla kaplı karanlıklar içindeki bahçesinden, bitmiş ve geride kalmış gösterişli uygarlığın izlerini sezer, bir zamanlar biraz bize benzeyen bazı insanların buralarda bambaşka bir hayat sürdürdüklerini, ama artık bu zamanların geçtiğini ve bizlerin de bu insanlardan biraz daha başka - onlardan daha yoksul, daha kırık, daha ezik ve taşralı- olduğumuzu hissederdim.

İstanbul'un eski merkezi, tarihi yanmada, on dokuzuncu yüzyılın ortalarından itibaren belirgin bir şekilde yoksulluğun, çürümenin, yenilginin, nüfus patlamasının, teker teker kaybedilen savaşların ve Batılılaşma etkisindeki modern Osmanlı bürokrasisinin büyük binalarıyla hırpalanır, ezilirken; aynı bürokrasi, zenginler ve paşalar, yazları uzaklaşıp kaçtıkları Boğaz kıyılarında yaptırdıkları yalılar çevresinde, dış dünyaya kapalı bir kültür oluşturdular. İlk başlarda karayolunun olmaması, on dokuzuncu yüzyılın ortalarından itibaren ise, gemi yolculuğuna ve iskelelere rağmen İstanbul'un hâlâ tam bir parçası olmadıkları için yabancıların ellerini kollarını sallayarak gezinemedikleri bu yerler ve dışa kapalı kültürleri hakkında, zamanında orada yaşayan Osmanlılar da bir şey yazmadığı için, bilgimiz daha çok ikinci, üçüncü kuşağın özlemle kaleme aldığı hatıralara dayanır.

Bu hatıra yazarları içinde en parlağı, severek okuduğu Proust'un duyarlılığını ve uzun cümlelerini "Boğaziçi Medeniyeti" dediği bu çevreye taşıyan Abdülhak Şinasi Hisar'dı (1887-1963). Çocukluğunu Rumelihisarı'nda bir yalıda geçiren, gençliğinin bir kısmında Paris'te, şair arkadaşı Yahya Kemal (1884-1958) ile birlikte siyaset bilimi okuyan ve Fransız yazarlarından tat almayı öğrenen Hisar, Boğaziçi Mehtapları ve Boğaziçi Yalıları adlı kitaplarında yok olup giden bu özel kültürü ve âlemi "bir müddet daha yaşatabilmek için elinden gelen bütün dikkat ve itina ile, bir eski

zaman nakkaşı gibi örmek ve işlemek” ihtiyacı duymuştu.

Boğaziçi’ndeki mehtaplı gecelerde kayıklarla toplanıp, uzak bir sandalda çalman musiki faslını dinlemek ve ay ışığını ve sulardaki gümüşten oyunlarını seyretmek için sabahtan yapılan hazırlıklardan başlayarak, bütün bir günü ve uzun geceyi, sessizlikleri, aşkları, alışkanlıkları ve yazarın ısrarla üzerinde durduğu ince törenleriyle anlatan Boğaziçi Mehtapları adlı kitabın “sükût faslı” kısmını arada bir yeniden açıp okumaktan, içine giremediğim bu kayıp dünya için kederlenmekten ve geçmişe özlemle dolu yazarın bu kayıp âlem içerisinde nefret, insani zaaf, güç ve iktidar ile yapılmış, şeytani ve kötücül olanı görmezlikten gelmesine sinirlenmekten hoşlanırım: Mehtaplı gecelerde, durgun denizde sandallarla toplanıp dinlenen musiki faslı susup gecenin sessizliği başladığı zamanlarda, “Hiçbir rüzgâr esmezken sular bazan sanki kendi içlerinden gelen hafif bir ürperişle menevişlenirdi,” diye yazar A. Ş. Hisar. Annemle yaptığımız sandal gezintilerinde de Boğaz tepelerinin içinden gelen renkler dışarıdan gelen bir ışığın yansımaları değilmiş gibi gelirdi bana.

Sanki damların, çınar ve erguvan ağaçlarının, birden gözümüzün önünden hızla geçen martıların kanatlarının, yarı yıkık kayıkhaneye duvarlarının içinden hafif solgun bir ışık dökülüyor zannederdim. Yoksul çocukların sahil yollarından denize atladığı en sıcak yaz gününde bile, Boğaziçi’nde güneş, iklime ve manzaraya bütünüyle hâkim değildir. Yaz akşamüstlerinde de göğün kızılıllığıyla Boğaz’ın kendi esrarlı karanlığını birleştirdiği o benzersiz ışığı seyretmeyi, onu anlamaya çalışmayı severim. Köpük köpük çılgıncasına akan, önüne gelen sandalları delice sürükleyen suyun, şimdi benim onu şaşkınlıkla seyrettiğim iki adım ötedeki bir başka köşede, Monet’in nilüferli havuzu gibi ağır ağır salınarak renk değiştirdiğini görmeyi de severim.

1960’ların ortasında Robert Kolej’de liseyi okurken, sabahları erkenden Beşiktaş’tan Sarıyer’e giden otobüslerde, kalabalıkla birlikte ayakta dururken, karşı kıyıda Asya tepelerinin ardından güneşin doğuşunu ve karanlık, esrarlı bir deniz gibi kıpırdanan Boğaz’ın sularının renk değiştirerek aydınlanışını seyretmeyi severdim. Şehirde tek bir yaprağın oynamadığı sisli bahar gecelerinde ya da mehtapsız, rüzgârsız ve sessiz yaz gecelerinin ilerlemiş bir saatinde, Boğaz kıyısında yalnızca kendi ayak seslerini işiterek tek başına uzun uzun yürüyen hüznü bir adam birden bir burna, Akıntıburnu’na ya da Aşiyân Mezarlığı’nın önündeki fenere geldiğinde, sessizlikte birden bütün coşkusuyla gürleyen akıntının ürpertici sesini duyunca ve suyun nereden aldığını bilmediği bir ışıktaki parıldayan bembeyaz köpüklerini korkuyla farkedince, bir zamanlar benim de yaptığım gibi ve tıpkı A. Ş.

Hisar gibi Boğaz’ın kendine has bir ruhu olduğunu şaşkınlıkla teslim eder.

Servi ağaçlarının, vadilerdeki karanlık koruların, terk edilmiş, boşaltılmış bakımsız yalıların, kimbilir ne taşıyan kırık dökük paslı gemilerin renginden, Boğaz gemilerinin ve yalılarının ancak bu kıyılarda bir ömür tüketmiş olanların anlayabileceği şiirinden, bir zamanlar büyük, güçlü, son derece kendine özgü bir üsluba ulaşmış bir uygarlığın yıkıntıları arasında hayatın tadını keşfetmekten ve tarihe ve uygarlıklara hiç aldırmayan bir çocuğun mutlu olma, eğlenme, bu dünyayı içtenlikle anlama iştahıyla, elli yaşındaki yazarın kararsızlıklarından, acılarından, yaşam dediği zevklerinden ve deneyimlerinden söz ediyorum.

Boğaz’ın, İstanbul’un, karanlık sokakların güzelliğinden ya da şiirinden ne zaman söz etmeye

başlasam, içimden bir ses, benden önceki kuşakların yazarları gibi yaşadığım hayatın eksikliğini kendimden gizlemek için, yaşadığım şehrin güzelliklerini abartmamam gerektiğini bana söyler. Şehir bize güzel ve büyülü geliyorsa hayatımız da öyle olmalıdır. İstanbul hakkında konuşan benden önceki kuşakların pek çok yazarı, şehrin güzelliğiyle başlarının döndüğünü her anlatışlarında, bir yandan beni hikâyelerinin ve dillerinin büyülü havasıyla etkilerken, öte yandan da sözünü ettikleri büyük şehirde artık yaşamadıklarını, onların artık Batılılaşmış İstanbul'un modern rahatlıklarını tercih ettiklerini bana hatırlattılar.

İstanbul'u ölçüsüz ve lirik bir coşkuyla övebilmenin bedelinin artık o şehirde yaşamamak ya da "güzel" bulunan şeye dışarıdan bakmak olduğunu onlardan öğrendim. Bunun suçluluk duygularını ruhunda hisseden yazar, şehrin yıkıntı ve hüznünden dem vurduğunda bunların kendi hayatına düşürdüğü esrarlı ışıktan söz etmeli, şehrin ve Boğaz'ın güzelliklerine kendini kaptırdığında, kendi hayatının sefaletini ve şehrin geçmişte kalmış muzaffer ve mutlu havasına kendisinin hiç yakışmadığını hatırlamalı.

Annemle çıktığım sandal gezintisi, bir iki kere akıntıya kapılmak, geçen bir geminin dalgalarıyla sallanmak gibi birkaç "tehlikeden" sonra bitince, sandalcı bizi akıntının kıyıya iyice yaklaştığı Rumelihisarı burnundan önce Aşıyan'da bırakır, annemle Rumelihisarı'na, Boğaz'ın bu en dar noktasına kadar yürür, iki kardeş

Rumelihisarı'nın dış avlusuna süs diye yerleştirilmiş, Fatih döneminden kalma topraklarla oyalanır, sarhoşların, evsizlerin içinde uyuyakalarak gecelediği bu iri silindirlerin içindeki cam kırıkları, pislikler, teneke parçaları, sigara izmaritlerinden İstanbul'un ve Boğaz'ın büyük tarihi mirasının şimdi orada yaşayanların çoğunluğu için karanlık, esrarlı ve anlaşılmaz bir şey olduğunu sezerdik.

Rumelihisarı vapur iskelesine geldiğimizde annem iskelenin hemen öte yanında, yarısı parke yol, yarısı da kaldırım olan ve bir küçük kahvenin işgal ettiği bir yeri işaret ederek, "Burada eskiden ahşap bir yalı vardı," diye hatırlatırdı bize.

"Ben küçük bir kızken, dedeniz yazları bizi buraya getirirdi." Her seferinde korkutucu, eski, harap bir bina, yıkılıp yakılmayı hak edecek bir virane olarak hayal ettiğim bu yazlık ev hakkında aklımdan hiç çıkmayan ilk hikâye, paşa kızı olan ve alt katta oturan ev sahibesi kadının o yıllarda, 1930'ların ortasında hırsızlarca esrarengiz bir şekilde öldürülmüş olmasıydı. Bu hikâyenin karanlık yanına çok düşkün olduğumu gördüğünde, yok olmuş yalının kayıkhanesinin izlerini bize gösterirken, annem başka bir hikâyeye geçer, anneannemizin pişirdiği bamyalı turlüyü hiç beğenmeyince dedemizin bir öfke anında yemeği tenceresiyle birlikte pencereden aşağı, Boğaz'ın derin ve akıntılı sularına nasıl attığım gülümseyerek ve kederle anlatırdı.

Babamla kavgalı olduğu dönemlerde, annemin gidip yanlarında kaldığı uzak bir akrabasının İstinye'de, tersaneye bakan bir yalısı vardı; orasının da daha sonraları yıkıntı haline geldiğini hatırlıyorum. Benim çocukluğumda, günün yeni zenginleri, yavaş yavaş palazlanmaya başlayan İstanbullu burjuvalar için Boğaz yalıları çekici yerler değildi hiç. Eski Boğaz yalıları, poyraza ve kış soğuşuna karşı korunaklı da değildiler ve ısıtılmaları bile zor ve masraflıydı. Cumhuriyet döneminin yeni zenginleri Osmanlı paşaları kadar güçlü olmadıkları ve Taksim çevresindeki semtlerde, uzaktan Boğaz'a bakan apartman katlarında oturlarsa kendilerini daha Batılılaşmış hissedecekleri için eski Boğaz yalılarını iktidardan uzaklaşmış Osmanlı ailelerinden, fakir düşmüş paşa çocuklarından, A. Ş.

Hisar gibilerinin akrabalarından satın almadılar. Böylece şehrin hızla büyüdüğü 1970'lere kadar, Boğaz'ın büyük ahşap konaklarının ve yalılarının çoğu, içlerindeki deli saraylılar, birbirlerini mal, mülk paylaşımı yüzünden dava eden paşa torunlarıyla birlikte, kimi zaman kat kat, hatta oda oda bölünüp kiraya verilerek, bakımsızlıktan çürüyerek, boyaları dökülüp ahşapları soğuk ve nemden karararak ve yerlerine bir apartman yapılma umuduyla sinsice ya-kılarak benim çocukluğumda yok olup gittiler.

1950'lerin sonunda, babamın ya da amcamın kullandığı 1952 model Dodge marka araba ile hava almak için bir Boğaz gezisine çıkmak pazar sabahlarının vazgeçilmez alışkanlığıydı. Bizler kaybolup giden bu Osmanlı kültürü için biraz kederlensek bile, Cumhuriyet'in yeni zenginlerinden olduğumuz için "Boğaziçi Medeniyeti" bize kayıp duygusu ve hüzünden çok büyük bir medeniyetin uzantısı olmanın gururunu ve teselli duygusunu verirdi. Boğaz'a her gidişte, mutlaka Emirgân'a uğranıp Çınaraltı kahvesinde kâğıt helvası yenilir, bir yerde, Bebek'te, Emirgân'da kıyı boyunca yürünür, Boğaz'dan geçen gemiler seyredilir, yolda annem arabayı durdurtup bir saksı ya da iki iri lüfer alırdı. Yaşım ilerledikçe anne-baba-iki erkek çocuklu bu çekirdek aile gezintilerinden sıkıldığımı, bunaldığımı hatırlıyorum. Küçük aile kavgaları, ağabeyimle her seferinde yoğun bir rekabet ve kavgaya dönüşen oyunlar, bir arabaya doluşup apartman hayatının dışında yeni bir soluk arayan "çekirdek ailenin" mutsuzlukları Boğaz'ın çağrısını zehirlerdi, ama bu küçük pazar gezintilerine her seferinde de çıkardım. Daha sonraki yıllarda, Boğaz yollarında başka arabaların içinde, gene bizimkiler gibi pazar gezintisine çıkmış ve mutsuz, kavgalı, gürültülü başka aileler görmek yalnız kendi hayatımın öyle çok özel olmadığını bana hatırlatmaz, Boğaz'ın İstanbullu aileler için belki de tek mutluluk kaynağı olduğunu sezdirirdi.

Çocukluğumun Boğaz'ını özel bir yer yapan pek çok şey yavaş yavaş, tıpkı tek tek yanan yalılar gibi yok olunca Boğaz'a gitmek bana aynı zamanda bir hatıra zevki de vermeye başladı. Eski dalyanların yokoluşundan, bir dalyanın ağlarla balıklara kurulan bir çeşit kapan olduğunu babamın nasıl anlattığından, sandalıyla yalı yalı gezerek şehre meyve satan satıcı kayıklarından, annemle gittiğimiz Boğaz plajlarından, Boğaz'da yüzmenin zevklerinden, tek tek kapanan, terkedilen, daha sonra da lüks bir lokantaya çevrilen Boğaz iskelelerinden, bu iskelelerin yanında sandallarını çeken balıkçılardan, onların sandalıyla bir küçük gezinti yapmanın imkânsız olduğundan artık ben de söz etmekten hoşlanıyorum. Ama Boğaz'ı benim için Boğaz yapan şey, gene de hâlâ çocukluğumdakinin aynısı: İnsana sağlık veren, iyileştiren, şehri ve hayatı ayakta tutan bitmez tükenmez bir iyilik ve iyimserlik kaynağıdır benim için Boğaz. "Hayat o kadar berbat olamaz," diye düşünürüm bazan. "Ne de olsa, sonunda insan Boğaz'da bir yürüyüşe çıkabilir."

Boğaz manzaralarını konu edinen bütün Batılı ressamın içerisinde görmenin ve seyretmenin zevklerini bana en çok tattırması ve bana en inandırıcı geleni Melling'dir.

Ressamın 1819'da basılan ve adı bile bana şiirsel gelen *Voü/age pittoresque de Constantinople et des rives du Bosphore* (İstanbul'da ve Boğaz Sahillerinde Pitoresk Bir Seyahat) adlı kitabının yarım boy edisyonunun bir tıpkıbasımını yayımcı-şair eniştem Şevket Rado 1969'da basmış, içimdeki resim ateşinin alev alev yandığı günlerde bize hediye etmişti. Her bir köşesine saatlerce, dikkatle bakacağım bu resimler, geçmişteki kusursuz Osmanlı-İstanbul'un işte bu olduğu duygusunu verir bana.

Bu tatlı yanılsama, Melling'in bir mimar ve matematikçi titizliğiyle ince ince işlediği ayrıntılarla kaynaşan suluboya-guaj resimlerinden çok, bu resimlerden kendi denetiminde yapılmış gravürlerin siyah-beyaz çizgilerine bakarken içimde uyanır. Hiç olmazsa geçmişin şahane olduğuna kendimi inandırmak istediğim zamanlarda -ki Batı edebiyat ve sanatının gücüne fazla açık olmak insanı bazan böyle bir İstanbul milliyetçiliğine itebilir- Melling gravürlerine bakmak tesellidir. Bu teselliye, bu güzellik ve yapıların çoğunun yok olduğu duygusu hüznle eşlik eder. Öte yandan Melling'in resimlerini güzel yapan şeyin bu kayıp duygusu olduğunu da mantığım bana aşırı heyecan anlarında hatırlatır. Belki biraz da hüznlenmek için bakarım o resimlere.

1763 doğumlu Antoine-Ignace Melling tam bir Avrupalı, soyunda İtalyan ve Fransız kanı olan bir Almandır. Karlsruhe'de Grandük Karl Friedrich'in sarayında heykeltıraş olan babasının yanında heykeltirlik öğrendikten sonra Strasbourg'da amcasının yanında resim, mimari ve matematik okumuştur. On dokuz yaşındayken o günlerde yavaş yavaş yükselmeye başlayan Doğu romantizmi sonucu çıktığı bir yolculuk onu İstanbul'a getirmiş olmalı. Geldiği gün şehirde on sekiz yıl kalacağını da hiç tahmin etmiyordu herhalde.

Melling İstanbul'da gitgide büyüyen bir kalabalığı barındıran, bugünkü Beyoğlu'nun ilk çekirdeklerini taşıyan Pera bağlarında, kozmopolit bir sosyete hayatını başlatan büyükelçilikler çevresinde dersler vermeye başladı ilkönce. Danimarka'nın eski İstanbul maslahatgüzarı Baron de Hübsch'ün Büyükdere'de inşa ettirdiği yalının bahçesini gezen III. Selim'in kızkardeşi Hatice Sultan, kendisi de böyle bir bahçe yaptırmak isteyince genç Melling tavsiye edildi. Melling padişah gibi Batı yeniliklerine açık kızkardeşine önce güller, akasyalar, leylaklarla labirent biçiminde Batı tarzı bir bahçe düzenledi.

Daha sonra Hatice Sultan'ın Defterdarburnu'ndaki (bugünkü Ortaköy ile Kuruçeşme arası) sarayına ek küçük bir köşk yaptı. Romancı Ahmet Hamdi Tanpınar (1901-1962) bugün yok olan ve Melling'in resimlerinden tanıdığımız bu sütunlu, neoklasik Avrupa tarzı yapının Boğaz'ın kimliğine uyduğunu, hatta "karışık zevk" dediği şeyin yaratılmasında etkin olduğunu söyler. Melling III.

Selim'in yazlığı olan Beşiktaş Sarayı'na da aynı şekilde neoklasik ama Boğaz'ın havasına tamamen saygılı ekler, iç düzenlemeler yaptı. Bir yandan da Hatice Sultan için bugünkü anlamıyla bir sanat danışmanı ya da "iç dekoratör" olarak işler yapıyordu. Onun için saksılar alıyor, nakışlı peçetelere inci işlenmesini denetliyor, elçi karılarına Pazar günleri yalını gezdiriyor ya da cibinlik hazırlıyordu.

Bütün bunları ikilinin birbirlerine yazdıkları ve bugün bir özel koleksiyonda saklanan mektuplardan biliyoruz. Melling ile Hatice Sultan küçük bir entelektüel keşif yapmış ve birbirlerine yazdıkları mektuplarda Atatürk'ün 1928'deki "Alfabe Devrimi"nden yüz otuz yıl önce Türkçeyi Latin alfabesiyle yazmaya başlamışlardı. Bu mektuplar sayesinde o günlerde hatıra ve roman yazma alışkanlığı olmayan İstanbul'da bir padişah kardeşinin aşağı yukarı nasıl konuştuğunu da öğreniyoruz:

"Melling Kalfa, cibinlik ne gün gelecek? Aman yarın isterim... Hemen çalışsın, göreyim seni... Pek tuhaf bir bıçak resmi... İstanbul resmi irseldir, bu solmadı..."

Sandalyeyi istemem beğenmedim. Yıldızlı sandalyeler isterim... İpek az olsun, sırmaları çok olsun. Gümüş çekmece için resim gördüm, lakin sakın yaptırma, evvelki resim dursun, sakın bozma... İnci ve pul parasını Martedi (Salı) günü veririm..." vs.

Latin harflerinden başka, biraz da İtalyanca öğrendiği anlaşılan Hatice Sultan Melling'e bu mektupları yazarken otuzuna daha gelmemişti. Erzurum Valisi olan kocası Seyyid Ahmed Paşa çoğu zaman İstanbul'da değildi. Napolyon'un Mısır seferi haberinin İstanbul'a geldiği, saray çevresinde Fransız karşıtı bir öfke oluştuğu günlerde, Melling Cenovalı bir kızla evlendi ve aynı günlerde Hatice Sultan'a yazdığı kederli mektuplarından da anlaşılacağı gibi bir neden gösterilmeden gözden düştü:

"Efendim, kulları (ben) Cumartesi günü uşağımı gönderdim aylığı almaya... demişler artık aylık yoktur... Efendimizden bu kadar iyilik görmüşken inanmadım bu tembihi Efendimizin buyurduğuna... Zannedirim bu lakırdı kıskanmak lakırdısıdır, bakıyorlar ki Efendimiz kullarını seviyor... Şimdi kış geliyor, Beyoğlu'na gideceğim, velakin nasıl gideceğim? Bir para yok. Evsahibi kira istiyor, kömür odun, mutbak şeyleri lazım ve daha benim kızım çiçek çıkarıyor, hekim 50 kuruş istiyor, nasıl ederim? Ne kadar kere yalvardım, ne kadar yol ve kayık masrafı verdim, ve bir hayırlı cevap çıkmadı... Bir akçe elimde yoktur yalvarırım... Efendim böyle bırakmayasınız, çok yalvarırım..."

Yalvardığı Hatice Sultan'dan bir cevap çıkmayınca Melling bir yandan Avrupa'ya dönüş hazırlıklarına başlarken, bir yandan da kendisine para kazandıracak işlere girişti. Padişaha yakınlığı yüzünden, yapmaya çok daha önceleri başlamış olduğu ayrıntılı büyük resimlerini gravürlü bir kitap haline getirme düşüncesini o sırada geliştirdi ve Fransa'nın İstanbul'daki maslahatgüzarı ünlü oryantalist Pierre Rufin'in de yardımıyla Paris ile yazışmaya başladı. Melling'in 1802'de Paris'e gidişinden sonra yayımlanması on yedi yıl sürecek (Melling artık elli altı yaşındayken) ve Paris'te dönemin en ünlü gravürcülerinin üzerinde çalışacağı kitabın ilk hazırlık aşamalarında, ressamın ayrıntıları bütün gerçekliğiyle, olduğu gibi yansıtmada çok usta olduğu fikri vurgulanmıştı.

Bugün bu büyük kitabın kırk sekiz büyük gravürüne bakarken içimize ilk işleyen şey gerçek ayrıntılara bu sadakat ve kesinliktir. Kayıp dünyanın manzaralarına bakarken, Boğaz'ın ve İstanbul'un güzelliklerini huzurla seyredilebilir için aklın istekle aradığı hakikat duygusunu Melling, mimari ayrıntılara keskin dikkati ve perspektifin cilveleriyle hünerle oynamasıyla verir. Bu kırk sekiz tablo içerisinde en hayali olan padişahın haremünün içini gösterir tablo bile, mimari bir kesit olması, perspektifin "gotik" imkânlarının kullanılması ve harem kadınlarının Batı'nın harem ve cinsellik fantezilerinden iyice uzak bir vakar ve zarafet ile işlenmesi yüzünden, İstanbullu seyircide bile güçlü bir gerçeklik ve ciddiyet duygusu uyandırır.

Resimlerinin akademik ve ciddi havasını Melling kenarlara köşelere yerleştirdiği ayrıntıların insani

yanıyla dengeler. Harem'in giriş katında, kenarda ayakta dururken birbirlerine aşk ile sarılan, dudak dudağa yakınlaşan iki harem kadını görürüz ama dönemin bu tür ayrıntılara meraklı başka Batılı ressamlarının yaptığığının tersine, Melling bu çifti ne abartır ne de yakınlıklarını dramlaştırarak resmin merkezine çeker.

Melling'in İstanbul manzaralarının sanki bir merkezi yoktur. Belki de onun İstanbul'una kendimi bu kadar yakın hissetmemin (ayrıntı ciddiyetinden sonra) ikinci nedeni budur. Kitabın sonunda yer alan bir haritada Melling bu büyük 48 tablonun her birini İstanbul'un hangi köşesinden ve hangi açıyla görerek resmettiğini bir topograf kesinliğiyle işaretlemiştir, ama resimler tıpkı Çin ruloları gibi ya da kimi sinemaskop filmlerdeki kamera hareketleri gibi, görüntünün bir merkezi ve sonu olmadığı duygusunu uyandırır bende. Melling hiçbir resminin merkezine dramlaştırılmış insan figürleri de koymadığı için, tıpkı çocukluğumda Boğaz'ı gezerken, bir koyun ardından bir başkası ortaya çıktıkça ya da sahil boyunca ilerleyen yolun her kıvrımında manzara şaşırtıcı bir açıyla değiştikçe hissettiğim gibi, bu kitabın sayfalarını çevirip siyah-beyaz manzaralara baktıkça İstanbul'un merkezsiz ve sonsuz olduğu duygusu, bir çocukluk masalı gibi içimde canlanır.

Melling'in Boğaz manzaralarına bakmak, çocukluğumda boş gördüğüm ve üzerleri kırk yılda çirkin apartman bloklarıyla kaplandıkça, artık boş gördüğümü de unuttuğum Boğaz tepelerini, yamaçları, vadileri, onları ilk gördüğüm halleriyle görüp çocukluğumun manzaralarına dönebilme büyüsünü bana yaşatmaz yalnızca, Boğaz'ın zamanda geriye gittikçe sayfa sayfa açılan güzel-liklerinin arkasında cennet bir tarih olduğunu, benim hayatımın da, geçmişteki bu cennetten bazı hatıralar, bazı manzaralar ve mekânlarla yapıldığı düşüncesini de hüznün ve mutlulukla yaşatır.

Hüznünle mutluluğun buluştuğu bu noktada ancak Boğaz'ı yakından tanıyanların bilebileceği kimi ayrıntıların sürekliliğini farketmek bana bu resimlerin zaman dışı bir cennetten çıkıp, benim şimdiki hayatıma karıştığı izlenimini verir. Evet, derim kendi kendime, Tarabya koyundan çıkar çıkmaz sakın deniz birdenbire Karadeniz'den gelen poyrazla dalgalanır ve aceleci, sinirli dalgaların sırtında tam tamına Melling'in resmettiği gibi bu öfkeli, küçük ve sabırsız köpükler belirir. Evet, akşamüstleri Bebek sırtlarında korular, ancak benim gibi, Melling gibi oralarda on yıllar geçirmiş birinin hissedebileceği türden kendi içlerinden çıkan bu çeşit bir karanlıkla derinleşir. Evet, Boğaz çamları ve serviler, İstanbul manzarasına hep bu zarafet ve güçle yerleşir.

Geleneksel İslâm bahçesinin ve İslâm resminde Cennet'in vazgeçilmez kahramanları olan serviler de Melling'in Boğaz resimlerine, tıpkı İran minyatürlerinde olduğu gibi, manzaraya şiirsel bir ahenk veren zarif ve vakur birer karanlık leke olarak yerleşir.

Melling kıvrım kıvrım Boğaz çamlarını resmederken bile, başka bazı Batılı Boğaz ve İstanbul ressamlarının aksine, bakışını ağacın dalları arasına sokup dramatik bir heyecan ya da çerçeve etkisi peşinde koşmaz. Bu bakımdan minyatür ressamlarına benzer: Tıpkı ağaçlar gibi, insanları da, en duygusal anlarında bile uzaktan görür.

İnsan gövdesinin hareketlerini tam bir ustalıkla çizememesi, belki de bu yüzden jestlerle hiç ilgilenmemesi ya da sandalları, gemileri Boğaz suları üzerine (özellikle bize dik geliyorsa) bazan beceriksizce yerleştirmesi ve yapılarla insanları, o kadar dikkat etmesine rağmen kimi zaman çocuksu oransızlıklarla çizmesi Melling'in resimlerine belli bir şiirsellik vererek onu İstanbullunun kendini daha kolay özdeşleştirebileceği bir ressam yapar. Hatice Sultan'ın sarayındaki ya da haremdeki çeşit

çeşit kadın figürlerinin de hepsinin kızkardeşler gibi benzer bir yüzle çizilmesinde bakamı gülümseten bir saflık vardır.

Melling'i çarpıcı yapan şey, İslâm minyatürlerinin en iyisinden ve İstanbul'un altın çağının çocukluğundan çıkmış gibi gözükken bu saflığı, başka hiçbir Doğulu ressamın ulaşamayacağı mimari, topografik ve günlük hayat ayrıntılarıyla ince ince birleştirmesidir. O zaman Kızkulesi'yle Üsküdar'ın Pera'dan görünüşü ya da görüş açısı haritasında işaretlediği gibi, bu satırları yazdığım Cihangir'deki yazıhanemden kırk adım ötede bir noktadan, Tophane sırtlarından resmettiği bir kahvehanenin pencerelerinden Topkapı Sarayı ya da Eyüp sırtlarından İstanbul'un görünüşü, hem bildik tanıdık her zamanki manzara olur, hem de bir cennet manzarası. Bu cennet, Osmanlı sarayının Boğaz'ı bir Rum balıkçı köyleri dizisi değil, yerleşilecek bir mekân olarak gördüğü ve aynı zamanda Osmanlı mimarisinin Batı'nın çekimini farkederek, saflığından vazgeçtiği zamana da denk gelir. Melling yüzünden III. Selim'den önceki Osmanlı çağları bana çok uzakmış gibi gözükür.

Marguerite Yourcenar'ın, Piranesi'nin Melling'den otuz yıl önce yapmaya başladığı Roma ve Venedik konulu gravürleri bir zamanlar incelerken yaptığı gibi, ben de "elime büyütecı alıp"

Melling'in çizdiği İstanbul manzaralarında hareket eden İstanbulluları seyretmekten çok zevk alırım: Mesela Melling'in santim santim ayrıntısını doğru çizebilmek için çok uğraştığı Tophane Çeşmesi ve meydanını gösterir resimde, sol kenardaki karpuzcuyu (tezgâhı ve müşteriye karpuzu sunuşu bugün de aynıdır) ya da bu sefer, resmin alt ortasındaki diğer karpuzcunun sandalyeye oturuşuna dikkatle bakmaktan hoşlanırım.

Melling'in İstanbul anıtları içersinde inceliği yüzünden resmetmeye bu kadar önem verdiği ve zamanında bir yükselti üzerinde olduğunu resimde gördüğümüz bu çeşme, bugün çevresindeki yolların parke taşları, asfalt, üzerine asfaltla örtülerek yükselmesi sonucu çukurda kalmıştır. Ressamımızın şehrin her köşesinde, her bahçesinde görmekten hoşlandığı annesinin elinden tutan çocukları (Theophile Gautier'nin elli yıl sonra gözlemleyeceği gibi, çocukla gezen kadın, her zaman, tek başına gezen kadından daha saygıdeğer bulunacağı ve rahatsız edilmeyeceği için) İstanbul'un her köşesinde bugün de olduğu gibi çeşit çeşit kıyafet, sehpa ve yiyecekler ve yüzlerinde bezgin bir ifadeyle gözükken seyyar satıcıları Beşiktaş'ta yalı iskelesinden oltasını sakın denize sallandıran delikanlıyı (Melling'i o kadar severim ki Beşiktaş sahilinde denizin hiçbir zaman bu kadar sakın olamayacağını söylemeye dilim varmaz), o delikanlıdan on beş adım uzakta yanyana dikilen (ve Beyaz Kale'nin bir Türkçe baskısının kapağına koyduğum) iki esrarengiz adamı, Kandilli tepesinde ayı oynatan adamla tef çalan yardımcısını ya da Sultanahmet Meydanı'nda (Melling'e göre Hipodrom) merkezdeki bütün kalabalıktan ve anıtlardan gerçek bir İstanbullu gibi bihaber bir havayla, yüklü atının yanında ağır ağır yürüyen adamı, kalabalığa sırtını dönüp aynı resmin bir köşesinde -tıpkı çocukluğumdaki gibi- üç ayaklı sehpasında simit satan satıcıyı, bir süre sonra unuttuğum pek çok küçük ayrıntıyı yeniden keşfetmekten çok hoşlanırım.

Piranesi'nin resimlerindekinin aksine İstanbullular, hangi anıtsal binanın, hangi çarpıcı manzaranın çevresinde dururlarsa dursunlar mimari ve doğa tarafından ezilmezler. Piranesi gibi bir perspektif sevgisi olmasına rağmen Melling'in resimleri dramatik değildir. (Tophane kıyısında "kayıkçı kavgasına" tutuşmuş sandalcılar bile!) Piranesi'nin insanı ezen, bir çeşit ucube, dilenci, sakat, tuhaf insan kılığına sokan yıkıcı ve dramatik mimarisi düşeydir. Melling'de ise, hiçbir şeye takılmadan, özgür insan gözünün görüş alanının bütün genişliğiyle, harika ve mutlu bir dünyada gezinen yatay bir

hareket görürüz. Bu Melling'in resim hünerya da zarafetinden çok, İstanbul'un coğrafyasının ve mimarisinin ona sunduğu bir imkândı. Bunu hissedebilmesi için İstanbul'da on sekiz yıl yaşaması gerekiyordu.

Melling şehirden ayrıldığında hayatının yarısını İstanbul'da geçirmiş bulunuyordu. Bu, eğitimini aldığı değil, hayat hakkında asıl düşüncelerini oluşturup ekmek kavgasına girdiği, çalışıp ilk eserlerini verdiği bir on sekiz yıldır. Bu yüzden gözü orada yaşayanların İstanbul'da gördüğü asıl ayrıntı ve malzemeyi yakalıyordu. Kendinden otuz-kırk yıl sonraki William Henry Bartlett (The Beauties of Bosphorus, 1835), Thomas Allom (Constantinople and the Scenery of the Seven Churches of Asia Minör, 1839) ve Eugene Flandin (L'orient, 1853) gibi parlak ressam ve gravürcülerin İstanbul'da aradıkları büyülü ve egzotik havayla Melling hiç ilgilenmedi. Binbir Gece Masalları'ndan ve o yıllarda özellikle Fransa'da büyük bir yükseliş gösteren Doğu romantizminden çıkma ve kısa sürede basmakalıplaşmış görüntüler de onu hiç heyecanlandırmadığı için resimlerinde hayali atmosferlere uygun gölge ve ışık oyunları, sis ve bulutla etki yapmaya, ve şehri ve insanlarını olduklarından daha yuvarlak, kıvrımlı, tombul, arabesk ya da ezik çizmeye girişmedi hiç.

Melling'in bakışı şehrin içinden çıkar. Ama o zamanlar İstanbul halkı kendini ve şehri resmetmeyi bilmediği, bu işle hiç ilgilenmediği için Batı'dan getirdiği resim hünerya bu önyargısız resimlere bir yabancılik halesi verir. Şehri bir İstanbullu gibi görüp önyargısız bir Batılı gibi resmettiği için Melling'in İstanbul'u hem hatıralar, coğrafya ve camiler gibi tanıdık bir yerdir, hem de benzersiz, tek ve bu yüzden de harikulade bir dünya.

Bu resimlere her bakışta bu dünyanın kaybolmuş olmasından dolayı olağan bir hüznü kaplar içimi. Ama geçmişte kalmış bu dünyanın neredeyse tek "doğru" görsel tanığının gösterdiği gibi, benim İstanbul'unun egzotik, "büyülü" ya da tuhaf olmadığı, aslında çocukluğumun Boğaziçi'nden çok şey taşıdığını ve yalnızca harikulade olduğunu Melling'i her açışta görmek bana bir teselli verir.

Bazan babam uzak bir yerlere giderdi. Onu uzun zaman göremezdik. Bu yokluğun başlangıcı tuhaf bir şekilde bize hissettirilmezdi. Kayıp olduğu ya da çalındığı çok daha sonra anlaşılan bir bisiklet ya da artık okula gelmeyen bir sınıf arkadaşı gibi yokluğunu iyice ve acıyla farketdiğimizde bu yokluğa çoktan alışmış olduğumuzu da hissederdik. Babamızın ne için yok olduğu konusunda bir açıklama yapılmaz, bunun ne zaman sona ereceği hakkında bize bilgi de verilmezdi. Ağabeyimle ben, bu soruları sormamamız gerektiğini hisseder, evin içindeki cemaat havasına kolayca uyuverirdik. Büyük bir apartmanda amcamlar, halamlar, babaannem, aşçılar, hizmetçiler, hep birlikte kalabalık halinde yaşıyor olmamız bu eksikliği unutmada, ama sormadan geçiştirmemizi kolaylaştırırdı. Bazan unuttuğumuz şeyin kederini, hizmetçi Esmâ Hanım'ın aşırı şefkatli bir sarılışından, babaannemin aşçısı Bekir'in bir dediğimizi iki etmeyişinden ya da pazar sabahı Aydın amcamın bizi 52 Dodge arabasıyla Boğaz'a götürmeye fazla hevesli oluşundan anlardık.

Bazan da, durumumuzun kötü olduğunu annemin sabahları telefonun başına oturup teyzelerimle, arkadaşlarıyla, kendi annesiyle uzun uzun konuşmasından hissederdim.

Annemin üzerinde uzun krem rengi kırmızı karanfilli sabahlığı olur, oturduğu sandalyede bacak bacak üstüne attığı için çeşit çeşit kıvrımlarla aklımı karıştırarak aşağı inen sabahlığın aralığından teni gibi güzel geceliği ve güzel boynu gözükür, o telefonda konuşurken kucağına çıkıp ona sokulmak, saçları, boynu, göğüsleri çevresindeki güzel bölgeye yaklaşmak isterdim. Yıllar sonra, babamla sofrada giriştikleri şiddetli bir ağız kavgasından sonra kendisinin de benim yüzüme öfkeyle söyleyiverdiği gibi, annemle babamın kavgalarının eve, bizlere bulaştırdığı felaket havasından hoşlanırdım.

Annemin benimle ilgileneceği ânı beklerken, üzeri parfüm şişeleri, pudralıklar, rujlar, ojeler, kolonyalar, gül suyu ve badem yağlarıyla dolu tuvalet masasına oturur, çekmecelerini hevesle karıştırır, çeşit çeşit cımbızlar, makaslar, tırnak törpüleri, kaş kalemleri, kalem biçimindeki fırçalar, taraklar, uçları sivri aletlerle oyalanır, benim ve ağabeyimin masanın yüzeyi ile üzerindeki cam arası-na sıkıştırılmış bebeklik fotoğraflarına bakar, (üzerinde aynı sabahlıkla annem, bebek iskemlesine oturtulan bana bir kaşık "mama" verirken, ikimiz de ancak mama reklamlarında rastlanacak neşeyle gülümsüyoruz), fotoğraflarda o sırada benim nasıl mutlu bir ıglık attığının çıkmadığını düşünürdüm.

Ağır ağır çöreklenmeye başlayan can sıkıntısı ve kederden kurtulmak için yıllar sonra romanlarımda bir benzerini yapacağımı hiç bilmediğim bir oyuna başvururdum sonra.

Annemin tuvalet masasının aynasının iki yanındaki şişeleri, saç fırçalarını ve hiçbir zaman açılmayan çiçek kakmalı, kilitli gümüş kutuyu masanın tam ortasına getirir, kafamı aynanın merkezine yaklaştırır ve aynanın iki kanadını arada kendim kalacak bir şekilde birden açınca aynaların kendi aralarında çoğalarak yaptığı derin, soğuk ve cam rengi sonsuzlukta kıpırdanan binlerce Orhan görürdüm.

En yakındaki ve en büyük görüntülere bakınca kafamın hiç tanımadığım arka bölgeleri, arkasının yumurtamsı sivriliği, tıpkı babam gibi biri diğerinden daha kepçe olan kulağımın tuhaflığı beni şaşırtırdı. Daha ilginç her seferinde gövdem diye yabancı birini yıllardır kendimle birlikte taşıdığımı

hâlâ bana ürpertiyle düşündüren ensemi görmektir. Üç ayna arasına düşen yalnızca profilim değildi, her biri küçük bir açıyla değişen ve gittikçe daha küçülen onlarca, yüzlerce, ama her biri bir diğerinden farklı Orhan'ların, elimin bir hareketini aynı anda kölece taklit etmeleri de beni gururla eğlendirirdi. Kusursuz birer köle olduklarına ikna oluncaya kadar onlara çeşit çeşit hareketler yaptırırdım.

Bazan camın yeşilimsi sonsuzluğunda en uzaktaki Orhan'ı bulmaya çalışırdım. Bazan taklitçi görüntülerimin, elimin ya da başımın bir hareketini aynı anda değil de, benden küçücük bir an sonra taklit ettiklerini görebildiğimi sanırdım. En ürperticisi, yanaklarımı şişirip, kaşlarımı çatıp, dilimi çıkarıp yüzümle oynarken ya da aynalar içindeki yüzlerce Orhan'dan bir köşedeki sekizine, onuna dikkat ederken varlığını unuttuğum kendi kollarımın, parmaklarımın kendiliğinden yapıverdiği basit bir hareketi, aynalar denizinin yeşilimsi derinliklerinde bir yerdeki on-on beş küçük Orhan'ın aynı anda taklit etmesi, ama elimin o hareketi yaptığının bilincinde olmadığım için bir an uzaktaki küçük Orhanlar'dan bir takımın aralarında anlaşıp artık kendi kendilerine hareket ettiklerini sanmamdı.

Önce ürperir, bunun da bir yanılsama olduğunu aklımın şakadan anlamayan yanıyla kabul ettikten sonra aynı korkuya yeniden kapılmak için oyuna devam ederdim. Daha sonra, aynaları yalnızca birer parmak yerlerinden oynatıp açılarını değiştirmem bu sefer beni bambaşka bir Orhan'lar dizisiyle karşı karşıya bırakırdı. Tıpkı bir an odak noktasını şaşırان bir fotoğraf makinesinin göz deliğinden bakar gibi, bu yeni sonsuz Orhan'lar arasında ilk ve en yakın görüntünün yerini ve kendi asıl yerimi (sanki onu da kaybetmişim gibi) bir an çaresizlikle aramaktan hoşlanırdım.

Bazan annem ve ağabeyimle oynadığımız ve beni her gün uzun bir süre eğlendiren bütün bu “yok olma” oyunu sırasında, aklımın kaldıramayacağım bilgiyi ustaca eleyen bir yanı da son derece seçici bir şekilde, annemin telefon konuşmalarına, babamın nerede olduğuna, ne zaman dönebileceğine ya da bir gün annemin de kaybolup kaybolmayacağına açık olurdu.

Çünkü bazan da annem yok olurdu. Ama o yok olduğu zamanlarda bir açıklama yapılır, mesela, “Anneniz hasta, Neriman halada dinleniyor,” denilirdi. Tıpkı ayna karşısındaki yanılsamaların bir kısmına geçici de olsa iyi niyetle kanmayı başardığım gibi, bu açıklamaları makul bulduğumu hatırlıyorum. Babaannemin aşçısı ya da kapıcı İsmail Efendi yanımıza verilir, vapurlarla, otobüslerle İstanbul'un bir başka ucundaki, mesela Erenköy'deki bir akrabasının ya da İstinye'deki bir başkasının evine annemizi ziyarete giderdik. Bütün bu gezilerden aklımda hüzünden çok bir macera zevki geriye kalırdı. Ağabeyimin yanımda olması, tehlikelerle benden önce onun yüzleşeceği gibi belli belirsiz bir inanç korurdu beni.

Evlerine, yalılarına gittiğimiz annemiz tarafından uzak yakın bazı akrabalar, yaşlı, sevimli, şefkatli teyzeler ve bana korkutucu gelen kıllı amcalar bizi sevip okşadıktan, evde ilgimizi çeken tuhaf bir şeyi, çın çın bir kanaryayı, İstanbul'un Batılılaşmış bütün evlerini ziyaret ettiğini sandığım bir Alman barometresini (Bavyera köylüsü kılığında bir karı bir koca, havanın durumuna göre bir eve girip çıkıyorlardı) ya da her yarım saatte ona bir cevap yetiştirmek için çırpınan kafesteki kanaryayı kararlılığı ve dakikliğiyle şaşkına çeviren guguklu bir saati gösterdikten sonra, biz annemizin odasına çekilirdik.

Genişliğine, ferahlığına, açık pencereden gözüken denizin ve ışığın güzelliğine (belki de bu yüzden Matisse'in pencereden gözüken güney manzaralarını hep sevdim) şaşıttıktan sonra annemin böyle güzel

ve yabancı bir yerde olmasını kederle yadırgar, ama sehparların üzerindeki birkaç tanıdık tuvalet eşyası, aynı cımbızlar ve parfüm şişeleri, sırtının cilası dökülmüş saç fırçası gibi onun birkaç eşyasıyla odayı dolduran benzersiz anne kokusu bana bir güven verirdi. Annemin beni ve ağabeyimi teker teker kucağına alıp sevip okşadığını bütün ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Ağabeyime yapılacak işler, söylenecek sözler, tutulacak yollar ve davranışlar ve mesela bir dahaki gelişimizde hangi dolaptan alınıp getirilecek hangi eşyalar konusunda pek çok öğüt verir (öğüt vermeyi her zaman severdi), bütün bunları hiç dinlemeyip pencereden dışarı bakan benimle ise -sıram gelince- şakalaşıp eğlenirdi.

Annemin bir başka yokluğunda, bir gün babam eve bir dadı getirdi. Aşırı beyaz tenli, kısa boylu, güzellikten uzak, toparlak ve her zaman gülümseyen, sahip olmakla övündüğü bir bilgelikle bize de hep öyle yapmamızı, onun gibi gülümsememizi öğütleyen, bazı tanıdık ailelerde olduğunun aksine Türk olduğu için bizde hayal kırıklığı yaratan bu kadına ağabeyimle hiç ısınamadık. Çoğu Alman kökenli, Protestan ruhlu tanıdık dadılara göre üzerimizde hiç “otorite” kuramayan ve evin içinde itişip boğuşmamızdan huzursuz olduğça, “Lütfen, sakın sakın, güzel güzel” deyişini babamı da güldürerek taklit ettiğimiz bu kadın da kısa bir sürede yok oldu.

Daha sonraki yıllarda babamın “yok olma” vakalarından ve ağabeyimle ölümüne boğuşmamızdan yıldığı zamanlar tepesi iyice atan annem, umutsuzlukla “Alıp başımı gideceğim” ya da “Kendimi şu pencereden atacağım,” (bir keresinde güzel bacaklarından tekini pencerenin eşiğine atmıştı), “o zaman babanız da o kadınla evlenir” dedikçe benim gözümün önüne yeni anne adayı olarak annemin bazan öfkeyle adını ağzından kaçırdığı ve çoğu zaman hiç sözünü etmediği kadınlardan birinin hayali değil, o beyaz tenli, toparlak, iyi niyetli ve şaşkın dadı gelirdi.

Hep aynı apartmanda, aynı odalarda, sokaklarda yaşamamıza rağmen ve gerçek bir ailede olduğuna daha sonraları inanacağım gibi, birkaç küçük çeşitleme dışında hep benzeri şeylerin konuşulduğu ve yendiği bir hayat sürmemize rağmen (tekrar, mutluluğun kaynağı, garantisi ve ölümüdür!) ne zaman nereden geleceği hiç bilinmeyen bu “yok olmalar”, beni üzmemekten çok sıradan bir hayatın, sıkıcı anların ve günlerin içinden çıkarıp, (tıpkı annemin tuvaletinin aynaları gibi) birden beni başka bir âleme çeken eğlenceli, şaşırtıcı, zehirli çiçekler gibiydiler. Ruhumun karanlık bir yanına seslenen, beni oyalayan, kendi varlığım ve unutmak istediğim yalnızlığımı daha çok hissettiren bu “yok olma” anları, aile felaketleri, kavgalar yüzünden çok az gözyaşı döktüm.

Çoğu zaman bu kavgalar sofrada başlardı. Daha sonraki yıllarda babamın aldığı araba (1959 model Opel Record) kavgaların başlaması için daha da elverişli oldu, çünkü hızla giden bir arabadan inmek, sofradan kalkmanın tersine, kavgacıların kolayca yapamayacağı bir şeydir. Bazan günlerce planlanmış araba yolculuklarının ya da Boğaz’a gittiğimiz basit pazar gezintilerinin daha ilk dakikalarında kavga patlak verince ağabeyimle bahse girerdik: Acaba babam ilk köprüden sonra mı, yoksa ilk benzinciden sonra mı sıkı bir frenle arabaya bir U dönüşü yaptırıp, götürdüğü yükünü aldığı iskeleye öfkeyle gerisin geriye boşaltan kaptan gibi bizi eve götürüp bırakacak, kendisi de arabasıyla bir başka yere gidecekti. Daha derine işleyen ve daha şiirsel ve soylu bir yanı olan o ilk yılların kavgalarından birinde, Heybeliada’da bir akşam annem de babam da sofradan kalktılar. (Böyle zamanlarda her çocuk gibi yemeğimi annemin istediği gibi değil, kendi istediğim gibi yiyeceğim için memnun olurdum.) Üst katta bütün güçleriyle birbirlerine bağırıyorlardı, sessizce önümüze bakarak ağabeyimle masada bir süre oturduktan sonra bir içgüdüyle biz de yukarıya, onların yanına çıktık.

(Bir içgüdüyle, burada aklımdan yeniden bir parantez açmak geçince aslında bu hikâyeleri hiç mi hiç hatırlamak istemediğimi anladım.) Bir itiş kakış içine girdiğimizi gören annem bizi, bir hamlede bir odaya soktu, kapısını kapadı. Oda karanlıktı, ama iki büyük buzlu camlı kapıyla ayrıldığı öteki odadan içeriye kuvvetlice bir ışık düzgün bir şekilde yayılıyordu. Ağabeyimle ben Art Nouveau desenli buzlu camlardan süzülen ışıktaki, annemle babamın birbirine yaklaşan, uzaklaşan, birbirine dokundukça hareketlenen, sonra tekrar kavuşan gölgelerini, bağırışlar, haykırışlar arasında hiç kıpırdamadan seyretmeye başladık. Göz yaşartıcı bu gölge oyununun şiddetinden, tıpkı Karagöz’de olduğu gibi, arada bir perde (buzlu camlı kapı) sarsılıyordu ve her şey siyah-beyazdı.

Bazan da annemle babam birlikte kaybolurlardı. Böyle bir sefer, 1957 kışında ağabeyim bir süreliğine iki kat yukarı halamla eniştemin dairesine yollandı. Beni ise bir akşamüstü Nişantaşı'na gelen teyzem Cihangir'deki evine götürdü.

Hüzünlenmeyeyim diye bana çok iyi davrandığını, ilk dakikadan başlayarak daha arabadayken (Chevrolet) “Senin için Çetin’e akşama yoğurt aldırıyorum” dediğini, yoğurt ile ilgilenmezken bir şoförleri olduğu için etkilendiğimi hatırlıyorum. Dedemin yaptırdığı ve yıllar sonra bir dairesinde yaşayacağım büyük apartmanın asansörsüz, kalorifersiz ve dairelerin de küçük olması bende bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Dahası yeni evimde ertesi gün hayata hüznle alışmaya çalışırken, pijamalar giydirilerek, el bebek gül bebek yatırıldığım öğle uykusundan uyandıktan sonra, Pamuk Apartmanı’ndan edindiğim bir alışkanlıkla, evdeki hizmetçiye “Emine Hanım, gel beni kaldır, giydir” diye buyurduğumda beklenmedik bir şekilde terslenmem beni sarsmıştı.

Belki de bu yüzden, orada geçirdiğim günler boyunca kendimi ağırdan sattım, biraz hava bastım. Teyzem, gazeteci, şair, editör (Melling’in bir tıpkıbasımının yayımcısı) kocası Şevket Rado ve benden yedi yaş büyük, on iki yaşındaki kuzenim Mehmet’e, bir akşam yemeğinde, duvardaki beyaz çerçeveli kitsch resimden başı kasketli ve sevimli bir benzerim bana bakarken, amcamın Başbakan Adnan Menderes olduğunu çok fazla önemsemeden söylemem umduğum gibi saygılı bir şekilde karşılanacağına, gülüşmelere ve alaycı sorulara yol açtığı için haksızlığa uğradığımı hissettim. Çünkü amcamın başbakan olduğuna da içtenlikle inanıyordum.

Ama bu inanç aklımın bir köşesindeydi yalnızca. Amcam Özhan ile Başbakan Adnan’ın son iki harfi uyuşan beş harflik isimleri, Başbakan Adnan’ın o sırada, amcamın da yıllardır yaşadığı Amerika’ya gitmiş olması, ikisinin de fotoğraflarını her gün defalarca görmem (birini gazetelerde, diğerini babaannemin salonunun her yerinde) ve bazı fotoğraflarda birbirlerine çok benzemeleri bende bu içten yanılsamayı yaratmıştı. Daha sonra hayatta pek çok inanç, kanı, düşünce, yargı, önyargı, bilgi ve estetik seçimimi benzer bir akıl mekanizmasıyla geliştirdiğimi farketmem beni bu alışkanlıklardan çok az kurtardı.

Aynı, hatta benzer adı taşıyan iki kişinin şahsiyetlerinin de benzediğine, bilmediğim yerli, yabancı kelimelerin, harfleri bakımından en yakın bildiğim kelimeyle yakın anlamda olduğuna, gamzeli bir kadının ruhunda ondan önce tanıdığım gamzeli kadının ruhundan birşeyler olduğuna, şişmanların birbirine benzediğine, yoksullar arasında bilmediğim bir ortaklık olduğuna, Brezilya ile bezelye arasında bir ilişki olduğuna (Brezilya bayrağında kocaman bir bezelye vardır), bazı Amerikalıların Türkiye ile hindi arasında bir ilişki olduğuna inanmaları gibi “dürüstçe” inanırım.

Dahası, tıpkı başbakan ile amcamı hayalimde kesiştiren noktaların hep aynı kalacağını sanmam gibi, bir kere, sözgelimi bir lokantada ıspanaklı yumurta yerken gördüğüm bir uzak akrabanın (çocukluğumun İstanbul’unun güzelliği, sokaklarda, dükkânlarda hep tamdık, akraba, hısım birileri ile karşılaşmaktı) elli yıl sonra hâlâ (şimdi çoktan kapanmış olan) o lokantada ıspanaklı yumurta yemeye

devam ettiğine de aklımın bir köşesiyle inanırım.

Hayatı şiirselleştirerek kolaylaştıran bu yanılsamamdan dolayı ciddiye alınmamam, kendimi ait hissedemediğim bu yeni evde, daha cesur deneyimlere girişmeme yol açtı. Her sabah, kuzenim Alman Lisesi'ne gittikten sonra onun iri, kalın ve gösterişli bir kitabını önüme açıyor (sanırım bir Brockhaus cildi), masaya oturup gördüğüm satırları olduğu gibi kopya ediyordum. Almanca ve okuma yazma bilmediğim için hiçbir şey anlamadan yaptığım bu iş yazmaktan çok resim yapmaya benzetilebilir.

Sayfaların, cümlelerin, benzete benzete resmini yapıyordum. Kimisi beni çok zorlayan (g ve k) gotik harflerle dizilmiş kelimelerden birini daha bitirdiğimde bir büyük çınar ağacının binlerce yaprağını tek tek çizen bir Safevi nakkaşı gibi bakışlarımı kâğıttan kaldırıp pencereden dışarıya, sokak sokak denize inen tepelerdeki boş arsalar ve apartmanlar arasından gözüken Boğaz'a, gemilere bakarak gözlerimi dinlendirirdim.

İstanbul'da bir mahalle hayatı olduğunu, şehrin kimsenin kimseyi tanımadığı bir yer, duvarlarla hayatları ayrılmış, ölenlerle bayram edenlerin birbirinden habersiz olduğu bir apartman daireleri anarşisi değil, herkesin uzak yakın birbirini bildiği bir mahalle takımadaları olduğunu, daha sonra bizim de (bizler gittikçe yoksullaşırken) taşınacağımız Cihangir'de öğrendim ilk. Pencereden baktığımda yalnızca apartmanlar arasından gözüken denizi ve yavaş yavaş tanıdığım şehir hatları vapurlarını değil, apartmanlar, evler arasındaki bahçeleri, henüz yıkılmamış eski konakları, eski duvarları, onlar arasında oynayan çocukları da görürdüm. Boğaz'a bakan pek çok İstanbul evinde olduğu gibi binanın önünden kıvrıla kıvrıla denize doğru inen parke taşlı bir yokuş vardı. Karlı gecelerde benim de teyzemin oğluyla aralarına uzaktan da olsa katıldığım çocuklar bu dik yokuştan aşağıya kızaklar, merdivenler, tahta parçaları üzerinde bütün mahallenin katıldığı bir gürültü ve eğlenceyle kayarlardı.

O zamanlar senede yedi yüze yakın film üreterek, Hindistan'dan sonra dünya ikincisi sıfatını taşımakla övünen Türk film sanayiinin merkezi, Beyoğlu'nda, Yeşilçam Sokak'ta, on dakikalık bir uzaklıkta olduğu ve pek çok oyuncu Cihangir'de yaşadığı için sokaklar bu filmlerde hep aynı rollerde hep aynı ikincil kişilikleri canlandıran amcalar, solgun ve boyalı teyzelerle doluydu. Onları gören çocuklar bu yorgun oyuncuların oynadıkları gülünç ve aşağılayıcı rolleri (mesela hep genç hizmetçilerin peşinden koşan şişman ve yaşlı, kart zamparayı canlandıran Vahi Öz) hatırlayarak peşlerinden koşarlardı.

Yağmurlu günlerde parke taşları üzerinde tekerlekleri kayan otomobillerin, kamyonların çıkmakta zorlandıkları dik yokuşun tepesinde, güneşli günlerde, birden bir minibüs peydahlanır, içinden çıkan oyuncular, ışıkçılar ve "film ekibi" on dakika içinde bir aşk sahnesini şipşak çekip kaybolurlardı. Yıllar sonra bir rastlantıyla bu siyah-beyaz filmlerden ve sahnelerden birini televizyonda seyrettiğimde asıl konunun aşk ya da kavga kadar arkadan gözüken Boğaziçi olduğunu anlardım.

Mahalle hayatında bütün dedikoduların toplanıp, yorumlanıp, değerlendirilip yeniden dağıldığı bir merkez (çoğunlukla bir dükkân) olması gerektiğini de Cihangir'de apartmanlar arasından Boğaz'a bakarken öğrendim. Cihangir'de bu merkez bizim apartmanın altındaki bakkaldı. Apartman komşularının çoğu gibi Rum olan bakkal Ligor'dan bir şey almak istiyorsan, üst kattan iple aşağıya bir sepet sarktır, sonra istediklerini bağıra bağıra sayıp dökerdin.

Daha sonraki yıllarda biz de aynı apartmana taşındığımızda annem bakkala yumurta-ekmek diye avaz avaz bağırılmayı kendine yakıştıramadığı için öteki komşularinkinden daha şık olan sepetin içine yazılı bir kâğıt koyardı. Teyzemin yaramaz oğlu ise pencereyi, yokuşun tepesinde bütün güçleriyle zorlanan arabaların üzerine birşeyler (tükürük, çivi ve telle ustaca sıkıştırılmış mantar patlangaç) atmak için açardı.

Bugün bile, hâlâ çok yukarıdan sokağa bakan bir pencere gördüğümde, acaba aşağıdan geçenlere nasıl tükürülür diye düşünürüm bir içgüdüyle. Teyzemin kocası Şevket Rado, başarısız şairlikle geçen gençlik yıllarından sonra, gazetecilik ve editörlük yapıyor, o sıralarda Türkiye'nin en çok okunan haftalık magazin dergisi Hayat'ı çıkarıyordu, ama beş yaşında ne bunlarla ne de eniştemin bendeki İstanbul fikrinin yerleşmesine yol açan pek çok şairin, yazarın -Yahya Kemal'le Tanpınar'dan, şehrin dokusunu ve yoksulluğunu yansıtan Dickens tarzı melodramatik çocuk hikâyeleri yazan Kemalettin Tuğcu'ya kadar- tanıdığı, dostu, iş arkadaşı olmasıyla ilgiliydim. Beni eniştemin yayımladığı ve okuma yazma öğrendikten sonra teyzemin bize hediye ettiği ve okuya okuya ezberlediğim yüzlerce çocuk kitabı (Binbir Gece Masalları'ndan seçmeler, Doğan Kardeş ciltleri, Andersen'den Hikâyeler, Keşifler ve İcatlar Ansiklopedisi) heyecanlandırırdaydı yalnızca.

Haftada bir kere teyzem beni alır, Nişantaşı'ndaki eve, ağabeyimi görmeye götürürdü. Ağabeyim, Pamuk Apartmanı'nda kendisinin ne kadar mutlu olduğunu anlatır, kahvaltıda ançuvez yediklerini, akşamları gülüşüp oynadıklarını, aile kalabalığı içerisinde özlediğim bütün o şeyleri yaptıklarını, eniştemle futbol oynadığını, amcamın arabasıyla pazar günü hep birlikte Boğaz'a gittiklerini, akşamları radyoda spor saatini ve piyesleri hiç kaçırmadan dinlediklerini ballandırarak anlatırdı. Sonra bana da "Sen gitme, artık burada kal!" derdi.

Cihangir'e dönüş vakti gelince ağabeyimden ve artık kapısı kilitli olduğu için beni hüzünlendiren bizim daireden uzaklaşmak bana ağır gelirdi. Bir keresinde ayrılık anında hüngür hüngür ağlayarak kapının yanındaki kalorifer borusuna elimle bütün gücümle yapıştığımı, herkesin başıma toplanıp tatlılıkla beni kandırmaya çalışarak ve biraz da zor kullanarak elimi borudan ayırmaya çalıştığımı, yaptığımdan çok utanmama rağmen uçuruma düşmemek için son anda dala tutunan resimli roman kahramanları gibi boruyu uzun bir süre bırakmadığımı hatırlıyorum.

Bir eve bağlılık mı? Belki. Çünkü elli yıl sonra hâlâ aynı apartmanda yaşıyorum. Ev, benim için odaların, eşyaların güzelliğinden çok, kafamdaki dünyanın bir merkezi olduğu için önemlidir. Ama hüznümün arkasında, anne baba kavgalarını, babamla amcamın sürekli iflaslarından gelen fakirleşmeyi ve aile içi büyük mal mülk çatışmalarını dolaylı, karmaşık ve çocuksu bir şekilde sezme de vardı. Derdimin bütününü ve olgunlukla farkına varmak, onunla yüzleşebilmek, hakkında doğrudan konuşarak, en azından acıyı açığa çıkarmak yerine; aklımın tuhaf odak değiştirmeleri, aldatma ve unutmaya oyunlarıyla onu esrarlı bir duygu haline getirmiştik.

Bu duygu kafamın içindeki ikinci dünyayla ve suçluluk duygularıyla birleşirdi. Bu karmaşık hale hüznü diyelim. Tam bir saydamlık ânı olmadığı ve bu yüzden de gerçekliği perdeleyen, onunla daha rahat yaşamamıza yarayan bir şey olduğu için, soğuk bir kış günü altı harıl harıl yanan bir çaydanlığın pencere camlarında biriktirdiği buğuya benzetelim bu hüznü. Buğulu camlar bende hüznü uyandırdığı için de bu örneği seçtim. O camlara bakmayı, sonra yerimden kalkıp parmağımın cama birşeyler yazıp çizmeyi hâlâ çok severim. Hüznünden söz etmenin de böyle bir yanı var çünkü. Parmağımın buğulu camın üzerine yazıya çize hem içimdeki hüznü dağıtır, eğlenirim, hem de bütün bu çizimlerle,

yazmalar sonunda camı temizleyip dışarıdaki manzarayı görebilirim. Ama manzara da insana hüznü gelir sonunda.

Bütün şehrin kaderi gibi gözüken bu duyguyu biraz anlamamız lazım.

HÜZÜN - MELANKOLİ - TRİSTESSE

Arapça kökenli “hüzün” kelimesi Kuran’da bugün Türkçede kullanılabilecek yakın bir anlamda iki ayette, ayrıca “hazen” şeklinde üç ayette daha geçiyor. Hazreti Muhammed’in karısı Hatice ile amcası Ebu Talip’in öldüğü yıl için “senetül hüzn” (hüzün yılı) denmesi, kelimenin ruhsal tarafı ağır basan bir kayıptan kaynaklanan bir duyguyu anlattığını kanıtlıyor. Okuduklarım kelimenin bir kayıpla, onun yarattığı ruhsal acı ve kederle ilgili anlamının daha sonraki yüzyıllarda İslâm tarihinde bir küçük düşünsel çatlama yol açtığını, iki temel görüşün öne çıktığını sezdiriyor.

Hüzün dediğim duygunun dünyaya, maddi çıkar ve zevklere fazla bağlanmanın bir sonucu olduğunu ima eden birinci görüş, “eğer bu geçici dünyaya fazla kafayı takmasaydın, yani gerçek, iyi bir Müslüman olsaydın zaten bu dünyadan kaynaklanan kayıplarla fazla ilgilenmezdin” diyor bize. Tasavvuf kaynaklı ikinci görüş ise kelimenin anlamı ve bu kayıp ve acı duygusunun hayattaki yeri konusunda daha olumlayıcı ve anlayışlı. Tasavvufi görüşe göre hüzün Allah’a yeterince yakın olamamaktan, bu dünyada Allah için yeterince bir şey yapamamaktan ileri gelen bir eksiklik duygusundan kaynaklanıyor. Gerçek bir tasavvuf yolcusu mal, mülk, hatta ölüm gibi dünyevi dertlere kafayı takamayacağına göre, ona acı veren yokluk, kayıp ve yetersizlik duygusunun Allah’a yaklaşamamak, ruhsal hayatında derinleşememek gibi bir yanı olmalı.

Hatta bu nedenlerden, hüznün varlığı değil, yokluğu bir eksikliklerdir. Hüzünlenmemeyi bir hüzün nedeni sayarak, yeterince üzülemediği için üzülen kendi mantığının sonuna kadar giden bu anlayış, İslâm kültüründe hüzne kalıcı bir itibar verdi.

Kelimenin son iki yüzyılda İstanbul kültüründe, günlük hayatta, şiirde yaygın bir şekilde kullanılması, müzikte bu duygunun hâkim olması elbette bu itibarla ilgili-Ama son yüzyılda İstanbul’un ve içinde yaşayanların birbirlerine karşılıklı bulaştırdıkları en kuvvetli ve kalıcı duygunun hüzün olmasını, yalnızca kelimenin tasavvufi itibarıyla açıklamak yetersiz olacak.

Son yüz yıllık İstanbul müziğinde hüznün bir ruh hali olarak ağırlıklı yerini ya da modern Türk şiirinde hüznün hem kalıp kelime olarak (tıpkı Divan şiirindeki mazmun gibi), hem bir duygu olarak, hem de hayattaki başarısızlık, isteksizlik ve içe çekilişi anlatan bir kavram olarak merkezi önemini de yalnızca kelimenin tarihi ve itibarıyla anlamak imkânsız. Çocukluğumun İstanbul’unun bende uyandırdığı yoğun hüzün duygusunun kaynaklarını sezmek için, bir yandan tarihe, Osmanlı Devleti’nin yıkılışının sonuçlarına, bir yandan da bu tarihin şehrin “güzel” manzaralarında ve insanlarında yansıyış biçimine bakmak gerek. Hüzün İstanbul’da hem önemli bir yerel müzik duygusu, şiir için temel bir kelime, hem hayata bir bakış açısı, bir ruh durumu ve şehri şehir yapan malzemenin ima ettiği şey. Bütün bu özellikleri aynı anda taşıdığı için de hüzün şehrin gururla benimsediği ya da benimser gibi yaptığı bir ruh hali. Bu yüzden de olumsuz olduğu kadar, olumlu bulunan bir duygu.

Kelimenin işaret ettiği değişken şeye girmek için hüznü itibarlı ve şiirsel bir kelime ve duygu olarak değil, bir hastalık olarak görenlerin sözüne dönelim. El Kindi’ye göre duygu yalnızca bir sevdiğimiz ölümü ya da bir kayıpla ilgili değil, öfke, aşk, kin, kuruntu gibi hastalıklı pek çok ruh hali ile ilgilidir. Filozof ve tıp adamı İbni Sina da konuya böyle geniş bir açıdan baktığından, çaresiz bir sevdaya tutulan bir gencin hastalığının teşhisi için nabızı sayılırken, tutulduğu kızın adının

söylenmesi gibi hüznün teşhisi yöntemleri önerir.

Klasik İslâm düşünürlerinin konuya bu yaklaşımı, on yedinci yüzyılın başında Melankolinin Anatomisi diye bin beş yüz sayfalık tuhaf ama eğlenceli bir kitap yazan Oxford profesörü Robert Burton'ın düşünceleriyle karşılaştırmayı getiriyor akla.

(Oysa İbni Sina'nın Fi'l Hüzn adlı eseri, küçük bir risaledir.) Bu karanlık acının nedeni olarak ölüm korkusu, aşk, yenilgi, fesat âlemi, yiyecek içecek gibi pek çok ve değişken şeyi ansiklopedik bir yaklaşımla sayıp döktükleri ve tedavi için de aynı geniş yaklaşımla, tıp ile felsefeyi birleştirmeye çalışarak mantık, iş, musibetlere alışmak, ahlak, disiplin, perhiz gibi değişken çareler önermeleri yüzünden çok ayrı kültürel dünyaların ürünü oldukları zannedilebilecek bu metinlerin bir yakınlığı olduğu anlaşılıyor.

Hüznün temel bir kaynağı olarak kara sevdanın sayılması ve melankoli kelimesinin Aristo zamanından kalma kökeni (melania kolekara safra) yalnız duygunun bu çok bilinen rengini değil, hüznün ve melankoli kelimelerinin de bir zamanlar (tıpkı bugünkü depresyon kelimesi gibi) çok geniş bir yelpazeye yayılan kara bir acıya işaret ettiğini gösteriyor. Kelimelerin kullanımındaki temel fark, kendi de melankolik olmakla gururlanan Burton'un melankoliyi mutlu bir yalnızlığa yol açtığı, hayal gücünü geliştirdiği için zaman zaman neşeye olumlaması ve kara duygunun ister nedeni ister sonucu olsun yalnızlığı bu acının tam kalbine yerleştirmesiyle ortaya çıkıyor. Oysa hüznün hem tasavvufta (ortak amaç olan Allah'tan uzak kaldığımız için) hem de onu bir hastalık olarak gören El Kindi'de, klasik İslâm düşüncesinde cemaatin değerleriyle tartılan, cemaate dönmemize yarayacağı için onaylanan ve sonuç olarak cemaatle, ortak amaçla çatışan bir şey.

Çıkış noktam, buğulu pencerelere bakarken bir çocuğun hissettiği duygu idi. Şimdi hüznü melankoliden ayıran şeye geliyoruz. Tek bir kişinin duyduğu melankoliye değil, milyonlarca kişinin ortaklaşa hissettiği o kara duyguya, hüznü yaklaşıyoruz.

Bütün bir şehrin, İstanbul'un hüznünden söz etmeye çalışıyorum.

Şehirle içinde yaşayanları birleştiren o benzersiz duyguyu anlamaya çalışmadan önce, manzara resminin asıl konusunun manzaranın kendisi kadar uyandırdığı duygu olduğunu hatırlayalım. On dokuzuncu yüzyılın ortasında, özellikle Romantikler arasında çok tekrarlanan bir düşünceydi bu. Baudelaire, Eugene Delacroix'nin resimlerinin en dikkati çeken özelliğinin onların melankolisi olduğunu söylerken Romantiklerin ve daha sonra Dekadanların yaptığı gibi kelimeyi bütünüyle olumlu bir anlamda bir övgü olarak kullanıyordu. Baudelaire, Delacroix hakkındaki düşüncelerini 1846'da yazdıktan altı yıl sonra İstanbul'a gelen yazar ve eleştirmen arkadaşı Theophile Gautier, yıllar sonra Yahya Kemal ve Tanpınar gibi İstanbul yazarlarını çok etkileyecek Constantinople adlı kitabında, şehrin bazı manzaralarını aşırı melankolik bulurken de kelimeyi olumlu anlamda kullanıyordu.

Ama şimdi İstanbul'un melankolisinden değil, bu duyguya benzeyen ve gururla içselleştirilen ve bir cemaat olarak hep birlikte paylaşılan hüznünden söz etmeye çalışıyorum. Bu, duygunun kendisi ile onu şehre duyuran ortamın birbirine karıştığı yerleri ve anları görebilmek demek. Erken gelen akşamüstlerinden, arka mahallelerin sokak lambaları altında ellerinde bir torba evlerine dönen babalardan söz ediyorum.

İkide bir çıkan bir iktisadi buhrandan sonra dükkânında soğuktan tir tir titreyerek bütün gün bir müşteri bekleyen yaşlı kitapçılardan, buhrandan sonra milletin daha az tıraş olduğundan şikâyet eden berberlerden, boş iskelelere bağlanmış eski Boğaz vapurlarını, elinde kova, yıkarken bir gözüyle de uzaktaki küçük siyah-beyaz televizyonu seyreden ve az sonra gemide uykuya dalacak gemicilerden, parke kaplı dar yollarda, arabalar arasında futbol oynayan çocuklardan, ücra otobüs duraklarında aralarında hiç konuşmadan hiç gelmeyen bir otobüsü bekleyen başörtülü, eli plastik torbalı kadınlardan, eski yalılarının boş kayikhanelerinden, ağzına kadar işsizlerle dolu çayhanelerden, yaz akşamları şehrin en büyük meydanında sarhoş bir turist bulurum diye kaldırımları aşağı yukarı arşınlayan sabırlı pezevenklerden, kış akşamları alelacele vapura yetişen kalabalıklardan, akşamları eve bir türlü dönmeyen kocalarını beklerken perdeleri aralayıp sokağa bir bakış atan kadınlardan, cami avlularında küçük dini risaleler, tespihler, hacı yağları satan takkeli ihtiyarlardan, onbinlerce apartman binasının hepsi birbirine benzeyen girişlerinden, saray yavrusu bir konakken her tahtası her adımında gacur gucur inleyen bir belediye binasına dönüşmüş ahşap yapılardan, boş parkların kırık tahterevallilerinden, siste vapur düdüğülerinden, ta Bizans'tan kalma yıkıntı halindeki şehir surlarından, akşamüstleri boşalan pazar yerlerinden, harabeye dönmüş eski tekke binalarından, yüzleri kir, pas, is ve tozla renksizleşmiş onbinlerce apartmandan, midyeler ve yosunlarla kaplı paslı dubaların üzerinde, yağmur altında hiç kıpırdamadan duran martılardan, yılın en soğuk gününde tek bir bacasından, ancak gözükebilen incecik bir duman çıkan yüz yıllık koskoca konaklardan, Galata Köprüsü'nde balık tutan erkek kalabalıklarından, soğuk kütüphane salonlarından, sokak fotoğrafçılarından, bir zamanlar anlı şanlı, tavanları yaldızlı sinemayken erkeklerin kapısından utançla girdiği porno film salonuna dönüşmüş yerlerin nefes kokusundan, güneş battıktan sonra tek bir kadın göremeyeceğin caddelerden, lodoslu, yarı sıcak yarı rüzgârlı günlerde belediye denetimindeki kerhanelerin kapılarında biriken kalabalıklardan, indirimli et satış yerinin kapısında kuyruk olan genç kadınlardan, bayram günleri minareler arasına gerilen mahyaların sönük lambalarından, orası burası yırtılmış, karalanmış duvar afişlerinden, bir Batı şehrinde olsa müzeye kaldırılacakken şehrin kirli sokaklarında, dik yokuşlarında dolmuş olarak oflaya puflaya inleyen 1950'lerden kalma yorgun Amerikan arabalarından, otobüsleri tıkkış tıkkış dolduran kalabalıklardan, kurşun kaplamaları, yağmur olukları sürekli çalınan camilerden, şehrin içinde bir ikinci âlem gibi yaşayan mezarlıklardan ve servi ağaçlarından, Kadıköy-Karaköy arasında çalışan vapurların içinde akşamları yanan solgun lambalardan, sokaklarda önüne her gelene bir paket kâğıt mendil satmaya çalışan küçük çocuklardan, hiç kimsenin bakmadığı saat kulelerinden, çocukların tarih kitaplarında okudukları Osmanlı zaferleriyle akşam evde yedikleri dayaklardan, seçmen sayımı, nüfus sayımı, terörist aramak bahaneleriyle ikide bir ilan edilen sokağa çıkma yasaklarında "görevlileri" korkuyla beklemekten, gazetelerin bir küçük köşesine sıkıştırılmış, mahallemizdeki üç yüz yetmiş yıllık filanca caminin kubbesi çöküyor, devlet nerede türünden kimsenin okumadığı okur mektuplarından, şehrin en kalabalık yerlerindeki yeraltı geçitlerinin, üst geçitlerin merdiven basamaklarının her birinin bir kenarının bir başka şekilde kırık olmasından, kırk yıldır aynı yerde İstanbul kartpostalları satan adamdan, en olmadık köşede karşınıza çıkan dilencilerden ve her gün aynı köşede aynı sözleri söyleyen dilencilerden, kalabalık caddelerde, vapurlarda, pasajlarda, geçitlerde birden burnunuza gelen yoğun hela kokusundan, Hürriyet gazetesinin Güzin Abla sütunlarını okuyan genç kızlardan, Üsküdar'daki pencereleri kızılımsı bir turuncu renge boyayan günbatımlarından, denize açılan balıkçılardan başka herkesin uyuduğu sabahın o en erken saatlerinden, Gülhane Parkı'ndaki hayvanat bahçesi bile denemeyecek yerdeki kafeslerin içindeki iki keçiyle, canı sıkılan üç kediden, pavyonlarda Amerikan şarkıcılarıyla Türk pop yıldızlarını taklit eden üçüncü sınıf şarkıcılardan ve birinci sınıf şarkıcılardan, hiç kimsenin altı yılda yes ve no demekten başka bir şey öğrenemediği,

bitip tükenmez İngilizce derslerinde canları sıkılan öğrencilerden, Galata rıhtımında bekleyen göçmenlerden, kış akşamları dağılan, toplanan pazar yerlerinden geriye kalan sebze, meyve, çöp, kâğıt, plastik torba, çuval, kutu, sandık artıklarından, pazar yerlerinde utanarak pazarlık yapan başörtülü güzel kadınlardan, üç çocuğuyla sokakta zor yürüyen genç annelerden, Galata Köprüsü'nden Eyüp'e doğru bakıldığında Haliç'in görünümünden, rıhtımda müşteri beklerken manzaraya dalıp giden simitçilerden, her sene bir dakika bütün şehir Atatürk'ü anmak için inançla hiç kıpırdamadan saygı duruşuna geçerken uzaktan hepsi bir anda öten vapur düdüğülerinden, parke taşlarının üstüne asfalt üstüne asfalt döküle döküle bir zamanlar basamakla çıkılan bir yerken şimdi yolun altında kalmış, musluğu çalınmış bir mermer yığınına dönüşmüş yüzlerce yıllık mahalle çeşmelerinden, çocukluğumda orta sınıf ailelerin, doktorların, avukatların, öğretmenlerin karıları ve çocuklarıyla akşam radyo dinlediği yan sokaklardaki apartman dairelerinde şimdi tıkkış tıkkış sıkıştırılmış overlok ve düğme makinelerinde bir siparişi yetiştirmek için sabaha kadar şehrin en düşük ücretiyle çalışan genç kızlardan, her şeyin kırık dökük, eskimiş olmasından, sonbahar yaklaşırken Balkanlar'dan, Doğu ve Kuzey Avrupa'dan gelip Güney'e giderken Boğaz'ın, adaların üzerinden geçen leylekleri bütün şehrin seyretmesinden ve çocukluğumda her biri ağır bir yenilgiyle sonuçlanan milli maçlardan sonra sigara içe içe evlerine dönen erkek kalabalıklarından söz ediyorum.

Bu duyguyu ve onu şehre yayan manzaraları, köşeleri, insanları iyi hissettiğimizde, onunla terbiye olduğumuzda, bir noktadan sonra, şehre nereden bakarsanız bakın, tıpkı soğuk kış sabahlarında, birden güneş açılınca Boğaz sularının üzerinde ince ince kıpırdanmaya başlayan o buğu gibi hüznün duygusu manzarada ve insanlarda görülebilecek bir açıklığa kavuşur.

Bu noktada hüznün tek bir kişinin ruh halini anlatan melankoli duygusundan iyice uzaklaşır ve Claude Levi-Strauss'un, *Tristes Tropiques*'de (Hüzünlü Dönenceler) kullandığına benzer bir anlama yaklaşır. Kırk birinci paralelde yer alan İstanbul iklim, coğrafya ve sert yoksulluk koşulları bakımından tropik kentlerine hiç benzetilemese de hayatların kırılmalılığı, Batı'nın merkezlerinden uzak olması ve insan ilişkilerinde bir Batılı'nın ilk başta anlamakta zorlanacağı "esrarengiz bir hava", hüznün duygusuyla Levi-Strauss'un kullandığı anlamda tristesse denilen şeyin çağrışımlarını yaklaştırır. Tek bir kişinin hastalık olarak görülebilecek acısından değil, milyonların içinde yaşadığı bir kültürden, bir ortamdan ve bir duygudan bahsetmek için hüznün de tıpkı tristesse gibi çok uygun bir kelime.

İki kelime ve duygu arasındaki asıl fark, İstanbul'un Delhi'den ya da Sao Paulo'dan çok daha zengin olması değil, (arka mahallelere gittikçe yoksulluk çeşitleri ve şehirler birbirlerine benzer) İstanbul'da geçmiş zaferlerin ve medeniyetlerin tarihinin ve kalıntılarının çok yakında olmasıdır. Ne kadar bakımsız, ilgiden yoksun ve beton yığınları arasına gömülmüş olurlarsa olsunlar şehrin yalnız büyük anıtsal camileri ve tarihi binaları değil, kenardaki köşedeki küçük kemerleri, çeşmeleri, mescitleri bile onlar arasında yaşayan milyonlarca kişiye bir büyük imparatorluktan artakalmış olduklarını acıyla duyurur.

Yıkılmış büyük imparatorluklardan geriye kalan büyük Batı şehirlerinde olduğu gibi tarihi anıtlar bir müzedeki gibi korunup, gururla övülen ve sergilenen şeyler değildir İstanbul'da. Onlar arasında yalnızca yaşanır. Kimi Batılı seyahatname yazarlarının, gezginlerin çok hoşuna giden bir şeydir bu. Ama şehrin duyurgaları hassas sakinleri için geçmişin gücünün ve zenginliğinin o kültürle birlikte

çekip gittiğini, bugünün geçmişle kıyaslanmayacak kadar yoksul ve kafası karışık olduğunu hatırlatır. Kirin, tozun, çamurun içinde bakımsızlıklarıyla “çevreye uymuş” bu yapılar, tıpkı çocukluğumda her biri teker teker yanan konaklar gibi onlarla gururlanma zevki de bırakmaz geriye.

Bu duygu, 1867’de İsviçre’deyken Dostoyevski’nin Cenevrelilerin şehirlerini çok sevmelerini hiç anlayamamasına benzetilebilir. “En basit şeylere, hatta sokaktaki direklere bile çok güzel ve şahane şeylermiş gibi bakıyorlar” diye öfkelenir Batı’ya öfkeli milliyetçi Dostoyevski yazdığı bir mektupta. Cenevreliler basit bir adres tarifi yaparken bile “O şahane ve çok zarif bronz çeşmeyi geçtikten sonra” diyerek içinde yaşadıkları tarihsel çevreyle gururlanırlar. Oysa benzeri durumda “Şu kör çeşmeden dön, yangın yeri boyunca sokaktan yürü,” derdi bir İstanbullu, ayrıca bu yabancının bu yoksul sokaklarda göreceği şeylerden de huzursuz olarak. Gelişigüzel bir örnek, ileride sözünü edeceğim en büyük İstanbul yazarlarından birinin, Ahmet Rasim’in Bedia ve Güzel Eleni adlı hikâyesinden alınabilir: “İbrahim Paşa Hamamı’nı geçin.

Biraz daha ilerleyin. Sağ tarafınızda sokak başındaki yıkıntıya (hamam) bakan köhne bir ev görürsünüz.”

Daha iyimser bir İstanbullu, belki de herkesin yaptığı gibi, adresi İstanbul’un en büyük zenginliği olan bakkallar ve kahvehanelerle tarif ederdi. Çünkü güçlü bir imparatorluktan geriye kalmış olmanın hüznünden kurtulmanın en kestirme yolu, tarihsel yapılarla hiç ilgilenmemek ve binaların adlarına ve onları birbirlerinden ayıran mimari özelliklere bile hiç dikkat etmemektir. Yoksulluk ve bilgisizliğin de yardımıyla İstanbullular böyle yapar. Mesela “tarih” fikrine bütünüyle boş verip bu binalara bugün dikilmiş muamelesi yapıp şehir surlarından taş söküp kendi inşaatlarında kullanırlar ya da onları betonla onarmaya girişirler. Yıkıp yakıp yerine “Batılı, modern” bir apartman dikmek de unutmamanın bir yoludur. Bütün bu ilgisizlik ve yıkım da en sonunda hüznün duygusunu, ona beyhudelik ve sefalet tınısını da ekleyerek artırır. Yıkım, kayıp ve yoksulluğun acısının geliştirdiği hüznün duygusu, İstanbulluları yeni yenilgilere ve başka yoksulluk biçimlerine hazırlar.

Bu noktada hüznü tristesse’den ayıran şey çok kesin. Claude Levi-Strauss’un o benzersiz kitabında anlattığı tristesse, tropiklerdeki bütün o yoksul ve büyük kentlerin, çaresizliğin, insan yığınlarının bir Batılıya yaşattığı duygudur. O şehirlerin ve oralarda yaşayanların ruh halini değil, oralara ulaşmış bir Batılının suçluluk duygularını, önyargılardan ve klişelerden kurtulma azmini ve hissettiği acımayla karışık son derece insani acıyı anlatır. Hüznün ise, dışarıdan bakan birinin değil, İstanbullunun kendi durumundan çıkararak geliştirdiği bir tepkidir. “Klasik” Osmanlı müziği, Türk pop müziği ve 1980’lerde gelişen ve arabesk denen müzik kendine acıma ile kederlenme arasında çeşitli incelik dereceleriyle gidip gelerek hep bu duyguyu açığa vurur.

Şehre dışarıdan gelen Batılı, çoğu zaman ne bu hüznü ne de melankoliyi hisseder.

Sonunda kendini başarıyla öldürecek güçte melankolisi olan Gerard de Nerval bile, İstanbul’da şehrin renkleri, hayatı, şiddeti ve törenleriyle heyecanlanarak eğlenmiş, mezarlıklarda bile kadın kahkahaları işitmiştir. Belki de bu, onun İstanbul’a geldiği yıllarda yıkım ve kayıp duygusunun yeterince hissedilmemesi, Osmanlı Devleti’nin hâlâ güçle ayakta durmasından değil, Nerval’in zaten Voyage en Orient adlı kaim kitabını Batılıların basmakalıp Doğu düşlerinin renkleriyle ilişkiye girerek kendi melankolisini unutmak için yazmasındandır.

İstanbul'daki hüznün kaynağının yoksulluk, yenilgi ve bir kayıp duygusu olduğunu söylediğime göre hüznün kelimesinin Kuran'daki anlamına geri dönüyorum. Ama İstanbul, hüznü “geçici bir hastalık” ya da “başımıza gelmiş kurtulunması gereken bir acı” gibi değil, kendi seçtiği bir şey gibi taşır. Hüznün bu özel anlamı, “Başka bütün zevkler boş. Hiçbiri melankoli kadar tatlı değil,” diye yazan Robert Burton'un melankolisine yaklaşırsa da Burton'daki kendi kendiyi alay ve mizah, İstanbul'un hüznü yaşayışında yerini gurura, hatta mağrurca böbürlenmeye bırakır. Cumhuriyet sonrası modern Türk şiiri de hüzne, aynı anlayışla kaçınılmaz bir kader ve insan ruhunu kurtararak ona derinlik veren bir duygu gibi sarılır.

Bu duygu aynı zamanda şair ile hayat arasında bir çeşit buğulu cam gibidir. Hayatın hüznü bir izdüşümü, şair için, hayatın kendisinden çekicidir. Benzeri içe çekilmeyi, kendi yoksulluk ve eziklikleri için İstanbullular da yapar. Hayat karşısında bilinçli bir çekilme anlamına gelen bu duygu bir yandan hüznün tasavvuf edebiyatında kazandığı itibardan yararlanırken, bir yandan da şehirde yaşayanların başarısızlık, kararsızlık, yenilgi ve yoksulluklarının bilinçle ve gururla seçilmiş bir nedeniymiş gibi gözükür.

Bu anlamda hüznün, hayattaki eksikliğin, büyük kayıpların yalnızca sonucu gibi değil, daha önemlisi asıl nedeni gibi de sunulur. Çocukluğumun ve gençliğimin Türk filmlerinin kahramanları, tıpkı o yıllarda tanık olduğum, işittiğim pek çok gerçek hikâyenin kahramanı gibi, sanki doğuştan içlerinde taşıdıkları bu hüznün duygusu yüzünden sevgililerine, paraya, başarıya karşı istekli davranmazlardı: Hüznün İstanbulluyu hem tutuk yapar, hem de tutukluğuna bir mazeret olur.

Balzac'ın Rastignac gibi kahramanlar aracılığıyla olumladığı ve modern şehrin kalbine yerleştirdiği başarı hırsı, toplumun karşısında birey olma bilinci hüzne uzaktır. İstanbulluların hüznü, cemaatin değerlerine ve biçimlerine karşı her türlü yaratıcılığı köreltir ve azla yetinmenin, herkese benzemenin ve alçakgönüllü olmanın ahlakına destek olur. Yokluk, yoksulluk zamanlarında hayatta kalabilmek için gerekli dayanışma duygusunu şerefli hüznün, hayatın ve şehrin tersinden okunmasına yol açar. Yenilgi ve yoksulluğu bir sonuç değil hayata başlamadan önce şerefli bir ön kabul olarak gösterdiği için, hem itibarlı hem de yanıtıcı bir tutumdur. İstanbul hayatına onulmaz bir hastalık gibi sinmiş olan, bir türlü yenilemeyen ve bir kader gibi yaşanan yoksulluk, akıl karışıklığı ve siyahla beyazın hâkimiyeti böylece bir başarısızlık ve beceriksizlik olarak değil, bir şeref olarak yaşanır.

Bu tutum, ta 1580'lerde, kendisi de melankolik olmasına rağmen tristesse kavramından söz ederken, bu duygudan çok uzak olduğunu iddia eden Montaigne'in (ve yıllar sonra Flaubert'in) kendine güvenen akılcılığı ve bireyciliğinin tam tersidir.

Tristesse'e bazılarının büyük harflerle yazılmış Bilgelik, Fazilet ve Vicdan yakıştırmasının hiç yerinde olmadığını ima eden Montaigne, İtalyanların “tristezza” kelimesine zararlı ve delice bir çeşit kötücüllük anlamı vermelerini beğenir.

Montaigne için keder, tıpkı ölüm karşısındaki tutumunda olduğu gibi, kitaplarıyla yalnız başına yasayan bir aydınının tek başına aklıyla yenmeye çalıştığı bir şeydi.

İstanbul ise hüznü bir büyük şehir olarak hep birlikte olumlayarak yaşar. İstanbul ile ilgili modern Türk edebiyatının, şiirinin ve müziğinin bu duyguyu önemseyerek, gururla sahiplenerek ve bir zafer haline getirerek yaptığı şey, hüznü, bir cemaat olarak şehri tarif eden, birleştiren bir merkez olarak

kurmadır. İstanbul hakkında yazılmış romanların en büyüğü olan Huzur’da kahramanlar şehrin tarihinin, yıkım ve kayıp duygusunun kendilerine verdiği hüznü yüzünden kırık iradeli ve yenilgiye mahkûmdurlar. Aşk hüznü yüzünden, huzurla sonuçlanmaz. Siyah-beyaz İstanbul filmlerinde, en içe işleyen ve hakiki gözükten aşk hikâyesi, esas oğlanın daha baştan verili, doğuştan “hüznü” yüzünden, melodramla sonuçlanır.

Bu siyah-beyaz filmlerin çoğunda da, Tanpınar’ın Huzur romanında olduğu gibi, içe çekildikleri, yeterince kararlı ve girişken davranmadıkları ve tarihin ve çevrelerinin onlara dayattığı şartlara boyun eğdikleri için mutlu olamayan hüznü kahramanlarla kendimizi özdeşleştirdiğimiz an, İstanbul’un manzara-ları da, ne kadar “güzel”, eşsiz, pitoresk ya da tanıdık görüntüler olurlarsa olsunlar aynı hüznüle titreşmeye başlarlar. Bazan televizyonda kanal değiştirirken, ortasından bir yerden gelişigüzel seyretmeye başladığım bu filmlerdeki siyah-beyaz sokak sahnelerini görünce aklıma bir düşünce takılır.

Kenar mahalledeki ahşap evin aydınlık pencerelerine bakarak başkasıyla evlenmekte olan sevgiliyi düşleyen kahramanın yürüdüğü parke taşlı sokakları gördüğümde ya da zengin ve güçlü fabrikatör karşısında alçakgönüllülük ve kanaatkârlığı bir gurur ve irade gösterisine dönüştüren kahramanın seyrettiği siyah-beyaz Boğaz manzaralarına bakarken, aslında hüznü kahramanın kırık ve acıklı hikâyesinden ya da sevgiliyi elde edememiş olmasından değil, manzaranın, sokakların, İstanbul görüntülerinin içinden çıktığını ve kahramanın iradesini kırdığını düşünürüm. O zaman, yalnızca manzaraya, arka sokak görüntüsüne bakarak, kahramanların hikâyesini anlayıp hüznü hissedebileceğimi de geçiririm aklımdan. Bu popüler filmlere göre çok daha “yüksek sanat” ürünü olan Tanpınar’ın Huzur adlı romanının kahramanları da, aynı şekilde ilişkileri ne zaman bir tikanıklığa doğru ilerlese, ya bir Boğaz gezisine çıkar ya da İstanbul’un arka sokaklarına gidip yıkıntıları seyrederek hüznülenirler. Bu yıkım ve kayıp duygusunu, hüznü bir yandan şehirle paylaşırken, diğer yandan Huzur’un yazarı Tanpınar gibi okuma zevki edinmiş, Batı kültürü heyecanı ve modern olma isteği de duyan İstanbul yazarlarının, şairlerinin sorunu daha karmaşık ve kederli: Hüznü tadını veren cemaat duygusuyla, Batı’dan edindiği kitapların ima ettiği Montaigne gibi akılcı ya da Thoreau gibi duygusal bir yalnızlık arasında kalmak. Bu yazarların bazılarının, çözüm olarak bulup geliştirdikleri bir İstanbul imgesinin keşfi de benim hikâyemin ve İstanbul’un bir parçası artık. Bu kitabı, bu hayali düşe kalka, rastlantılar, okumalar ve gezintilerle keşfeden, geliştiren bu dört hüznü İstanbul yazarının eserleriyle konuşa tartışa yazdım.

DÖRT HÜZÜNLÜ YALNIZ YAZAR

Çocukluğumda onları çok az tanıyordum. Birinin, büyük şişman şairin, Yahya Kemal'in bütün ülkenin tanıdığı şiirlerini biraz okumuştum. Bir diğerrinin, popüler tarihçi Reşat Ekrem Koçu'nun gazetelerin tarih sayfasında çıkan yazılarına eşlik etsin diye yaptırdığı Osmanlı işkence yöntemlerini gösterir resimler dikkatimi çekmişti ilk.

Daha on yaşımıdayken hepsinin adını biliyordum, çünkü kitapları babamın kütüphanesinde vardı. Ama o zamanlar henüz gelişmekte olan İstanbul fikrim daha onlardan etkilenmemişti. Ben doğduğumda dördü de sağdı ve İstanbul'da benim yaşadığım yerlere yarım saatlik yürüyüş uzaklığında yaşıyorlardı. On yaşıma geldiğimdeyse biri hariç hepsi ölmüştü ve hiçbirini yaşarken görmemişim.

Daha sonraki yıllarda çocukluğumun İstanbul'unu kurarken kafamdaki siyah-beyaz resimlerle onların İstanbul hakkında yazdıkları birbirine karıştı ve İstanbul'u, benim İstanbul'umu onlarsız düşünemez oldum. Bir ara, otuz beş yaşlarımda Ulysses tarzı bir büyük İstanbul romanı yazmayı düşlerken, çocukluğumda benim gezindiğim İstanbul sokaklarında bu dört hüzünlü yazarın da gezinmesini hayal etmenin zevklerine kapıldım: Mesela, şişman şairin hep gittiği Beyoğlu'ndaki Abdullah Efendi Lokantası'na anneannem de bir zamanlar haftada bir kere gider, yemek yer, sonra da yediklerinden huysuzca şikâyet ederdi.

Ünlü şair orada öğle yemeği yerken İstanbul Ansiklopedisi için malzeme arayan tarihçi Koçu'nun vitrinin önünden geçeceğini aklımdan geçirirdim. Sonra genç ve güzel delikanlıları seven gazeteci-tarihçinin Beyoğlu'nun bir arka sokağındaki güzel gazeteci çocuktan, içinde romancı Tanpınar'ın bir makalesi olan bir gazete alacağını hayal ederdim. Evinden çok az çıkan iyice kısa boylu, temizlik düşkünü beyaz eldivenli hatıra yazarı Abdülhak Şinasi Hisar o sırada kedisine aldığı ciğerleri temiz bir gazeteye sarmadığı için sakatatçı ile kavga ediyor olacaktı. Bu dört kahramanımın bazan aynı dakikalarda, bazan aynı yağmurun altında, bazan aynı köşede, bazan aynı yokuşta yürüdüklerini ya da yollarının kesişeceğini hayal ederdim.

Önüme ünlü Hırvat sigorta haritacısı Pervitich'in Beyoğlu-Taksim-Cihangir-Galata haritalarını açar, kahramanlarımın yürüyeceği yerleri sokak sokak, bina bina belirler, hatıralarımı yoklayarak hangi çiçekçi, kahvehane, meyhane ya da muhallebicide rastlaşmış olabileceklerini ayrıntılarıyla düşlerdim. Bütün bu dükkânlardaki yiyeceklerin kokusu, kahvehanelerde okuna okuna hırpalanmış gazetelerin satırları, benim için bir şehri şehir yapan duvar afişleri, seyyar satıcıları, otobüslerin üzerindeki reklamlar, benzeri pek çok şey gibi, mesela bir zamanlar Taksim Meydanı'nın kenarındaki bir büyük apartmanın (şimdi yıkılmış) tepesine yerleştirilmiş lambalarla yapılmış koşan harflerle okunan haberler, benim bu dört hüzünlü kahramanımın dikkatlerinin kesiştiği noktalar olacaktı. Bir şehri kendine özgü kılan şeyin yalnız topografyası, binaları ve insanların çoğu zaman rastlantılarla oluşmuş kendine özgü görüntüleri değil, orada, benim gibi elli yıldır, aynı sokaklarda yaşayanların biriktirdiği hatıralarla, harflerin, renklerin, imgelerin kendi aralarında tutturacakları gizli açık rastlantıların kıvamı da olduğunu bu yazarları ne zaman birlikte hatırlasam düşünürüm. O zaman bu dört hüzünlü yazar ile çocukluğumda karşılaşmış olabileceğimi de hayal ederim.

Bu yazarlar arasında kendimi en yakın hissettiğim romancı Tanpınar ile annemin beni Beyoğlu'na ilk

götürdüğü zamanlar mutlaka karşılaşmış olmalıydım. Biz de onun gibi Tünel'deki Hachette (Haset) Kitabevi'ne uğradık. "Kırtıpil" takma adlı romancı zaten bu kitapçının hemen karşısındaki Narmanlı Yurdu'nun küçük bir odasında yaşıyordu. Daha Pamuk Apartmanı inşa halinde olduğu için doğduktan hemen sonra götürüldüğüm Ayazpaşa'daki Ongan Apartmanı Tanpınar'ın ustası, hocası şair Yahya Kemal'in hayatının son yıllarında kaldığı Park Otel'in hemen karşısındaydı. Romancı Tanpınar o yıllarda akşamları şair Yahya Kemal'i görmeye Park Otel'e gelmiyor muydu? Daha sonra Nişantaşı'na taşındığımızda annemin sık sık pasta almak için gittiği otelin pastanesinde de onları görmüş olabilirdim. Hatıracı diye andığım Abdülhak Şinasi Hisar da, tıpkı popüler tarihçi Koçu gibi sık sık Beyoğlu'na alışveriş etmeye, yemek yemeye çıkıyordu. Onlarla da karşılaşmış olmalıydım.

Tıpkı, hayran olduğu ünlü sinema yıldızlarının çektikleri filmlerin ve hayatlarının kenarda kalmış ayrıntılarıyla kendi hayatları arasında rastlantılar ve kesişmeler yakalayan gerçek hayranlar gibi davrandığımın farkındayım. Ama benim bu kitapta ara ara konuşup tartışacağım bu dört kahramanın şiirleri, romanları, hikâyeleri, makaleleri, hatıraları ve ansiklopedileri beni yaşadığım şehrin ruhuna hazırladılar.

Geçmişle günümüz ya da Batılıların sevdiği deyişle Doğu ile Batı arasındaki karmaşık ve yaratıcı tutumlarıyla bu dört hüznü yazar, bana sevdiğim kitaplar ve modern sanat zevki ile yaşadığım şehrin hayatı ve kültürü arasında nasıl bir ilişki kurabileceğimi de sezdirdiler.

Bu yazarların hepsinin, hayatlarının bir döneminde gözleri Batı edebiyatının, en çok da Fransız edebiyat ve sanatının parlaklığıyla kamaşmıştı. Şair Yahya Kemal gençliğinde dokuz yıl Paris'te yaşamış, Verlaine'in, Mallarme'nin şiirleriyle, daha sonra "milliyetçi" bir karşılık arayacağı "saf şiir" anlayışını öğrenmişti. Yahya Kemal'i bir çeşit baba bellemiş olan Tanpınar da aynı şairlerle Valery'ye hayrandı.

Hatıracı A. Ş. Hisar ile birlikte üçünün de vazgeçemediği ve tiryakisi olduğu Fransız yazarların başında Andre Gide de vardı. Yahya Kemal'in hayranlık duyduğu Theophile Gautier'den Tanpınar manzarayı kelimelerle anlatmayı öğrenmişti.

Fransız edebiyatına ve Batı kültürüne gençliklerinde kimi zaman çocuksuluğa yaklaşan büyük bir hayranlık duymaları bu yazarlara eserlerinde modern ya da Batılı olmaları gerektiğini geri dönüşsüz bir şekilde öğretti. Fransızlar gibi yazmak istiyorlardı, bundan hiç şüpheleri yoktu. Ama akıllarının bir köşesiyle de, Batılılar gibi yazarlarsa onlar kadar orijinal olamayacaklarını biliyorlardı. Oysa Fransız kültürü onlara modern edebiyat fikriyle birlikte hakikilik, özgünlük, sahlilik fikrini de vazgeçilmeyecek bir şekilde öğretmişti. Batılı olmak ile "hakiki" olmaları gerektiği fikri arasında hissettikleri çelişki özellikle kendi sesleriyle ilk eserlerini vermeye başladıkları yıllarda bu yaratıcıları zorladı.

Özgünlük ve hakikilik fikriyle bağdaştırmak istedikleri başka bir şey Gautier ya da Mallarme gibi yazarlardan öğrendikleri "sanat için sanat" ya da "saf şiir" gibi kavramlardı. Kendi kuşaklarından başka bazı yazarlar ve şairler, aynı göz kamaşmasıyla okudukları başka bazı Fransız yazarlarından etkilenmişler, ama öğrendikleri şeyler, onlardaki hakiki olma isteğinden çok "yararlı olma" ve öğretme içgüdüsüne seslendiği için zorlanmamışlardı. Bir ucu eğitici bir edebiyata, bir ucu da günlük siyasetin çekimine açılan bir yola giren bu yazarlar Hugo ya da Zola gibi örneklerle uğraşırken, Yahya Kemal, Tanpınar ya da Abdülhak Şinasi Hisar, Verlaine, Mallarme ve Proust'la ne

yapacaklarını düşünüyordular. Onları zorlayan bir başka şey, önce Osmanlı Devleti'nin yıkımının, Batı sömürgesi olma tehlikesinin, sonra da Türkiye Cumhuriyeti'nin dayattığı Türk milliyetçiliği idi.

Eğitici ve siyasi olmaktan estetik bir içgüdüyle uzak durmak isteğiyle milliyetçiliğin talepleri arasında sıkışmışlardı. Fransa'da edindikleri estetik görüş, yalnızca modern olarak Türkiye'de asla Mallarme veya Proust gibi güçlü ve hakiki bir ses çıkaramayacaklarını da onlara hissettirmişti. Aradıklarını çok hakiki ve şiirsel olan bir şeyde, bir büyük medeniyetin parçası olarak doğup büyüdükleri Osmanlı'nın yıkımında buldular. Osmanlı medeniyetinin, hiç geri gelmemecesine çöktüğünü, yıkıldığını derin bir şekilde kavramaları bu yazarlara yalınkat bir nostaljinin, tarihle övünmenin ya da pek çok çağdaşlarının kurbanı olduğu saldırgan bir milliyetçilik ve cemaatçiliğin tehlikelerine düşmeden geçmişten söz edebilecekleri şiirsel bir bakış açısı veriyordu. Büyük kaybın izlerinin yıkıntı halinde yaşadığı İstanbul, onların şehriydi. Kendilerini yıkım ve yıkıntının hüznü şiirine verirlerse ancak kendilerine özgü bir ses bulacaklarını anladılar.

Edgar Allan Poe, "Kompozisyonun Felsefesi" adlı ünlü yazısında "Kuzgun" adlı şiirini kurarken ilk kaygılarından birinin tonu "melankolik" olan bir şiir yazmak olduğunu söyler. Poe, Coleridge'den devraldığı aynı soğukkanlı mantıkla, en melankolik konunun da ölüm olduğuna karar verir. Daha sonra melankolik ölüm konusunun ne zaman şiirsel olacağını kendi kendine sorar. "Güzellik ile en yakından ilişkilendiği zaman!" diye bu soruyu da bir mühendis mantığıyla cevaplayan Poe bu yüzden şiirinin kalbine ölmüş çok güzel bir kız yerleştirdiğini anlatır.

Çocukluğumda kendileriyle karşılaşmış olabileceğim hayallerini kurduğum bu dört yazar da, hiç şüphesiz bilinçle Poe'nun kompozisyon mantığını yürütmemişlerdi, ama o kültürün öldüğünü, bir daha geri gelmeyeceğini, kayıp olduğunu bilmenin hüznüyle İstanbul'un geçmişine dönerlerse ancak özgün bir ses bulacaklarını hissetmişlerdi.

Geçmişin güzelliğine, eski İstanbul hayatına bakarlar, güzelin bir köşede yatmakta olan ölüsüne ya da şehrin yıkıntılara da gözlerinin arada bir takılması, geçmişe bir vakar ve şiirsellik veriyordu.

"Yıkıntıların hüznü" diyebileceğim bu şiirsel ve seçmeci bakış bu yazarları hem baskıcı devletin istediği gibi milliyetçi yaptı, hem de tarihe meraklı diğer çağdaşlarının kapıldığı ucu hep saldırganlığa varan otoriter, buyrukçuluktan korudu.

Nabokov'un hatıralarından, onun aristokrat ailesinin kusursuzluğundan ve zenginliğinden bunalmadan zevk almamızı sağlayan şey, başka bir kıtadan ve başka bir dille bize seslenen yazarın, kitabın başında, bu âlemin çoktan yok olduğunu, bittiğini, bir daha hiç geri gelmemecesine tükendiğini çok açık bir şekilde belirtmesidir. Dönemin Bergsoncu havasına uygun olan (ve dört hüznü yazarın da başvurduğu) zaman ve hafıza oyunları, tıpkı İstanbul'un içinde yaşayan kalıntılar gibi, geçmişin şimdi hâlâ yaşamakta olabileceği geçici yanılsamasını estetik bir zevk olarak yaşatır yalnızca.

Bu yanılsama benim dört hüznü yazarımda da bir oyun, oyundan sonra gelen bir acı, ölüm ve güzellikle haşır neşir olma fikriyle birlikte canlı tutulur. Ama geçmiş medeniyetin güzelliğinin bittiği fikri her şeyden önce bir başlangıç noktasıdır.

Abdülhak Şinasi Hisar, "Boğaziçi Medeniyeti" dediği şeyi özlem ile acı arasında kalan bir duyguyla anlatırken birden sözünü keser ve aklına yeni gelmiş gibi şunu söyler:

“Bütün medeniyetler de, mezarlardaki insanlar gibi fanidir. Ve biz, ölmüşlerimizin olduğu kadar, devirlerini tamamlamış medeniyetlerin de geri dönmeyeceklerini biliriz.”

Bu dört yazarı birleştiren nokta, bu bilgi kadar, bu kayıp duygusunun verdiği hüznü şiirselleştirmeleridir. Bu hüznü hissetmek için bakışlarını yalnız İstanbul’un geçmişine değil, bugününe çevirmeleri de yetiyordu. Bunu yaptıkları zaman, zaten kendi yaşadıkları günün İstanbul’unda yıkıntılar içerisinde yaşayan bir geçmiş görüyorlardı.

Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra hem hüznü hem de “Türk-Osmanlı” bir İstanbul imgesi geliştirmek için şair Yahya Kemal ile romancı Tanpınar Batılı gezginlerin kitaplarını okuyup, şehrin kenar mahallelerinde yıkıntılar arasında yürüyüşe çıktıkları zaman İstanbul’un nüfusu yarım milyonu ancak aşırıyordu. Benim çocukluğumda, 1950’lerin sonunda şehrin nüfusu bir milyon civarındaydı.

2000 yılının başında ise şehrin nüfusunun on milyon civarında olduğu anlaşıldı.

Boğaz’ı, Pera’yı ve eski şehri bir yana bırakırsak, bugünün İstanbul’una, bu yazarların gördüğünün on katı bir nüfus eklendi.

Ama şehrin orada yaşayanlarca benimsenmiş en yaygın imgesi, gene de bu yazarların geliştirdikleri bir şey. Bu eksikliğin bir nedeni, son elli yılda şehre eklenen nüfusun Boğaz, tarihi yarımada ve şehrin eski merkezleri dışında yeni bir İstanbul imgesini çok az geliştirmeleri. “Oralarda on yaşma varıp da hâlâ Boğaz’ı görmemiş çocuklar var,” diye acımasız bir nesnellikle söz edilen bu uzak mahallelerde yaşayanların, kendilerini -anketlerin gösterdiği gibi- İstanbullu hissetmemeleri de bunda etkili. Geleneksel kültürle Batı kültürü arasında ve aşırı zengin küçük bir azınlık ile milyonlarca yoksulun yaşadığı kenar mahalleler arasında, sürekli göçlere açık ve bölünmüş olması İstanbul’da son yüz elli yılda kimsenin kendini bütünüyle evde hissedememesine yol açtı. Bu kitapta daha sözünü edeceğim dört hüznü yazar da Cumhuriyet’in ilk kırk yılında eserlerini verirken, gözlerini Batılılaşma hayal ve ütopyalarına değil de geçmişin yıkıntılarına ya da Osmanlı hayat tarzına fazla diktikleri için zaman zaman “gerici” olmakla eleştirildiler.

Oysa onlar şehirde yaşarken iki büyük kültürden, gazetecilerin kabaca “Doğu” ve “Batı” diyecekleri iki temel kaynaktan etkilenmeye devam edebilmek istiyorlardı yalnızca. Şehre hâkim cemaat duygusunu, içtenlikle hissettikleri hüznün yüzünden paylaşıyorlar, ama duygunun, manzaraya ve yazıya vereceği güzelliği, şehre yabancı bir Batılı gibi bakarak araştırıyorlardı. Devletin, toplumsal kurumların, çeşit çeşit cemaatin dayatmalarının tersine hareket etmek, “Doğulu” olmak istenildiğinde

“Batılı”, “Batılı” olmak dayatıldığında “Doğulu” gibi davranmak bu İstanbullu yazarların gerekli yalnızlık için başvurdukları içgüdüsel bir korunma yoludur.

Hatıra yazan Abdülhak Şinasi Hisar, hakkında bir kitap yazdığı arkadaşı şair Yahya Kemal, onun öğrencisi ve sonra yakını romancı Ahmet Hamdi Tanpınar ve gazeteci-tarihçi Reşat Ekrem Koçu, bu dört hüznü yazar, bütün hayatları boyunca yalnız yaşadılar, hiç evlenmediler ve yalnız öldüler. Yahya Kemal dışındakiler ölürlerken eserlerini istedikleri gibi tamamlayamadıklarını, kitaplarının parçalar halinde yarıda kaldığını ya da istedikleri okuru bulamadıklarını da acıyla hissediyorlardı, İstanbul’un en büyük ve en etkili şairi Yahya Kemal ise, hayatı boyunca kitap yayımlamayı zaten reddetmişti.

BABAANNEM

Sorulursa Atatürkçü Batılılaşma hamlesine inandığını söylerdi, ama aslında şehirde yaşayan herkes gibi, Batı da, Doğu da babaannemin hiç umurunda değildi. Zaten evden çok seyrek çıkardı. Bir şehrin orayı ev bellemiş sakinlerinin çoğunun yaptığı gibi, İstanbul'un ne anıtlarıyla, ne tarihiyle, ne de "güzellikleriyle" ilgiliydi. Oysa öğretmen okulunda tarih okumuştum. Dedemle nişanlanıp evlenmeden önce buluşup sokağa çıkmak gibi 1910'ların İstanbul'unda çok cesur bir şeyi yapmış, onunla birlikte bir lokantaya gitmişti. Karşılıklı bir masaya oturduklarına ve içki verildiğine göre Pera'da bir lokanta-gazino olduğunu bugün hayal ettiğim bu yerde, dedem ona ne içeceğini (çay, limonata anlamında) sorunca içki içilmesi teklif edildiğini sanan babaannem, 1917 yılında çok sert bir cevap vermişti ona.

"Müskirat kullanmam, efendim."

Kırk yıl sonra hep birlikte yenen bayram ve yeni yıl yemeklerinde, aile kalabalığıyla birlikte bir bardak bira içip neşelenmişse, herkesin çok iyi bildiği bu hikâyeyi yeniden anlattıktan sonra uzun uzun kahkahalar atardı. Sıradan bir günde salonda her zamanki koltuğunda oturuyor ise babaannemin hikâyeden sonra attığı kahkaha, ancak birkaç fotoğrafını gördüğüm "istisnai insan" dedemin erken ölümüne dökülen gözyaşlarına dönüşürdü. O ağlarken ben babaannemin de bir zamanlar sokaklarda neşeyle dolaştığını hayal etmeye çalışırdım. Ama bu bana tıpkı bir Renoir resmindeki tombul ve rahat kadını bir Modigliani tablosunda ince, uzun ve sinirli kadın olarak düşlemek kadar zor gelirdi.

Dedemin iyi bir servet yaptıktan sonra erkenden kan kanserinden ölüvermesi babaannemi bir büyük ailenin "patronu" durumuna getirmişti. Ona bir çeşit hayat arkadaşı olan aşçısı Bekir, babaannemin bitip tükenmez emirleri ve eleştirilerinden yorulduğu zaman hafif alaycılıkla "Tamam, patron!" diye cevap verirdi. Ama babaannemin patronluğunun hükmü, elinde bir büyük anahtar destesiyle gezindiği evin içinde geçerdi yalnızca. Babam ve amcam genç yaşta dedemden kalan fabrikayı elden çıkarıp, büyük inşaat işlerine girip, yanlış yatırımlar yapıp iflas ede ede babalarından kalan malları, binaları, katları, annelerine tek tek sattırırken, hiç sokağa çıkmayan babaannem yalnızca biraz gözyaşı döker, gelecek sefer daha dikkat etmelerini öğütlerdi.

Sabahları, büyük kalın yorganının altında, arka arkaya dizilmiş iri kuştüyü yastıklara yaslanarak, yatağında geçirirdi. Aşçı Bekir her sabah rafadan yumurtalı, zeytinli, beyaz peynirli, kızarmış ekmekli kocaman bir tepsiyi babaannemin yorganın üzerine koyduğu bir yastığa dikkatle yerleştirir, (çiçek işlemeli yastıkla gümüş tepsi arasına konan eski gazete görüntüyü bozardı), babaannem de çok uzun süren kahvaltısını yatağında gazete okuyarak ve sabahın ilk ziyaretçilerini kabul ederek geçirirdi.

(Ağzımda bir parça sert beyaz peynir tutarken şekerli çay içmenin zevkini ondan öğrendim.)

Annesini öpüp okşamadan işe gidemeyen amcam her sabah erkenden gelirdi. Halam kocasını işe yolladıktan sonra elinde çantası bir uğrardı. Okula başlamadan önce kısa bir dönem okuma yazma öğrenmek için, iki yıl önce ağabeyimin yaptığı gibi, ben de, her sabah elimde defterim, babaannemin yorganının kenarına ilişip ondan harflerin esrarını öğrenmeye çalıştım. Daha sonra okulda keşfedeceğim gibi, hem başkalarından birşeyler öğrenmek canımı sıkıyordu, hem de boş bir sayfa

görünce, içimden yazı yazmak değil, birşeyler çiziktirip karalamak geliyordu.

Bu küçük okuma yazma derslerinin tam ortasında aşçı Bekir odaya girer ve her gün aynı kelimelerle aynı soruyu sorardı:

“Ne vereceğiz bunlara bugün?”

Bir büyük hastanenin ya da askeri kışlanın mutfağında o gün ne pişeceğine karar veriliyormuş gibi çok büyük bir ciddiyetle sorulurdu bu. Babaannem ile aşçı öğle ve akşam yemeklerine apartmandaki dairelerden kimin geleceği ve ne pişirilebileceğinden söz eder ve Saatli Maarif Takvimi'nin çeşit çeşit tuhaf bilgilerle dolu o günkü yaprağının en altında yer alan “günün menu”nden de ilham almaya çalışırken, ben arka bahçedeki servi ağacının dalları etrafında uçan bir kargayı seyrederdim.

Ağır işine rağmen mizah duygusunu hiç kaybetmemiş olan aşçı Bekir kalabalık evin içinde gezinen biz babaannemin torunlarından her birine bir isim takmıştı. Benimki “karga” idi. Yıllar sonra bunun nedenini ona sorduğumda sürekli bitişik damdaki kargaları seyretmemle ve çok zayıf olmamla açıklamıştı. Çok bağlı olduğu ayıcığından hiç ayrılmayan ağabeyimin takma ismi “dadı”, gözleri iyice çekik bir kuzenimin “Japon”, inatçı olan diğerinin “keçi”, erken doğan bir diğerinki “altı aylık” idi. Yıllarca apartmanda, her birinde bir şefkat tınısı olduğunu hissettiğim bu adlarla çağrıldık.

Babaannemin odasında tıpkı anneminki gibi, kanatlarını açıp arasına girersem görüntümün kaybolacağı çekici bir tuvalet masası da vardı, ama ona dokunmam yasaktı. Çünkü günün ilk yarısını yatağında geçiren babaannem makyaj yapmak için hiç kullanmadığı tuvalet masasını öyle bir yere yerleştirmişti ki, yatağından baktığında uzun koridorun hepsini, “servis kapısını”, holü ve ta sokak pencerelerine kadar salonun öbür ucunu da aynadan görebilir, böylelikle bütün evin içindeki hareketi, girenleri ve çıkanları, bir köşede sohbet edenleri ve dövüşen torunlarını yatağından kontrol edebilirdi. Her zaman gölgeler içindeki evin ta öbür ucundaki bir hareket tuvalet aynasında daha da küçük yansıdığı için bazan babaannem salonun ucunda mesela sedef kakmalı masanın yanındaki hareketin ne olduğunu anlayamayınca yatağından bütün gücüyle bağırır, Bekir de hemen yetişip orada kimin ne yaptığını ona bildirirdi.

Gazete okumanın ve bazan yastık yüzlerine çiçek işlemenin dışında babaannem öğleden sonraların çoğunu kendi yaşında Nişantaşlı hanımlarla sigara içip bezik oynayarak geçirirdi. Bazan poker de oynadıklarını hatırlıyorum. Yumuşacık ve kan kırmızısı rengindeki kadife bir keseden çıkan gerçek oyun fişlerinin arasındaki batmış

Osmanlı Devleti'nden kalan delikli, kenarları tırtıllı, üzerleri tuğralı çeşit çeşit paraları bir kenara oturup kurcalamayı severdim.

Oyun masasındaki hanımlardan biri, Osmanlı Devleti battıktan sonra, Osmanlı ailesi -hanedan demeye dilim varmıyor- İstanbul'u terketmek zorunda kaldığı için kapatılan haremden çıkmış ve dedemin bir iş arkadaşıyla evlenmişti. Aşırı kibar sözlerini ağabeyimle taklit ettiğimiz bu hanımla babaannem arkadaş olmalarına rağmen birbirlerine “efendim, hanımefendi” diyerek konuşurlar, bir yandan da aşçının fırından çıkarıp getirdiği yağlı çörekleri, üzerinde erimiş kaşar peyniri olan ekmeğin dilimlerini mutlulukla atıştırırlardı.

İkisi de şişmandı, ama bunu mesele etmeyen bir zamanda ve kültürde yaşadıkları için rahattılar. Kırk yılda bir şişman babaannem sokağa çıkacak, bir davete gidecek olursa günlerce süren hazırlıkların son aşaması olarak, kapıcının karısı Kamer Hanım, babaannemin korsesinin iplerini bütün gücüyle çeksin diye aşağıdan çağrılırdı.

Babaannemin paravanasının arkasında itişmeler, çekiş-meler, “yavaş kızım” larla, uzun süren bir korse bağlama sahnesini irkilerek seyretmişim. Ondan önceki günlerde çağrılan ve babaannemle saatler geçiren manikürcü-pedikürcü hanım da, etrafa yaydığı, taslar, sabunlu sular, fırçalar ve başka pek çok aletiyle beni büyüledi, ama kafamda çok başka bir yeri olan babaannemin tombul ayaklarının tırnakları başka ellerle itfaiye kırmızısına boyanırken, ayak parmaklarının arasına yerleştirilmiş top top pamukları görmek bende hem bakma hem de nefret etme isteği uyandırırdu.

Yirmi sene sonra biz İstanbul’da başka evlerde, başka yerlerde yaşarken babaannemi Pamuk Apartmanı’ndaki dairesinde her ziyaret ettiğimde, sabahları onu gene aynı yatakta çantalar, gazeteler, yastıklar ve gölgeler arasında yatarken bulurdum.

Odanın sabun, kolonya, toz ve ahşap karışımı benzersiz kokusu hep aynı olurdu.

Babaannemin yanından hiç ayırmadığı şeylerden biri de her gün içine birşeyler yazdığı ciltli kalın bir defterdi. Hesaplar, hatıralar, yenen yemekler, masraflar, planlar ve meteorolojik gelişmelerin yazıldığı bu defterin bir de tuhaf bir “protokol defteri” özelliği vardı.

Belki de tarih okuduğu için, babaannemin kimi zaman alaycı bir “teşrifat” dili kullanmasına yol açan bu protokol ve Osmanlı merakının bir başka sonucu da torunlarının her birine Osmanlı Devleti’nin muzaffer kuruluş yıllarındaki padişahlardan birinin adının verilmesiydi. Onu her görüşümde elini öptükten, bana her seferinde verdiği bir kâğıt parayı hiçbir utanç duymadan ve sevinçle cebime indirdikten, annemin, babamın, ağabeyimin ne yaptığını tek tek anlattıktan sonra babaannem o sırada defterine yazdığı şeyi okurdu bazan bana.

“Torunum Orhan beni ziyaret etti. Pek akıllı, pek şeker. Üniversitede mimarlık okuyor. Kendisine on lira verdim. İnşallah bir gün çok muvaffak olacak ve Pamuk ailesinin adını, tıpkı dedesi gibi, şerefle duyuracak.”

Okuduktan sonra kataraktlı gözlerini daha da tuhaf gösteren gözlüklerinin üzerinden esrarlı ve alaycı bir gülümseyişle bana bir bakar, ben de alaycılığının arkasında kendisine yönelttiği bir mizah mı, yoksa hayatın saçmalığını keşfetmiş olması mı olduğunu çıkaramadan ona aynı şekilde gülümsemeye çalışırdım.

OKULUN SIKINTILARI VE ZEVKLERİ

Okulda ilk öğrendiğim şey bazılarının aptal olduğu, ikinci öğrendiğim şey ise bazılarının daha da aptal olduğuydu. Tıpkı din, ırk, cins, sınıf, servet (ve bu listeye en son eklenen) kültür farkları gibi, hayattaki bu temel ve belirleyici farkı farketmiyormuş gibi yapmanın bir olgunluk, bir incelik ve bir efendilik olduğunu o yaşta kavrayamadığım için öğretmenin sınıfa her soru soruşunda, doğru cevabı bildiğimi göstermek için çırpınarak parmağımı kaldırırdım.

Daha sonraki aylarda, yıllarda bu bir alışkanlık oldu. İyi, akıllı bir öğrenci olduğumu sınıf da, öğretmen de anlamıştı biraz, ama ben gene her soruya bir cevabım olduğunu kanıtlamak için parmağımı kaldırıyordum. Öğretmen pek seyrek bana söz veriyor, çoğu zaman kalkan başka parmakları, onlar da konuşsun diye işaret ediyordu. Bir süre sonra cevabını bileyim bilmeyeyim, her soruya parmağım kendiliğinden kalkar oldu. Bunda, sıradan kıyafetler giyse bile, çok pahalı bir takı ya da kravat takarak zengin olduğunun farkedilmesini isteyen birinin huzursuzluğuna benzer bir kendini gösterme isteği ile, öğretmene karşı duyulan bir çeşit hayranlık ve işbirliği etme dileği de vardı.

Çünkü okulda sevgiyle öğrendiğim bir başka şey de bir “otorite” olarak öğretmenin iktidarıydı. Pamuk Apartmanı’ndaki aile kalabalığının dağınık ve parçalı bir hali vardı, kalabalık yemeklerde her kafadan bir ses çıkardı. Aile birbirine sevgi ve arkadaşlık, kalabalık ve sohbet ihtiyacı ve yemek ve radyo saatleri gibi kimsenin tartışmadığı alışkanlık ve kurullarla sanki kendiliğinden bağlanmıştı. Evde babam bir otorite ve iktidar merkezi gibi değildi hiç, az gözüdür, arada bir kaybolurdu. Daha önemlisi, ağabeyimle beni hiç mi hiç azarlamaz, beğenmediği bir şey yaparsak kaşlarını bile çatmazdı. Daha sonraki yıllarda arkadaşlarına bizi tanıtırırken söylediği “Bunlar da benim iki küçük kardeşim” sözünü babam gerçekten hak ediyordu. Bu yüzden evde “otorite” olarak yalnızca annemi tanımıştım. Ama onun benim üzerimdeki gücü de benim dışımda, yabancı bir “iktidar merkezi” olmaktan çok, benim tarafımdan gelen sevilme, okşanma ve beğenilme isteğinden kaynaklanıyordu. Bu yüzden öğretmenin yirmi beş kişilik sınıf üzerindeki gücü beni ilgilendirdi.

Belki de onunla annemi biraz özdeşleştirdiğimden, içimde öğretmenden onay almak için bitip tükenmez bir istek vardı. Yalnız her soruya cevap vermek istemez, ödevlerimi iyi yapmak, öğretmen tarafından sevilme, farklı ve akıllı gözükmek de isterdim. “Ellerinizi böyle kavuşturarak konuşmadan oturun,” derdi öğretmen ve ellerimi göğsümün üzerine kavuşturur, bütün ders sabırla otururdum. Ama yavaş yavaş her soruya cevap yetiştirmenin, bir aritmetik problemini herkesten önce çözmenin ya da en iyi notları almanın zevkleri solmaya, derslerde vakit hiç geçmemeye, zaman bazan inanılmaz bir yavaşlıkla akmaya başladı.

Gözlerimi tahtada birşeyler yazmaya çalışan yarım akıllı, şişman bir öğrenciden ya da öğretmen, öğrenci, hademe bütün dünyaya aynı iyimser ve iyi niyetli, güleç ve sağlıklı bakışlarla bakan kızdan ayırır, pencereden dışarıya, apartmanlar arasında gözüken bir kestane ağacının üst dallarına çevirirdim. Dala bir karga konardı.

Dikkatle seyredirdim. Gövdesini alttan gördüğüm kargayla dalın arkasında tek bir bulut hem şekil hem de yer değiştirirdi. Pencereden gördüğüm bulutu bir tilkinin burnuna, kafasına, sonra bir köpeğe

benzetirdim. Artık köpek şekil değiştirmesin, bulut köpek olarak yoluna devam etsin isterdim, ama biraz sonra bulut babaannemin büfesinin hiç açılmayan vitrinindeki ayaklı gümüş şekerliklerden birine dönüşürdü, ve ben evde olmak isterdim.

Evin gölgeler içindeki sessizliği, güven verici hali aklıma takılmışken, birden o gölgeler içinden, tıpkı bir rüyadaki gibi babam belirir, pazar günü hep birlikte arabayla Boğaz gezintisine çıkardık. Derken karşı apartmanın penceresi açılır, bir hizmetçi elindeki toz bezini silkeler, sonra o da benim gibi oturduğum yerden göremediğim sokağı dalgınlıkla seyrederdi. Acaba sokakta ne vardı? Parke taşlarının üzerinde ilerleyen bir at arabasının sesini duyar, kısık sesiyle bağırın “eskiciiii”yi işitirdim.

Sokağı seyreden hizmetçi, bakışlarıyla eskiciyi izledikten sonra çekilir, onun kapadığı pencerenin yanında deminki bulutun hızında ama ters yöne giden başka bir bulut görürdüm. Yan pencerede de yansıyan bulut yoluna devam ederken acaba bu deminki tilki-köpek-şekerlik bulut olmasın diye sorardım kendime. Tam bu sırada sınıfta bir hareket olur, kalkan parmakları görünce öğretmenin sorusunu işitmememe rağmen telaşla ben de parmağımı kaldırır ve doğru cevabı bildiğimden çok emin bir pozla beklerdim. Öteki öğrencilerin cevaplarından öğretmenin sorusunun henüz ne olduğunu çıkaramadığım o ilk anlarda bile, hayaller içindeki aklımda cevabı çok iyi bildiğime ilişkin boş bir inanç belirirdi.

Yıllar boyunca ikişer ikişer sıralarında oturduğumuz sınıfları eğlenceli bir yer yapan şey derslerde öğrendiklerimle, öğretmenden aldığım onaylardan çok, sınıf arkadaşlarımı tek tek tanıma zevki, onların benden ne kadar değişik olduklarını biraz hayret, biraz hayranlık, birazcık da acımayla görmektir. Türkçe dersinde birşeyler okurken, satır bitince, bir alttaki satırdan değil de iki alttaki satırdan okumaya devam eden ve bütün dikkatine rağmen sınıfın güldüğü yanlışını bir türlü düzeltemeyen o kederli çocuk vardı mesela.

İlkokul birde, bir süre yanımda oturan, uzun kırmızı saçları at kuyruğu yapılmış kız vardı. Çantasının içi ısırılmış elmalar, simitler, dökülmüş susamlar, kalemler, saç bantları ile karmakarışık ve pasaklıydı ama ondan ve çantadan gelen hoş bir lavanta kokusu, beni ona bağlar, her şeyi adlı adınca söyleyerek, cesaretle anlatabilmesine hayran olur, hafta sonları onu görmezsem özlerdim. Bir çocuğun kafası babaannemin dediği cinsten tam taskafaydı, bir başka ufak tefek, küçük kızın kırılganlığı ve narınlığı beni büyüler, bir üçüncüsünün evinde olup biten her şeyi hiçbir şey saklamadan anlatıvermesine şaşar, kendi kendime nasıl böyle oluyor diye sorardım. Nasıl oluyor da bu kız Atatürk şiiri okurken gerçekten ağlıyor, öteki herkesin anlayacağını bile bile yalan söyleyebiliyor, bu üçüncünün çantası, defteri, önlüğü, saçları, sözleri, her şeyi bu kadar derli toplu olabiliyor?

Tıpkı sokaklardaki çeşit çeşit arabanın lambalar, tampon, ön kaput ve pencerelerinden oluşan burnunu aklım kendiliğinden bir şeye benzettiği gibi, sınıftaki pek çok çocuğu da bir şeye benzetirdim: Mesela şu sivri burunluyu tilkiye, iriyarıyı herkesin zaten dediği gibi ayıya, dik saçlıyı kirpiye... Mari adlı bir Yahudi kızın uzun uzun hamursuz bayramından söz ettiğini, bazı günlerde babaannesinin evdeki elektrik düğmelerine bile dokunmadığını anlattığını hatırlıyorum. Başka bir kız da, bir akşam odasında hızla arkasına dönünce bir meleğin gölgesini gördüğünü söylemiş, bu aklımda korkuyla yer etmişti. Upuzun bacaklarına upuzun çoraplar giyen ve her zaman ağlayacakmış gibi duran kızın bakan olan babası Başbakan Adnan Menderes’in elini kolunu sallayarak çıktığı uçak kazasında ölünce, kızın, babası ölmeden de olacakları bilip ağladığını sandım.

Pek çok çocuğun benim gibi, dişleriyle bir derdi vardı, bazıları diş teli takıyordu.

Lise yatakhanelerinin ve spor salonunun olduğu yan binanın üst katlarında bir yerde, revirin yanında bir dişçi olduğu söyleniyordu, öğretmen öfkelenince yaramazlık edeni oraya yollamakla tehdit ederdi. Daha küçük bir ceza, kara tahtanın asıldığı duvarla kapı arasındaki köşede, sınıfa sırtını dönüp ayakta durmaktı. Bu bazan “tek ayak” cezasına da dönüşür, ama bütün sınıf dersi değil, cezalandırılan öğrencinin tek ayak üzerinde ne kadar durabileceğini izlediği için uygulanmazdı. Tek ayak üzerinde durmasa da, köşeye sürülen haydutlar, çöp tenekesine tükürmek, öğretmene çaktırmadan sınıfa kaş-göz işareti yapmak gibi bende hayranlıktan çok kıskançlık ve öfke uyandıran şeyler yapardı.

Tembellerin, haydutların, aptalların ve arsızların öğretmen tarafından azarlanması, cezalandırılması, hırpalanması, dövülmesi daha sonra içtenlikle inanacağım cemaat ve dayanışma ruhuna rağmen bazan beni mutlu ederdi. Herkesle son derece senli benli, girgin bir kız vardı mesela, okula şoförlü bir arabayla gelir, öğretmen ondan her istediğinde gayet memnun tahtaya kalkar, kırılarak “Jingle bells, jingle bells, jingle all the bells” diye İngilizce bir şarkı söylemeye başlardı. Öğretmenle arasının bu kadar iyi olmasına rağmen ödevlerini ısrarla yapmadığı için aşağılanmasına, itilip kakılmasına tanık olmaktan sıkılmazdım. Her ödev kontrolünde, birkaç kişinin ödevini yapmadığı halde, yapmış da, şimdi defterin sayfaları arasında bir türlü bulamıyormuş pozuna, öğretmen bunu hiç yutmadığı halde, neden başvurduğunu hiç anlayamazdım. Bir anlık telaştan ve korkaklıktan, “Şimdi bulamıyorum öğretmenim!” demek cezayı yalnızca birkaç saniye geciktirir, ama tokadın ya da kulak çekmenin şiddetini daha da artırırdı.

Osmanlı okullarında atılan dayaklar, hocanın oturduğu yerden öğrenciye indirdiği uzun değnek, Ahmet Haşim’in (1865-1932) Falaka, Gecelerim adlı çocukluk ve okul anlarındaki falaka, daha sonraki yılların ders kitaplarında Cumhuriyet ve Atatürk öncesinde kalmış kötülükler gibi sunulurdu bize. Ama zengin Nişantaşı’ndaki paralı özel Işık Lisesi’nde bile, modernleşme denen yeniliklerin bir kısmının güçsüzlere uygulanan baskının yenileşmesi demek olduğunu; artık falaka ya da değnek yerine, kenarlarına ince ve sert bir mika parçası geçirilmiş Fransız malı cetveller kullanan Osmanlı’dan kalma ihtiyar ve aksi hocalar sezerlerdi sanırım.

Ödevini inatla yapmayan, yaramazlığıyla hocanın sabrını taşıran bir öğrenci teşhir edilmek için herkesin önüne çıkarılıp, o içler acısı dayak ve aşağılama dakikaları başladığında kalbim hızlanır, kafam karışırdı. Yaşımız büyüyüp tatlı ve annemsi kadın öğretmenlerden, jimnastik hocası, din hocası, müzik öğretmeni gibi hayattan bezmiş, öfkeli, yaşlı erkek öğretmenlerin eline düştükçe sıklaşan bu cezalandırma törenlerini, önce sıkıcı dersin ortasında seyirlik birkaç dakika diye memnuniyetle karşılardım.

Öğrenci, süt dökmüş kedi gibi önüne bakıp, suçunu itiraf edip, inandırıcı birkaç özür sıralarsa cezası hafif olurdu. Ama özrü kabahatinden büyük olanlar, yalan da olsa suçunu hafifletecek bir bahane uydurmayanlar, uyduramayanlar, uydurmaya bile üşenip dayağı tercih edenler, öğretmen kendisini aşağılar, hırpalarken arada kaş-göz işareti yapıp sınıfı güldürenler, bir yandan beceriksiz yalanlar kısıp, bir yandan da

“Bir daha yalan söylemeyeceğim öğretmenim” diye içtenlikle yeminler edenler, dayak ve aşağılanmadan kan ter içinde kalmışken, işkencelerini daha da artıran bir başka yanlışı kapana kısılmış bir hayvan gibi bilmeden yapanlar bana insanlık ve hayat hakkında bütün Hayat Bilgisi

kitaplarından ve Sınıf Bilgisi dergilerinden daha derin şeyler öğretilirdi.

Bazan tertipli, hoş ya da kırılğan haline uzaktan sevgi duyduğum bir kızın bu aşağılanma ve özür anlarında yüzünün kıpkırmızı olduğunu, gözünde yaşlar biriktiğini gördüğümde onun kurtulmasını isterdim. Teneffüslerde bana da eziyet eden o sarı saçlı, şişko çocuğun konuştuğu battığını, battıkça tokat yediğini gördüğümde olayı kalpsizlikle zevk alarak seyredirdim. Umutsuzca aptal ve duyarsız olduğuna karar verdiğim kara kuru, sessiz ve gururlu bir çocuğun öğretmeni çileden çıkararak direnişinin nedenini çözemediğimde, çocuğun gözlerinden yaşlar akarken, öğretmenle öğrenciye aynı anda hak vermekten yorulurdum.

Bazı öğretmenler tahtaya çektikleri öğrencinin bilgisini sınamaktan çok cehaletini sergileyip aşağılamaktan ne kadar hoşlanırlarsa, bazı öğrenciler de durumu idare edip kurtarmaktan çok, aşağılanmaktan daha çok hoşlanır gibi davranırlardı. Bazı öğretmenler bir defterin yanlış renkli bir kâğıtla kaplandığını gördüklerinde kudurur, bazıları başka zamanlar hiç aldırmadıkları küçük bir fısıldaşmaya bir tokatla karşılık verir, bazı öğrenciler cevabını bildikleri basit bir soru karşısında gözleri araba lambasına yakalanmış tavşan gibi donup kalır, bazıları da -en çok onları takdir ederdim- cevabı bilmeseler de bildikleri herhangi bir şeyi iyi niyetle anlatırlardı.

Kimi zaman azarla ya da defterlerin, kitapların fırlatılmasıyla başlayan bu korkutucu anlarda, bütün sınıfta başka tek çıt çıkmazken başına böyle aşağılamalar gelmeyen talihlilerden olduğum için şükrederdim. Sınıfın üçte biri bu ayrıcalıklılardandı.

Yoksulla zengin aynı sınıfta okuduğu bazı devlet okullarının tersine bu özel okulda sürekli aşağılananlarla hiç hırpalanmayan talihlileri ayıran gizli çizginin öğrencinin zenginliği ya da fakirliğiyle ilgisi yoktu. Okula alışıp çocuksu bir kardeşlikle teneffüslerde koşturup oynarken mutlulukla unuttuğum ve ruhumun da reddettiği bu gizli çizgi, öğretmen kürsüdeki yerine bir iktidar anıtı gibi yerleşince birden ortaya çıkıverirdi ve ben de bu dayak ve aşağılama anlarında basit ama güçlü bir merakla bazılarının neden öyle daha tembel, onursuz, iradesiz, duyarsız, kafasız ya da işte “öyle” olabildiklerini kendime sorardım. Ama hayatın karanlığına ve sınıf arkadaşlarımla ruhlarına açılan bu soruya ne o sırada okumaya başladığım ve kötülerin hepsinin çarpık ağızlı çizildiği resimli romanlar, ne de çocuksu sezgilerim cevap verir, ben de soruyu unutturdum. Bütün bunlardan, okul denen yerin aslında temel soruları cevaplamadığını, yalnızca onları hayatın gerçeği olarak benimsememize yardım ettiğini çıkarmıştım. Bu yüzden parmağımı kaldırıp kendimi çizginin daha rahat ve huzurlu tarafına atmaya lise yıllarına kadar özen gösterdim.

Gene de okulda öğrendiğim asıl şeyin hayatın sorgulanmayan “gerçeklerini” kabul etmek değil, onlarla büyülenmek olduğunu sezerdim. İlk yıllarda olur olmaz bahanelerle, ikide bir öğretmen dersin ortasında bize bir şarkı söyletmeye başlardı.

İngilizce, Fransızca sözlerini anlayamadığım, sevmediğim bu şarkıları söylüyormuş gibi yaparken sınıf arkadaşlarımla seyretmekten hoşlanırdım. (Türkçeye bekçi baba, bekçi baba, bayram geldi düdüğ çal, gibi çevrilen şeyler söylerlerdi.) Yarım saat önce defterini gene evde unuttuğu için gözyaşı döken kısa boylu tombul çocuk şimdi ağzını kocaman açmış mutlulukla şarkı söylüyor olurdu. Uzun saçlarını ikide bir kulaklarının arkasına atan kız, şarkının ortasında gene aynı jesti yapardı.

Teneffüste koridorlarda beni kovalayan şişko haydutlardan biriyle, onun daha sinsisi, zeki ve bütün

alçaklığına rağmen gizli çizginin benim tarafımda kalacak kadar ihtiyatlı akıl hocası şimdi meleksi bir ifadeyle müziğin bulutları arasında kaybolmuş gitmiştiler. Tertipli kız şarkının ortasında kalem kutularının, defterlerinin yerini bir daha denetler, bahçeden sınıfa giderken ikişerli sıra olmak için “Eşim olur musun?” diye her soruşumda yalnızca sessizce elimi tutan çalışkan, zeki kız şarkıyı daha da iyi söylemek için dikkat kesilir, imtihanlarda kimse bakmasın diye kâğıdına emzirdiği bebek gibi kapanarak sarılan pinti ve şişko oğlan hiç kimseye açmadığı gövdesini açar gibi hareketler yapardı. Her gün dayak yiyen umutsuz salaklardan birinin de istekle şarkıya katıldığını, hınzırın tekinin öndeki kızın saçını çektiğini, ikide bir ağlayan kızın şarkıyı dikkatle söylerken pencereden dışarı baktığını gördüğümüzde biz de kırmızı at kuyruklu kızla bir an birbirimizin gözlerinin içine bakar, gülümserdik. Hiç anlamadığım şarkının lay la lay la lay lay kısmına gelince ben de neşeyle herkesin yükselttiği sese katılır, sonra pencereden dışarı bakarken, biraz sonra, biraz sonra zilin çalacağını, bütün sınıfın bir anda bir uğultuyla paltolarına, çantalarına sarılacağını ve bir elim çantamda bir elim beni ve ağabeyimi üç dakikalık uzaklıktaki eve geri götüren kapıcının kocaman elindeyken sınıftaki bütün bu insanlıktan yorgun olacağımı, ama annemi göreceğim diye de adımlarımı hızlandıracağımı hayal ederdim.

ZİNİYEMRÜKÜT ERELREY

Okuma yazmayı öğrendikten hemen sonra, kafamın içindeki hayal dünyasına bir de harf takımyıldızları eklendi. Bu yeni âlem anlamlı hayallerden, bir hikâye anlatan resimlerden değil, harflerle onların çıkardığı seslerden oluşuyordu yalnızca.

Gözlerimin ulaştığı bütün yazıları, küllüklerin üzerindeki şirket adlarını, duvar afişlerini, gazetelerdeki haberleri, reklamları, dükkânların, lokantaların, kamyonların, ambalaj kâğıtlarının, trafik levhalarının, sofradaki tarçın paketinin, mutfaktaki yağ kutusunun ve sabunların ve babaannemin sigara ve ilaç paketlerinin üzerindeki her şeyi kendiliğinden okuyordum. Bazan yüksek sesle de tekrarladığım bu kelimelerin anlamlarını bilmem de şart değildi. Sanki beynimin içine bir yere, görmeyle anlama merkezi arasına bütün harfleri hecelere ve sese çeviren bir makine yerleştirilmişti. Tıpkı gürültülü bir kahvehanede kimsenin dinlemediği açık bir radyo gibi, kimi zaman benim bile dikkatimi vermediğim bu alet sürekli yayın yapıyordu.

Okuldan eve dönerken, o kadar yorgun olmama rağmen gözlerim kendiliğinden harfleri bulur ve PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN derdi kafamdaki makine.

İETT. İHTİYARİ DURAK. APIKOĞLU TÜRK SUCUKLARI. PAMUK APT.

Evde gözüm babaannemin gazetesinin başlıklarına takılırdı:

KIBRIS'TA YA TAKSİM YA ÖLÜM, İLK TÜRK BALE OKULU, SOKAKTA TÜRK KIZIYLA ÖPÜŞEN AMERİKALI LİNÇ EDİLMEKTEN ZOR KURTULDU, ŞEHRİMİZ SOKAKLARINDA HULA-HOP ÇEVİRMEK YASAKLANDI.

Bazan da harfler, tuhaf düzenleriyle alfabeyi ilk hecelediğim günleri bana sihirle hatırlatırdı. Nişantaşı'nda, bizim evden üç dakikalık yürüyüş uzaklığındaki Valikonağı'nın çevresindeki kaldırımları kaplayan bazı karoların üzerine yerleştirilmiş

bir buyruk bunlardan biriydi. Annem ve ağabeyimle, Nişantaşı'ndan Taksim-Beyoğlu yönüne doğru yürüyorsak, aralarına birer de boş karo yerleştirilmiş bu harfleri, tıpkı sek sek oynar gibi, boşlukların üzerinden atlayarak ve tersinden okurduk.

ZİNİYEMRÜKÜT ERELREY

Bu sihirli buyruk önce bende hemen yere tükürme isteği uyandırır, ama hemen iki adım ötedeki Valikonağı'nı bekleyen polislerin kolladığı yere yazılmış emri ve yazıyı evhamla düşünürdüm. Bu sefer açık ağzımdan, ben farkına varmadan bir tükürük kaldırırma düşecek diye korkardım. Zaten bu yere tükürme işini, sınıfta ikide bir öğretmenden dayak yiyen, akılsız, iradesiz arsızların cinsinden yetişkinlerin yaptıklarını sezerdim.

Evet, sokaklarda yürürken, arada bir yere tüküren, hatta mendili de olmadığı için sümküren kişileri gördüğümüz olurdu ama İstanbul'da böyle bir buyruğun yerlere yazılmasını haklı çıkaracak kadar çok

işlenen bir günah değildi bu.

Çinlilerin ünlü tükürük hokkaları, ikide bir yere tükürmeyi iş edinmiş çeşit çeşit kavimler hakkında daha sonraki yıllarda bilgiler edindiğimde, İstanbul'da öyle çok da fazla ihtiyaç duyulmayan bu buyruğun hafızama niye hiç silinmemecesine kazındığını kendime sordum. (Hâlâ, Boris Vian deyince aklıma bu Fransız yazarın en başarılı romanları değil, Mezarlarınıza Tüküreceğim adlı kötü kitabı gelir.) Kendi kendine çalışan bir okuma makinesinin kafama yerleştiği ayların, annemin ev dışındaki hayatta, yani yabancılar arasında nelerin yapılıp nelerin yapılmayacağını yoğun bir şekilde işlediği zamana denk gelmesi Nişantaşı kaldırılmalarına yazılmış buyruğun hafızama kazınmasına asıl neden olmuştur belki. Aynı günlerde annem ağabeyimle beni karşısına çekip sakın sokaklarda pis satıcılardan bir şey alıp yemememiz, lokantaya gidince asla köfte iste-mememiz gerektiği, çünkü köftelik kıymanın en kötü, en yağlı, en bayat etten yapıldığı gibi pek çok öğütler vermeye başlamıştı.

Bu öğütler o sırada kafamdaki makinenin kendi kendine okuyup kaydettiği başka bir duyuru ile karışırdı: ETLERİMİZ BUZDOLABINDADIR. Annem başka bir gün, sokaklarda tanımadığımız insanlardan da uzak durmamızı bir daha tembihlerdi. 18 YAŞINDAN KÜÇÜKLER GİREMEZ derdi kafamdaki makine. Tramvayların arkasında yazan ASILMAK MEMNU VE TEHLİKELİDİR sözü ise, hem annemin de katıldığı bir düşünceyi devlet buyruğu olarak duyurduğu, hem de tramvayların arkasına asılarak bedava yolculuk etmek gibi bizlere çok yabancı bir tutumu anlattığı için kafamı karıştırmazdı hiç.

Şehir hattı gemilerinin arkasına yazılan USKURLARA YAKLAŞMAK YASAK VE TEHLİKELİDİR de öyle. Yere çöp atmamı yasaklayan annemin sesiyle ÇÖP DÖKÜLMEZ diyen devletin sesi örtüşürken, başka bir duvara gayriresmi bir elyazısının çarpık çurpuk harfleriyle yazılmış ÇÖP DÖKENİN ANASINI ifadesi aklıma karıştırdı. Annem, babaannenizden ve anneannenizden başka hayatta asla kimsenin elini öpmeyin derken aklıma ançuvez tüpünün üstündeki yazı gelirdi: EL DEĞMEDEN HAZIRLANMIŞTIR. ÇİÇEKLERİ KOPARMAYINIZ ya da ELİNİZİ SÜRMEYİNİZ gibi yazılı buyruklarla o günlerde annemin sokakta yürürken sık söylediği, parmakla gösterilmez yasağı arasında da bir ilişki vardı belki. Ama hiçbir zaman içinde su görmediğim havuzların kenarında HAVUZDAN SU İÇMEYİNİZ yazmasını ya da içinde tek bir ot kalmamış çamurlu parklarda dikilmiş ÇİMENLERE BASMAYINIZ levhasını nasıl anlamalıydım?

Şehri bir uyarılar, tehditler ve azarlar ormanına çeviren bu levhaların “uygarlaştırıcı” mantığını daha iyi anlamak için İstanbul gazetelerinin köşe yazarlarına ve onların ataları olan “şehir mektupçusu” denen kişilerin yazdıklarına bir bakalım.

AHMET RASİM

VE

DİĞER ŞEHİR MEKTUPÇULARI

Abdülhamit'in İstibdat diye bilinen otuz üç yıllık baskı döneminin başlarında, 1880'lerin sonlarına doğru bir gün, Babıali'deki küçük Saadet gazetesinde bir sabah erkenden oturmuş çalışan yirmi beş yaşlarındaki genç gazetecinin odasının kapısı "birden" açıldı ve içeriye kolları kırmızı çuhadan "bir nevi asker ceketi giymiş", kırmızı fesli, uzunca boylu biri girip genç gazeteciye seslendi.

"Gel buraya!" Genç gazeteci korka korka ayağa kalktı. "Fesini giy! Yürü!" Genç gazeteciyle asker ceketli adam kapının önünde bekleyen bir at arabasına binip yola çıktılar. Hiç konuşmadan köprüyü geçtiler. Yolun yarısında, kısa boylu, sevimli suratlı genç gazeteci nereye gittiklerini sormaya ancak cesaret edebildi.

"Başmabeyinci beye! Bana 'Al gel' dediler."

Sarayda biraz bekletildikten sonra genç gazeteci, bir masada oturan kızgın, öfkeli, kır sakallı bir adam gördü. "Gel buraya!" diye bağırdı adam. Masanın üzerinde duran Saadet gazetesinin açık sayfasını hiddetle gösterip sordu. "Bu ne demek?" Daha genç gazeteci gösterilen şeyin ne olduğunu anlayamadan da ona bağırmağa başladı.

"Sizin kafanızı havanda ezmeli, hainler, nankörler!.."

Genç gazeteci korkuyla sinmesine rağmen öfke uyandıran yazının ölmüş bir şairin

"Bahar gelmeyecek mi, bahar gelmeyecek mi?" nakaratlı bir şiiri olduğunu görünce

"Efendim," diye açıklamaya girişti.

"Daha söylüyor... Çık dışarı," diye azarladı onu başmabeyinci. Dışarıda on beş dakika tir tir titreyerek bekleyen genç gazeteci gene içeri alındı. Ama ağzını her açışında, şiirin kendisinin olmadığını daha söyleyemedi hakaretlere, tehditlere uğruyordu.

"Edepsizler, veledizinalar, utanmazlar, alçaklar, köpekler, melunlar, asılacaklar!"

Genç gazeteci ağzını açamayacağını anlayınca, bütün cesaretini toplayarak yeleşinin cebinden mührünü çıkarıp masaya koydu. Başmabeyinci mühürdeki adı okuyunca bir yanlışlık olduğunu anladı hemen.

"İsmin ne?"

"Ahmet Rasim."

Kırk yıl sonra Muharrir, Şair, Edip adlı yazarlık anılarını topladığı kitabında olayı anlatan Ahmet Rasim, getirilen kişinin yanlış olduğunu anlayınca Abdülhamit'in başmabeyincisinin kendisine “Otur bakayım, sen benim evladımsın,” dediğini, masanın gözünü çekip, eliyle gel işareti yapıp, beş lira verdiğini, “Hakkını helal et.

Kimseye söyleme!” diye ekleyerek kendisini gönderdiğini her zamanki ince mizahı ve hayatın ayrıntılarına inanılmayacak bir güçle kendini bağlayan yaşama sevinciyle anlatır.

Bu yaşama sevinci, mizah duygusu ve yazma zevki Ahmet Rasim'i İstanbul yazarlarının en büyüklerinden biri yaptı. Romancı Tanpınar, şair Yahya Kemal ya da hatıracı Abdülhak Şinasi Hisar'ın “yıkım” yüzünden kapıldıkları hüznü, Ahmet Rasim bitip tükenmeyen enerjisi, iyimserliği ve neşesiyle dengelemeyi, bir kenara ölçüyle koymayı bildi. Bütün İstanbulsever yazarlar gibi, tarihle ilgilenmesine, tarih kitapları da yazmasına rağmen, hüznün ve kayıp duygusunu dengelemeyi bildiği için, geçmişte “kayıp bir altın çağ” aramadı. Onun için İstanbul'un geçmişi, Batı tarzı büyük eserler yazmak için gerekli gücü ve hakiki bir sesin kaynağını arayacağı kutsal bir hazine değil, gün be gün her halini izlemekten hoşlandığı şehrin kendi ve ahalisi gibi, eğlenceli ve matrak ülkeydi o kadar.

Doğu-Batı ya da “uygarlık değiştirme” konusu onu, tıpkı günlük hayat derdiyle meşgul İstanbullular gibi öyle çok fazla ilgilendirmiyordu. Batılılaşma, aşırı yapmacıklı uygulamaları, alay edilecek züppeleri yüzünden ilgi çekici bir konuydu onun için. Gençliğinde edebi iddiaları olan romanlar, şiirler yazmış, başarısız olunca da geriye yapmacıklı ve iddialı her şeye karşı bir şüphecilik, ince bir mizah, sinizm kalmıştı. Fransız Parnasyenleri veya Dekadanları taklit eden İstanbullu yapmacıklı şairlerin çeşit çeşit şiir okuma usulleriyle, yoldan geçeni durdurup şiir okumalarıyla, konuyu hemen kendi kariyer ya da şiirlerine getirebilme hünerleriyle mutlulukla alay edişi Ahmet Rasim'in çoğu başlangıçta kendi gibi Babıali memurları olan Batılılaşmacı seçkinlerin kültürüyle kendi arasına ne cinsten bir uzaklık koyduğunu hemen hissettirir.

Ama Ahmet Rasim'in sesini ve edasını belirleyen asıl şey yazıyla geçinen bir gazeteci, bir köşe yazarı, o dönem Fransa'sındaki adıyla, bir feuületoniste oluşudur.

Geçici öfkeler ve bağlılıklar dışında kendisini pek de heyecanlandırmayan siyaset, zaten devlet baskısı ve sansür yüzünden (orası burası kesilip atıldıkça sütunlarının kimi zaman nasıl boş kaldığını keyifle anlatır) tehlikeli ve imkânsız bir konu olduğu için o da bütün gücünü yaşadığı şehri zevkle, iştahla gözlemeye verdi. (“Siyasetin yasakları ve darlığı yüzünden konu bulamıyorsan belediye sorunlarını ve şehir hayatım konu edin, çünkü her zaman okunur!” Bu, yüz otuz yıllık bir İstanbullu köşe yazarı öğüdüdür.)

Böylece Ahmet Rasim sarhoş çeşitlerinden kenar mahallelerdeki sokak satıcılarına, bakkallarından hokkabazlarına, müzisyenlerinden dilencilerine, Boğaz semtlerinin güzelliğinden meyhanelerine, günlük haberlerinden piyasalara, eğlence yerleri, çayırları ve parklarından çarşı pazarlarına, mevsimlerinin tek tek güzelliğinden kalabalıklarına, kartopu ve kızak eğlencelerinden basın tarihine, dedikodularından lokantalarının yemek listelerine, İstanbul'un her şeyi hakkında yarım yüzyıl boyunca durmadan yazdı. Listelere, sınıflamaya bayılırdı ve huylar, kişilikler, özellikler arasında farklılıklar bulmaya yatkın bir kafası vardı. Bir botanistin bir ormanda, bitkilerin çeşitliliği ve zenginliği karşısında duyacağı heyecanı o Batılılaşma, göçler ve tarihin cilveleriyle her gün bir yenilik, tuhaflık, yıkım ya da saçmalık üreten şehrin çeşitliliğinden duyuyordu. Genç yazarlara her

zamanki öğüdü, şehirde gezinirken yanlarında “daima bir not defteri” bulundurmalarıydı.

Bu notlan, 1895-1903 arasında gazetelere hızla yazdığı yazıların en güzellerini, Ahmet Rasim Şehir Mektupları adı altında kitaplaştırdı. Her zamanki alaycılığıyla kendisine yakıştırdığı “şehir mektupçusu” sıfatıyla takipçisi olduğu belediye şikâyetlerini, günlük hayat gözlemlerini yazmak, sokakların nabzını tutmak, aslında Fransız edebiyatı ve gazetelerinden örnek alınarak ta 1860’larda edinilmiş bir alışkanlıktı. Victor Hugo’nun yalnız oyun ve şiirlerinden değil, romantik ve mücadeleci tutumundan da etkilenmiş olan Namık Kemal, 1867’de Tasvir-i Efkâr gazetesine Ramazan Mektupları yazmış ve Osmanlı okuruna mektubun yalnız devlet adamlarıyla sevgililerin sır paylaşmak ve birbirlerini tehdit etmek için kullandıkları bir biçim olmayabileceğini, yayımlanan “mektuplar” aracılığıyla bütün bir şehre de bir sevgiliye, bir yakına seslenir gibi seslenilebileceğini göstermişti.

Namık Kemal’in Ramazan günlerinde İstanbul’un yaşadığı hayatın ayrıntılarına giren bu mektupları, daha sonra pek çok yazarın yazacağı şehir mektuplarının ilk örneği olmakla kalmaz, ayrıca mektup gibi geleneksel olarak sırdaşlık, mahremiyet ve ortaklık çağrışımlarıyla yüklü bir seslenme biçimini kullanarak İstanbullulara, gazete aracılığıyla tıpkı mektuplaşan sevgililer, akrabalar, yakınlar gibi içekapalı bir İstanbullular cemaati oluşturduklarını da hissettirir.

Ahmet Rasim’den başka, çıkardığı gazetenin adı Basiret olduğu için Basiretçi Ali Efendi diye tanınan (saray desteğiyle çıkardığı gazetesi bir dikkatsizlikle istenilmeyen bir şey yayımlayıp kapatılınca bir ara Basiretsiz Ali Efendi diye anılan) Ali Efendi de herhangi bir mizah duygusundan yoksun olsa da, şehrin günlük hayatına girerek öğütler verip eleştiriler yapmayı kendine iş ve saplantı edinmiş İstanbul mektupçularının en titizidir. Müzik zevki ve besteleri de olan Ahmet Rasim’in günlük yazılarında insan İstanbul’un bütün seslerini duyarken Basiretçi Ali Efendi’nin mektuplarını okuyanlar, 1870’lerin İstanbul sokaklarında geçen siyah-beyaz bir sessiz filmi seyrediyormuş duygusuna kapılır. Ahmet Haşim’den Burhan Felek’e kadar pek çok köşe yazarının, kimi zaman bütün yirminci yüzyıl boyunca şehir mektupları başlığını kullanmadan denediği ve şehirlilere ve şehre yönelik bu yazıların İstanbul’un renklerini, kokularını, seslerini, yazarın mizahı ve mizacıyla yansıttasından başka, bir ikinci işlevi daha olurdu: İstanbullulara sokaklarda, park ve bahçelerde, dükkân ve eğlence yerlerinde, gemilerde, köprülerde, meydanlarda, tramvaylarda yaşama adap ve terbiyesi vermek.

Padişahı, devleti, hükümeti, polisi, askeri, din büyüklerini, hatta bazan belediyeyi bile eleştirmek çok zor olduğu için okur yazar seçkinler, içlerindeki eleştiri ve öfke ateşini dökebilecekleri tek hedef olarak korunaksız ve kimliksiz insanları, şehir sokaklarında yürüyen, gezinen, işlerini gören tek tek İstanbulluları bulabiliyorlardı.

Gazete okurları ve köşe yazarları kadar eğitilmiş olmayan İstanbulluların son yüz otuz yılda sokaklarda neler yaptıklarını, neler yiyip, nelerden söz edip, hangi gürültüleri çıkardıklarını bugün bilmemizi, bu kalabalığı bazan öfke, bazan şefkat, çoğu zaman da küçümsemeye azarlayan şehir mektupçularının saplantılarına borçluyuz.

Kimi zaman Batılılaşma, kimi zaman geleneksel değerlere bağlılık yönünde hareket eden bu azar ve öğütlerle, okuma yazmayı öğrendikten sonraki kırk beş yılda ne zaman bir köşe yazısında karşılaşısam, PARMAKLA GÖSTERİLMEZ diyen annemin sesini mutlulukla hatırlarım.

SOKAKLARDA AĞZI AÇIK YÜRÜMEYİN

Yüz kırk yıllık İstanbul gazetecilik tarihinin en eğlenceli sayfalarını yazan gizli, açık şehir mektupçularının yüzbinlerce sayfalık mirasından, gelişigüzel bir öğütler, dikkatler, inciler, şikâyetler seçmesi sunuyorum:

“Fransız omnibuslardan ilham bizim dolmuş at arabaları, yolların bozukluğundan dolayı Beyazıt-Edirnekapı arasında keklik gibi taştan taşa sekiyorlar.” (1894)

“Her yağmurdan sonra şehrin bütün meydanlarını sular basmasından bıktık usandık.

Bu işi kim halledecekse halletsin artık.” (1946)

“Dükkân kiralarının ve vergilerin artması ve şehrimize bitip tükenmez göçler sonucu, jiletçi, simitçi, midye dolmacı, kâğıt mendilci, terlikçi, çatal-bıçakçı, tuhafiyeci, oyuncakçı, sucu, gazozcudan sonra artık muhallebiciler, kokoreççiler, tatlıcılar, dönerciler de vapurları doldurdu.” (1949)

“Şehri güzelleştirmek için at arabacılarının tek çeşit elbise giyeceği söylenmişti, bu fikir yerine getirilseydi ne şık olurdu.” (1897)

“Örfi idarenin başarılarından biri de artık dolmuşların yalnızca kendilerine gösterilen duraklarda durmalarıdır. Neydi o eski anarşi.” (1971)

“Şerbetçilerin ne tür boya ve meyve ile yaptıkları belediyece bilinmeyen şerbeti artık satamamaları iyi bir karardır.” (1927)

“Sokaklarda güzel bir kadın gördüğünüzde, ona öldürecekmiş gibi nefretle veya aşırı istekle bakmayın, gözgöze gelerseniz, tatlılıkla bir gülümseyin ve gözlerinizi kaçırıp geçin.” (1974)

“Paris’in meşhur Matın gazetesinde şehirde yürüme usûlleri hakkında çıkan yazıdan ilhamla, biz de İstanbul’da sokaklarda doğru dürüst yürümesini bilmeyenlere kendi meselemizi hatırlatalım: Sokaklarda ağzi açık yürümeyin.” (1924)

“Askeri yönetimin taksilere taktığı yeni taksimetreleri umarız bu sefer hem şoförler, hem yolcular açtırır da, yirmi yıl önceki son taksimetreler zamanında olduğu gibi ‘ne verirsen ağbi’ aklıyla çıkan pazarlıklar, kavgalar, karakolluk olmalar artık şehrimizde yaşanmaz.” (1983)

“Leblebiciler ve macuncuların çocuklara para ile değil bir parça kurşun karşılığında leblebi, macun vermesi yalnız çocukları hırsızlığa teşvik etmiyor, İstanbul’daki bütün çeşmelerin taşlarının çalınmasına, muslukların koparılmasına, türbe ve camilerin kulübelerini kaplayan kurşunların parça parça edilmesine yol açıyor.” (1929)

“Aygaz, patates ve domates kamyonlarının hoparlörleri ve çirkin satıcı sesleri şehri cehenneme çevirdi.” (1992)

“Köpekleri kaldıralım diye bir hamle ettik. O hızla bir-iki gün daha gidilmiş olsaydı, hepsi Hayırsızada’ya tıkılsaydı, bütün köpek çeteleri dağıtılsaydı belki bu hayvanlar bu şehirden tamamıyla kalkardı... Şimdi yine sokaklarda hırr...dan geçilmiyor.”

(1911)

“Beygir hamalları yine insafi elden bırakıp beygirlere tahammüllerinden ağır şeyler yükletiyorlar ve şehrin ortasında zavallı hayvanları dövüyorlar.” (1875) “Fakirin ekmek teknesi diye at arabalarının şehrimizin en müstesna köşelerine girmelerine hâlâ göz yummak İstanbul’u hiç hak etmediği manzaralara mahkûm etmektir.”

(1956)

“Vapurdan veya herhangi bir vasıttan ilk çıkmak merakının bizde ne kadar ilerlemiş olduğunu bilince, vapur daha Haydarpaşa’ya yanaşmadan atlayanları, ne kadar ‘ilk çıkan eşek’ diye de bağırsak durdurmaya imkân yoktur.” (1910)

“Bazı gazetelerin tirajlarını artırmak için Tayyare Bileti’ne (piyango) okuyucularını katması çekiliş gününde gazete idarehanelerinin önünde yakışsız kuyruklar ve kalabalıklar yapmaktadır.” (1928)

“Haliç, Haliç olmaktan çıktı da fabrikalarla atölyelerin, mezbahanın pis bir havuzu haline geldi: Gemi leşleri, fabrika asitleri, atölye katranları ve lağımlarla Haliç’i mahvettik.” (1968)

“Çarşı ve mahalle bekçilerinin geceleri nöbetle sokaklarda gezmek yerine kahvehanelerde pineklediklerine, pek çok mahallede bekçi sopası işitilmediğine dair şehir mektupçunuza şikâyetler geliyor.” (1879)

“Fransızların meşhur yazarı Victor Hugo Paris’te ekseriya atlı otobüslerin üst katına biner, şehri bir baştan bir başa dolaşır, hemşehrilerinin hallerini seyredermiş. Dün biz de aynı şeyi yaptık ve İstanbullu hemşehrilerimizin pek çoğunun sokaklarda çok dikkatsiz ve birbirleriyle çarpışa çarpışa yürüdüğünü, ellerindeki biletleri, dondurma külahlarını, mısır koçanlarını yerlere attıklarını, yayaların yolda, arabaların kaldırımında ilerlediğini ve fıkıralıktan değil ama tembellek ve cehaletten bütün şehrin çok kötü kıyafetler giydiğini tespit ettik.” (1952)

“Sokaklarda, meydanlarda aklımıza estiği, içimizden geldiği gibi değil, Batı’da olduğu gibi trafik kurallarına riayet ederek yürümek bizi bu sokak kargaşasından kurtaracak. Ama bu trafik kurallarını bu şehirde bilen kaç kişi var dersiniz, o ayrı mesele...” (1949)

“Köprüünün (Karaköy) iki tarafındaki büyük saatler, şehrin bütün umumi saatleri gibi, zenberekleri tesadüfe göre hareket ederek, nicelerine, henüz iskelede bağlı vapuru çoktan hareket etmiş, başkalarına da, çoktan hareket etmiş vapuru hâlâ bekliyor zannı vererek İstanbullulara ümitle işkence etmektedir.” (1929)

“Yağmur mevsimi geldi, şemsiyeler maşallah açıldı, ama açık şemsiyenin kenarıyla birbirimizin gözünü oymadan, lunaparklardaki çarpışan arabalar gibi öteki şemsiyelilerle çarpışmadan ve şemsiye görüş açımızı kapadığı için t kaldırımında serseri mayın gibi onun bunun üzerine üzerine varmadan

yürümesini biliyor muyuz acaba?” (1953)

“Seks filmlerinden, kalabalıktan, otobüslerin, arabaların egzozundan, ne yazık ki artık Beyoğlu’na çıkılamaz oldu.” (1981)

“İstanbul’un bir yerinde bulaşıcı bir hastalık meydana çıktı mı, belediyelerimiz genellikle pis, murdar sokaklarımızın birkaçının ötesine berisine kireç serper; halbuki pislik öbek öbek ortalarda...” (1910)

“Cümleye malum olduğu üzere belediye köpeklerle merkepleri, polis de dilencilerle serserileri İstanbul’dan bütünüyle kaldıracaklardı. Ama bu olmadığı gibi bir de şimdi yalancı şahitler güruhu boy göstermiştir.” (1914) “Dün kar yağdı diye ne tramvaya önden binmek, ne büyüklere saygı... Zaten kimsenin bilmediği şehir adabının unutulduğunu esef ederek hep görüyoruz.” (1927)

“Bu yaz artık her akşam, İstanbul’un her köşesinden deliler gibi atılan şenlik fişeklerinin maliyetini sorup öğrenince, keyif ve gösteriş için israf edilen bütün bu paranın on milyonluk şehrimizin fakir çocuklarının eğitimine harcanmasının, o düğünlerde eğlenen hemşehrilerimizi bile daha mutlu edeceğim düşündüm. Haksız mıyım?” (1997)

“Bütün zevk ve kalp sahibi frenk sanatkârlarının öğürürcesine iğrendiği ‘tatlısu’ binaları, bilhassa son devirde tıpkı güve güzel bir kumaşı yer gibi İstanbul manzarasını dişleye dişleye kemiriyor. Bu gidişle bütün İstanbul Yüksekaldırım ve Beyoğlu gibi iğrenç bir bina kümesi olacak ve bunun sebebini yalnız yangınlar, artık fakir olmamız, güçsüzlük değil, biraz da yeniye olan merakımızda aramalı.” (1922)

RESİM YAPMANIN ZEVKLERİ

Okula başladıktan bir süre sonra resim yapmaktan çok zevk aldığımı keşfettim. Ama burada “keşif” kelimesini kullanmak, tıpkı Amerika’nın keşfinde olduğu gibi, daha önceden var olan, ama bizim farkına varmadığımız bir şeyin bulunması anlamına gelebileceği için yanıltıcı olabilir, içimde gizli bir resim zevki ya da yeteneği vardı da, ben ona okula başlayınca ulaşmış değildim. Resim yapmanın benim için zevkli, heyecanlı bir şey olduğu icat edildi demek daha doğru. Bu, “yetenek” dediğimiz kişisel ruh hali ve hünerin de icadıdır. Öyle bir şey yoktu oysa.

Ya da vardı ama önemli değildi. Resim yapmanın zevkli olduğunu hissetmişim ve çok da mutlu olmuştum bundan. Önemli olan buydu.

Yıllar sonra bir akşam babama, benim resme yetenekli olduğumu nasıl anladıklarını sormuştum. “Bir ağaç resmi yaptın,” dedi bana, “bir de dalına karga kondurdun.

Annenle birbirimize baktık. Çünkü resimdeki karga dala, tam bir karga gibi konmuştu.”

Olup biteni doğru açıklamasa da, hatta yanıltıcı da olsa, bu hikâyeyi sevip ona hemen inanmışım. Yedi yaşındayken çizdiğim ağaç ve karga büyük ihtimalle öyle olağanüstü bir şey değildi. Babamın anlattığı hikâyenin sihirli yanı, babamın etkisiyle, onunla annemin birden benim “resim yeteneğim” olduğuna karar vermeleriydi. Bunda, her zaman iyimser olan ve kendine aşırı güvenen babamın oğullarının yaptığı her şeyin harika olduğuna içtenlikle inanabilme yeteneği daha belirleyiciydi. Tabii o zaman öyle düşünmemiştim. Ben de onlar gibi kendimde resimle ilgili olağanüstü bir özellik, daha sonra başkalarının yetenek diyeceği bir şey olduğuna inanmışım.

Ben resim yapıp başkalarına gösterdikçe, beni övüyorlar, tatlı şeyler söylüyorlar, hatta bana içtenmiş gibi gelen bir hayretle şaşırıyorlardı. Seviilmek, öpülmek, beğenilmek, takdir edilmek için sanki elime bir makine vermişlerdi. Ben de canım sıkıldıkça ona dokunuyor ve resimler yapıyordum. Bana kâğıtlar, boyalar, kalemler alıyorlardı, ben de durmadan resim yapıyor, bunu en çok babama gösteriyordum. O tam istediğim tepkiyi verir, yaptığım resme her seferinde beni bile yeniden şaşırtan bir hayranlık ve hayretle bakar, resmi yorumlardı. “Bu balık tutan adamın duruşunu ne güzel yapmışsın. O sıkıldığı için de deniz karanlık olmuş. Yanındaki de oğlu değil mi. Kuşlar da balıkları bekliyor. Çok akıllıca.”

Hemen içeri koşar, gene bir resim yapardım. Balık tutan adamın yanındaki oğlu değildi aslında, arkadaşıydı, ama onu yanlışlıkla biraz küçük çizdiğim için oğlu gibi olmuştu. Ama artık övgüyü karşılamak konusunda küçük de olsa bir tecrübem vardı.

Babamın sözlerinin beni mutlu eden yanına bakıyor, daha sonra resmi anneme gösterince de şöyle diyordum:

“Bak, nasıl olmuş. Balık tutan adamla oğlu.”

“Aferin canım, güzel olmuş,” derdi annem. “Ama biraz da derslerini çalışsan.”

Bir gün okulda da bir resim yaptıktan sonra bütün sınıf başıma üşüştü, herkes resme baktı. Ön dişleri ayrıık öğretmen de resmi duvara astı. Sanki ceplerimden kendiliğinden çikolatalar, oyuncaklar fişkırıyormuş gibi bir duyguydu bu. Bütün yapmam gereken yoktan tavşanlar, güvercinler var eden hokkabaz gibi, bu harikaları çizip göstermek, sonra da övgüleri kabul etmekte.

Üstelik artık yeteneğim yavaş yavaş hak edilmiş bir hünere dönüşüyordu. Çünkü kendi kendime resim yapa yapa ilerlemiştim. Okuduğum resimli romanların, gazetelerdeki karikatürlerin, okul dergi ve kitaplarındaki basit çizgili resimlerin bir evi, bir ağacı, ayakta duran bir adamı nasıl gösterdiklerine dikkat ediyordum.

Doğaya, eşyalara, sokaklara bakarak çizmiyordum: Aklımdaki resimlere bakarak çiziyordum. Bir resmin aklımda kalabilmesi ve ondan ilham alabilmem için resimli romanlardaki, karikatürlerdeki, okul kitaplarındaki gibi basit olması gerekiyordu.

Yağlıboya resimler, fotoğraflar hayatın kendisi gibi, hatta daha da karışıktı. Onların nasıl yapıldığını anlayamadığım gibi, onlar bende resmetme zevki ve isteği de uyandırmazdı. Boyama kitaplarını severdim, annemle Alaaddin'e gider, bir boyama kitabı daha alırdık ama içlerini boyamak için değil. Boyama kitaplarındaki resimlere baka baka kâğıda kendim resmederdim.

Resmettiğim ev, ağaç, sokak aklımda kalırdı.

Ağaçları resmetmekten hoşlanıyordum. Bir ağaç resmi yapıyordum, yalnız, tek başına bir ağaç. Çabuk çabuk dallan, yaprakları çiziyordum. Dalların, yaprakların arasından gözüken arkadaki dağları çiziyordum. Daha arkaya daha da büyük iki dağ çiziyordum. Sonra gördüğüm Japon resimlerinden ilhamla, en arkadaki en yüksek ve en duygulu dağı çiziyordum. Artık elim onları nasıl çizeceğini çok iyi biliyordu. Benim çizdiğim bulutlar ve kuşlar kâğıdın üzerinde resimlerde gördüğüm kuşlar ve bulutlar gibi duruyordu. O resimleri hatırlayarak çiziyordum ama bunlar benim resimlerimdi ve ağaç, dağlar, bulutlar gerçekmiş gibi duruyorlardı. Resmin sonunda en zevkli yere geliyordum. Uzaktaki dağların arkasındaki en yüksek dağın zirvesindeki karı işaretliyordum.

Resmi masadan kaldırır, biraz gözümde uzağa doğru tutar, yaptığım şeyi zevkle seyredirdim. Yaptığım resmi seyrederken kafamı sağa sola oynatır, bazan onu bir yere dayar, uzaklaşır, biraz da uzaktan seyredirdim. Evet buydu, güzeldi, onu ben yapmıştım. Evet, tam mükemmel değildi, ben yapmıştım, güzeldi. O resmi yapmak, şimdi pencereden dışarıya bakar gibi, yaptığım resme bir başkasının resmi gibi bakmak güzeldi.

Ama bazan da kendi yaptığım resmi, başkalarının gözüyle görmek isterken bir eksiklik hissederdim. Ya da bir heyecana kapılır, resmi yaparken hissettiğim o benzersiz haz anlarını uzatmak, yeniden yaşamak isterdim. Bunun en kestirme yolu resme bir bulut, birkaç kuş, yaprak daha eklemektir.

Daha sonraki yıllarda, resme yaptığım bu küçük eklerin resmi “bozduğunu” da düşündüğüm olurdu. Ama resmi yaparken hissettiğim zevklere yeniden geri dönmenin kestirme bir yolu olduğunu çok iyi bildiğim için gene de kendimi tutamazdım. Bazan da ruhumda o hazları yeniden tatmak için çok güçlü bir isteğin kıpırdandığını hisseder, yeni bir resim yapmaya girişirdim.

Resim yapmaktan nasıl bir zevk alıyordum? Burada hatıra yazarınız anlatısını küçük çocuğun

bilincinden biraz uzaklaştıracak ve o küçük çocuğu anlamaya çalışırken kendini de anlatabileceğini zanneden elli yaşındaki yazarın bilincine yaklaşacak.

1.

Resim yapma hazzının çıkışında, bir anda bir harika yaratmanın ve bunu çevreme kabul ettirmenin zevki vardı elbette. Resmi birilerine göstereceğimi, resmin beğenileceğini, övülüp sevileceğimi biliyor, ruhumun bir yanıyla daha resmi yaparken bu zevklerin geleceğini hissediyordum. Bu beklenti gitgide derinleşerek, resim yapma anıyla birleşti ve kalemin kâğıt üzerinde gezindiği saniyeleri de bir mutluluk duygusuyla sardı.

2.

Resim yapa yapa, başka resimlere dikkat ede ede kafam kadar elim de bir hüner edinmeye başlamıştı. Bu hünerle bir ağaç resmi çizerken sanki artık elim kendiliğinden hareket ediyordu. Kalem kâğıdın üzerinde hızla ilerlerken, elimin çektiği çizgiyi sanki benden ayrı bir varlığın yaptığı bir şeymiş gibi hayretle izlemek zevkliydi. Sanki içime bir başkası yerleşiyor ve resmi o yapıyordu. O öteki kişinin benim ruhumu kışkırtan, zeki, çekici bir yanı vardı. Onun kadar parlak ve çekici olabileceğime hayretle inanmak istiyordum.

Hayretim sürerken aklımın bir başka yanı da ağacın kıvrımlarını, dağların yerini, bütün resmi denetliyor, boş kâğıdın üzerinde hiçten var olan bu şeyi ortaya çıkartmam bana güven veriyordu. Aklım hem kaleminin uçundaydı ve ne yaptığımı bilmeden işliyordu; hem de hemen geriden ne yaptığımı denetliyordu. Arkadan gelen bu ikinci an, bu akılla denetleme anı, eleştiri gibi zevkli bir şeydi biraz. Ama asıl zevk kalemin kendiliğinden çizmeye başlaması, küçük ressamın kendi elinin hareketlerine bakarak kendi özgürlüğünü ve cesaretini keşfetme zevkiydi. Kendi dışıma çıkmış, içime giren ikinci kişiyle buluşup bir çizgi olmuş, kaleminle kâğıtların üzerinden karda kızakla kayan bir çocuk gibi kayıp gidiyordum.

3.

Aklımla elim arasındaki bu bölünmeyle, elimin aklımdan kopup sanki kendi kendine hareket etmesiyle kafamın durup dururken bir hayal dünyasına hızla gidivermesi arasında duyumsal bir benzerlik vardı. Üstelik kafamın kurduğu tuhaf dünyaların tersine elimin yaptıklarını saklamıyor, onları herkese gösterip övgü bekliyor, övgüyü alıp gururlanıyordum. Resim yapmak, varlığından suçluluk duymadığım bir ikinci dünyaya sahip olmaktı.

4.

Resmettiğim şeyler, ne kadar hayali bir ev, ağaç, bulut da olsalar, onların maddi ve gerçek bir yanı vardı. Bu hoşuma gidiyordu. Resmettiğim ev, sanki benim evim oluyordu. Resmedebildiğim şeye sahip olduğumu hissediyordum. Keşfetmek, resmettiğim ağacın ya da manzaranın içinde olmak, beni başka bir dünyaya, üstelik başkalarına da gösterebildiğime göre bir gerçekliği olan başka bir dünyaya götürerek şimdinin sıkıntısından kurtarıyordu.

5.

Kâğıdın, kalemin, resim defterlerinin, boya kutularının, malzemenin kokusunu, varlığını seviyordum. Boş resim kâğıtlarını içten bir sevgiyle okşardım.

Yaptığım resimleri saklar, onların nesnemi, şeyimsi özelliklerinden hoşlanırdım.

6.

Bütün bu küçük alışkanlıkları, zevkleri keşfediyor olmak, övgülerin de desteğiyle özel, farklı biri olduğuma beni inandırıyor. Bunu başkalarına söyleyip gururlanmazdım, ama başkalarının bunu hissetmesini isterdim. Resim yapmak, tıpkı kafamın içinde taşıdığım ikinci dünya gibi, hayatımı zenginleştiriyor, tozlu, yarı karanlık birinci dünyayı bilinçle terkedebilme gücünü benim kişiliğimin, yakınlarımca da kabul edilmiş, hak edilmiş bir parçası yapıyordu.

REŞAT EKREM KOÇU'NUN

BİLGİ ve TUHAFLIK KOLEKSİYONU:

İSTANBUL ANSİKLOPEDİSİ

Babaannemin salonunda, içinde Hayat ansiklopedileri, sararmış genç kız romanları ve Amerika'daki amcamın tıp kitapları duran, sürgülü camları pek seyrek açılan, tozlar içindeki kütüphanede, okuma yazmayı yeni öğrendiğim günlerde, gazete boyutlarında kocaman bir kitap buldum. Osman Gazi'den Atatürk'e başlıklı ve Osmanlı Tarihinin 600 Yıllık Panoraması altbaşlıklı kitap, hem konularının seçimi, hem de bol ve tuhaf resimleri yüzünden çok hoşuma gitti. Bizim katta çamaşır yıkandığı zamanlarda, hastalık bahanesiyle ya da düpedüz kaçtığım için okula gitmediğim günlerde babaannemin katına çıkıp, amcamın yazı masasına yayıp her satırını yeniden yeniden okuduğum bu kitabı, daha sonraki yıllarda bizler kira dairelerinde yaşarken, babaannemi ziyarete gittiğimde de çıkarır okurdum.

Bakmaya doyamadığım elle çizilmiş siyah-beyaz resimlerinin yanında kitabı o kadar hoş yapan şey Osmanlı tarihini, ders kitaplarının yaptığı gibi mağrur ve milliyetçi bir dille anlatılan birtakım savaşların, zaferlerin, yenilgilerin ve anlaşmaların toplamı olarak değil, bir dizi tuhaflikların, acaip olay ve kişiliklerin, çarpıcı, ürpertici, korkutucu, hatta tiksindirici bir resmi geçidi olarak görmesiydi. Bu bakımdan kitap, padişahın önünden onu eğlendirmek için bir sürü tuhafliklar yaparak geçen loncaların geçit törenini anlatan Osmanlı surnamelerine benziyordu.

Surnameleri süsleyen minyatürlerde de görüleceği gibi, padişahın Sultanahmet Meydanı'nda, şimdiki İbrahim Paşa Sarayı diye bilinen yerdeki penceresinden, imparatorluğunun bütün zenginliğini, renklerini, tuhaflığını ve çeşit çeşit insanın mesleki kıyafetlerini giyerek geçişini tadını çıkararak seyrettiği yerde sanki şimdi biz, bu tuhaf kitabın “çağdaş” okurları vardık. Cumhuriyet'ten ve Batılılaşma'dan sonra bizler daha “mantıklı ve bilimsel” bir uygarlığın halesiyle sarıldığımızı kendimizi inandırdığımız için, mutlulukla arkada bıraktığımız sandığımız Osmanlı'nın tuhaflığını, yabancılığını ve bunların içinden beklenmedik bir şekilde çıkan insanlığını uzaktan ve bizim modern penceremizden seyretmek zevkliydi.

Böylece ben de on sekizinci yüzyılda Padişah Üçüncü Ahmet'in oğlu Şehzade Mustafa'nın sünnet düğününde bir canbazın gemi direkleri arasına dikkatle gerilmiş bir ipin üzerinden Haliç'i geçtiğini dikkatle okur ve olayı anlatan siyah-beyaz resme de hazla bakardım. Ücret karşılığında insan öldürmeyi meslek edinmiş cellatları, “atalarımız” diğer insanlarla aynı mezarlığa gömülmeye layık bulmadıkları için, Eyüp'te Karyağdı Bayırı'nda bir cellat mezarlığı kurulduğunu öğrenirdim, ikinci Osman zamanında, 1621 yılında çok sert bir kış olduğunu, Haliç'in bütünüyle, Boğaz'ın da kısmen donduğunu okur, Boğaz'ın üzerinde kızaklara oturtulmuş kayıkları, buzlar arasında sıkışmış gemileri gösterir resmin ayrıntılarına, kitaptaki resimlerin pek çoğu gibi, gerçekten çok ressamın hayal gücünü yansıttığını hiç aklıma getirmeden uzun uzun bakmaktan çok zevk alırdım.

Durup durup yeniden bakmaktan zevk aldığım bir başka tuhaflik, ikinci Abdülhamit devrinde İstanbul'un iki meşhur delisinin resimleriydi. Biri sürekli çırılçıplak gezen Osman adlı bir erkek

(ressam onu bakanlardan utanan çıplaklar gibi “edep yerini kapatırken” çizmişti), diğeri ise ne bulursa üzerine giyen bir kadın, Madam Upola’ydı. Yazarımıza göre bu iki deli karşılaştıklarında, birbirinin üzerine atılıp boğuştukları için halk onları “köprüye” sokmazdı.

(Köprü: O zamanlar Boğaz köprüleri de Haliç’in üzerinde şimdiki dört köprü de yoktu, yalnızca Karaköy-Eminönü arasında 1845 yılında yapılmış ve yirminci yüzyılın sonuna kadar üç kere yenilenecek ahşap Galata Köprüsü vardı ve İstanbullular ona yalnızca “Köprü” derlerdi.) Derken gözüm sırtında bir küfe, boynundan iple ağaca bağlanmış adam resmine takılır ve yüz yıl önce, İstanbul’un eski iktisap ağalarından (belediye başkanı) Hüseyin Bey’in, ekmek küfeleriyle atını ağaca bağladıktan sonra, kahvede kâğıt oynayan bir seyyar ekmekçiye, masum hayvana eziyet cezası olarak, atın yerine bağlattığını okurdum.

Kaynaklarının bir kısmı “devrin gazeteleri” diye duyurulan bu tuhaflıklar ne kadar doğrudu? Sözelimi on beşinci yüzyıl paşası olan Kara Mehmet Paşa’nın kafası sipahilerin İstanbul’da çıkardıkları bir isyanı yatıştırmak üzere pazarlıklar sonucu gerçekten kesilmiş, kesik kafa isyan bitsin diye sipahilere belki teslim edilmiş, belki onlar da böyle durumlarda bazılarının yaptığı gibi vezire olan öfkelerini kesik kafasından alıp kelleyle biraz oynamışlardı. Ama sipahiler kitapta resmedildiği gibi kelleyle futbol maçı yaparken top süren oyunculara benzetilebilir miydi hiç? Bu soruları fazla sormadan gözüm resme takıldığı için, bu sefer, on altıncı yüzyılda gümrükler mültezimi olan ve Safiye Sultan’ın da “rüşvet eli” olduğu söylenen Ester Kira’nın bir sipahi isyanında paramparça edilerek nasıl öldürüldüğünü ve her parçasının kadına rüşvet verenlerin kapılarına nasıl mihlandığını okur ve siyah-beyaz çizgilerle yapılmış, kapıya çivilenmiş el resmine de biraz korkuyla bakardım.

Koçu’nun bu tür korkutucu ve tuhaf ayrıntılara özel ve içten dikkati, yabancı gezginlerin de bayıldığı bir başka konuya, İstanbul’daki işkence ve idam usûllerine de yönelikti: Çengel denen işkenceli idam için Eminönü’nde bir infaz yeri inşa edildiğini, anadan doğma soyulan mahkûmların burada bağlanıp, makaralarla yukarı çekilip, birden sivri çengelin üzerine bırakıldıklarını okurdum. Bir imamın genç karısını kaçırap, saçlarını kestirip onu oğlan kılığında şehirde gezdiren ve büyük bir aşk yaşayan yeniçeri, yakalanınca önce kolları ve bacakları kırılmış, bir havan topunun namlusuna yağlı paçavralar ve barutla birlikte sıkıştırılmış ve topun ateşlenmesiyle göğe fırlatılmıştı.

“Dehşet Verici Bir İdam Şekli” diye duyurulan bir başka yöntem, bir çarmıha yüzükoyun çırılçıplak bağlanan suçlunun, omuz başlarına ve kaba etlerine oyularak yerleştirilen mumların ışığında ibret olsun diye şehirde gezdirilmesiydi. İşkence edilen suçlunun çırılçıplak resmine bakarken içimden cinsel bir ürperti geçer, İstanbul’un geçmişini bu tür dehşet verici bir ölüm duygusu, siyah-beyaz ve bol gölgeli resimler ve bir dizi tuhaflıkla ilişkili görmek bana zevk verirdi.

Dört hüznü yalnız adam diye andığım İstanbul yazarlarından birinin, popüler tarihçi Reşat Ekrem Koçu’nun kaleminden çıkmıştı bu cilt. Baştan bir kitap olarak da düşünülmemişti. 1954 yılında Cumhuriyet gazetesinin verdiği dörder sayfalık ilavelerin ciltlenmesiyle oluşmuştu. (Her ekin son sayfası “Tarihimizden Garip ve Meraklı Şeyler” e ayrıldığı için çok sevdiğim bu kısma dört sayfada bir rastlardım.) Tuhaf hikâyeler, acaplıklar, tarihi ve ansiklopedik bilgiler ve elle çizilmiş siyah-beyaz resimlerin bu özel bileşimini halka sevdirep okutmaya Reşat Ekrem Koçu aslında ilk defa çalışmıyordu. On yıl önceki ilk deneyimi 1944’te çıkarmaya başladığı, 1951’de bininci sayfada, dördüncü ciltte ve hâlâ B harfindeyken parasızlıktan yarıda bırakmak zorunda kaldığı İstanbul Ansiklopedisi’ydi.

Koçu, “Bir şehir üzerine dünyadaki ilk ansiklopedi” diye haklı bir gururla övündüğü İstanbul Ansiklopedisi’ni, yarıda kalmasından yedi yıl sonra bir kere daha, A harfinden başlayarak çıkarmaya girişti. Bu ikinci sefer işe elli üç yaşındayken girişen Koçu, benzersiz ansiklopedisi gene yarıda kalır korkusuyla işi on beş ciltte bitirmeye karar vermişti ve metinleri de daha “popüler” kılmaya çalışıyordu. Artık kendine daha çok güvendiği ve kişisel takıntılarından daha az utanarak onları daha insani ve sıradan gördüğü için de kendi özel zevklerini, meraklarını, tutkularını ansiklopedisine sokmakta bir sakınca görmemişti. 1958 yılında çıkmaya başlayan ve 1973 yılında 11. ciltte ve hâlâ G harfinden gene yarıda kalan Reşat Ekrem Koçu’nun bu ikinci İstanbul Ansiklopedisi, yirminci yüzyılda İstanbul üzerine yazılmış metinlerin hem en tuhafı ve parlağıdır, hem de biçimi, metinlerinin dokusu ve havasıyla İstanbul’un ruhuna en uygun düşenidir.

Şehirlerine ve edebiyata meraklı bir avuç İstanbullu arasında bir “kült kitaba” dönüşmüş olan ve benim de herhangi bir cildini açıp gelişigüzel karıştırıp okumaktan çok hoşlandığım bu tuhaf ansiklopediyi anlamak için önce Reşat Ekrem Koçu’yu tanımak gerekiyor.

Yirminci yüzyılın başında şehrin hüznüyle yaraladığı ve şehrin hüznü ama tamamlanmamış bir imgesini yaratan o özel ruhlardan biridir Reşat Ekrem Koçu.

Bütün hayatını belirleyen, eserinin gizli mantığını oluşturan ve hayata bakışını ve son yenilgisini hazırlayan şey hüznüdür ama, benzeri başka yazarlarda olduğu gibi, bu duygu onun kitaplarında, yazılarında özel olarak farkına varılan ve hakkında düşünülen bir şey değildir hiç. Bu yüzden Koçu’nun hüznünü anlarken bu duygunun ona tarihten, ailesinden ve tabii en çok da İstanbul’dan geçen bir şey olduğunu söylemek ilk anda yadırgatıcı olabilir. Çünkü şehrin yaraladığı bütün duyarlı kahramanları gibi, Reşat Ekrem Koçu da hüznünü olsa olsa doğuştan ve yaratılıştan gelen ve kendisini şekillendiren bir şey olarak görürdü. Bu içe çekilme duygusunun, hayata karşı yenilgiyi baştan kabul etme halinin İstanbul’dan kendisine geçtiğini değil, tam tersi İstanbul’un olsa olsa bir teselli olduğunu aklından geçirirdi.

Reşat Ekrem Koçu’nun İstanbul’da bir memur-öğretmen ailesinin çocuğu olarak doğduğunu (1905), annesinin paşa kızı olduğunu, babasının uzunca bir süre gazetecilik yaptığını ve Koçu’nun benzeri ve yaşıtı diğer hüznü İstanbul yazarlarının yaşadığı şeyleri yaşadığını bilmek gerekiyor. Bütün çocukluğu Osmanlı Devleti’ni bitiren ve İstanbul’u onlarca yılda altından kalkamayacağı bir yoksulluğa mahkûm eden savaflara, yenilgilere ve göçlere tanıklık ederek geçti.

Bunlar, tıpkı çocukluğunda tanık olduğu İstanbul’un son büyük yangınları, tulumbacıları, sokak kavgaları, mahalle hayatı, meyhaneleri gibi, daha sonraki yıllarda kitaplarına, makalelerine çok konu olacaktı. Yazılarının bazılarında çocukluğunun bir kısmının, daha sonra yanan bir Boğaz yalısında geçtiğinden söz eder.

Reşat Ekrem yirmi yaşındayken babası Göztepe’de ahşap bir köşk almış, oğul Koçu hayatının büyük bir kısmını, İstanbul’daki ahşap köşk.geleneğinin ve büyük kalabalık ailelerin dağılına tanık olduğu bu yerde geçirmişti. Bütün bu tür ailelerde olduğu gibi, yoksullaşma ve aile içi kavgalar sonucu ahşap köşk satılınca Koçu çevresinden ayrılmamış, apartman dairelerinde de olsa Göztepe’de oturmaya devam etmişti.

Koçu’nun geçmişe dönük hüznü ruhunu dışavuran en önemli hayat kararı, Osmanlı Devleti’nin

yıkıldığı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş ideolojisinin merkezine Osmanlı geçmişiyle ilgili her şeyin bastırıldığı, yeraltına itildiği ve onlara karşı bir küçümseme ve şüphelenme alışkanlığının yerleştiği günlerde İstanbul'da tarih okumaya başlaması ve mezun olduktan sonra da üniversitede sevgili hocası tarihçi Ahmet Refik'in yanına asistan olarak girmesidir.

Koçu'dan yirmi beş yaş büyük, 1880 İstanbul doğumlu hocası Ahmet Refik "Geçmiş

Asırlarda Osmanlı Hayatı" adlı bir dizi kitabı yazıp, tıpkı Koçu'nun ileride ansiklopedisiyle yapacağı gibi, fasikül fasikül yayımlayarak ünlenmiş, İstanbul'un ilk modern ve popüler tarihçisiydi. Bir yandan üniversitede ders verirken, bir yandan da o zamanlar "hazine-i evrak" denilen darmadağın Osmanlı arşivlerinde "toz toprak arasında" belge arar, kütüphane kütüphane gezerek Osmanlı kronikçilerinin ilginç ve tuhaf elyazmalarını okur, hızla elden geçirdiği bu malzemeden -tıpkı Koçu gibi- edebi yetenekleri sayesinde (aynı zamanda çok sevilen şiirleri ve güfteleri olan bir şairdi de) hemen gazetelerde yayımlayacağı makaleler ya da popüler kitaplar çıkarırdı.

Tarih ile edebiyatı birleştirmek, arşivlerden ilginç, tuhaf içerikli belgeler bulup dergilerde, gazetelerde yayımlamak, kitapçı kitapçı gezen bir kitapsever olmak, tarihi kolay okunur bir şey haline getirmeye çalışmak ve her akşam uzun uzun içip sohbet etmek gibi pek çok özelliğiyle Koçu'yu çok etkilemiş olan Ahmet Refik'in 1933 yılında yapılan "Darülfünun reformu" sırasında üniversitedeki işinden atılması Koçu için büyük bir darbe oldu. Bir zamanlar Atatürk'e muhalefet etmiş Hürriyet ve İtilaf Partisi'ne yakın olması ve daha çok da Osmanlı tarihine ve kültürüne tutkulu bir bağlılık göstermesi yüzünden hocası Ahmet Refik (benim de anne tarafından dedemin hukuk fakültesinden atıldığı) bir "reform" ile itibarlı koltuğunu kaybedince Reşat Ekrem Koçu da işsiz kaldı.

Koçu'yu daha da mutsuz eden şey ise örnek aldığı hocasının, devletin ve Atatürk'ün gözünden düşünce parasızlık, kimsesizlik, ilgisizlik ile beş yıl boğuşuktan, ilaç alabilmek için kütüphanesini de kısım kısım sattıktan sonra sefalet içinde ölmesini görmek oldu. Tıpkı kırk yıl sonra Koçu'nun da başına geleceği gibi, Ahmet Refik'in yazdığı doksan kitabın büyük bir kısmı, öldüğü sıralarda piyasada yoktu.

Ahmet Refik'in ölümü ve bir yazar olarak daha yaşarken unutulması üzerine yazdığı çok hüznü bir yazıda Reşat Ekrem Koçu hocasını anlatırken içten gelen bir şiirsellik ile çocukluğuna döner: "Boğaziçi'nde, yalımızın önündeki rıhtımda denize bir olta kurşunu gibi fırlayıp sulardan, pullu pullu bir balık gibi çıktığım avare çocukluk yıllarında" diyerek Ahmet Refik'i ilk okumaya on bir yaşında bir Boğaz yalısında yaşayan mutlu bir çocuk olarak başladığını hatırlatır ve bütün çocukluk ve gençliğim boyunca tek tek yanmalarını seyredeceğim yalılarda, köşklere geçmiş kayıp, mutlu çocukluk hatıralarının nasıl Osmanlı tarihi ve İstanbul'un kendisi gibi güçlü bir hüznü duygusu ile birlikte birbirlerini beslediğini gösterir. Ama yoksullaşan bir ülkede, okur ilgisinin azlığı ve İstanbul'un kendisinden başka Reşat Ekrem Koçu'nun hüznü olmak için başka bir kuvvetli nedeni daha vardı: Yirminci yüzyılın ilk yarısında İstanbul'da bir eşcinsel olmak.

Popüler romanlarının konularına bakmak, şiddet ve cinsellik yüklü renkli havalarını solumak ve daha çok da İstanbul Ansiklopedisi'ni gelişigüzel karıştırarak okumak Reşat Ekrem Koçu'nun ta 1950'lerde kendi sıradışı cinsel tutkularını, zevklerini ve takıntılarını dile getirmekte benzeri ve çağdaşı bütün İstanbul yazarlarından çok daha cesur davrandığını gösterir. İstanbul Ansiklopedisi, ilk fasiküllerinden başlayarak ve hızla artan bir miktarda genç erkek ve oğlan güzelliğine her bahaneyle

gösterilen hayranlık sözleriyle kaynaşır. Mesela, Kanuni Sultan Süleyman'ın içoğlanlarından Mirialem Ahmed Ağa, bir âdem ejderhası ve her kolu bir çınar dalı, taze yiğittir... Ya da berber Cafer, on altıncı yüzyılda şair Ulvi Çelebi'nin İstanbul'un esnaf güzellerini övdüğü “Şehrengiz”inde sözü edildiği için “güzelliği dillere destan olmuş bir nevcivandır”. Bir başka ansiklopedi maddesi olan “Eskicigüzeli Yetim Ahmed”, aynı adı taşıyan bir İstanbul masalının “on beş-on altı yaşında bir taze civan” kahramanıdır.

“Yalın ayaklı, şalvarı kırk yamalı, gömleğinin yırtığından eti görünür bir oğlandı, fakat dilberlikten yana bir içim su, kaşları alınına güzellik beratının turası gibi çekilmiş, saçları telli turna misali, esmer derisi müzehheb, bakışında naz, dilinde cilve, vücut yapısı tığ gibi” der. Ansiklopedisinin sadık ressamlarına bu hayali kahramanların çıplak ayaklı birer resmini çizdirip yayımlayan Koçu, ilk ciltlerdeki bu maddelerde oğlan güzelliğini pervasızca öven divan şairleri gibi edebi alışkanlıkların ve oyunların meşruiyetine sığınır.

“Civelek” maddesinde, Yeniçeriler arasına giren genç ve tüysüz oğlanlarla, onları kanatları arasına alan “pençeli Yeniçeri kabadayılar” arasındaki ilişkileri ballandırarak anlatır. “Civan” maddesinde, “divan edebiyatında terennüm edilen güzelliğin civan güzelliği” olduğunu anlattıktan sonra “daima genç, taze erkek delikanlı” anlamına geldiğini yazdığı bu kelimenin tarihinin ayrıntılarına keyifle girer.

İlk ciltlerde tarihi, edebi, kültürel bilgilerin arasına ustalıkla sızan bu dikkatli dil, daha sonraki ciltlerde her bahane ile genç ve güzel oğlanlardan ve onların ayaklarından bahsetme özgürlüğüne evrilir. Gemici Dobrilovitch'in adını taşıyan maddeden bu “pek yakışıklı” Hırvat gencinin Şirketi Hayriye gemisi tayfası olduğunu, 18 Aralık 1864 günü çalıştığı gemi Kabataş iskelesine yanaşırken gemicinin ayağının vapur ile iskele arasına sıkıştığını (bütün İstanbul tarafından paylaşılan derin korkulardan biri) ve çizmesiyle birlikte ayağın kopup denize düştüğünü, o sırada Hırvat gencinin “çizmem düştü” dediğini okuruz, o kadar.

İlk ciltlerde güzel delikanlılardan, genç oğlanlardan, çıplak ayaklı güzel erkek çocuklardan söz edebilmek için Koçu'nun Osmanlı tarihlerini, şehrengizleri, popüler destanları, kimsenin uğramadığı kütüphanelerdeki unutulmuş elyazmalarını, divanları, Osmanlı ve İstanbul kültürünün tuhaf kitaplarını, falnameleri, surnameleri ve çok önemli bir merakı olan on dokuzuncu yüzyıl gazetelerini (yakışıklı Hırvat tayfayla karşılaştığı yer) taraması gerekiyordu.

Son yıllarda ise Koçu yaşlandıkça, ansiklopedisinin on beş cilde sığmayacağını ve asla bitmeyeceğini keder ve öfkeyle görmüş, takıntılarına bağlı kalabilmek için yazılı bir kaynak aramaya da gerek duymaz olmuştu. İstanbul sokaklarında, meyhanelerinde, kahvehane ve gazinolarında, köprülerde, çeşitli bahanelerle tanıştığı çeşit çeşit genç delikanlıyı, çocuğu, her birine ayrı ilgi duyduğu gazete satan çocukları, bayramlarda Türk Hava Kurumu rozeti satan öğrencilerden güzel ve temiz olanlarını artık birer bahane ile ansiklopedisine madde yapmaya başladı.

Mesela, ansiklopedinin onuncu yılında, Koçu altmış üç yaşındayken çıkmaya başlayan dokuzuncu ciltte 4767. sayfada “1955 ile 1956 yılları arasında tanıştığı 14-15 yaşlarındaki hünerli bir akrobat çocuk”u madde yapmıştı. Koçu onu hayatının çoğunu geçirdiği Göztepe’de, bir gece And adlı yaz sinemasının sahnesinde seyrettiğini anlatır: “Beyaz pabuçları, beyaz pantolonu, göğsü ayyıldızlı beyaz fanilasası ile ve hüner meydanına soyunuk çıktığı zaman kısacık beyaz şortu ile ve tertemiz, sevimli

yüzü ve bir efendi tavrı, edebi ve terbiyesi ile Batı ülkelerindeki emsalinin seviyesinde olduğunu derhal gösteriyordu.”

Maddenin devamından ansiklopedi yazarının, programı bittikten sonra çocuğun elinde tepsi ile “parsaya çıkması”ndan kederlendiğini, ama alkış topladığı halde para toplayamadığı için üzülmediğini, çünkü çocuğun sırnaşık ve yılışık olmadığını görüp mutlu olduğunu anlıyoruz. Bazı seyircilere kartını veren on dört yaşındaki akrobat çocuk ile elli bir yaşındaki yazarın tanışmasını, bu tanışmadan sonra yazarın çocuğa ve ailesine mektuplar yazmasına rağmen sinemadaki ilk konuşmayla ansiklopedi maddesinin yazılışı arasında geçen on iki yılda çocuktan koptuğunu, ne yazık ki yazdığı mektuplara artık cevap verilmediğini, bu yüzden son yıllarda ne yaptığını ansiklopedisine yazamayacağını da Koçu kederle anlatır.

Koçu’nun eserini hâlâ fasikül fasikül almaya devam eden 1960’ların meraklı ve sabırlı okuru da artık İstanbul Ansiklopedisi”ni İstanbul hakkındaki bütün bilgileri düzene sokan bir büyük kaynaktan çok, şehir hakkında ilginç, eğlenceli, tuhaf, egzotik hikâyelerin ve kimi güncel olayların anlatıldığı bir dergi gibi okuyordu.

O yıllarda İstanbul’da bazı evlerde ansiklopedi fasiküllerini haftalık dergilerin durduğu köşelerde gördüğümü hatırlıyorum. Koçu ise dergi gibi gazetecilerde satılan eserinden çok daha az ünlüydü. Ansiklopedisinin, İstanbul’a ve onun hakkındaki her türlü bilgiye hüznle bağlı bu yalnız modern şehir insanının takıntılarını, tutkularını, keder ve isteklerini dile getiren notlar olarak kabul görmesi 1960’ların İstanbul’unda imkânsızdı. İlk çıkışında ve ikinci çıkışının ilk ciltlerinde aynı İstanbul sevgisini paylaşan pek çok yazarın ve profesörün, Batılılaşma ve yakıp yıkma karşısında şehrin yok oluşuna tepki duyan bir kuşak yazarın desteğiyle “bilimsel” ya da “ciddi” bir başvuru kaynağı olan İstanbul Ansiklopedisi’nin son ciltlerini her karıştırdığımda yazar kadrosunun giderek daralması ve Koçu’nun kendi takıntıları ve meraklarına daha çok yer vermesi sonucu şehrin geçmişinde ve bugününde gelişigüzel bir gezintiye çıkan hayali bir yolcunun alabileceği zevkleri alırım.

Koçu’nun bütün ömrüne mal olan bu büyük çabanın arkasındaki geçmiş sevgisini ve hüznü bazan kendim de hisseder, bunun Osmanlı’nın yıkımı, İstanbul’un gözden düşüşü gibi tarihsel nedenlerinden çok Koçu’nun yalılarda, köşklere geçen çocukluğundaki kişisel karanlık kaynaklarını merak ederim. Ansiklopedicimizi, geçmişindeki kişisel bir kırıklıktan sonra sevgiden ve insanlardan vazgeçerek içgüdüyle birşeyler toplamaya ve biriktirmeye başlayan ve bu işe bütün bir ömür veren hüznü gerçek koleksiyonculara benzetmek mümkün. Ama Koçu, nesnelere bağlanan klasik koleksiyoncular gibi eşya değil, İstanbul ile ilgili her türlü tuhaf bilgiyi topluyordu. Kalpten gelen derin bir güdüyle hareket eden ve ilk başta, koleksiyonunun sonunda bir müzeye varacağını hiç düşünmeyen Batılı koleksiyoncular gibi, o da daha sonra yayımlayabileceği bir ansiklopedi için değil, şehir ile ilgili her türlü tuhaf malzemeyi, ayrıntıyı, kişisel anısını, sırf içinden öyle geldiği için yanyana getiriyordu.

Koleksiyonunun uçsuz bucaksız olabilme ihtimalini sezdikten sonra tıpkı bir müze düşleyen koleksiyoncu gibi, bütün bu tuhaf bilgiyle bir İstanbul ansiklopedisi yapabileceği gibi çok yaratıcı bir düşünceyi aklından geçirmiş ve o andan itibaren de bilgi koleksiyonunun eşyamsı yanını hissetmiş olmalı. Ta 1944 yılından beri Koçu ile tanışan, ansiklopedinin ilk çıkışından başlayarak ona pek çok madde yazmış olan Bizans ve Osmanlı sanatı tarihçisi Profesör Semavi Eyice, Koçu’nun ölümünden sonra hakkında yazdığı makalelerde, büyük kütüphanesinden, yıllarca zarflar içinde taşıdığı “maddeler”den, gazete kesikleri, fotoğraf ve resim koleksiyonundan, on dokuzuncu yüzyıl İstanbul

gazetelerini yıllarca sabırla okurken tuttuğu notlarla dolu (ve bugün kayıp) defterlerden, dosyalardan söz etmiş, ayrıca bir görüşmemizde bana Koçu'nun geçmişte işlenen büyük, tuhaf ve esrarlı İstanbul cinayetleri hakkında bir büyük koleksiyon daha yaptığını söylemişti.

Hayatının sonuna doğru ansiklopedisinin artık tamamlanmayacağını kederle anladığı günlerde Koçu bir öfke ve huysuzluk anında dostu Semavi Eyice'ye bütün bu bilgi birikimini, İstanbul'la ilgili bütün bu malzemeyi, bir ömür verdiği koleksiyonunu bahçesinde yakacağını söylemişti. Bir zamanlar Sotheby'da da çalışmış romancı Bruce Chatwin'in bir gün kızgınlıkla kendi koleksiyonunu paramparça eden porselen koleksiyoncusu kahramanı Utz'u hatırlatan bu hakiki koleksiyoncu öfkesine Koçu'nun kapılmasına gerek kalmadan İstanbul Ansiklopedisi, zaten iyice yavaşlayan fasikül yayınına 1973'te son verdi. İki yıl önce ansiklopediyi takıntıları yüzünden uzun ve gereksiz maddelerle doldurduğu için kendisini eleştiren zengin ortağıyla Koçu bir huysuzluk anında kavga etmiş, böylece Babıali'deki yazıhane de kapatılınca bütün koleksiyonunu, müsveddelerini, gazete kesikleri ve fotoğraflarını Göztepe'de oturduğu bir apartman dairesine taşımıştı.

Geçmişlerinde hüznü bir hikâye olan ve biriktirdikleri şeyleri asla bir müzeye ulaştıramayan İstanbul'un saplantılı bütün gerçek koleksiyoncuları gibi, Koçu da hayatının son yıllarında tıksık tıksık koleksiyonuyla doldurduğu (yani bir kâğıt ve fotoğraf yığınıyla) bir apartman dairesinde yalnız yaşamaya başlamıştı. Babasının yaptırdığı ahşap konak kızkardeşinin ölümünden sonra satılmıştı, ama Koçu mahallesinden ayrılamıyordu.

Koçu'nun artık tek yakını, tıpkı ansiklopedisinde madde yaptığı İstanbul sokaklarının çocukları gibi bir rastlantıyla tanıştığı, yanına aldığı, evlat edindiği ve bir yayınevi kurup başına getirdiği Mehmet adlı kimsesiz bir çocuktü.

Tabii bir de otuz yıl boyunca İstanbul Ansiklopedisi için hiç telif ücreti almadan (çoğu Semavi Eyice gibi) yazı yazan tarihçi, yazar ve edebiyatçı, kırk kadar "dostu" vardı. Ortak noktaları İstanbul sevgisi olan bu yazarlar arasında bulunan on dokuzuncu yüzyıl İstanbul mahalleleri, tipleri, konak ve paşa çapkınlıkları konusunda hatıralar ve mizahi romanlar yazan Sermet Muhtar Alus, İstanbul Belediyesi'nin çok ayrıntılı bir tarihini ve 1934'te çıkan ünlü şehir rehberini yazıp yayımlayan ve kendi kütüphanesini bağışlayarak İstanbul Belediye Kütüphanesi'ni kuran Osman Nuri Ergin gibi eski kuşak yazarlar ilk ciltlerin çıkışı sırasında ölmüşlerdi.

Yeni kuşağın yazarları ise Eyice'nin deyişiyle "kapisleri yüzünden" Koçu'dan uzaklaşıyorlar, bu yüzden ansiklopedinin yayımlanışının ayrılmaz bir parçası olan sohbetler, sonra hep birlikte meyhaneye gitmeler, yıllar ilerledikçe daha küçük bir kalabalıkla yapılıyordu, insanlar kadar nesnelere de saplantıyla bağlanan kişilerin çocukluklarını çok iyi çözümleyen Melanie Klein gibi bir psikologun anlatabileceği yalnız bir koleksiyoncu huysuzluğu vardı Koçu'da.

Çoğu zaman (1950-1970 arası) akşamları ansiklopedinin yazıhanesinde buluşulur, uzun uzun sohbet edildikten sonra, hep birlikte Sirkeci'de bir meyhaneye gidilirdi.

Aralarına hiç kadın alamayan ve tıpkı İstanbul divan şairleri gibi son derece erkek merkezli bir dünyada yaşayan zamanın bu ünlü yazarları divan edebiyatının, sohbet geleneğinin ve özel Osmanlı erkek kültürünün son temsilcileriydiler. Kadınlardan efsane yaratıklar gibi basmakalıplaşmış bir imge diliyle söz eden, aşk ile bir yazı konusu olarak ilgi-lenen ve cinselliği de tuhafılık, günah,

kirlilik, hile, aldatma, aşığlanma, zaaf, rezalet ve suçluluk duyguları ve korkuyla ilişkilendiren bu geleneksel erkek kültürü ansiklopedinin her sayfasında hissedilir.

Otuz yıl boyunca İstanbul Ansiklopedisi'ne bir iki istisna dışında hiçbir kadın madde yazmamıştır. Bunun bir nedeni de yeni maddelerin ne olacağı, kimin ne yazacağı konusunun Koçu'nun kendisi kadar kitapçılarda, yazıhanede buluşulduğunda ya da daha sonra hep birlikte erkek erkeğe gidilen meyhanelerdeki kalabalık tarafından da kararlaştırılmasıydı.

Daha sonra her akşam yapılan bu meyhane sohbeti, maddelerinin yazımından yayımlanışına kadar ansiklopedinin o kadar ayrılmaz bir parçası haline geldi ki Koçu, kaleme aldığı "Akşamcılık" maddesinde edebiyatçıların kendilerini etkileyen yazarları sayarkenki heyecanı, kendi gibi her akşam meyhaneye gitmeden yapamayan Osmanlı şairlerini andı. Pek çok maddede yapmadan edemediği gibi, bir bahaneyle konuyu güzel oğlanlara getirerek meyhanelerde müşterilere şarap sunan -şakilik eden- çocukların giyimi, kuşamı, güzelliği, nezaketi ve zarafeti konusunda zevkle kalem koşturduktan sonra, Koçu'nun en büyük saygıyla andığı asıl akşamcı yazar ise şehir mektupçularını anarken sözünü ettiği Ahmet Rasim'di.

Ahmet Rasim'in belagat ve abartmadan uzak hakiki İstanbul sevgisi, şehrin sokaklarına çıkıp kısacık bir sürede görüp işittikleriyle çok canlı tablolar, manzaralar, hikâyecikler çizebilme yeteneği, hatıralarını kendi mahrem hikâyeleri gibi değil de yaşadığı şehrin geçmişte kalmış bir tuhafılığı gibi yazabilme gücü ve şehrin sürekli değişen alışkanlık, töre, gelenek, moda ve heyecanlarını hatırlama ve sınıflama alışkanlığı Reşat Ekrem Koçu'yu, bütün hayatı boyunca izinden gittiği hocası Ahmet Refik kadar etkilemişti.

Ahmet Rasim'in eski İstanbul'da geçen aşk, çapkınlık ve zanv paralık hikâyelerini hem bir entrika ve kötülük tadı vererek, hem de bir egzotizm ve romantizm havasıyla anlatması Koçu'yu yalnız maddelerinin büyük bir çoğunu kendi kaleme aldığı İstanbul Ansiklopedisi'nde değil, tıpkı ustası gibi gazetelerde tefrika edilsin diye yazdığı "belgelere dayalı" pek çok anlatısında da etkilemişti. (En belirginleri Aşk Yolunda İstanbul'da Neler Olmuş, Eski İstanbul'da Meyhaneler ve Meyhane Köçekleri, Erkek Kızlar.) Koçu ansiklopedisini yayımlarken, 1960'larda Türkiye'deki telif yasalarının gevşekliğinden de yararlanarak her fırsatta ustasından bol bol alıntı yaparken, bir gazeteden kesip ya da kopya edip çantasında, dosyalarında, zarflarda sakladığı her parçayı yıllar sonra -ayıplanmaması gereken bir koleksiyoncu yanılsamasıyla- belki de kendisinin sandığı için de huzursuzluk duymuyordu.

Doğum tarihleri arasındaki kırk yıla (1865 ve 1905), şehirde ilk gazetelerin çıkması, yoğun Batılılaşma çabası ve siyasi baskıyla geçen Abdülhamit dönemi, üniversitelerin açılması, Jön Türklerin muhalefeti ve yayınları, edebiyatta Batı hayranlığı ve ilk Türkçe romanlar ve büyük göçler, yangınlar giren İstanbul'un bu en büyük ve tuhaf iki yazarını, Ahmet Rasim ile Reşat Ekrem Koçu'yu birbirlerinden ayıran temel şey ise Batı'dan öğrendikleri yazma felsefesine gösterdikleri tepki oldu. Gençliğinde Batı etkisiyle romanlar, şiirler yazan Ahmet Rasim erken yaşta başarısızlığa uğrayınca aşırı Batı etkisini bir çeşit "taklitçilik", züppelik, Müslüman mahallesinde salyangoz satmak olarak görmeye başladı.

Daha önemlisi, orijinallik, ölümsüzlük, sanatçıya tapınma gibi düşünceleri de fazla Batılı ve "yabancı" bulup daha rindane, alçakgönüllü, derviş tarzı bir yazı felsefesi benimsedi: Gazetelere

yazdığı yazılarını ekmek parası için ve içinden geldiği gibi ve gücünü İstanbul'un bitip tükenmez canlılığından alarak, fazla bir zahmete girmeden ve kendini herhangi bir kalıcılık ve "sanat" derdiyle hırpalamadan, hiç zorlanmadan yazıyordu. Koçu ise Batı'nın yazı biçimlerini, sınıflama usûllerini ve bilimsellik ve edebiyatta "büyüklük" fikrini bir türlü içinden atamıyordu. Sevdiği konulara, tuhaf şeylere, saplantılara, kenarda köşede kalmış acaplıklara bağlılığı ile kafasındaki Batı ve "Batılı" söylem fikrini bağdaştırmakta zorlanıyordu.

Batı edebiyatının romantik, kenara itilmiş, sapkın ürünlerini İstanbul'da yaşadığı için yeterince tanıyamamasının bunda payı olmuştu. Ama tanışa bile hâlâ içinde yaşadığı, Osmanlı'nın damgasını taşıyan kültürün bir yazardan, öğretmenden, kitap yayıncısından beklediği, metinlerine kenarda, yeraltında sapkın bir yer araması değil, toplumun merkeziyle, iktidar ve kültür odaklarıyla eğitici bir diyaloga girmesi, o merkeze seslenmesiydi.

Koçu da önce üniversitede profesör olmak, oradan atılınca da büyük bir ansiklopedi yayımlamak istemişti. Bilgiye hâkim olan, onu sınıflayan ve bir iktidar merkezi olarak kullanan bu kurumların kendisine bir başka yararı olacağını da seziyordu: İçinden kendiliğinden gelen "tuhaflikleri" meşrulaştırıp bir otorite ve "bilim" halesiyle koruması.

Oysa aynı tuhaflikleri, şehir ve güzel oğlan sevgisini hissedenden Osmanlı yazarının böyle bir korumaya ihtiyacı yoktu hiç. On yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda çok kullanılan bir edebi biçim olan şehrengizlerde, Osmanlı yazarları bir yandan tıpkı Koçu gibi bir şehrin özelliklerini sayar, güzelliklerini överlerken, bir yandan da o şehrin önde gelen güzel oğlanlarına (mahbuplara) da sayfalar ayırıyorlardı. Üstelik şehrengizlerde güzel oğlanlara ayrılan mısralar şehrin anıtları ve özellikleri arasına mahcubiyetle gizlenmiyordu.

Tam tersi, Koçu'nun ansiklopedisinde bol bol alıntı yaptığı şehrengizler zaten bir şehrin önde gelen güzel oğlanlarını yarı şaka yarı ciddi bir edayla övmek için, Koçu'nun deyişiyle "Kalenderi meşrep şairler" tarafından geliştirilmişti. Evliya Çelebi'nin Seyahatname'sine modern Türk devletinin "kısaltmaları" ve üstü örtülü sansürlerine takılmadan şöyle gelişigüzel bir bakınca, bu en "klasik" Osmanlı yazarının bile, herhangi bir şehri tasvir ederken ve evleri, camileri, havası, suyu ve tuhaf hikâyelerinden söz ederken, her seferinde bir şehrin güzel oğlanları -mahbupları- bahsi açtığını görürüz.

Modernleşme ve Batılılaşma çabasının getirdiği merkezileşme, birörnekleşme, disiplin ve kontrol altına alma gayretlerinin, İstanbul yazarına kendi tuhafliklerini, saplantılarını, "orta sınıf aile ahlakının kabul edemeyeceği cinsel takıntılarını" ifade etme yollarını da tıkadığının farkında olduğu için de Reşat Ekrem Koçu bir İstanbul ansiklopedisi yayımlamaya girişti.

Bende içten bir saygı uyandıran bu cesaretinin arkasında bir kültür ve uygarlık ürünü olarak ansiklopedi hakkında çok saf ve çocuksu bir fikre sahip olması da vardı elbette, İstanbul Ansiklopedisi'nin birinci yarıda kalışından sonra çıkardığı Osman Gazi'den Atatürk'e'nin bir yerinde Koçu, 15. yüzyılda Arapçadan Türkçeye çevrilen, Kazvinli Zekeriya'nın Acaibü'l-Mahlukat adlı kitabının "bir nevi ansiklopedi" olduğunu yazar. Bu, Koçu'nun milliyetçi bir dürtüyle Osmanlıların da Batı etkisine girmeden önce, bir zamanlar ansiklopedi benzeri biçimleri bulup kullandığını kanıtlama çabası kadar, ansiklopediyi her türlü bilginin yanyana geldiği bir çeşit alfabetik güldeste (antoloji) olarak gördüğünü de gösteriyor.

Bilgiler ya da “hikâyeler” arasında bir düzen, bir önem ilişkisi ve uygarlığın özüne ya da işleyişine işaret eden mantıklı bir hiyerarşi olması gerektiği, bu yüzden bir ansiklopedide bazı maddelerin kısa, bazılarının uzun olması ve bazı maddelerin de -hep aynı mantıkla- hiç olmaması gerektiği ve aslında bu yüzden kendisinin tarihe değil, tarihin kendisine hizmet etmesi gerektiği sanki Koçu’nun aklına hiç gelmiyordu. Bu bakımdan Koçu, Nietzsche’nin Hayat için Tarihin Faydaları ve Zararları’nda anlattığı, geçmişin ayrıntılarına takılarak kendi şehrinin tarihini, kendi benliğinin tarihine çeviren “güçsüz” tarihçiye benzetilebilir.

Bu güçsüzlüğün bir nedeni -tıpkı topladıkları şeyleri piyasa değerleriyle değil, kendi duygularıyla değerlendiren gerçek koleksiyoncularda olduğu gibi- Koçu’nun yıllar boyunca hayattan, gazetelerden, kütüphanelerden ve Osmanlı belgelerinden bulup çıkarttığı hikâyelere duygusal bir şekilde bağlanmasıydı. Ama mutlu koleksiyoncu (çoğu zaman “Batılı” bir erkektir) ister çok kişisel bir nedenden yola çıksın, ister mantıkla yapılmış bir planla hareket etsin, bütün bir ömür verdiği koleksiyonunu en sonunda, -tıpkı bir ansiklopedi gibi- her şeyi sınıflayan, birbiriyle ilişkisini kuran ve bir mantık ve sistemle anlamlandıran bir düzenle sergileyebilir.

Müze denir bu kurumlara ve Koçu’nun yaşadığı yıllarda İstanbul’da kişisel bir koleksiyona dayanan tek müze yoktu (hâlâ yok gibidir). Arkalarında yüzlerce yıl yatan büyük müzeleri ve benzer bir birikimi toplayan ansiklopedileri, bilgi ve nesnelere bir toplama, sınıflama ve sergileme mantığıyla anlam ve düzen veren şeyler olarak görüyorsak eğer, Koçu’nun İstanbul Ansiklopedisi’ni bir müzeye değil, ilk müzelerin arkasında yatan “tuhafliklar dolaplarına” benzetmek daha yerinde olur. İstanbul Ansiklopedisi’nin sayfalarını çevirmek, özellikle on altı ile on sekizinci yüzyıl arasında Avrupa prensleri ve sanatçıları arasında moda olan bir tuhafliklar dolabının vitrinlerindeki deniz kabuklarına, acaip hayvan kemiklerine, maden numunelerine bugünün gözüyle bakmaya benziyor: Hem hayretle, hem gülümseyerek.

İstanbul Ansiklopedisi benim kuşağımdan kitapseverler arasında işte bu gülümseyişle çok sevildi önce. Bu gülümsemede, Koçu’dan daha çok “Batılı” ve “modern” olmakla övünen ve ondan yarım yüzyıl genç bir kuşağın, onun bu tuhaf eserine “ansiklopedi” deyişine dudak büküşü var elbet. Batı medeniyetinin yüzyıllarla geliştirdiği bir kavramı bir gelişigüzellik içinde bir hamlede sahiplenme isteğinin saflığına, iyimserliğine şefkat ve anlayış duymak da var. Ama daha arkada, modernlik ile Osmanlı uygarlığı arasında bölünmüş İstanbul’un hiçbir sınıflamaya, hiçbir disipline sığmayan tuhafliğına, karışıklığına, anarşisine ve garipliğine denk düşen bir kitaba sahip olmanın mutluluğu da var. Hem de piyasada bulunmayan on bir koca cilt!

Bazan bu on bir cildin hepsini okumak zorunda kalan birisine rastlarım: İstanbul’un yıkılmış tekkeleri üzerine bir araştırma yapan sanat tarihçisi bir arkadaşım ya da kimsenin bilmediği İstanbul hamamları hakkında bir araştırma yapan bir başkası... O zaman aynı hüznü gülümsemeyi kaybetmeden İstanbul Ansiklopedisinden biraz söz etmek için içgüdüsel bir istek duyarız. Eski İstanbul hamamlarının erkekler kısmının kapısında hamamda yıkananların delik ayakkabılarını, eşyalarını onaran birer eskici olduğunu araştırmacı arkadaşım okumuş mu diye bir sorarım ben. İstanbul’da çıkan bir tür eriğe niye türbe eriği dendiğini aynı ciltteki “Eyyubsultan Türbe Eriği” maddesine gönderme yaparak bana sorar arkadaşım.

Bahriyeli Ferhad kimdir? diye masanın üzerindeki cildi karıştırıp bir yeni soru sorarım. (Cevap: 1958 yılında bir yaz günü ada vapurundan denize düşen on yedi yaşındaki genci denize atlayıp

kurtaran cesur bahriye neferidir.) Bir süre özellikle son ciltlerdeki kalıplaşmış bir ifadeyi gülümseyerek hatırlarız: “Sokağın son haline, madde yazılırken gidip bakılamadı.” Konuşmamız, 1961 yılında, Beyoğlu gangsterlerinden Arnavud Cafer’in, amansız rakibinin fedaisini nasıl öldürdüğü üzerine (“Dolapdere Cinayeti” maddesi) ya da özellikle İstanbul’un Rum, Yahudi ve Ermeni azınlıklarının çok sevdiği domino oyununa meraklı olanların bir zamanlar toplandığı “Dominocular Kahvehanesi” (maddesi) hakkında konuşuruz.

Bu noktada sohbet, mesela benim çocukluğumda bizim apartmanda da domino oynandığı, Nişantaşı ve Beyoğlu’nun oyuncakçı, tütüncü ve kırtasiyecilerinin eskiden domino takımı sattıklarını anlatmam üzerine hatıra ve geçmişe özlem kıvamını da bulabilir. Ya da “simsarlığım yaptığı beş kız ile memleket memleket dolaşan ve kendisi ve kızları Anadolu’dan gelen tüccarlar tarafından çok iyi tanınan” estetik sünnetli “Don Adam” maddesinden ya da on dokuzuncu yüzyıl ortalarında Batılı turistlerin gözdesi Beyoğlu’ndaki Emperyal Oteli’nden ya da “Dükkân” maddesinde uzun uzun anlatıldığı gibi, İstanbul’daki dükkân adlarının nasıl ve hangi mantıkla değiştiğinden söz ederiz.

Sohbetimizin bir noktasında konumuzun İstanbul Ansiklopedisi olmasına rağmen, heyecan ve sevgimizin Reşat Ekrem Koçu’ya yönelik olduğu gülümseyişimizden anlaşılır. Ama bir süre sonra gittikçe yoğunlaştığını hissettiğimiz hüznün, asıl konunun bu da olmadığını hissettirir bize. Asıl konu, İstanbul’un karmaşasını Batılı “bilimsel” sınıflama ve açıklama usulleriyle anlama gayretinin başarısız olduğunu görmektir.

Bunun bir nedeni elbette İstanbul’un diğer Batı şehirlerinden farklılığı, karmaşası, anarşisi, kat kat tuhaflığı, alışıl gelmiş sınıflamalara direnen düzensizliğidir. Ama bu “tuhaflık”, benzersizlik ve başkalıktan şikâyetimizin havası bir noktadan sonra bunun bir şikâyet değil övünme ve aslında Koçu’nun ansiklopedisini sevenlerin hoşlandığı cinsten bir çeşit İstanbul milliyetçiliği olduğunu sezdirir bize.

İstanbul’un tuhaflığıyla övünmenin tuhaflığına düşmemek için Koçu’nun ansiklopedisinin yarıda kalmasının ve “başarısızlığının” nedeninin, hüznünlü yazarımızın Batılı anlama ve sınıflama usûllerine yeterince hâkim olamaması, yeterince Batılı olmaması olduğunu düşündüğümüzde de, aslında onu tam da bu nedenlerden, “başarısızlığı” sayesinde sevdiğimizi hatırlarız. İstanbul Ansiklopedisi’ni -ya da dört hüznünlü yazarın eserlerini- yarım bıraktıran, başarısızlığa uğratan şey, bu yazarların sonuna kadar Batılı olamamalarıdır. Ama şehrin kendisini ve manzaralarını başka bir gözle farkedebilecek kadar da geleneksel kimlikten sıyrılmışlar, Batılı olmak için en sonunda kendilerini Batı ile Doğu arasında bırakan geri dönüşsüz bir yolculuğa da cesaretle çıkmışlardır. Koçu’nun ve diğer üç hüznünlü yazarın eserlerinin en “güzel” ve derin sayfaları, bedeli yalnızlık, ödülü özgünlük olan bu iki dünya arasında kalmış sayfalardır.

Koçu’nun ölümünden sonraki yıllarda, 1970’lerin ortasında, Kapalıçarşı’ya her gidişimde uğradığım Beyazıt Camii bitişiğindeki Sahafklar Çarşısı’nda İstanbul Ansiklopedisi’nin ciltlenmemiş fasiküllerinin, Koçu’nun hayatının son yıllarında kendi parasıyla bastırıldığı kitaplarının, sararmış, solmuş, nemlenmiş, ucuz ve eski kitaplarla beraber sergilendiğini görürdüm. Babaannemin kütüphanesinde bulup okumaya başladığım bu ciltlere, kiloyla çöp kâğıt fiyatına satılmalarına rağmen hiç alıcı çıkmadığını söylerdi tanıdık kitapçılar.

FETİH Mİ, DÜŞÜŞ MÜ:

CONSTANTİNOPLE'UN TÜRKLEŞTİRİLMESİ

İstanbulu Türklerin çoğu gibi, çocukluğumda Bizans ile çok az ilgiliydim. Çocukken Bizans deyince aklıma Rum Ortodoks papazlarının korkutucu kıyafet ve sakalları, şehrin içine dağılmış Bizans kemerleri ve kırmızı tuğladan eski kiliseler ve Ayasofya gelirdi. Bütün bunlar, zaten bilinmesine gerek kalmayacak kadar eski bir zamanda kalmıştı.

Bizans'ı fethedip yok eden Osmanlı bile çok arkada kalmış gibi gelirdi bana. Bizler onlardan sonra İstanbul'a gelen "yeni uygarlığın" ilk kuşağıydık. Reşat Ekrem Koçu'nun tuhafliklarını anlattığı Osmanlıların hiç olmazsa bizimkine benzer adları vardı. Bizanslılar ise Fetih ile birlikte yok olmuşlardı.

Onların torunlarının torunlarının torunları ise Beyoğlu'ndaki manifaturacı, ayakkabıcı ve pastacı dükkânlarını işletiyorlardı. Çocukluğumun önemli eğlencelerinden biri, annemle Beyoğlu'na alışverişe gitmek, Rumların işlettiği çeşit çeşit dükkâna girip çıkmaktı. Bazı kumaşçı dükkânlarında babaanne-kızları bütün bir aile çalışır, annem perdelik bir kumaş ya da yastık kılıfına kadife seçmek için oraya gittiğinde, bütün aile aralarında hızlı hızlı Rumca konuşmaya başlardı.

Daha sonra bu tuhaf dili ve tezgâhtar kızlarla babalarının heyecanlı hareketlerini evde taklit ederdim. Yaptığım taklitlere gösterilen ilgi, gazetelerin onlardan söz ediş şekli, arada bir "Türkçe konuşun!" diye Rumların azarlanması, tıpkı şehrin yoksulları ve gecekonduvarlarda oturanları gibi, Rumların da "itibarlı" kişiler olmadığını bana sezdirirdi. Fatih'in İstanbul'u fethedip, şehri onların elinden almasının bunda bir payı olduğunu düşünürdüm. Arada bir "büyük mucize" diye anılan İstanbul'un Fethi'nin beş yüzüncü yılı benim doğumumdan bir yıl sonra, 1953'te kutlanmıştı, ama bu vesileyle çıkarılan pul dizisinden başka bir şey ilgimi çekmezdi. Bu pullarda gemilerin karadan ilerletilmesi, Bellini'nin yaptığı Fatih portresi ya da Rumelihisarı gibi Fetih ile ilgili bütün kutsal hayaller bir resmi geçit yapıyordu.

Bazı olayların nasıl adlandırıldığına bakarak dünyanın neresinde, Doğu'da mı, Batı'da mı olduğumuzu çıkarabiliriz. 29 Mayıs 1453'te olan şey, Batılılar için Constantinople'un Düşüşü, Doğulular içinse İstanbul'un Fethi'dir. Kısaca "Düşüş" ya da "Fetih". Yıllar sonra New York'ta Columbia Üniversitesi'nde okuyan karım bir ödevinde "Fetih" kelimesini kullandığı için Amerikalı profesör tarafından milliyetçilikle suçlanmıştı. Liseyi Türkiye'de okuduğu için olaya Türk milli eğitiminin kelimeleriyle bakan, anne tarafından Rus kökenli karımın kalbi, oysa biraz da Ortodokslardan yanaydı. Ya da, belki de olayı aslında ne fetih ne de düşüş olarak görüyordu, ama ya Hıristiyan ya da Müslüman olmaktan başka bir seçeneği olmayan kimi bahtsız harp esirleri gibi iki dünya arasında kalmıştı.

İstanbulular olayı "Fetih" olarak kutlamayı 20. yüzyıl başında Batıcılık ve Türk milliyetçiliği sayesinde öğrendiler. Geçen yüzyılın başında İstanbul'un nüfusunun yarısı Müslüman değildi ve gayri müslim nüfusun çoğunluğu Bizans'ın devamı olan Rumlardı. Çocukluğumda ve ilköğretimimde Constantinople kelimesinin kullanımından Türklerin bu şehre ait olmadığı, buranın ilk sahiplerinin bir

gün geri gelip biz beş yüz yıllık işgalcileri kovalayacağı, en azından bizleri ikinci sınıf vatandaş yapacağı gibi sonuçlar çıkaran kuvvetli bir Türk milliyetçisi hareket vardı. Onlar “Fetih” fikrini önemserdi. Oysa Osmanlılar da şehre bazan Constantinople derlerdi.

Batılılaşmayı önemseyen Türkler ise Fetih’in altını çizmekten hoşlanmazlar.

1953’teki Fethin beş yüzüncü yıl törenlerine, yıllar süren hazırlıklara rağmen Cumhurbaşkanı Celal Bayar ve Başbakan Adnan Menderes Batılı dostları ve Yunanlıları gücendirmemek için son anda katılmaktan caymıştı. Soğuk savaşın ilk yıllarında, NATO üyesi Türkiye, Fetih’i dünyaya hatırlatmak istemiyordu. Üç yıl sonra ise, 1955’te Türk hükümetinin el altından kışkırttığı kalabalıklar denetlenemeyince İstanbul’daki Rum ve diğer azınlıkların malları yağmalandı. Kiliselerin tahrip edildiği, papazların öldürüldüğü bu olaylar, Düşüş’ün “Batılı” tarihçilerin anlattığı yağma ve acımasızlık olaylarına benzer. Milli devletlerin kurulmasından sonra kendi azınlıklarına “rehin” muamelesi yapan Türk ve Yunan devletlerinin yanlışları yüzünden son elli yılda İstanbul’u terkeden Rumların sayısı, 1453’ten sonraki elli yılda terkedenlerden fazladır.

1955 yılında İngilizler Kıbrıs’tan çekilir, Yunan hükümeti adayı bütünüyle devralmaya hazırlanırken Türk gizli servislerinden bir ajan, Selanik’te, Atatürk’ün doğduğu eve bir bomba attı. Bu haber ikinci baskı yaparak olayı büyüten İstanbul gazetelerince bütün şehre duyurulunca gayri müslim azınlıklara düşman bir kalabalık Taksim Meydanı’nda birikti ve önce Beyoğlu’nu, annemle gittiğimiz bütün o dükkânları, sonra bütün İstanbul’u sabaha kadar yakıp yıkıp yağmaladı.

Ortaköy, Balıklı, Samatya, Fener gibi şehrin Rum nüfusunun yüksek olduğu mahallelerinde de uyguladıkları şiddetle dehşet uyandıran yağmacı çeteler, kimi yerlerde fakir küçük Rum bakkal dükkânlarını yıkıp yağmaladıkları, mandıraları yaktıkları, evleri basıp Rum-Ermeni kadınlarının ırzına geçtikleri için, Fatih Sultan Mehmet’in Fetih’ten sonra İstanbul’u yağmalayan askerleri kadar acımasız davrandıkları söylenebilir. Şehre iki gün dehşet saçan ve İstanbul’u Hıristiyanların ve Batılıların en kötü oryantal kâbuslarından da daha cehennemi bir yere çeviren yağmacıları harekete geçirmek için, devlet destekli örgütçülerin, onlara yağma serbesttir dedikleri de daha sonra ortaya çıktı.

Sokaklarda Müslüman olmayan herkesin linç edilme tehlikesi geçirdiği gecenin sabahında, Beyoğlu ve İstiklal Caddesi, vitrinleri, kapıları kırılıp yağmalanmış >dükkânlardan götürülemeyen, ama zevkle tahrip edilen eşyalarla doluydu. Renk renk, top top, cins cins kumaşların, halıların, elbiselerin üzerine o zamanlar Türkiye’de yeni yeni yaygınlaşan buzdolapları, radyolar, çamaşır makineleri devrilmiş; cadde kırılmış, parçalanmış, porselen takımları, oyuncaklar (zamanın en iyi oyuncakçı dükkânları Beyoğlu’ndaydı), mutfak eşyaları, o zamanların modası akvaryumlar ve avizelerin cam kırıklarıyla kaplanmıştı. Şurada burada bisikletler, devrilmiş ya da yakılmış otomobiller, parçalanmış bir piyano ya da bir büyük mağazanın vitrininden kumaş kaplı caddeye devrilerek gökyüzünü seyreden kırık mankenler ve olayları yatıştırmaya geç de olsa gelen tanklar gözüküyordu. Bütün bunlar yıllarca evin içinde uzun uzun anlatıldığı için kafamda kendim görmüşüm gibi bütün ayrıntılarıyla canlıdır. Hıristiyan aileler evlerini ve dükkânlarını temizlerken, bizim evde daha da çok konuşulan konu, yağmacı saldırgan çeteleri bizim apartmanın önüne gelip, caddede bir aşağı bir yukarı koşar, dükkânların vitrinlerini parçalar, Rum, Hıristiyan ve zengin karşıtı sloganlar atarken, amcamın, babaannemin evin bir penceresinden öbürüne koşarak olup bitenleri telaşla seyretmeleriydi. O günlerde yükselen Türk milliyetçiliği yüzünden, Alaaddin’in dükkânında da

satılmaya başlayan bezden küçük Türk bayraklarından birini ağabeyim birkaç gün önce özenip, satın alıp içine astığı için, amcamın Dodge arabasını ne ters çevirdiler, ne de camlarım kırdılar.

DİN

On yaşıma kadar kafamda çok belirgin bir Allah hayali taşıdım: Yüzü belirsiz, aşırı yaşlı, beyaz çarşaf içinde çok muhterem bir kadın görüntüsüydü bu. Bir insana benzemesine rağmen, bu görüntü hayallerimdeki öteki insanlar gibi, sokakta rastlayabileceğim herhangi biri gibi gözümün önünde belirmezdi. Çünkü baş aşağı ve biraz da yanlamasına dururdu. Kafama biraz merak biraz da huşu içerisinde takılınca, aklımdaki bütün görüntüler arkaya doğru gider, görüntü de, kimi reklam filmlerinde ya da film jeneriklerinde olduğu gibi, kendi etrafında zarafetle bir iki kere dönüverdikten sonra biraz keskinleşir, biraz da yukarılara, ait olduğu yere, bulutların arasına çıkardı.

Beyaz çarşafının kıvrımları, tarih kitaplarında resimlerini gördüğüm kimi heykellerdeki gibi çok iyi işlenmişti. Eli, kolu, gövdesinin hiçbir yeri gözükmeyen bu hayal gözümün önünde belirdikçe, çok güçlü, çok saygın ve üstün bir varlığın aklıma düştüğünü hissederdim ama ondan çok fazla korkmazdım. Bir günahkâr olduğuma hiç inanmadığım ya da süttten çıkmış ak kaşık olduğumu sandığım için değil, bu uzak ve önemli varlığın benim saçma hayallerimle ve suçlarımla ilgilenmeyeceğini hissettiğim için. Onu hiç yardıma çağırdığımı, ondan bir şey dilediğimi de hatırlamıyorum. Çünkü benim gibilerle değil, yoksullarla ilgili olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Bizim apartmanda bu görüntüyle yalnızca hizmetçiler, aşçılar ilgilenirdi. Allah'ın yalnız yoksullarla değil, apartmandaki bütün kalabalıkla ilgili olduğunu, en azından durumun kuramsal olarak böyle olması gerektiğini hissederdim biraz, ama bizler ona ihtiyaç duymayacak kadar talihliydik. O canı yananların, çocuklarını okutamayacak kadar yoksul olanların, onun adını ağızlarından hiç eksik etmeyen sokaktaki dilencilerin ve başı darda olan saf ve iyilerin yardımcısıydı. Annem bu yüzden radyo kar fırtınasında yolları kesilmiş uzak köylerden ya da bir depremde yersiz yurtsuz kalan yoksullardan söz ederken, "Allah onlara yardım etsin!" derdi. Bu söz bu dileğin karşılanmasından çok, halimiz vaktimiz yerinde olduğu için o an hissettiğimiz geçici suçluluk duygusuyla, zorda olanlara pek bir şey yapamamanın verdiği boşluk duygusunu geçiştirmek için kullanılırdı.

Zaten hayalimdeki o beyaz çarşafly yaşlı ve yumuşak varlığın bizim dileklerimize kulak asmayacağını da hesaba kitaba, matematiğe açık mantığımızla bilirdik. Onun için hiçbir şey yapmıyorduk çünkü. Oysa apartmandaki aşçılar, hizmetçiler ve tanıdık diğer bütün yoksullar, Allah'la ilişkiye geçmek için her fırsatı çalışkanlıkla değerlendiriyor, senede bir ay oruç tutuyor, bizim Esmâ Hanım bizlere hizmet etmekten kalan vakitlerinde, küçük odasına seccadesini serip namaz kılıyor, sevinç, keder, mutluluk, korku ve öfke anlarında, hatta bazan kapıyı açarken, kaparken, bir şeyi ilk defa ya da son defa yaparken ve başka pek çok fırsatta O'nu hatırlıyor, adını anarak birşeyler fısıldıyordu.

Yoksulların, çaresizlerin Allah'la kurdukları bu ısrarlı ilişki onların yardıma muhtaç olduğunu hatırlatmaktan öteye gitmediği zamanlarda beni ve evdekileri fazla tedirgin etmezdi. Bizden başkalarına da güvendikleri, böylece "yüklerini taşıyacak" başka bir güç olduğu için rahat ettiğimiz bile söylenebilir. Ama bu rahatlık, Allah'ı, bizim gibi olmayanların bir gün bize karşı kullanabilecekleri bir güç ya da en azından bir kıskançlık konusu yaparak bizleri bazan tedirgin de ederdi.

İç sıkıntısından çok meraktan, yaşlı hizmetçiyi namaz kılarken birkaç kere dikkatle seyrettiğimi ve

benzeri bir tedirginliğe kapıldığımı hatırlıyorum. Kapı aralığından bakan bana göre, tıpkı kafamdaki Allah hayali gibi, baş aşağı ve yanlamasına duran seccadesinin üzerinde Esmâ Hanım'ın ağır ağır eğilip kalkışı, alnını secdeye getirişi, eğilip kalkarken yaptığı hareketlerin birden yavaşlaması, bana yalvarma, kendi sınırlılığını bilme jestleri gibi gözüktür, nedenini tam çıkaramadığım bir öfkeyle huzursuzluk verirdi. Evde kimse olmadığı ve bir iş yapılmadığı zaman kılınan bu namazlar sırasında, gölgeli odayı kaplayan ve arada bir dua fısıltılarıyla bölünen sessizlik de beni sinirlendirirdi. Pencerenin camında ağır ağır ilerleyen bir sineğe takılırdı gözüm. Sinek sırtüstü düşer, doğrulmak isterken telaşla çırpınan yarı saydam kanatlarının vızıltısı Esmâ Hanım'ın dua fısıltısına karışınca bu sinir bozucu oyunu bozmak ister, kadınının başörtüsünü çekerdim.

Namaza müdahale etmenin onu “bozacağımı” daha önceki deneyimlerimden bilirdim.

Yaşlı kadın namazını bozulmadan bitirmek için bütün iradesini kullanarak hiçbir şey olmamış gibi duaya devam ederken, aklım bir yandan yaptığı şeyin yapmacıklı, oyun yanına takılır (çünkü şimdi yalnızca namaz kılıyormuş gibi yapıyordu), bir yandan da ruhsal gücünü yaptığı işe bütünüyle vermekteki kararlılığına içerler ve onunla bir irade savaşına girerdim. Beni her zaman çok seven, her fırsatta kucağına alıp okşayan, sokakta beni çok sevimli bulan yabancılara “torunum” diye tanıtan bu kadınla aramıza Allah'ın girmesi, tıpkı aşırı dindarlardan bütün ailenin rahatsız olması gibi huzursuz ederdi beni. Gene de namazına devam edebilmek için gösterdiği kararlılığa saygı duyar, bizim dışımızdaki bir başka varlığa gösterdiği bu bağlılıktan huzursuz olup korkardım. Hissettiğim korku, Türk laik burjuvazisinde hep olduğu gibi Allah'tan korkmak değil, Allah'a fazla inananların öfkesinden korkmaktı.

Bazan da Esmâ Hanım namaz kılarken, ondan bir iş isteyen annem içeriden seslenmeye başlar ya da çalan bir telefonu onun açması beklenirdi. O zaman bana düşen, hemen koşup onun namaz kıldığını anneme söylemektir. Bazan iyi yüreklilikle bunu yapar, bazan da aynı tuhaf huzursuzluk, kötülük etme isteği ve kıskançlık karışımı duyguyla yapmaz, ne olacak diye beklerdim. Hizmetçi kadının bize olan bağlılığının mı, Allah'a olan bağlılığının mı daha kuvvetli olduğunu ölçmek kadar, onun kapılıp gittiği ve bazan öfkeli tehditlerle geri geldiği âlemlerle bir savaşma isteği de vardı bunda.

“Namaz kılarken başörtümü çekersen elin taş kesilir!” derdi Esmâ Hanım.

Başörtüsünü gene de çekiyordum ve taş maş kesilmiyordum. Ama hiçbir şeye inanmadıkları halde, gene de ne olur ne olmaz ihtiyatını elden bırakmayan büyükler gibi, oyunumu da bir noktada keserdim. Şimdi taş kesilmemem, ileride kesilmeyeceğim anlamına gelmezdi çünkü. Apartmandaki ölçülü kalabalık gibi, ben de din konusundaki ilgisizlik ve alaycılığı bir noktadan sonra kesiyor, inananların Allah korkusunu anlamadan geçiştirmekten başka, inançlarını ve dini alışkanlıklarını onların yoksul olmalarıyla çok da fazla altını çizmeden ilişkilendiriyordum.

Bana, sanki yoksul oldukları için ikide bir Allah'ın adını anıyorlar gibi gelirdi. Ev içinde, birisinin dindar oluşundan, günde beş vakit namaz kılışından tıpkı bir başkasının köyden yeni gelmiş olmasına şaşar gibi yarı hayret yarı küçümsemeyle bahsediliş biçiminden bunun tersi bir sonucu da çıkarmam pekala mümkündü: Belki de Allah'a o kadar inandıkları için yoksul kalmışlardı.

Kafamdaki beyaz çarşafı muhterem Allah imgesini daha fazla geliştiremememin, onunla ilişkimin belli belirsiz bir korku ve ihtiyat ile konuyu fazla kurcalamadan geçiştirme düzeyinde kabnasının bir

nedeni de bu konuda evde kimsenin bana bir eğitim vermemesiydi. Belki de bana öğretecek hiçbir şey bilmedikleri içindi bu: Apartmanda bizim aileden hiç kimseyi ne namaz kılarken gördüm, ne oruç tutarken, ne de bir dua mırıldanırken. Bu bakımdan, bizimkiler dinden iyice uzaklaşmış ama onunla son bir hesaplaşmaya girişmekten de korkmuş Fransız burjuvaları gibi yaşıyorlardı.

Bir çeşit ilkesizlik, siniklik ya da imansızlık gibi gözükebilecek bu inanç boşluğuna Atatürkçü Cumhuriyet'in laik heyecanı, tam tersi bir hareketle bir modernlik ve Batılılaşma heyecanı görüntüsü verdiği için, bu manevi tembellik gerekli zamanlarda gururla öne çıkarılan bir "idealizm" aleviyle şöyle bir parıldayıp sönerdi. Ama aile içindeki manevi manzara, dinin yerini derin hiçbir şey almadığı için, eski ahşap konaklar kalpsizlikle yakılıp yıkıldıktan sonra geriye kalan kırık döküklerle ve eğreltiotlarıyla kaplı hüznü arsalar gibi boştu.

Bu boşluğu ve benim merakımı (bütün bu camiler öyleyse neden yapılmıştı) evdeki hizmetçilerin inanç ve alışkanlıkları doldurdu. Bütün o "elini sürersen taş kesilirsin"lerden, "dili tutulmuş" lardan, "melek gelip onu göğe çıkarmış" lardan, "sol ayağınla başlama"lardan dinin bir çeşit batıl itikat ya da "kör inanç" olduğu sonucunu çıkarmam zor olmadı. Şeyh türbelerine bağlanan bezler, Cihangir'deki Sofu Baba'ya yakılan mumlar, doktora gösterilmeyen hizmetçilerin mutfakta kendi kendilerine yaptıkları "kocakarı ilaçları" ve çeşit çeşit tekkenin, tarikatın yüzlerce yıllık tarihinden bizim Cumhuriyetçi ve Avrupacı eve dil aracılığıyla sızan atasözleri, deyimler, tehditler, öneriler hayatı kimi zaman kimi karelerine ve yuvarlaklarına basılmayacak, kimilerinin üzerinden atlanacak eğlenceli bir seksek haline getirmişti.

Şimdi bile, bir büyük meydanda, koridorda, kaldırımlarda yürürken yerdeki kaplama taşlarının aralarındaki çizgilerine basmamayı ya da aralardaki siyah karelerin üzerinden atlayarak yürümeyi birdenbire bir inanç sorunu haline getirdiğim için seke seke yürümeye başladım.

Dinin yerini tutan bu türden inançların ve yasakların çokluğu bazan annemin "parmakla gösterilmez" türünden öğütleriyle aklımda karışırdı. "Kapıyı, pencereyi açmayın, kurander yapıyor" sözünden uzun bir süre tıpkı mesela Sofu Baba gibi, bir de ruhu taciz edilmemesi gereken bir Kurander Baba var sanırdım.

Dinin, Allah'ın varlığı, kitapları, kuralları ve peygamberleri aracılığıyla dünya işlerine ve vicdanımıza seslenen bir faaliyet olmaktan çok, aşağı sınıfların çaresizlikleri yüzünden ilgilendikleri birtakım tuhaf ve kimi zaman eğlenceli kurallara indirgenmesi, onun Batı ile Doğu arasında tuhaf bir müzik ve mantıkla gidip gelen bizim günlük hayatımıza kabulünü kolaylaştırıyordu. Ne babaannem, ne de ondan sonraki kuşaktan amcalarım, yengelerim, babam, annem, bir gün bile oruç tutmazlardı ama Ramazanlarda iftar saati, oruç tutanların iştahıyla beklenirdi.

Akşamın erken bastırıldığı kış günlerinde babaannem misafirleriyle poker ya da bezik oynarken, iftar bir çeşit fırında ekmek ve çay saatine dönüşür, kâğıt oynarken sürekli birşeyler atıştıran bu yaşlı ve neşeli kadınlar iftar saati yaklaşırken tıknmayı bırakır, oyun masasının yanına, dindar bir zengin'in konağında görüleceği cinsten, çeşit çeşit reçelli, peynirli, zeytinli, börekli, sucuklu bir iftar masası özenle kurulur, radyoda iftar saatinin yaklaşmakta olduğunu sezdirenen ney çalarken babaannemle misafirleri, sanki sabahtan beri açmışlar gibi sabırsızlıkla "Daha ne kadar var?" diye sorarlar, top atıldıktan sonra da, aşçı mutfakta birşeyler yesin diye bekledikten sonra kendileri de hırsıyla yemeğe başlardı. Bugün bile, ne zaman radyodan ney sesi işitsem ağzım sulanır.

Camiye ilk götürülüşüm, din ve İslâm konusundaki temel önyargımı doğrulamaya yaradı. Resmi gezi değildi bu: Evde kimseciklerin olmadığı bir öğleden sonra, hizmetçi kadın Esma Hanım, ibadet aşkından çok, evde camı sıkıldığı için kimseden izin almadan beni camiye götürdü. Teşvikiye Camii'nde, Nişantaşlı zenginlere hizmet eden hizmetçiler, aşçılar, kapıcılar ve arka sokaklardaki küçük dükkân sahiplerinden yirmi otuz kişilik bir kalabalık bir ibadet havasından çok, bir dayanışma ve arkadaşlık ruhuyla halılara oturmuş, namaz vaktini beklerken fısıltıyla dedikodu yapıyordu.

Onlar namaz kılarken aralarında gezindiğimi, caminin kuytu köşelerinde koşturup birşeyler oynadığımı, kimsenin de beni azarlayıp durdurmadığını, hatta cemaatteki pek çok kişinin, çocukluğumda hep olduğu gibi, bana tatlı tatlı gülümsediğini hatırlıyorum. Dinin yoksullara ait olduğunu bir kere daha öğrenmiş, ama gazetelerdeki karikatürlerin, evdeki Cumhuriyetçi havanın aksine dindarların zararsız kişiler olduklarına hükmetmişim.

Ama bu insanların saf ve iyi yanlarıyla, inandıkları şeyler arasında bir çelişki olduğunu, bunun da modernleşme, Avrupalılaşma ve kalkınma gibi büyük tasarıları zorlaştırdığını, evin içindeki küçümseyici havanın zaman zaman otoriter bir öfkeye dönüşmesinden anlardım. Bizler yalnız mal mülk sahibi olduğumuz için değil, Batılılaşmış ve “pozitivist” olduğumuz için de hükmetme hakkına sahip olduğumuz bu “cahil” insanların tuhaf itikatlarına fazla bağlanmalarına yalnız kendi çıkarlarımız için değil, memleket çıkarları için de şiddetle karşı çıkmalıydık. İş yapması gereken bir elektrikçinin namaza gittiğini öğrendiğinde, babaannemin iğneleyici dilinin yarıda kalan küçük bir tamire yönelik olmaktan çok bizi geri bırakan gelenek ve alışkanlıkları hedef aldığını da çocuk aklımla anlardım.

Gazetelerdeki Atatürkçü yazılardan, kara çarşafly kadın ve eli tespihli çember sakallı irticai tiplerin karikatürlerinden ve okuldaki Devrim Şehidi Kubilay'ı anma törenlerinden yoksulların bu sevimli itikatlarının bize ve onlardan biraz daha çok sahip olduğumuzu hissettiğimiz devlete ve vatana zarar verebilecek korkulu boyutlara varabileceğini hissettiğim gibi, bizlerin hâkim sınıf olarak varlığımızı haklı çıkardığını da sezerdim. Böyle zamanlarda evdeki matematiksever mühendislik ruhuna da iyice kapılarak mülk sahibi olduğumuz için değil, Batılılaşmış, modernleşmiş olduğumuz için “efendi” konumunda olduğumuz sonucunu çıkarırdım.

Bu da, bizim kadar zengin olmalarına rağmen, bizim kadar Batılılaşmamış aileleri küçümsememe yol açardı. Daha sonraki yıllarda demokrasi biraz daha gelişip ülkedeki diğer zenginler de taşradan İstanbul'a gelip “toplumda” kendilerini göstermeye başlayınca Batı kültüründen ve laiklikten hiç nasibini almamış ve bizlerden çok daha zengin olan bazı kişilerin varlığı, babamla amcam da iflas ede ede bizi fakirleştirdiği için ailede hayal kırıklığı ve öfke yaratmaya başladı: Bizler kaybetmekte olduğumuz mallarımızı, mülklerimizi, ayrıcalık ve rahatlıklarımızı Batılılaşmış olduğumuz için hak ediyorsak pek çok manevi konuda (o zamanlar ne Mevlana'dan, ne tasavvufun inceliklerinden, ne de büyük Fars kültüründen haberdardım) şoförler ve aşçılar gibi düşünen ve askeri darbe kışkırtıcılığı yapan bazı solcuların “hacığa” dediği bu kişilerin zenginliği nasıl açıklanacaktı?

İstanbul'un Batılılaşmış burjuvazisi son kırk yılda Ankara'da yapılan bütün askeri müdahaleleri ve ordunun siyasete karışmasını, solun saldırılarına karşı değil de (öyle kuvvetli bir sol hareket zaten Türkiye'de hiç olmadı), daha çok, bir gün aşağı sınıflar ile taşralı zenginler dini bayrak edip kendi hayat tarzlarına karşı birleşebilirler korkusuyla destekledi. Yavaş yavaş din yerine, onunla sanıldığından çok daha az bir ilişkisi olan siyasal İslâm'ın ve askeri darbelerin dünyasına girip bu

kitabın gizli ahengini bozmaktan korkuyorum. Benim için asıl dini konu suçluluk duygusudur.

Çocukluğumda aklıma arada bir düşen beyaz çarşafı, muhterem kadın imgesinden yeterince korkmadığımı ve ona yeterince inanmadığım için suçluluk duydum. Ona inananlardan kendimi ayrı tuttuğum için de suçluluk duydum. Ama tıpkı arada bir zahmetsizce ve çaresizce kaçiverdiğim hayal âlemi gibi, bu suçluluk duygularına da ruhumu derinleştirecek ve hayatımı daha renkli ve zeki yapacak bir huzursuzluk olarak çocuksu bir içgüdüyle bütün gücümle sarıldım. Bu huzursuzluk beni çoğu zaman mutsuz etti, ama yaşarken değil de daha sonra hatırladığımda, arkada bıraktığım hayatı sevmeme yol açtı. Sık sık hayallerini kurduğum, İstanbul’da bir başka evde yaşayan öteki mutlu Orhan’ın ise din korkusu ve suçluluk duygusu gibi dertleri olmadığını düşlerdim. Böyle şeylerle vakit kaybedeceğine sinemaya gittiğini hayal ettiğim bu Orhan’ı, dinin ve suçluluk duygusunun taleplerinden yorulduğumda aramak isterdim.

Gene de çocukluğumda dinin emirlerine boyun eğdiğim zamanlar oldu. İlkokulun son sınıfındayken mesela, gözüne girmekten pek hoşlandığım, bir gülümseyişiyle mutlu olup, kalkan bir kaşıyla dertlendiğim -ve şimdi de pek tatsız ve otoriter olarak hatırladığım- bir öğretmenim vardı. Bu beyaz saçlı, asık suratlı yaşlı kadın “dinimizin güzelliklerini” benim hissettiğim ve korktuğum gibi bir inanç, iman ve alçakgönüllülük sorunu olarak değil, bir akılcılık ve faydacılık estetiğiyle sınıfa heyecanla anlatırdı.

Ona göre Hazreti Muhammed orucu, nefsine hâkim olmak kadar, sağlığa iyi gelen bir “perhiz” olduğu için de o kadar önemsemişti. Ondan yüzyıllar sonra güzelliklerine düşkün şimdiki Batılı kadınlar perhizin ne kadar hayati bir şey olduğunu yeni keşfediyorlardı. Namaz da zaten kan dolaşımını artıran, gövdeyi zinde tutan bir çeşit jimnastikti. Günümüzde her gün milyonlarca Japon yazıhanelerinde, fabrikalarda bir düdükle çalışmayı durduruyor, tıpkı namaz kılar gibi, beş dakika jimnastik yapıyor, sonra gene işlerine dönüyorlardı. İslâm’ın bu yararlı ve mantıkçı sunumu, içimdeki küçük pozitivistin gizli gizli beslediği iman aşkı ve fedakârlık ruhuna uygun düşünce, bir Ramazan günü, ben de oruç tutmaya karar verdim.

Bunu öğretmenimizin etkisiyle, onun hoşuna gitmek için yapıyordum ama ona söylemedim. Anneme kararımı söyleyince onun biraz şaşırıp, biraz sevinip, biraz da endişelendiğini gördüm: Dini hiçbir alışkanlığı olmamasına rağmen annem aramızdaki en “ne olur ne olmaz, inanayım bari”ciydi, ama gene de oruç tutmanın Batılılaşmamışların bir alışkanlığı olduğunu biliyordu. Konuyu ağabeyimle babama hiç açmadım bile. İçimdeki iman aşkı, daha ilk orucumu bile tutmadan utanıp saklanması gereken bir şey haline gelmişti. Yaşlı öğretmenimden edindiğim dini görevler konusundaki pozitivistik belagat da ailedeki sınıfsal simgeler konusundaki hassas, şüpheli ve alaycı duyarlılık ve söylem karşısında daha ortaya çıkmadan yenilgiye uğramıştı.

Orucumu kimselere çaktırmadan, övünmeden, herhangi bir “aferin” beklemeden tuttum. Belki de annemin on bir yaşındaki bir çocuğun oruç tutmasına gerek olmadığını söylemesi gerekirdi bana. O ise iftar için bana sevdiğim çöreklerden, ançuvezli ekmeklerden özenerek birşeyler hazırlamakla yetindi. Bir yandan küçük oğlunda bir Allah korkusu olduğu için memnun olduğunu, bir yandan da bende manevi acılara, çile çekmeye herkesten hevesli tahripkâr bir yan var mı diye endişelendiğini gözlerinden okumuştum.

Din karşısındaki bu ikili tutumun ailede en belirgin örneği kurban bayramlarıydı. Hali vakti yerinde

her Müslümanın yapması gerektiği gibi, her kurban bayramında bir koç Pamuk Apartman'ın küçük arka bahçesine getirilip bağlanır, bayram sabahı da eve gelen mahalle kasabınca kesilip kurban edilirdi. Koyunlardan, kuzulardan pek hoşlanmadığım için, kimi resimli romanların altın kalpli çocuk kahramanları gibi, son günlerini yaşayan koçun her meleyişinde kalbim kırılmazdı.

Hatta bu çirkin, aptal ve pis kokulu hayvandan bir süre sonra kurtulacağımız için memnun olurdum, ama bir yandan kesilen hayvanın eti fakir fukaraya dağıtılırken, diğer yandan aynı gün bütün aile buluşup öğle yemeğinde dinin yasakladığı buralarımızı yudumlayıp, taze et kötü kokuyor gerekçesiyle, kasaptan alınmış bambaşka bir eti yememiz, herkesin maneviyatını, benim gibi bir sürekli huzursuzluk ve suçluluk duygusu olarak yaşamadığını hatırlatırdı bana. Kurban fikrinin dini özü, Tanrı'ya bağlılığı kanıtlamak için bir çocuk yerine, bir hayvanın canını almak ve bu yüzden suçluluk duygularından kurtulmaksa, bizler tam tersini yapıyor, kurban edilen hayvanın yerine kasaptan alınmış daha iyi bir eti yiyerek bir kere daha suçluluk duymamız gereken bir şey yapıyorduk. Ama bu tür manevi çelişkilerin, tutarsızlıkların çok daha derinlerinin sessizlikle geçiştirildiği bir evde yaşıyordum.

İstanbullu Batılılaşmış, zengin ve laik ailelerde çok sık gördüğüm maneviyat eksikliği, aslında dine boş vermekten çok, bu sessizliklerde ortaya çıkar: Matematik, okul başarısı, futbol, eğlence gibi konularda her şeyi konuşurlarken, aşk, şefkat, din, hayatın anlamı, kıskançlık, kin gibi temel konularda herkes bir şaşkınlığa ve acıklı bir yalnızlığa gömülür, canları yanıp da bu konularda birşeyler konuşup iletişim kurmak istediklerinde, tıpkı sağır ve dilsizler gibi, bir kelime bile söyleyemeden, ellerini ve kollarını çaresizlik ve telaşla oynatırlardı. Daha sonra radyodaki bir müziğe takılıp sigara içerek kendi iç dünyalarına sessizlikle çekilirlerdi.

Ben de bir iman aşkıyla tuttuğum orucumu böyle bir sessizlikle geçiştirdim işte.

Karanlık kış günü zaten kısa olduğu için çok fazla açlık çilesi de çekmemiştim. Gene de, annemin bana hazırladığı ve zeytinli sucuklu geleneksel Türk iftariyesine hiç benzemeyen ançuvezli, taramalı, mayonezli şeyleri yerken, içimde bir memnuniyet ve iç huzuru vardı. Allah için bir şey yapmış olmaktan çok, kendi kendime girmeye karar verdiğim bir sınavı başarıyla geçme zevkiydi bu. Karnımı zevkle tıka basa doldurduktan sonra o akşamüstü, soğuk sokaklardan koşa koşa Konak Sineması'na gittim, bir Hollywood filmini her şeyi unutarak seyrettim ve bir daha oruç tutmayı aklımın ucundan bile geçirmedi. Ama dinle bu beceriksizce ilişkim beni dini ve metafizik konulardan uzak tutmadı hiç. Ona istediğim gibi inanamasam bile, Allah'ın, dedikleri gibi her şeyi bilen bir varlıksa çok zeki olacağını ve benim ona niye bir türlü inanmadığımı da anlayıp bağışlayacağını aklımın bir köşesiyle kuruyordum. İnançsızlığımı ona bir meydan okumaya, ona karşı bilinçli bir saldırıya çevirmezsem Allah beni anlayacak, ona inanmadığım için hissettiğim suçluluk duygularını, inançsızlık çilemi hafifletici bir neden olarak görüp, benim gibi bir çocuğu zaten fazla önemsemeyecekti. Korktuğum Allah değil, ona çok fazla inananların benim gibilere duyacağı öfkeydi. Zekâları -hâşâ- aşkla inandıkları Allah ile hiçbir şekilde karşılaştırılamayacak bu aşırı inançlı kişilerin aptallığı, beni korkutan ikinci nedendi. Bir gün "onlar gibi" olmadığım için cezalandırılacağım korkusu yıllarca beni terketmedi, ilköğretim yıllarımda ise sol fikirlere sevgi duymamda kuramsal kitaplardan daha etkili oldu. Sonraki yıllarda beni şaşırtan şey ise, laik ve yarı inançsız Batılılaşmış pek çok İstanbullunun konumlarından dolayı bir suçluluk duymamalarıydı. Dinin hiçbir gereğini yerine getirmedikleri gibi, dinlerine bağlı olanları da -tıpkı aşağı sınıfın sanat ve kültür alışkanlıklarını küçümseyen sözümona "modernist" züppeler gibi- sınıfsal nedenlerle küçümseyen bu insanların hepsinin hayatlarının bir

döneminde, mesela, bir trafik kazası anında ya da hastanede yatarlarken Allah'la gizli bir anlaşmaya giriştiklerini hayal etmişimdir hep.

Bu gizli anlaşmayı yapmadığı için cesaretine hayran olduğum bir ortaokul arkadaşımınla teneffüslerde beceriksizce de olsa bu konulara girdiğimizi hatırlıyorum.

Çok zengin bir müteahhit aileden gelen, Boğaz sırtlarındaki harika evlerinin büyük bahçesinde ata binen, uluslararası yarışmalarda binici olarak Türkiye'yi temsil eden bu şeytani çocuk, metafizik tartışmanın bir noktasında, benim korkuyla bocaladığımı görünce birden gözlerini göğe dikerek "Varsa, beni hemen öldürsün!" der ve beni şaşırtan bir güvenle eklerdi: "Yaa, görüyorsun ki hâlâ sağım." Hem onun kadar cesur olamadığım, hem de ona gizli gizli hak verdiğim için suçluluk duyar, ama bu akıl karışıklığımı da, sevdiğimi bilmeden severdim. Kaynağı Allah'tan uzak düşmekten çok, şehrin paylaştığı cemaat duygusundan uzak düşmek olan suçluluk duygularımı kişisel bir şey olarak yaşardım, inanmak ve ait olmak arasındaki bu metafizik gerilim on iki yaşımdan sonra yerini cinsellik ile ilgili merak ve suçluluk duygularına bırakınca dini endişelerimin gücü azaldı. Gene de ama, ne zaman kalabalık içerisinde, bir gemide ya da bir köprüde, beyaz çarşaf giymiş yaşlıca bir kadınla karşılaşırsam, ürperirim.

ZENGİNLER

1960'lı yılların ortalarında, her pazar günü annem Akşam gazetesi alırdı. Eve her gün giren gazetelerden değildi Akşam, bu yüzden her pazar sabahı gazete bayiine özel olarak gitmek gerekir, babam da, annemin gazeteyi “Duydunuz mu?” başlıklı, Gül-Peri takma adlı birinin kaleme aldığı sosyete dedikoduları için aldırıldığını bildiğinden her seferinde şaka olsun diye bunu mesele haline getirirdi.

Babamın şaka ve iğnelemelerinden, sosyete dedikodularını merak etmenin iki nedenden insani bir zaaf olduğunu sezerdim: Birincisi, bu dedikoduları takma adla yazan gazeteciler çoğu zaman, bizim de aralarında bulunduğumuz ya da bulunduğumuzu hâlâ düşünmek istediğimiz “zenginleri” kıskançlıkla iğneleyip pek çok yalan kıvırdıkları için. ikincisi ise ne kadar yalan olursa olsun sosyete dedikodusu sütununa düşecek kadar beceriksiz olan zenginlerin hayatında zaten pek de gıpta edilecek bir şey olmaması gerektiği için. Ama gene de annemle babam dedikoduları okur ve ciddiye alırlardı:

“Feyziye Madenci’ye geçmiş olsun. Bebek’teki evine hırsız girmiş, ama ne çaldığı belli değil. Bilmece gibi bir hırsızlık, polis çözebilecek mi bakalım.

Aysel Madra bademcik ameliyatından ötürü denize girememişti geçen yaz. Bu yaz Kuruçeşme adasında mutlu ama biraz da sinirliydi. Sebebini sormayın...

Muazzez İpar Roma’ya gitti. İstanbul sosyetesinin bu zarif kadını hiçbir yolculukta bu kadar neşeli değildi. Neden acaba, yanındaki beyefendi sayesinde mi diye soruyorlar.

Yaz aylarını Büyükada’da geçiren Semiramis Sarıay, Kapri’deki evine dönüyor artık.

Oradan da ver elini Paris. Orada birkaç resim sergisi açacak. Heykel sergisi ne zaman?

İstanbul sosyetesine nazar değdi. Bu köşede adları çok geçen kişiler bir bir hastalanıp ameliyat oluyor. En son geçenlerde Çamlıca’da rahmetli Ruşen Eşrefin evindeki mehtap partisinde çok neşeli gördüğümüz Harika Gürsoy da...”

“Aa, Harika da bademcik ameliyatı olmuş,” derdi mesela daha sonra annem.

“O önce yüzündeki et benlerini aldırırın!” derdi babam acımasızlıkla, ama konuyu fazla önemsemeden.

Bu konuşmalardan gazetede ki takma adlı dedikoducunun adlarını bazan vererek, bazan vermeden ima ettiği bazı “sosyetiklerin” bizim tanıdıklarımız olduğu sonucunu çıkarır, annemin bizden daha zengin oldukları kesin olan bu kişilerin yaşadığı hayata gene de gıpta ettiğini sezerdim. Annemin bu insanların zenginliklerine itirazı “gazetelere düşmüşler” sözüyle ortaya çıkardı bazan. “Düşme” kelimesinden de anlaşılacağı gibi bu sözde, bol bol yalan haber yazan İstanbul gazetelerine bir güvensizlik kadar, zengin olan kişinin öyle pek ortalıklarda görünmemesine ilişkin kuvvetli bir İstanbullu inancı da vardı.

Zenginlerin kendilerini, zenginliklerini, varsa eğer güçlerini gizlemeleri gerektiğini, yalnız annemin değil, çocukluğum ve ilköğrenliğim sırasında daha pek çok İstanbul zengininin ima ettiğini, daha seyrek olarak da açıkça ifade ettiğini hatırlıyorum: Eski İstanbul zenginlerinin bu ayırdedici özelliği, gururlanılması gereken bir alçakgönüllülük adabının ya da Protestanlık gibi, bir çalışma, biriktirme ahlakının sonucu değildi hiç. Yalnızca devlet korkusundan kaynaklanıyordu.

Osmanlı padişahları ve devleti, yüzyıllar boyunca, İstanbul'da aşırı zenginleşen her kişiyi -bunlar çoğu zaman siyasi güç sahibi paşalardı- kendilerine bir tehdit olarak görmüşler, bir bahaneyle canına kıyıp mallarını müsadere etmişlerdi. Osmanlı'nın son yüzyıllarında devlete borç verecek kadar güçlenen Yahudiler ve küçük ticaret ve zanaatkârlıkla sivrilen Ermeniler ile Rumlar ise, İkinci Dünya Savaşı sırasında getirilen Varlık Vergisi ile acımasızca ellerinden alınan mallarının ve fabrikalarının ve 1955'teki 6-7 Eylül olaylarıyla vahşice yağmalanan dükkânlarının hatıralarıyla tabii ki huzursuzdular.

Bu yüzden, taşradan İstanbul'a gelen büyük toprak sahipleri ya da ikinci kuşak taşralı sanayi zenginleri, mallarını, mülklerini teşhir etme, servetleriyle övünme konusunda İstanbullu zenginlerden daha cesurlardı. Tabii onların bu rahatlığı devlet korkusuyla pusmuş ya da bizim gibi zenginliklerini beceriksizlikleri yüzünden bir kuşaktan fazla sürdürememiş İstanbullu ailelerce "sonradan görme!" bulunur, alayla karşılanırdı.

Türkiye'nin ikinci en büyük zengin ailesinin başı, Adana'dan İstanbul'a gelip yerleşmiş olan ikinci kuşak zengin Sakıp Sabancı, İstanbullu zenginlerce "sonradan görme" bulunarak küçümsenen bu rahatlığı, tuhaf görünüşünün de yardımıyla huzursuz edici bir acailik düzeyine çıkarması yüzünden herkesin gülüp arkasından alay ettiği (ama reklam kesilir korkusuyla bunu gazetelere yazamadığı) bir kişidir belki, ama servetini teşhir etme konusundaki taşralı cesareti sayesinde de 1990'dan sonra, tıpkı New York'taki Frick gibi kendi evinde İstanbul'un en iyi özel müzesini o kurabilmiştir.

İstanbullu zenginlerin benim çocukluğumda servetlerini duvarlar, kapılar arasına saklayıp hiç göstermemelerinin, ne bir koleksiyon yapıp ne de herhangi bir müze açmalarının bir başka nedeni de zenginliklerinin "şaiBELi" bulunacağı haklı korkusuydu. Devlet ve bürokrasi üretim yapılan her yere iştahla burnunu soktuğu ve siyasetçilerle işbirliği yapmadan büyük zengin olmak imkânsız olduğu için, herkes en

"iyi niyetli" zenginin bile, geçmişinde karanlık yerler, lekeler olduğunu tahmin edebilir. Dedemden kalan paralar bittikten sonra, babam yıllarca yanında çalışmak zorunda kaldığı Vehbi Koç'un yalnızca taşralı aksanıyla ya da babası kadar zeki bulmadığı oğlunun kavrama eksiklikleriyle neşeyle alay etmez, öfke anlarında servetinin arkasında İkinci Dünya Savaşı sırasındaki kuyruklar ve kıtlıklar olduğunu anlatırdı.

Çocukluğumun ve gençliğimin İstanbullu zenginleri yaratıcılıkları ya da ticari buluşları yüzünden para kazanmış ve aynı mantıkla da kazanmaya devam eden özgüvenli kişiler olmaktan çok, geçmiş bir zamanda, bir fırsatı devlet ve bürokrasiyle olan rüşvet ilişkisinin de yardımıyla iyi değerlendirerek bir anda zengin olmuş ve hayatlarının geri kalanını da bu zenginliği gizlemeye (1990'lardan sonra bu korku azaldı), korumaya ve en çok da haklı çıkarmaya çalışan kişiler görünümündeydiler.

Zenginliklerinin arkasında fikri bir faaliyet olmadığı için bu kişilerin kitaplarla, okumakla ya da ne

bileyim satranç oynama gibi şeylerle de fazla ilgileri yoktu.

İnsanın okuyup iyi bir eğitim alarak, devlette yükselip zengin bir paşa olabileceği Osmanlı dönemi ve onun tasavvuf kültürü, kapatılan tekkeleri ve artık okunmayan kitaplarıyla Cumhuriyet'ten sonra bir kenara itilmiş, alfabe devrimiyle yerini kendiliğinden Avrupa kültürüne bırakacağı sanılan bu ince kültür unutulmaya bırakılmıştı.

Devletten haklı olarak korkan, kazançlarını çoğunlukla kendinden sonraki kuşaklara taşıyamayan aşırı ürkek ve fikirsiz yeni İstanbul zenginlerinin servetlerine meşruiyet kazandırmak ve kendilerini iyi hissetmek için yapabildikleri tek şey, kendilerini olduklarından daha fazla Avrupalı göstermekti. Avrupa'dan paralarıyla alabilecekleri kıyafetleri, eşyaları ve Batı teknolojisinin en son buluşlarını (portakal sıkma makinesinden elektrikli tıraş makinesine kadar) bu amaç için kullanır, birbirlerine gösterir, mutlu olurlardı.

Yıllarca İstanbul'da yaşamış, bir iş kurarak zenginleşmiş kimi ailelerin, devletle, kanunlarla da artık bir dertleri, korkulan olmamasına rağmen, bir gün (tıpkı halamın çok yakını, ünlü bir köşe yazarı ve gazete sahibinin yaptığı gibi) işlerini, evlerini, mallarını, mülklerini satıp Londra'nın sıradan bir semtinde, karşı apartman duvarına ve çok da iyi anlayamadıkları İngiliz televizyonuna bakarak yaşamayı, İstanbul'da Boğaz'a bakarak yaşamaktan daha çekici bulmaları, Batılı gibi gözükmeye çalışmanın alabileceği tuhaf boyutlara iyi bir örnektir belki. Başka bir örnek de, bir zamanlar Rus aristokratlarının yaptığı gibi, Avrupa'dan çocuklara dil öğretsin diye bir dadı getirmek ve Anna Karenina'da olduğu gibi ve pek çok tanıdık ailenin başına geldiği gibi, evin beyefendisinin bu dadıyla bir kaçamak yaşamasıydı.

Osmanlı Devleti'nde kan aristokrasisi olmaması, Cumhuriyet döneminde İstanbullu zenginleri, kendilerini "en hakiki", "bir başka", "özel" göstermek konusunda zorlamıştı. Çünkü Osmanlı kültüründen kalan ve çoğu yalılarla birlikte yanan bütün o eski eşyaların "antika" olarak zenginlerce sahiplenilebilmesi için, ta 1980'lere gelinmesi, Osmanlı kültürünün simgelerini biriktirmekle, Batılılaşmanın çelişmediğinin anlaşılması gerekti.

Bizim de bir zamanlar zengin olmamızın, hatta hâlâ öyle görülüyor olmamızın yanında, İstanbullu zenginlerin huyları, alışkanlıkları ve en çok da nasıl zengin oldukları (ben en çok Birinci Dünya Savaşı sırasında bir gemi dolusu şeker getirerek bir gecede zengin olan ve hayatının sonuna kadar o fırsatın tadını çıkaran zenginin hikâyesini severdim) hakkında evde gülümsenerek ve keyifle anlatılan bütün bu hikâyeler, benim bazıları gibi zenginleri "esrarlı" bulmamı engellerdi belki, ama para ile ne yapacağını tam bilememenin verdiği geçicilik ve boşluk duygusu, ruhsuzluk ve kültürsüzlük onları zaman zaman çok özel kıldığı için de kimisi uzak akraba, kimisi tanıdık ya da babamın ya da annemin çocukluk, gençlik arkadaşı, kimisi de bizim gibi Nişantaşlı ya da "Duydunuz mu?" sütununda bir takma isim olan bu İstanbullu zenginlerle karşılaştığımda gene de hayatlarını merak ederdim.

Osmanlı'nın son döneminde vezirlik yapan paşa babasından kalan pek çok mal mülk iyi rant getirdiği için "hayatı boyunca çalışmasına hiç gerek olmadığını" (bu o zamanlar İstanbul'da bir kişinin zengin olduğunun kanıtıydı) övünerek mi kederle mi söylediğim çıkaramadığım şık bir amca, babamın bir gençlik arkadaşı vardı mesela: Günün çoğunu hiçbir şey yapmadan ya da gazete okuyup, Nişantaşlı'ndaki apartman dairesinin penceresinden sokaktan geçenleri seyrederek geçirdikten sonra, Paris'ten ya da Milano'dan aldığı en şık kıyafetlerini öğleden sonra ağır ağır giyer, sakalını tıraş

edip, bıyığını özenle tarar ve günün tek işi olarak, Hilton Oteli'nin lobisinde ve pastanesinde çay içip iki saat oturmaya giderdi: "Bir tek orada kendimi Avrupa'da hissediyorum çünkü," demişti bir keresinde babama çok özel bir sır verir gibi kaşlarını çatarak ve bu büyük ruhsal acısı için anlayış dilenen kederli bir ifade takınarak.

Aynı kuşaktan, bu sefer annemin arkadaşı olan ve kendisi aslında maymuna çok benzemesine rağmen herkese "Maymun, nasılsın?" dediği için ağabeyimle taklidini yaptığımız çok zengin ve aşırı şişman bir kadın, bütün hayatını kendisine evlilik teklif eden erkekleri yeterince Avrupai ve ince olmadıkları için reddederek ve yeterince güzel olmadığı için kendisiyle asla evlenmeyecek kibar ve zengin erkeklere âşık olarak geçirdikten sonra, ellisine yaklaşırken, "çok centilmen, çok kibar" olduğunu söylediği otuz yaşlarındaki bir polisle evlenmiş, kısa sürede bu evliliğin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra da hayatının geri kalanını kendi sınıfından genç kızlara kendileri gibi zengin bir koca bulmaları gerektiğini anlatmaya adanmıştı.

Son kuşak Batılılaşmacı Osmanlı zenginlerinin, paşalarının soyundan geldikleri için hem geleneksel kültürle, hem de Batı kültürü ile az çok haşır neşir olan bu insanların babalarından, ailelerinden kalan mülkleri sermayeye çevirememelerinin, zenginliklerini, İstanbul'un hızla büyümekte olan vahşi ticari ve sanayi sermayesinin bir parçası yapamamalarının nedeni bu eski insanların, acımasız bir kazıklama ve aldatma alışkanlığıyla aynı derecede "hakiki ve içten" bir arkadaşlık ve cemaat kültürü paylaşan "kaba saba tüccarlar" ile birlikte, değil üretim ve ticaret yapmak, bir masaya oturup çay bile içemeyeceklerini bilmeleriydi.

Mallarını korusun, kira gelirlerini toplasın diye tuttukları avukatlarca da kazıklandıklarının çoğu zaman farkında olmayan bu en eski zenginlerin konaklarına ya da Boğaz'daki yalılarında misafirliğe gittiğimizde, çoğunun kedileri ve köpekleri insanlara tercih ettiğini çok iyi bildiğim için bana gösterdikleri özel sevgiye değer verirdim. Her biri, daha sonraki yıllarda (eğer yanıp kül olmamışsa) satıldığında, çok büyük servet edecek bu Boğaz yalılarında ve on-on beş yıl sonra antikacı Raffi Portakal'in dükkânını dolduracak rahleler, divanlar, sedef kakmalı masalar, yağlıboya tablolar, hat levhaları, eski tüfekler, dededen kalma tarihi kılıçlar, nişanlar, dev saatler ve başka pek çok eski eşya arasında yaşayan bu insanların, ayrıca yalı ve eşyaları dışındaki pek çok mal ve mülklerine rağmen bir çeşit aciz-fakir hayatı sürdürdüklerini görmek hoşuma giderdi.

Hepsinin kafasında yalı-konak dışındaki gerçeklikle ilişkilerinin sorunlu olduğunu gösteren takıntılar vardı: Bastonla yürüyen, kemikli bir sıska dede görünümündeki bir tanesi babamı bir kenara çekip önce saat, sonra silah koleksiyonunu çıplak kadın resmi gösterir gibi esrarengiz bir havayla gösterirdi.

Yaşlı bir hala, beş yıl önce geldiğimizde de çok tehlikeli olan küçük bir duvar yıkıntısının çevresinden nasıl dönüp kayıkhaneye ineceğimizi aynı kelimelerle bir daha anlatır, bir başkası hizmetçiler duymasın diye fısıltıyla konuşur, biri, daha sonra annemin kafayı takacağı şeyi bir kere daha kabaca sorup babamın babasının nereli olduğunu araştırırdı. Yavaş yavaş evlerini, misafirlerine müze gezdirir gibi gezdirme alışkanlığı edinen şişman eniştelere biri de, gazetede yedi yıl önce okuduğu bir küçük rüşvet ve rezalet hikâyesini daha bu sabahın Hürriyet'inde okumuş da şehri saran utanmazlığın boyutundan hayrete düşü-yormuş gibi her gelişimizde tekrarlardı.

Bütün bu hikâyelerin, hal hatır sormanın ve misafirliğin ortasında bir yerde, annem yanlış bir şey

yapıyor muyuz diye bizi hâlâ gözünün ucuyla denetlerken, ben, bizlerin bu “zenginler” için onların göstermeye çalıştıkları gibi öyle önemli birileri olmadığımız sonucunu çıkarır, bir an evvel bu yalıdan ya da konaktan eve dönmek isterdim. Birisinin babamın adını yanlış söylemesinden ya da dedemi taşralı bir çiftçi sanmasından ya da içine çekilmiş pek çok eski zenginde gördüğüm gibi, günlük hayatının sıradan ve bayağı bir ayrıntısındaki küçük bir kusurun (kesme şeker yerine toz şeker gelmesi, hizmetçi kızın yanlış renkte bir çorap giymesi ya da bir sürat teknesinin yalıya çok yakın geçmesi gibi) öfke ve saplantının da yardımıyla abartılıp, bizleri unutturan çok önemli ve hiç bitmeyen bir konu haline gelmesinden hissederdim bu eşitsizliği.

Zaten oğulları, torunları ya da o sırada evde benim yaşıtım olan ve arkadaşlık etmem beklenen kim varsa o da ya mahalle kahvesinde balıkçılarla kavga edecek, ya şehirdeki Fransız okullarından birinde papazlardan birini dövecek ya da yıllar sonra İsviçre’de bir tımarhaneye kapatılmazsa eğer, birkaç yıl sonra intihar edecek kadar “zor” biriydi.

Kendi mallarına, mülklerine, öfkelerine ve takıntılarına bağlılıkları, tıpkı Pamuk Apartmanı’ndaki benim ailem gibi, birbirleriyle mahkemelik olacak kadar kuvvetli olduğu için, bu insanlarla “bizimkiler” arasında bir benzerlik de bulurdum. Aynı büyük konakta yıllardır yaşadıkları halde, mal mülk kavgaları yüzünden birbirlerini dava eden, sonra da tıpkı babam-amcam-halamlar gibi, hep birlikte gülüşerek akşam yemeği yiyen bu insanlar arasında, bazan da küskünlüklerini aşırı ciddiye alıp, aynı konakta yaşamalarına rağmen, yıllarca birbirleriyle hiçbir şey konuşmayanları ya da birbirlerini görmeye bile tahammül edemedikleri için Boğaz’a uzanan manzaralı, yüksek tavanlı, cumbalı en büyük odasından başlayarak bütün yalıtı berbat bir alçı duvarla kabaca ikiye bölenleri (birbirlerini görmez, ama öksürükten ayak sesine bütün gün birbirlerinin gürültüsünü dinlerlerdi) ve “harem senin, müstemilat benim” diye bölüştükleri yalıda kendi rahatlarıyla değil, ama nefret ettikleri en yakın akrabalara verebilecekleri rahatsızlıklarla mutlu olabildikleri için, birbirlerinin bahçe kapısına açılan yollarını çeşitli hukuki hilelerle kapatanları da bilirim.

Daha sonraki kuşakta da benzer aile içi mülk kavgalarının sürdüğünü görmek bana bu çeşit aile içi nefretin bir İstanbul zengini özelliği olduğunu düşündürürdü. Cumhuriyet’in ilk döneminde, dedem gibi zengin olup, Nişantaşı’na, bizim Teşvikiye Caddesi’nin çok da uzak olmayan bir köşesine yerleşen zengin bir ailenin çocukları, babalarının bir Abdülhamit paşasından aldığı arsayı ikiye bölmüşler. Önce ilk kardeş arsanın bir yarısına, belediye kurallarına uygun ve bu yüzden de kaldırıma taşmayan içerlek bir apartman yaptırmış. Birkaç yıl sonra, diğer kardeş de arsanın kendi yarısına bitişik nizam, ama üç metre öne çıkan bir apartman yaptırmış ve küçük kardeşin manzarasını bile bile kesmiş. Bunun üzerine ilk kardeş, bütün Nişantaşı’nın bildiği gibi sırf ötekinin yan pencerelerinin manzarasını kesmek için beş katlı bir apartman yüksekliğinde bir duvar inşa ettirmişti.

İstanbul’a taşradan gelip yerleşen aileler, şehirde tutunmak için dayanışıp, birbirlerine destek olduklarından bu aile içi kavgalar, yeni İstanbullular arasında az çıkar. 1960’tan sonra, şehrin nüfusu katlanarak artıp arsa fiyatları hızla yükselince, birkaç kuşaktan beri İstanbul’da yaşayan ve şehirde bir miktar arazi edinmeyi başarmış herkesi, birden gökten düşer gibi inen bu paralar şaşırttı. Bu insanların eski İstanbullu zengin olduklarını kanıtlamak için yapacakları ilk iş, tabii ki mal mülk bölüşümü için birbirleriyle kavga etmektir. Bakırköy’ün arkalarındaki kıraç dağların, tepelerin sahibiyken, birden şehrin genişlemesiyle inanılmayacak kadar zenginleşen iki kardeşten küçüğü, 1960’ların başında tabancasını çekip ağabeyini belki de bu amaçla vurdu. Dikkatle okuduğum

gazeteler, kardeş cinayetinin arkasında ağabeyin küçük kardeşin karısına aşkı olduğunu da ima ediyorlardı.

Ağabeyini öldüren katilin yeşil gözlü oğlu, Şişli Terakki Lisesi ilkokulunda sınıf arkadaşım olduğu için beni çok sarsan bu zengin cinayetiyle yakından ilgilendim.

Gazetelerin birinci sayfaları tadını çıkara çıkara mal ve kadın kavgasının ayrıntılarını yazarken, katilin beyaz tenli, kırmızı saçlı oğlu, her zaman giydiği Bavyera köylüsü ceketi ve kısa pantolonuyla sınıfa girer, elinde mendil bütün gün sessizce ağlardı.

Sonraki kırk yılda ne zaman Bavyera kıyafetli sınıf arkadaşımın soyadını taşıyan ve iki yüz elli bin kişinin yaşadığı İstanbul'un o bölgesinden geçsem ya da artık küçük bir şehir olan mahallenin, bütün İstanbul'un bildiği adını işitssem, ciddiyetle ama gösterişsiz bir şekilde sürekli ağlayan arkadaşımın kıpkırmızı gözlerini hatırlarım.

Aile içi anlaşmazlıkları bizimkiler gibi devlet mahkemelerinde değil de daha gerçekçi bir tutumla silahla çözmeyi, bir de hepsi Karadenizli olan armatör aileleri iş edinmişti. Çoğu takacılıkla işe giren, devletten alınacak taşıma ihaleleri yüzünden birbirleriyle rekabete başlayan ve serbest rekabet gibi bir Batı buluşunu değil, kurdukları çetelerle birbirlerini yıldırma seven ve vurup öldürmekten zaman zaman yoruldukça, tıpkı Ortaçağ prensleri gibi birbirlerine kız verip evlenerek çok da uzun sürmeyen barış dönemleri yaşayan, daha sonra tekrar birbirlerini vurmaya başlayınca en çok da artık her iki tarafla akraba gelin kızlarını üzen, ama şakacılıklarını hiçbir zaman kaybetmeyen bu insanlar, takacılıktan mavnacılığa, oradan küçük şilepler işletmeye, kızlarını cumhurbaşkanının oğluyla evlendirmeye ve annemin dikkatle izlediği "Duydunuz mu?" sütunlarında geçecek ve o zamanın basmakalıp deyişiyle "havyarlı, şampanyalı, şatafatlı" partiler, davetler vermeye başlamışlardı.

Annemle babamın gittiği, bazan amcamların ve babaannemin de onlara katıldığı böyle davet, düğün ya da balolarda şipşak fotoğrafçılarca çekilip o gece eve getirilip bir büfenin üzerinde de birkaç gün duran fotoğraflarda evimize gidip gelen birkaç tanıdığı ya da gazetelerde resmi basılan bir iki ünlü zenginle, onlarla iyi geçinmeyi iş edinmiş siyasetçiyi tanır, daha sonra annemin bu gibi davetlere kendinden daha sık giden teyzemle yaptığı telefon konuşmalarından düğünün havasını çıkarmaya çalışırdım.

1990'lardan sonra başlayan, televizyon kameralarının, basın ve mankenlerin davet edildiği ve havai fişeklerle bütün İstanbul'a duyurulan eğlencelerin aksine, daha önceki dönemin düğünleri, baloları, zenginlerin İstanbul'un geri kalanına ne kadar zengin olduklarını duyurma hırısından çok, birbirlerini bulup korkularını, endişelerini unutmaya yönelikti. Böyle düğünlere, davetlere kendim de gittiğim zaman, kafamın karışıklığına rağmen zenginler arasındaki özel bir mutluluğu hissedirdim hemen. Bütün gün hazırlandıktan sonra evden çıkarken annemin parlayan gözlerinden de okurdum bu mutluluğu. Ama bir eğlenceye gitmekten, hoşça vakit geçirip güzel şeyler yiyip eğleneceğini bilmekten gelen bir mutluluktan çok, o insanlarla, zenginlerle birlikte olmanın, şu veya bu nedenden onlardan biri sayılmanın mutluluğuydu bu.

İyi aydınlatılmış bir büyük salona girerken ya da bir yaz düğünü için açıkavada, bahçede verilen bir davette, iyi hazırlanmış masalar, tenteler, saksılar, uşaklar ve garsonlar arasında yürürken zenginlerin aslında birbirlerini görmekten çok memnun olduklarını, diğer ünlü zenginler arasında bulunmanın

onların maneviyatım düzelttiğini hissedirdim. Bu yüzden, tıpkı annem gibi, onların da kalabalığa “kim var?” diye baktığını, aynı davete birlikte çağrılmaktan hoşlanacakları kişileri gördükçe sevindiklerini sezerdim. Pek çoğunun servetinin arkasında kendi bilgi, yaratıcılık ve çalışkanlıklarından çok bir talih ya da unutmak istedikleri bir üçkâğıt yatan ve kendi yeteneklerinden çok paralarının miktarıyla güven duyan bu insanlar, tıpkı kendileri gibi, yalnızca paralarının çokluğuyla öne çıkan diğer zenginlerle aynı mekânda olduklarını görerek hem kendilerini rahat hisseder, hem de moral bulmaya çalışırlardı.

Ben ise çoğunlukla bu ilk karşılaşma anlarından bir süre sonra birden tuhaf bir rüzgârın esintisine kapılır, kendimi burada yabancı hissetmeye başlardım. Ya bizim evde olmayan bir eşyayı, hiç tanımadığım bir lüks çeşidini (mesela elektrikli et bıçağı) görmenin etkisiyle moralim bozulurdu ya da annemle babamın hepsinin zenginliğinin arkasında bir ayıp, bir rezalet, bir üçkâğıt olduğunu tek tek gülerek anlattıkları bu insanlarla şimdi ne kadar da sıkı fıkı olabildiklerini farketmişim için huzursuz olurum.

Bir süre sonra bu insanlarla birlikte bulunmaktan içtenlikle mutlu olan annemle, belki de gizli sevgililerinden biriyle cilveleşen babamın bu insanlar hakkında evde anlattıkları tuhaf hikâyeleri, dedikoduları aslında unutmadıklarını, yalnızca bu hikâyeleri geçici olarak hiç bilmiyormuş gibi yaptıklarını keşfederdim. Zaten bütün zenginler de böyle yapmıyorlar mıydı:

Zengin olmak belki de sürekli bir “gibi yapmak” haliydi. Mesela: Bu çok huzursuz edici, çok önemli bir konuymuş ve bu insanlar hayatlarının büyük bir kısmını aslında özensiz yapılmış sıradan yemekleri yiyerek geçirmiyorlarmış gibi, pek çok davette pek çok İstanbul zengininin en son çıktığı uçak yolculuğunda verilen yemekten şikâyet edişini dinlerdim.

Tıpkı İsviçre bankalarına yatırılan (“kaçırılan” derdi annemle babam) paralar gibi, ruhlarını da uzak ve kolay erişilmeyen güvenli bir yere sakladıkları için bu insanların bu kadar rahat ettiklerini görmek bana hayatta kötü örnek olmuş mudur diye dertlenirim bazan.

Bazan da bu insanların ruhlarının o kadar da uzakta olmadığını babamın bir imasıyla anlardım. İstanbul zenginlerinin boş kafalılığı, ruhsuzluğu, kendilerini olduklarından daha Batılı göstermek için yaptıkları yapmacıklı şeyleri, bir koleksiyon ya da bir müze yapmadan hiçbir takıntı ve tutkuya kendilerini bırakmadan korkakça ve son derece silik bir kişilikle yaşamalarını; bu kelimelerle olmasa da yirmi yaşlarımdayken ağır bir dille eleştirdiğim, hatta sivri dilimi aile dostlarına, annemin babamın çocukluk, gençlik arkadaşlarına, bazı arkadaşlarımdan babalarına, annelerine yönelttiğim zaman, babam sözümü dikkatle keser ve sonradan düşüneceğim gibi, belki de hayatta mutsuz olmamdan korktuğu için, beni uyarmak amacıyla “aslında” sözünü ettiğim hanımın (güzel bir kadın) çok iyi kalpli, çok iyi niyetli bir “kız” olduğunu, onu yakından tanısaydım benim de çok iyi anlayacağımı söyleyiverirdi.

BOĞAZDAN GEÇEN GEMİLER, YANGINLAR, YOKSULLUK, EV DEĞİŞTİRME VE DİĞER FELAKETLER

Babamın ve amcamın kurdukları işleri sürekli batırmaları, iflas etmeleri, annemle babamın çatışmaları ve bizim dört kişilik aile ile, babaannemin merkezinde olduğu büyük aile arasındaki çekişmeler bana hayatın bütün o eğlenceli olaylar, her gün bir yenisi keşfedilen zevkler (resmetmek, cinsellik, arkadaşlık, uyku, sevmek, yemek, oynamak, seyretmek, vs.) ve bitip tükenmez mutluluk imkânları kadar, hiç beklenmedik bir anda çıkıp, alevlenip, büyüyen irili ufaklı, önemli önemsiz felaketlerle de yapıldığını yavaş yavaş öğretiyordu. Çocukluğumda radyodaki haberler ve hava durumundan sonra, “Denizcilere Duyuru” sözleriyle ve çok ciddi bir sesle Boğaz’ın Karadeniz çıkışında hangi enlem ve boylamda görüldüğü gemiciler kadar bütün İstanbul’a da anlatılan serseri mayınlar gibi, bu felaketlerin de insanın karşısına hiç beklenmedik bir anda, hiç beklenmedik bir şekilde çıkabileceğini iyi öğrenmiştim artık.

Her an annemle babam hiç beklenmedik bir anda tartışmaya başlayabilir ya da yukarı katta bir mal-mülk kavgası çıkabilir ya da tepesi bir şeye atan ağabeyim bana sıkı bir ders vermeye karar verebilirdi. Ya da babam bir gün eve gelir, oturduğumuz dairenin satıldığını, haciz konulduğunu, bir başka yere taşınmamız gerektiğini, bir seyahate gideceğini söylediği rahatlıkla söyleyiverirdi.

O yıllarda pek çok ev değiştirdik. Her taşınma sırasında evde gerilim artar, zamanını denklerin yapılmasını, tek tek bütün kap kaçağın eski gazetelere sarılmasını denetlemekle geçiren annemin üzerimizdeki dikkati azaldığı için ağabeyimle bir özgürlük havasıyla evin içinde koşturup oynardık. Her birini ev içi manzaramızın ayrılmaz ve yeri hiç değişmez bir parçası sanmaya başladığımız büfeler, dolaplar, masalar yerlerinden oynatılıp, hamalların arasında evi terkederken ve içinde yıllar geçirdiğimiz ev boşalırken bir hüznü kaplardı içimi, ama bir büfenin altından, yıllardır unuttuğum bir kalemi, bir bilyayı ya da hatırası kıymetli kayıp bir oyuncak arabayı bulmak teselli olurdu. Gittiğimiz evlerin bazılarında Nişantaşı’ndaki Pamuk Apartmanı’nın rahatlığı, sıcaklığı yoktu belki ama Cihangir’deki, Beşiktaş’taki bu evlerden Boğaz çok güzel gözüktüğünden, kendimi oralara taşıdığımız için hiç mutsuz hissetmedim ve yavaş yavaş yoksullaşmamız gözüme çok batmadı.

Bu küçük felaketslere karşı kendi kendime bulduğum bazı önlemleri hep yedekte tutardım. Sıkı bir düzene, kurallara, onların ahengine ya da tekrarına simgesel olarak bağlı kalmakta (çizgilere basmamak, bazı kapıları hiçbir zaman tam kapamamak), tam tersini yapmak (öteki Orhan’la buluşmak, ikinci dünyaya kaçmak, resim yapmak ya da ağabeyimle kavga çıkarıp felaketi kendim yaratmak) gibi mantıklarla hareket eden bu önlemlerden biri de, Boğaz’dan geçen gemileri saymaktı.

Aslında kendimi bildim bileli Boğaz’dan aşağı yukarı geçen gemileri sayıyorum.

Romen petrol tankerlerini, Sovyet kruvazörlerini, Trabzon’dan gelen balıkçı takalarını, Bulgar yolcu gemisini, Deniz Yolları’nın Karadeniz’e çıkan gemilerini, Sovyet rasat gemisini, şık İtalyan transatlantığını, kömür gemilerini, Varna’ya kayıtlı kosteri, boyasız, bakımsız, pas içindeki yük gemilerini, bayrağı, ülkesi belirsiz karanlık, çürük gemileri sayıyorum. Her şeyi de saymıyorum ama: Boğaz’ın bir yakasından öbür yakasına işe giden memurları ve pazardan dönen eli fileli kadınları geçiren motorları ve İstanbul’un bir köşesinden diğer bir köşesine sigara ve çay içerek giden dalgın

ve kederli yolcuları taşıyan Şehir Hatları'nın artık benim de, babam gibi, tanıdığım gemilerini saymıyorum, çünkü onlar evdeki eşyalar gibi benim dünyamın zaten ayrılmaz parçaları.

Gemileri bir çeşit endişeyle, bazan dertlenerek, kimi zaman telaşla, çoğu zaman saydığımı farketmeden sayıyordum. Boğaz'dan geçen gemileri sayarken, bir yandan da hayatımın düzenini koruyan bir şey yaptığımı hissederim. Çocukken aşırı öfke ve hüznün anlarında, kendimden, okuldan, hayattan kaçıp İstanbul'un sokaklarında özgürce kaybolduğum zamanlarda ise sayımı durdururdum. O zaman felaketleri, yangınları, bir başka hayatı, öteki Orhan'ı özlediğimi hissederdim.

Bu gemi sayma işine nasıl başladığımı anlatırsam takıntım daha iyi anlaşılır belki. O zamanlar, 1960'ların başında annem, babam, ağabeyim ve ben, Cihangir'de dedemin yaptırdığı bir apartmanın deniz gören küçük bir dairesinde oturuyorduk. İlkokulun son sınıfındaydım; demek ki on bir yaşındaydım. Ayda bir, gece yatarken, üzerinde bir çan resmi olan çalar saati güneşin doğmasından birkaç saat öncesine kurar, gecenin sonuna doğru sessiz bir karanlıkta uyanır, gece uykudan önce söndürülen sobayı o saatte tek başıma yakamayacağım için kış gecesi tir tir titremeyeyim diye hizmetçinin bazan kaldığı boş odadaki boş yatağa girer, Türkçe kitabını elime alır, okul saatime kadar ezberlemem gereken şiiri ezberleyebilmek için hırsıyla tekrarlamaya başlardım.

“Bayrak, bayrak göklerin,

Dalgalan ey şanlı bayrak!”

Bir metni, bir duayı, bir şiiri ezberlemek zorunda kalmış olan hepimizin bildiği gibi kelimeleri aklımıza kazımaya çalışırken gözlerimizin gördüğü şeylere dikkatimizi fazla vermeyiz. O sırada, deyim yerindeyse aklımızın gözleri, ezbere kolaylık olsun diye hayalimizin sunduğu görüntülerle ilgilidir. Böylece, ezber sırasında gözlerimiz aklımızı hiç dinlemeden sanki kendi zevkleri için dünyayı seyrederek. Karanlık kış sabahları, soğukta titreyerek şiir ezberlerken pencereden hayal meyal gözüken Boğaz'ın karanlığına bakardım.

Dört beş katlı apartmanların, sonraki on yılda hepsi tek tek yanacak yıkıntı halindeki ahşap evlerin damları ve bacalarının ve Cihangir Camii'nin minarelerinin arasından gözüken Boğaz, o erken saatlerde Şehir Hattı gemileri çalışmadığı için, projektörlerle ve lambalarla da aydınlanmaz, kapkaranlık gözükürdü. Asya yakasında, Haydarpaşa'da yük boşaltan eski vinçlerin, sessizce geçen bir yük gemisinin lambaları, bazan belli belirsiz bir ay ışığı ya da tek ve yalnız bir motorun ışığı bu koyu karanlığı aydınlatır ve midyelerle kaplı, paslı ve yosunlu dev gibi dubaları, tek başına avlanan bir balıkçının sandalını ve bir hayalete benzeyen Kızkulesi'nin beyazlığını farkedirdim. Ama çoğunlukla deniz esrarlı bir karanlık içinde olurdu. Asya tarafından güneşin doğmasından çok önce, apartmanlar ve servili mezarlıklarla kaplı tepeler hafifçe aydınlandığı zamanda bile, Boğaz karanlık gözükür, o sular hep karanlık kalacak gibi gelirdi bana.

Gece karanlığında, kafam ezberin, tekrarın ve hafızanın esrarlı oyunları ile meşgulken, gözüm Boğaz'ın akıntılı sularından ağır ağır geçen bir şeye -tuhaf bir gemiye, erkenden yola çıkmış bir balıkçı teknesine- takılırdı bazan. Gördüğüm şeye dikkatimi ve aklımı hiç vermememe rağmen gözüm bir alışkanlık ile üzerinde durduğu şeyi sanki bir an denetler ve Boğaz'ı geçmesine, ancak onun alışılmış bir cisim olduğunu anlayınca izin verirdi: Evet, bir yük gemisi, tek lambası yanmayan balıkçı teknesi derdim kendi kendime; evet, Asya'dan Avrupa'ya sabahın ilk yolcularım taşıyan yolcu motoru; evet,

Sovyetler Birliği'nin ücra limanlarından birine gitmekte olan eski bir koster...

Bu sabahların birinde, soğukta yorganın altında büzülüp şiir ezberlerken gözlerim şimdiye kadar hiç görmediği bir şeye hayretle takıldı kaldı. Elimde tuttuğum kitabı iyice unutup öylece donakalışımı iyi hatırlıyorum. Gece karanlığı içerisinde denizden yükseldikçe genişleyen, genişledikçe sanki denize en yakın tepede onu seyreden bana yaklaşan bir devdi bu; büyüklüğü ve biçimiyle rüyalardan çıkma bir heyulaydı: Bir Sovyet harp gemisi! Belli belirsiz sisin ve karanlığın içinden bir masaldan çıkar gibi çıkıveren bir yüzer kale azmanı!

Motorlarım iyice yavaşlatmış, sessizce geçiyordu, ama o kadar güçlü bir şeydi ki, bu ağır geçişi bile, pencerenin pervazını, doğramaları, evin ahşap döşemelerini cızır cızır cızırdatıyor, sobanın yanlış asılmış maşasını, karanlık mutfaktaki sıra sıra tencereleri, cezveleri tıkırdatıyor, içeride uyuyan annemin, babamın, ağabeyimin sıcak odalarının camlarını titretiyor, denize inen parke taşı kaplı yokuşu, kapıların önlerindeki çöp tenekelerini, sabahın ilk saatlerinde iyice hüzünlü gözükken bütün mahalleyi sanki hafif bir deprem oluyormuş gibi derinden ve ağır ağır titretiyordu.

Soğuk savaş yıllarında İstanbulluların kulaktan kulağa fısıldadığı o dedikodu doğruydu demek: Gece yarısından sonra Rus savaş gemileri sessizce Boğaz'ı geçiyordu.

Bir an bir sorumluluk duygusunun telaşına kapıldım. Bütün şehir uyuyordu ve kimbilir nereye kötülük yapmaya giden bu dev Sovyet aracını bir tek ben görmüştüm.

İstanbul'u, bütün dünyayı uyarmalı, ayağa kaldırmalıyım. Üstelik bu durum, çocukluğumun dergilerinde okuduğum ve gece uykusundaki bütün bir şehri selin, yangının ya da düşman ordularının felaketinden koruyan cesur ve kahraman çocuklarınkine de benziyordu. Ama güçlkle ısıtabildiğim sıcak yatağın içinden çıkmaya hiç niyetim de yoktu.

Endişeye kapıldım ve bir çözüm olarak telaşla başka bir şey yaptım ve o andan sonra bu bende bir alışkanlık oldu: Ezbere açılmış aklımın bütün dikkatiyle geçen Sovyet gemisini saydım! Bununla ne demek istiyorum? Tıpkı, tepedeki bir casus evinden, Boğaz'dan geçen bütün komünist gemilerinin fotoğrafını çektiği söylenen efsanevi Amerikan casusları (soğuk savaş yıllarının, herhalde doğru da olan bir başka İstanbul efsanesi) gibi geçen geminin özelliklerini kaydettim, ama bunu aklımla yaptım. Geçen gemiyi, başka geçen gemilerle, Boğaz'ın akışı ve sanki dünyanın dönüşüyle hayalimde ilişkilendirdim: Saydım ve böylece dev gemiyi alelade bir şey yaptım.

Ancak sayılamayan, kayda gelmeyen, özellikleri belirlenemeyen şeylerin korkunç felaketlere yol açtığını çok iyi biliyordum. Yalnız dev Sovyet gemisini değil, Boğaz'dan geçen bütün "kayda değer" gemileri sayarak dünyanın düzenini ve kendi mutluluğumu böylece telaşla denetlemeye başladım. Bütün okul hayatımızda bizlere, Boğazlar'ın, bütün dünyanın fethinin anahtarı, dünyanın jeopolitik kalbi olduğunu, bu yüzden başta Ruslar olmak üzere bütün milletlerin ve orduların bizim güzel Boğaziçimizi ele geçirmek istediğini öğretenler haklıydılar.

Çocukluğumdan sonra uzaktan, apartmanlar, kubbeler, tepeler arasından da olsa, Boğaz'ı gören, denetleyen bir tepede oturdum hep. Boğaz'ı uzaktan da olsa görebilmenin taşıdığı bu manevi anlam yüzünden olsa gerek, İstanbul evlerinde, denizi gören pencere, camilerdeki mihrabın (kiliselerde altların, sinagoglarda tevanın) yerini almıştır ve oturma odalarında koltuklar, divanlar, sandalyeler,

yemek masası hep oraya bakar bir şekilde yerleştirilir. Boğaz'ı evden görebilme tutkusunun bir başka sonucu, Marmara'dan Boğaz'a girmekte olan bir gemiden, İstanbul'un, o gemiyi ve Boğaz'ı dikizlemek için açılmış ve birbirinin görüşünü kesen, birbirinin önüne acımasızlıkla çıkan milyonlarca açgözlü pencere olarak gözükmesidir.

Boğaz'dan geçen gemileri saymanın yalnız benim bir tuhaflığım değil, her yaştan benzerim pek çok İstanbullunun huyu olduğunu, pek çoğumuzun günlük gidişat sırasında felaketlerin, ölümün, büyük altüst oluşların yaklaşıp yaklaşmadığını anlamak için pencereden, balkondan Boğaz'a şöyle bir bakış atıp gemileri saydığını, ben alışkanlığımı ve huzursuzluğumu başkalarıyla paylaşmaya başladığım zaman öğrendim. Yıllar sonra bizim de taşınacağımız Beşiktaş'ta, Serencebey'de Boğaz'a tepeden bakan bir evde yaşayan ve sanki bu bir görevmiş gibi gelip geçen gemileri bir deftere not eden uzak bir hısımlı vardı mesela. Lisede de gördüğü her şüpheli -biraz eski, paslı, köhnemiş ya da hangi ülkeye ait olduğu anlaşılamayan- geminin Sovyetler Birliği'nden filanca yerdeki yerel isyancılara gizlice silah götürdüğünü ya da taşıdığı petrolle uluslararası piyasaları sarsacağını ileri süren bir sınıf arkadaşı vardı.

Bu takıntılar pencereden bakıp oyalanmanın önemli bir vakit geçirme yolu olduğu televizyon öncesi bir kültürün sonuçları gibi de görülebilir. Boğaz manzarasına bakmanın sınırsız zevklerinin bir yan ürünü olarak da anlamak mümkün. Ama benim gemi sayma merakımın, pek çok tanıdığım benzeri takıntılarının arkasında ise İstanbullu kalabalıkların içlerine işlemiş bir başka korku var. Bir zamanlar bütün Ortadoğu'nun zenginliğini tüketen şehirlerinin, Osmanlı Devleti'nin Batı'yla ve Rusya ile tuttuğu savaşlar sonucu eriye tükene, yavaş yavaş yok olarak yıkıntılar içinde, yoksul ve hüznünlü yerlere dönüşmesi, İstanbulluları, dışarıdan, uzak yerlerden, Batılılardan ve aslında her türlü yenilikten, yabancı izi taşıyan her şeyden sürekli kuşkulanan, içedönük ve milliyetçi bir kalabalık yaptı. Ayrıca aynı nedenlerle, İstanbullular tıpkı benim çocukluğumda hep hissettiğim gibi, şehirlerinde her an her türlü felaketin yaşanabileceği, yeni yenilgi ve yıkımların gelebileceği korkusunu da içlerinden yüz elli yıl atamadılar.

İstanbul'dan ayrıldığımda, bu gemi sayımına devam etmek için şehre bir an önce geri dönmek istediğimi düşünürüm bazan. Bazan da geçen gemileri saymazsam şehrin yaydığı hüznü ve kayıp duygusuna daha çabuk kapılacağımı sanırım. Hüznü, bütün hayatını benim yaşadığım yıllarda İstanbul'da geçiren biri için kaçınılmaz bir kaderdir belki. Ama hüznü karşı bir şey yapma azmi, pencereden bakıp Boğaz'ı aylak aylak seyretme işine bir görev duygusu verdiği için de önemlidir. Bütün şehir tarafından sürekli hatırlanan, kuşkuyla beklenen felaketlerin başında tabii ki Boğaz'daki gemi kazaları geliyordu. Bunlar bütün şehri birleştiren bir büyük cemaat duygusuyla yaşanır. Hayatın sıradan kurallarının dışına çıkıldığı ve en sonunda bizlere bir şey olmayacağını hissettiğim için bu felaketlerden gizlice hoşlanır, bundan da bir suçluluk ve zevk duyardım.

Mesela petrol ile yüklü iki tankerin Boğaz'ın ortasında çarpıştığı ve büyük bir patlamadan sonra yanmakta oldukları, patlamanın gürültüsünden ve alevlerin yıldızlı göğü karartan dumanlarından anlaşıldığında, daha sekiz yaşındaydım ve korkmaktan çok bir seyir beklentisiyle heyecanlanmışım. Çevredeki petrol depolarının da infilak ettiğini, aslında bütün Boğaz'ın, her yerin, her yerin yanmakta olduğunu, daha sonra telefonlardan öğrendik. Seyre ve kayda değer bütün büyük yangınlarda olduğu gibi önce birileri alevleri ve dumanları görmüş, sonra çoğu yanlış olan söylentileri işitmiş, daha sonra da annelerin, teyzelerin itirazlarına rağmen yangın seyretmenin karşı koyulmaz çekimine

kapılmıştık.

Amcam bizleri aceleyle uyandırdı, arabaya doldurup Boğaz'ın arkasındaki tepelerden Tarabya'ya götürdü. Yapılmakta olan büyük otelin önündeki sahil yolunun polislerce kesildiğini görmemin beni yangın kadar kederlendirdiğim ve heyecanlandığımı hatırlıyorum. Daha sonra, bir okul arkadaşımın fiyakalı bir şekilde “basın!” deyip kartını gösteren babasıyla birlikte polis kordonunu aştığını kıskançlıkla öğrenecektim. Böylece 1960 yılında, bir sonbahar gecesi sabaha karşı üzerlerinde gecelikleri, pijamaları, alelacele giyilmiş pantolonları ve ayaklarında terlikleri, kucaklarında bebekleri, ellerinde çantaları ve torbaları sokaklara dökülen meraklı İstanbulluların kalabalığı arasında Boğaz'ın yanışım coşkuyla seyrettim. Daha sonraki yıllarda, Boğaz'daki o muhteşem deniz, yalı, gemi yangınlarının temaşasında da gördüğüm gibi, kısa bir süre içeri-sinde nereden peydah olduklarını hiç anlayamayacağım kâğıt helvacılar, simitçiler, sucular, çekirdekçiler, köfteciler, şerbetçiler kalabalık arasında gezinip satışa başlamışlardı bile.

Sovyetler Birliği'nin Tvpase limanından on bir ton gazyağı yüküyle Yugoslavya'ya hareket eden ve gazetelerin sonradan yazdıklarına göre Boğaz'da yanlış rotada seyreden Peter Zoraniç adlı tanker, gene akaryakıt almak üzere Sovyetler Birliği'ne doğru yol almakta olan World Harmony adlı Yunan tankeriyle çarpışmış ve bir iki dakika sonra Yugoslav tankerinden boşanan gazyağı bütün İstanbul'un işiteceği bir gürültüyle patlamıştı. İki geminin mürettebatı ya gemiyi anında terkettikleri ya da anında yanıp öldükleri için kumandasız kalan gemiler denetimden çıkmış ve Boğaz'ın güçlü ve esrarengiz akıntılarının ve girdaplarının keyfince sağa sola sürüklenerek her iki yakadaki mahalleleri, Emirgân'ı, Yeniköy'ün yalılarını, Kanlıca'yı, Çubuklu'daki petrol ve benzin depolarını, Beykoz'un ahşap evlerle kaplı sahillerini tehdit eden ateş topları halinde dönmeye başlamışlardı. Bir zamanlar Melling'in cennet gibi resmettiği ya da A. Ş. Hisar'ın “Boğaziçi Medeniyeti” dediği yerler petrol alevleri ve kara dumanlar içindeydi.

Gemiler nereye gider, hangi sahile yaklaşırsa orada oturanlar telaşla yalılarını, ahşap evleri terk ediyor, ellerinde yorganları, çocukları sokaklara çıkıyor, sahilden kaçıyorlardı. Yugoslav tankeri önce Asya tarafından Rumeli tarafına sürüklenmiş, İstinye önlerinde demirli duran Tarsus yolcu gemisine çarpmış, bu gemi de kısa bir sürede alevler içinde kalıp yanmaya başlamıştı. Yanan gemiler Beykoz önlerine gelince evlerinden, sahilden kaçan kalabalık, geceliklerinin üzerine alelacele geçirdikleri yağmurluklar, ellerinde yorganlar tepelere doğru tırmanmışlardı. Deniz alevler içinde ışıl ışıl ve sapsarıydı. Her biri kızıl birer demir yığınının dönüşmüş gemilerin bacaları, direkleri, kaptan köşklerinin yükselteleri sıcaktan eriyerek yamulmuştu. Gök sanki gemilerin ta içinden yansıyan büyük bir kızıl ışıkla aydınlanmıştı. Arada bir patlama oluyor, bat-taniye büyüklüğünde sac parçaları kâğıt gibi yana yana denize iniyor, sahilden, tepelerden bağırışlar, çığlıklar geliyor, patlamalarla birlikte çocuk ağlamaları iştiliyordu.

Erguvan ve hanımeli kokuları arasında gezinerek bahar çiçeklerini kokladığı, dut ağaçlarının altında cennetten çıkma bir uyku çektiği ve mehtaplı yaz gecelerinde ipek gibi parıldayan denizdeki pek çok sandal arasından müzik çalınan sandala yaklaşmak için ağır ağır çektiği küreklerin ucundan damlayan su taneciklerinin gümüş rengini seyrettiği yerlerin, servi ve çam ağaçlarıyla kaplı bahçe ve koruların, hâlâ yanmamış büyük ve en eski yalıların patlamalarla, yangınlarla, kızıl bir gök ve evlerinden geceliklerle kaçmış ağlamaklı insanlarla sarıldığını görmek kadar öğretici ne olabilir?

Daha sonraları anlayacağım gibi, ben daha o sırada gemileri saymadığım için olmuştu her şey.

Felaketlerle ilgili bu suçluluk duygusu bende onlardan kaçıp uzaklaşmak isteğini değil, tam tersi, felaket yerinde bulunma, tanık olma dürtüsünü harekete geçirirdi. Daha sonra, pek çok İstanbullu gibi, aslında felaketleri istediğim için onların her alevlenişinde içimde bir suçluluk duygusu yükselirdi. Ama seyretme ve olay yerinde bulunma isteği bu duygudan daha baskındı.

Bütün hayatı boyunca Osmanlı kültürünün kalıntılarının Batı modernleşmesinin darbeleri, yoksulluk ve daha çok da İstanbulluların kendi bilgisizlik ve çaresizlikleri sonucu yıkılıp gitmesine dertlenen, bu konuyu en derin ve ruhsal boyutlarıyla romanlarında işleyen Tanpınar bile eski ahşap konakların yanışını seyretmekten zevk aldığı Beş Şehir adlı kitabının “İstanbul” kısmında (o da Gautier gibi bu zevki Neron’un aldığı zevke benzeterek) itiraf eder. Daha da tuhafı, birkaç sayfa önce Tanpınar’ın “Gözümüzün önünde şaheserler birbiri ardınca suya düşmüş kaya tuzu gibi eriyor, kül, toprak yığını oluyor,” diye içtenlikle kederlenmesidir.

Tanpınar o zamanlar 1950’lerde dedemin yaptırdığı ve benim Sovyet savaş gemisini saydığım apartman ile aynı sokakta bulunan, Cihangir’de, Tavuk Uçmaz Yokuşu’ndaki evinden, eski Sabiha Sultan Yalısı ve Osmanlı Meclis-i Mebusan’ı olan ve kendisinin de hocalık ettiği Güzel Sanatlar Akademisi’nin ahşap binasının yanışını seyretmişti. Bir saatten fazla süren ve patlamalarla çevresini hoş bir kıvılcım yağmuruna boğan bu “acaip mahşerde havaya doğru bir lahza yükselen ve devrilen alev ve duman sütunlarından” yazarın bir yandan keyifle bahsetmesiyle, diğer yandan İkinci Mahmud devrinin en güzel ahşap yapılarından birinin içindeki bir yığın hatıra ve çalışma eseri ile birlikte (Osmanlı mimarisinin en büyük arşivcisi mimar Sedad Hakkı Eldem’in bütün koleksiyonu, rölöveleri de bu yangında yok olmuştu) yok oluşuna dertlenişi arasındaki tutarsızlığı hafifletmek için belki de, Tanpınar eski yangınları seyretmeye meraklı Osmanlı paşalarını anlatır.

“Yangın var!” çığlığını işitir işitmez at arabasının atlarını koşturarak seyire gidenleri, üşümek için yanlarında battaniye, kürk ya da seyir uzun süreceği için yiyecek ve kahve pişirecek takımları götürenleri tuhaf bir suçluluk duygusuyla tek tek sayar.

Eski İstanbul yangınları yalnız paşaların, yağmacı ve hırsızların ve tabii çocuklarla meraklıların koşa koşa gidip seyrettiği bir şey değil, on dokuzuncu yüzyılın ortalarından itibaren şehre gelen Batılı gezgin yazarların da kendilerini tanık olup anlatmakla yükümlü hissettikleri bir büyük mahşeri eğlence idi. 1852’de İstanbul’a gelen Theophile Gautier şehirde kaldığı iki ay boyunca tanık olduğu beş yangını ilkinden başlayarak (o sırada Beyoğlu Mezarlığı’nda oturmuş şiir yazmaktadır) tek tek keyifle anlatır. Elbette seyir meraklısı için yangının gece çıkması tercih nedenidir.

Haliç kıyısındaki bir boya fabrikasının göğe renk renk alevler saçarak yanışını “harika bir manzara” diye anlatırken Gautier, bir ressam gözüyle Haliç’teki gemilerin gölgelerine, yangını seyreden kalabalığın dalgalanışına ve alevlerin yuttuğu ahşabın ve binaların yıkılırken, çatırdayış seslerine de dikkat eder. Bir süre sonra yangın yerlerine tekrar gider ve yangından kaçırabildikleri halılar, şilteler, yastıklar, kap kaçak ve diğer mallarla iki gün içerisinde yaptıkları barınaklarda yaşamaya çalışan yüzlerce ailenin başlarına geleni “kader” diye kabullenişini bir Türk-Müslüman özelliği diye görmeye çalışır.

Oysa yangın beş yüzyıllık Osmanlı İstanbul tarihinin o kadar ayrılmaz bir parçasıdır ki, İstanbullular, özellikle on dokuzuncu yüzyıldan itibaren şehri kasıp kavuran bu felakete kendilerini peşinen hazırlamışlardır. On dokuzuncu yüzyılda dar sokaklarda, ahşap evlerde oturan İstanbullular için

evlerinin yanması bir felaketten çok, kaçınılmaz bir son gibi daha önceden hazırlandıkları buseydi. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışı gerçekleşmeseydi bile, yirminci yüzyılın başında İstanbul arka arkaya gelen ve bir hamlede binlerce evi, onlarca mahalleyi, koca koca semtleri yutup, on binlerce kişiyi evsiz, yoksul ve çaresiz bırakan yangınlar yüzünden hafızasını ve gücünün büyük bir kısmını zaten kaybedecekti.

1950 ve 60'larda şehrin son ahşap yalılarının, konaklarının ya da yıkıntı halindeki ahşap evlerinin yanıp yıkılışına tanık olan benim gibiler için ise bu yangınları seyretme zevki, görme zevkini önde tutan Osmanlı paşalarınınkinden başka bir ruhsal sıkıntının izlerini de taşıyordu: İstanbul'da Batı uygarlığının ikinci sınıf, solgun ve yoksul bir taklidini yapabilmek için hakkıyla mirasçısı olamadığımız bir büyük kültürün ve uygarlığın son izlerinin de bir an önce yok olmasını suçluluk, eziklik ve kıskançlık duygularıyla istemek.

Çocukluk ve gençliğimde Boğaz'daki ahşap yalılardan biri yanmaya başlayınca Boğaz'ın her iki yanında bu temaşayı seyretmeye meraklı kalabalıklar birikir, her şeyi daha yakından görmek isteyenlerin motorları, sandalları, yanan yalıya sokulurdu. İlk gençlik yıllarımda, böyle bir Boğaz yangını patlak verdiğinde arkadaşlar birbirimize telefonlar eder, arabalara doluşulur, takımlar halinde, mesela Emirgân'a gidilir, burada deniz kıyısına yanyana park eden arabalarda yeni moda olan teypten Creedence Clearwater Revival dinlenirken, yandaki çayhaneden gelen kaşarlı tostları yer, çay ve bira içerken, karşı yakada, Asya'da yanan yalının esrarengiz alevleri seyredilirdi.

Seyir sırasında, eski yangınlarda ahşap evlerin duvarlarında sıkışarak göğe fırlayan akkor halindeki çivilerin uçarak Boğaz'ı geçip, Avrupa yakasındaki başka bir ahşap evi tutuşturdukları gibi şeyler konuşulurdu. Ama en son aşk, siyaset dedikodularından, futbol maçlarından ve annelerin babaların akılsızlıklarından da konuşulduğu olurdu. En önemlisi, yanmakta olan ahşap konağın önünden karanlık bir tanker geçse kimse ilgilenmez, kimse saymazdı onu; çünkü felaket zaten patlak vermişti. Yangının en alevlendiği, bir felaketin bütün korkunçluğuyla yaşandığı anlarda arkadaşlar arasında, arabaların içinde bir sessizlik olurdu, o zaman herkesin alevlere bakarken gelecekteki kendi özel felaketini düşlediğini sezerdim.

Yeni bir felaket korkusunu, bütün İstanbulluların yaşayarak bildiği Boğaz'dan gelen o korkuyu bazan da uykumda hissederim. Gece yarısı ile sabah arasında bir ara uykumdan bir geminin düdüğüyle uyanırım. Uzun uzun çalan ve Boğaz'ı çevreleyen tepelerde yankılanarak dolaşan bu derin ve güçlü düdüğü gece sessizliğinde bir daha duyduğumda Boğaz'da sis olduğunu anlarım hemen. Sisli gecelerde Boğaz'ın Marmara'ya açıldığı yerden işaret veren Ahırkapı fenerinin düdüğü de düzenli aralıklarla; kederle örmektedir. Böylece, uykuyla uyanıklık arasında aklımda, sisler içindeki Boğaz'ın akıntılı sularında yolunu bulmaya çalışan bir büyük geminin hayali belirir.

Hangi ülkenin gemisidir bu, ne büyüklüktedir, taşıdığı yük nedir? Kaptan köşkündeki kılavuz kaptanın ve kimbilir yanındaki yardımcılarının endişesi nedendir? Bir akıntıya mı kapılmışlardır, sisin içinde kendilerine yaklaşmakta olan bir karaltıyı mı farketmişlerdir, yoksa rotalarından çıkıp, yanlış bir yönde yol aldıklarını farkedip uyarı düdüğüleri mi çalmaktadırlar? Yatağında, uykuyla uyanıklık arasında yatmakta olan İstanbullu, geminin kulağına gittikçe daha acı ve umutsuz gelen düdüğülerini işittikçe gemicilere acımayla felaket endişesi, korkulu bir rüyayla, orada Boğaz'da olup biten şeyden meraklanma arasında gidip gelir.

Fırtınalı günlerde, “Allah bu havada denize açılanlara yardım etsin!” derdi annem.

Öte yandan, yakında ama kendisine zarar vermeyecek bir uzaklıkta bir felaket, bir dehşet olduğu hissi gecenin ortasında uyananlar için en iyi uyku ilacıdır. Uyku ile uyanıklık arasındaki İstanbullu da, bir süre sonra gemi düdüklarını sayarken yorganına sarılıp uyuyakalır. Rüyasında belki de kendini sis içindeki gemide, tehlikenin eşliğinde görecektir.

Görsün veya görmesin, çoğunluk, tıpkı kendi rüyalarını unuttuğu gibi gecenin ortasında gemilerin sis düdükleleriyle uyandığını da sabah unuttur. Ancak çocuklar ya da çocuksu olanlar gecenin sis ve gemi düdüklarını hatırlarlar. Günlük hayatın en sıradan anında, postanede kuyrukta beklerken ya da öğle yemeğini yerken yanbaşıımızda böyle biri öbürüne der ki:

“Dün gece rüyamdan gemi düdükleleriyle uyandım.”

O zaman, çocukluğumdan beri Boğaz’ın tepelerinde yaşayan milyonlarca İstanbullu ile sisli gecelerde aynı rüyayı gördüğümü hissederim.

Boğaz kıyısında, yalılarda oturanların rüyalarına giren bir başka korkuyu da, tıpkı tanker yangınları gibi, hafızama derinden kazınmış bir kaza ile anlatayım. Böyle sisli gecelerin birinde, tam tarih vermek gerekirse 1963 yılı 4 Eylül sabahı saat dörtte, Rusya’nın Novorosisk limanından aldığı askeri malzemeyi Küba’ya götürmekte olan 5500 grostonluk Arhangelsk adlı şilep, görüş mesafesi on metreyi geçmediği halde yoluna devam etmeye çalıştığı için, Baltalimanı’nda on metre karaya girmiş, bir hamlede iki ahşap yalığı yıkıp üç kişiyi öldürmüştü.

“Korkunç bir gürültü ile uyandık. Yalıya yıldırım düştü sanıyorduk ki, bina çatırdarak ikiye ayrıldı. Büyük talih eseri bizler çökmeyen tarafta kaldık.

Kendimizi toparlayıp baktığımızda üçüncü katta oturma odasında koca bir şileple burun buruna geldik.”

Kazadan sağ kurtulanların sözleriyle birlikte, gazeteler ahşap yalının oturma odasına giren geminin fotoğraflarını yayımlamışlardı: Paşa dedenin duvara asılı fotoğrafı, büfenin üzerindeki tabakta bekleyen üzüm salkımları, odanın diğer yarısı yok olduğu için bir ucu perde gibi boşluğa sarkan ve rüzgârda sallanan halı ve büfeler, sehpalara, çerçevesiz tezhîp levhalarıyla yan yatmış divan arasında ölümcül burnu gözüken gemi.

Bu fotoğrafları dayanılmayacak kadar korkutucu ve çekici yapan şey, geminin aralarına ölüm saçarak girdiği eşyaların, bizim evdekilere benzeyen, tanıdık koltuklar, büfeler, sehpalara, paravanalar, sandalyeler, masalar ve divanlar olmasıydı. Kazada ölen güzel liseli kızın kısa bir süre önce nişanlanmış olduğunu, kazadan önceki gece ölecek olanlarla kurtulacak olanların aralarında konuştuğu şeyleri, güzel nişanlısının cesediyle enkaz içinde karşılaşan mahalleli gencin acısını, otuz yıllık gazete ciltlerinde yeniden okurken kazanın bütün İstanbul tarafından günlerce nasıl konuşulduğunu hatırladım.

O zamanlar İstanbul’un nüfusu şimdiki gibi on milyon değil bir milyon olduğu için, Boğaz kazaları, insanın kalabalığı içinde kaybolduğu mahşeri bir şehrin sıradan felaketleri gibi değil, bir mahallede

kulaktan kulağa anlatılarak efsane boyutuna ulaşan hikâyeler gibi yaşanırdı. Beni şaşırtan şey, İstanbul üzerine birşeyler yazdığımı öğrenen pek çok tanıdığın, geçmiş güzel günlerden söz eder gibi, neredeyse nemlenen gözlerle Boğaz'ın o eski felaketlerinden özlemle söz etmeleri, yazımda kendi seçkin felaketlerinden bahsetmem için bana ısrar etmeleri oldu.

Hani bir keresinde, galiba 1966'nın Temmuzunda, Boğaz gezisi yapan Türk-Alman Dostluk Cemiyeti'nin yolcularını taşıyan motor Marmara'ya inen kereste yüklü başka bir motora Yeniköy ile Beykoz arasında çarparak batmıştı da on üç kişi Boğaz'ın karanlık sularında kaybolup ölmüştü ya, onu mutlaka yazmalıydım.

Ploiesti adlı Romen tankeri, yalısının balkonunda tevekkülle gemi sayan bir tanıdığımın gözü önünde bir balıkçı teknesini bir dokunuşta ve ne kadar da kısacık bir sürede ikiye bölüp batırmıştı, bunu yazmalıydım.

Daha sonraki yıllarda, hani bir Romen tankeri (Independenta) ile bir başka gemi (Yunan şilebi Euryali) Haydarpaşa açıklarında çarpışmış ve sızan akaryakıt bir anda alev alınca petrol yüklü tanker korkunç bir gürültüyle patlamıştı da hepimiz uykularımızdan uyanmıştık, bunu unutmamalıydım. Unutmadım: kaza yerinden kilometrelerce uzakta olmasına rağmen bizim mahalledeki evlerin pencere camlarının yarısı patlamanın şiddetiyle kırılmış, sokaklar cam kırıklarıyla kaplanmıştı.

Bir de hani koyunlarla Boğaz'ın dibine giden gemi vardı: 15 Kasım 1991'de Romanya'dan aldığı yirmi binden fazla koyunla Boğaz'dan geçmekte olan Lübnan bandıralı Rabunion adlı hayvan gemisi, New Orleans'tan Rusya'ya buğday götüren Madonna Lili adlı Filipin bandıralı yük gemisi ile çarpışınca koyunlarıyla birlikte batmıştı. Pek azı gemiden atlayıp yüzen koyunların bazıları, Boğaz kıyısındaki çayhanelerde gazete okuyup kahve içen İstanbullularca sudan çıkartılmıştı, ama yirmi bin talihsiz koyun kendilerini Boğaz'ın derinliklerinden çıkaracak birisini bekliyorlar hâlâ.

Bu kaza Fatih Köprüsü olarak bilinen ikinci Boğaz köprüsünün tam altında olmuştu, ama İstanbulluların 1970'lerden sonraki en büyük buluşuna, Boğaz Köprüsü'nden atlayıp intihar etmeye, bu çok yaygın şehir alışkanlığına hiç girmeyeceğim. Çünkü bu kitabı yazarken çocukluk alışkanlığı ve zevkiyle okumaya başladığım eski gazete koleksiyonlarında rastladığım, doğduğum günlerde İstanbul gazetelerinde çıkmış bir haber, Boğaz'da ölümün köprülerden atlamaktan çok daha yaygın bir başka yolu olduğunu bana hatırlattı. İşte bir örnek:

“Rumelihisarı'nda bir otomobil denize uçtu. Dün yapılan (24 Mayıs 1952) bütün aramalara rağmen, ne araba ne de içindekiler bulunamadı. Otomobil denize uçarken şoför kapıyı açarak 'İmdat' diye bağırmış, fakat her ne sebeptense, kapıyı tekrar kapamış ve araba ile beraber sulara gömülmüştür. Otomobilin akıntının tesiri ile daha ileride derin bir yere gömüldüğü sanılmaktadır.”

Bu da kırk beş yıl sonra, 3 Kasım 1997'nin İstanbul gazetelerinden:

“Düğün dönüşü Tellibaba'ya adak adamaya giden ve içinde 9 kişi bulunan otomobil, alkollü sürücünün kontrolünden çıkarak Tarabya'da denize uçtu. Kazada 2 çocuklu bir kadın boğularak can verdi.”

Yıllar boyunca ne kadar da çok arabanın Boğaz'a düşüşünü, yolcuların derin suların içinde geri

dönüşü olmayan yere gidişini duydum, okudum, gördüm! İçinde bağırsan çocukların, kavga eden sevgililerin, her şeyi alaya alan sarhoşların, aceleyle evine dönen kocaların, yeni arabalarının frenlerini deneyen gençlerin, dalgın sürücülerin, intihar meraklısı kederlilerin, karanlıkta gözleri iyi görmeyen amcaların, rıhtımda çay içtikten sonra vitesi geriye değil ileriye takan dalgın ile arkadaşlarının, olayın bir anda nasıl meydana geldiğini hiç anlayamayanların, eski defterdarlardan Şefik ile güzel sekreterinin, gemi sayarak Boğaz'ı seyreden polislerin, fabrikanın arabasını izinsiz alıp gezmeye çıkan acemi şoförle ailesinin, uzak bir akrabamızın tanıdığı naylon çorap imalatçısının, aynı renk yağmurluk giyen babayla oğulun, ünlü Beyoğlu haydutuyla sevgilisinin ve Boğaz Köprüsü'nü ilk defa gören Konyalı ailenin bulunduğu araba suya düşünce, hemen taş gibi batmaz da, bir an sanki suyun üzerinde durur.

Gün ışığında sokak ya da meyhane lambalarının ışığında oluyorsa her şey, o kısacık sürede Boğaz'ın bu yaşanılabilir tarafında olanlar, ötedeki derin tarafa hiç de istemeden geçmekte olanların yüzlerindeki dehşeti görebilirler. Sonra araba yavaş yavaş Boğaz'ın hemen derinleşen karanlık ve akıntılı sularına gömülür gider.

Boğaz'ın derinliklerine inen arabadakilere artık kapıların açılmayacağını, çünkü arabanın içine dolan suların basıncının kapıların açılmasına mani olacağını hatırlatmak isterim. Pek çok arabanın suya düştüğü bir dönemin ince düşünceli gazetelerinden biri aynı bilgiyi okurlarına aktarmak gibi akıllıca bir iş yapmış, iyi çizilmiş resimlerle açıklanmış küçük bir rehber yayımlamıştı: Boğaz'a Düşen Arabadan Nasıl Çıkılır?

1.

Hiç paniğe kapılmayın. Pencerelerinizi kapayarak suların arabanızın içine iyice dolmasını bekleyin. Kapıların düğmelerini açın. Kimse yerinden kıpırdamasın.

2.

Araba Boğaz'ın derinliklerine doğru inmeye devam ediyorsa el frenini çekin.

3.

Sular arabanızı tamamen doldurmak üzereyken tavanda sıkışan son bir karış havayı ciğerlerinize iyice çekin, kapıları yavaşça açın ve telaşlanmadan arabadan çıkın. Son anda, inşallah yağmurluğunuz el freninin çekeceğine takılmaz da su yüzeyine çıkabilirsiniz, diye 4. maddeyi eklemek isterdim ben. Eğer yüzme biliyorsanız, yukarıya, denizin yüzeyine varmışsanız şehrin bütün hüznüne rağmen Boğaz'ın ve hayatın ne güzel olduğunu da hemen farkedeceksiniz.

NERVAL İSTANBUL'DA:

BEYOĞLU'NDA YÜRÜYÜŞLER

Melling'in bazı resimlerinin ayrıntıları beni ürpertir. İstanbul'un benim bütün çocukluğumu, hayatımı geçireceğim sokaklarının, yollarının, evlerinin, mahallelerinin yerleşeceği bazı tepelerini daha oralara hiç kimse yerleşmemişken, tek bina yapılmamışken ressam görmüş ve resmetmiştir. Daha sonra Yıldız, Maçka, Teşvikiye adını alacak yerleri elimde büyüteç Melling'in manzara resimlerinin kenarlarında kavaklar, çınarlar ve bostanlarla kaplı boş tepeler olarak görmek, tıpkı yangın yerlerine, yanmış konakların bahçelerine, yıkık duvarlara, kemerlere, yıkıntılara bakarken hissettiğim gibi, bir zamanlar oralarda yaşamış İstanbulluların hissettiği acıya benzer bir duygu verir bana.

İnsanın çocukluktan beri hayatının ve kendi dünyasının merkezi olarak benimsediği ve bu yüzden bütün bilgilerinin başlangıç noktası olan yerlerin aslında kısa bir zaman önce (doğumumdan yüz yıl önce) var olmadığını görmek, tıpkı öldükten sonra arkamızda bıraktığımız dünyayı görmek gibi, dayanılmayacak kadar meraklandırıcı ve sarsıcıdır. Bütün hayat deneyiminin, ince ince biriktirilmiş bütün insani ilişkilerin ve eşyaların zaman karşısındaki ürperişidir bu.

Aynı ürperişi Gerard de Nerval'in Doğu'ya Yolculuk adlı kitabının İstanbul bölümünün bir yerinde de hissederim. Melling'in resimlerini yapmasından yarım yüzyıl sonra, 1843'te İstanbul'a gelen Fransız şair kitabının bir yerinde, elli yıl sonra Tünel olacak yerden, Galata Mevlevihanesi'nden bugün Taksim dediğimiz yere kadar -tıpkı benim yüz on beş yıl sonra annemin elini tutarak yapacağım gibi- yürüyüşünü anlatır. Bugün Beyoğlu dediğimiz anacadde, Cumhuriyet'ten sonra İstiklal Caddesi adını alacak Grand rue de Pera 1843'te de aşağı yukarı aynıdır. Nerval Mevlevihane'den sonra caddeyi Paris'e benzetir: Moda kıyafetler, çamaşırcı dükkânları, kuyumcular, pırıl pırıl vitrinler, şekerciler, İngiliz ve Fransız otelleri, kahveler, elçilikler.

Şairin Fransız Hastanesi (bugünkü Fransız Kültür Merkezi) dediği yerden sonra ise, şehir şaşırtıcı, sarsıcı, hatta benim için korkutucu bir şekilde biter. Çünkü bugün Taksim Meydanı denilen ve çocukluğumdan beri çevresinde yaşadığım benim dünyamın merkezi ve en büyük meydanını Nerval, at arabalarının ve köfte, karpuz ve balık satıcılarının oyalandığı boş bir yer olarak anlatır. Düzlüğün manzarasından ve kenarından köşesinden meydana ve şehre katılarak yüz yılda yok olacak mezarlıklardan söz eder. Ama Nerval'in aklımdan hiç çıkmayan cümlesi, şehrin daha sonra benim bütün hayatımı geçireceğim ve bana hep "çok eski apartmanlarla kaplı" gibi gelecek düzlükleri hakkındadır: "Çam ve ceviz ağaçlarının gölgelediği kocaman, sonsuz bir yayla!"

Nerval İstanbul'a geldiğinde otuz beş yaşındaydı. On iki yıl sonra kendisini Paris'te asmasına yol açacak melankoli buhranlarından ilkinin iki yıl önce geçirmiş ve bir süreliğine tımarhanede yatmıştı. Bütün hayatını belirleyecek karşılıksız bir aşkla sevdiği tiyatro oyuncusu Jenny Colon da altı ay önce ölmüştü. Nerval, Mısır-Kahire, İskenderiye-Suriye, Kıbrıs, Rodos, İzmir ve İstanbul'dan geçecek "Doğu Yolculuğu"na bu acılarla birlikte ve tabii ki Chateaubriand, Lamartine ve Hugo ile Fransız edebiyatında bir gelenek olmaya başlayan romantik Doğu düşlerinin etkisiyle çıkmıştı. Nerval'in kendinden önceki yazarlar gibi, Doğu hakkında birşeyler yazma niyetini ve Fransız edebiyatında melankoli ile özdeşleştiğini de göz önünde tutunca, insan, şairin İstanbul'da göreceklerinin çok özel

ve değerli olacağına hükmediyor.

Ama Nerval 1843 İstanbul’unda kendi melankolisine değil de, onu unutturacak şeylere dikkat eder. Zaten Doğu yolculuğuna ruhsal acılarını arkada bırakmak, en azından bunları kendinden ve çevresinden gizlemek için çıkmıştı. Babasına yazdığı bir mektupta, Doğu yolculuğunun iki sene önceki cinnet-tımarhane vakasının, devamı gelmeyen basit “bir kazanın sonucu olduğunu insanlara kanıtlayacağını” yazmış ve umutla sağlığının da çok iyi olduğunu eklemişti. Yenilginin, yoksulluğun ve Batı karşısında zayıf düşmenin darbesini henüz yememiş İstanbul’un da şaire hüznün duygusunu beslemek için yeterince görüntü vermediğini düşünebiliriz.

Unutmayalım ki hüznün, yenilgiden sonra şehirde yaşayanların şehrin içinde hissettikleri bir duygudur. Nerval ünlü şiirindeki kelimelerle, melankolinin kara güneşinin Doğu’da yer yer görüldüğünü yolculuk kitabında yazar, ama örnek olarak Nil kıyılarını gösterir. 1843 İstanbul’unda ise şehrin en zengin, çekici, egzotik yerlerinde, hakkında yazılacak malzeme arayan aceleci bir gazeteci gibi davranır.

Bu yüzden şehre Ramazan’da gelmişti. Bu onun gözünde Venedik’e karnaval zamanı gitmek gibi bir şey olmalı. (Ramazan’ın hem bir “perhiz”, hem de bir “karnaval” zamanı olduğunu yazar.) Nerval Ramazan gecelerinde Karagöz oynatanları, geceleri lambalarla aydınlanan şehrin manzaralarını seyreder ve kahvehaneye gidip hikâye anlatıcısını dinler. Daha sonraları pek çok Batılı gezgi-nin yapıp yazacağı bu gözlemler, yüz yıl sonra modern teknoloji, Batılılaşma ve yoksullaşma sonucu İstanbullular tarafından bırakılıp unutuldu ve bu sefer İstanbullu yazarların “Eski Ramazan Geceleri ve Eğlenceleri” benzeri adlı pek çok hatıra yazısına ve kitabına konu oldu.

Çocukluğumda geçmişe özlemle ve büyülenerek okuduğum ve kendi kendime oruç tuttuğum o güne beni hazırlayan bu edebiyatın arkasında Nerval ve benzeri pek çok Batılı gözlemcinin şekerlendirerek egzotikleştirdiği ve hepsi birbirlerinden etkilenerken geliştirdikleri “turistik bir İstanbul” imgesi var. İstanbul’a gelip, üç günde bütün bu “turistik” yerleri gezip hemen bir yazı-kitap yazan İngiliz yazarlarla alay etmesine rağmen, Nerval de onlar gibi derviş tekkesine ayin izlemeye gitmiş, padişahın saraydan çıkışını bekleyip onu uzaktan bir görmüş (Nerval gözgöze geldiklerini, Abdülmecit’in de kendisini gördüğünü iddia eder) ve mezarlıklarda uzun gezintilere çıkarak Türklerin kılık kıyafetleri, âdetleri ve töreleri hakkında fikir yürütmüştür.

Kendini astığı sırada sayfalarını cebinde taşıdığı ve gerçeküstücülerin, Andre Breton, Paul Eluard ve Antonin Artaud’nun büyük hayranlık duyduğu Aurelia ya da Hayat ve Rüya adlı tüyler ürpertici ve benzersiz otobiyografik kitabında (kendisi Dante’nin Yeni Hayat’ına benzeter) Nerval, âşık olduğu kadın tarafından reddedilince hayatta artık kendisine “kaba-saba oyalanmalardan” başka bir şey kalmadığını anlatır ve dünyayı dolaştığını ve uzak milletlerin kıyafetleri ve tuhaf töreleriyle aptalca oyalandığını dürüstçe itiraf ediverir. Töreler, manzaralar, Doğulu kadınlar ya da Ramazan geceleri hakkında yaptığı gazeteci tarzı gözlemlerin yüzeyselliğinin, ucuzluğunun ve kabalığının bilincinde olduğu için Nerval, Doğu’ya Yolculuk adlı kitabına, -tıpkı anlatısının etkisi azaldıkça araya yeni ve saf bir hikâye sıkıştırması gerektiğini hisseden yazarlar gibi- çoğunu kendisinin geliştirip uydurduğu uzun hikâyeler eklemişti. (Yahya Kemal ve A. Ş. Hisar ile birlikte hazırladıkları İstanbul adlı kitap için şehrin mevsimleri hakkında yazdığı uzun bir yazıda Tanpınar bu hikâyelerin uydurma mı, geleneksel Osmanlı hikâyeleri mi olduğunu merak edip araştırdığını yazar.) Nerval’in düş dünyasına, derinliğine ve yoğunluğuna daha yakışan ama İstanbul’la fazla ilgisi olmayan bu hikâyelerin arasında

şehir gözlemleri, Şehrazat tarzı bir çerçeve hikâye işlevi görür. Zaten çizdiği tabloların yeterince güçlü olmadığını hissettikçe, ikide bir “tıpkı Binbir Gece Masalları gibi” diyerek okuru tavlama isteyen Nerval, İstanbul gezisini “sarayları, camileri, hamamları başkaları o kadar çok anlattı ki ben anlatmadım” diyerek bitirirken, yüz yıl sonra Yahya Kemal ve Tanpınar gibi İstanbul yazarlarının kulaklarına küpe olacak ve Batılı gezginlerin ağzında basmakalıp bir lafa dönüşecek bir şey söyler: “Dış görünüşü dünyanın en güzel manzaralarını veren İstanbul’un bazı mahallelerinin sefaleti, bazılarının pisliği” şehri “kulislerine girilmeden” salondan seyredilmesi gereken bir tiyatro dekoruna benzetir. Daha sonra yazılarıyla ve şiirleriyle İstanbullulara seslenen bir İstanbul imgesi geliştirecek olan Yahya Kemal ile Tanpınar, bunu ancak manzaranın güzelliği ile “kulislerin” sefaletini birleştirerek yapabileceklerini Nerval’i okurken sezmiş olmalılar. Ama her ikisi de Nerval’e hayran bu en büyük iki İstanbul şairinin, yazarının, Yahya Kemal ile Tanpınar” m keşfedip geliştirdikleri, kendilerinden sonraki kuşağın basitleştirerek yaygınlaştırdığı ve şehrin güzel görüntülerinden çok, yoksullaşma ve tarihin dokusuyla yapılmış bu İstanbul imgesini anlayabilmek için İstanbul’a Nerval’den sonra gelen başka bir yazarın kitaplarına da bir bakmamız lazım.

GAUTIER’NİN KENAR MAHALLELERDE MELANKOLİK YÜRÜYÜŞÜ

Yazar, gazeteci, şair, eleştirmen, romancı Theophile Gautier, Nerval’in liseden arkadaşıydı. Gençliklerini birlikte geçirmişler, Hugo’nun romantizmine birlikte hayran olmuşlar, bir dönem Paris’te çok yakın yaşamışlar, hiçbir zaman da kopmamışlardı. İntihar etmeden birkaç gün önce Nerval Gautier’yi aramış, bir sokak lambasına kendini asarak öldürmesinden sonra da Nerval hakkında Gautier içe işleyen bir yazı yazmıştı.

Bundan iki yıl önce, (yani Nerval’in Doğu yolculuğundan dokuz yıl sonra ve benim doğumumdan tam yüz yıl önce) 1852 yılında, daha sonra Rusya’ya karşı İngiltere, Fransa ve Osmanlı Devleti’nin yakınlaşmasına ve Kırım Savaşı’na yol açacak olaylar bir Doğu gezisini Fransız okurlar için gene ilgi çekici hale getirdi. Nerval’in bir ikinci Doğu gezisi hayallerini kurduğu bu günlerde bu sefer Gautier İstanbul’a geldi. Su buharı ile işleyen gemilerin hızı ve yaygınlaşması Paris-İstanbul yolculuğunu on bir güne indirmişti. Gautier İstanbul’da yetmiş gün kaldı ve izlenimlerini önce çalıştığı gazetede tefrika etti, hemen sonra da Constantinople adlı bir kitapta topladı. Pek çok dile çevrilen, popüler olan bu kalınca kitap, on dokuzuncu yüzyılda İstanbul hakkında yazılan kitaplar içinde, İtalyan yazar Edmondo de Amicis’in yirmi beş yıl sonra Milano’da yayımlanacak Constantinopoli’sinden sonra en iyisidir.

Gautier’nin seyahat yazıları arkadaşı Nerval’e kıyasla çok daha işbilir, derli toplu ve akıcıdır. Gautier bir feuületonist olduğu, sanat-kültür gazeteciliği ve tefrikacılık yaptığı (bir yerde bu durumu her gece bir hikâye uydurmak zorunda olan Şehrazat’inkine benzetir) ve her gün gazeteye bir yazı yetiştirmesi gerektiği-ni bilen birinin aceleciliğiyle ve eğlendirme endişesiyle yazdığı için böyledir bu. (Flaubert onu bu yüzden eleştirmiştir.) Ama bu gazeteci zayıflıkları onun İstanbul üzerine kitabını, -her zamanki padişah-kadınlar-mezarlıklar gibi basmakalıp ve hazır konuları bir yana bırakırsak- bir büyük şehir röportajı haline getirmiştir. Bu röportajı daha sonra Yahya Kemal ve Tanpınar gibi İstanbul imgesini İstanbullular için geliştirecek kişilerin gözünde önemli yapan şey ise, Gautier’nin bir yandan becerikli bir gazeteci gibi davranırken, bir yandan da arkadaşı Nerval’in öğüdünü tutup şehrin “kulislerine” girmesi, kenar mahallelere, yıkıntılara, karanlık ve pis sokaklara sokulması, yoksul ve ücra İstanbul’un, turistik manzaraları kadar önemli olduğunu okura ilk defa hissettirmesidir.

İstanbul’a yolculuğunda Gautier’nin aklında arkadaşı Nerval olduğu, kitabının daha yolculuk kısmından anlaşılır. Gautier, Cythere adasından geçerken, burada Nerval’in bir darağacında yağlı kumaşlara sarılarak asılmış bir ceset gördüğünü hatırlatır. (Biri daha sonra kendini asacak iki arkadaşın çok sevdiği bu imgeyi bir üçüncü dostları, Baudelaire, Nerval’in Doğu’ya YolcuM’undan alıp kendi “Cythere’ye Yolculuk” şiirinde kullanmıştı.)

İstanbul’a gelince Gautier tıpkı Nerval gibi, şehirde daha rahat gezebilmek için “Müslüman kılığına” girer. O da şehre Nerval gibi Ramazan’da gelmiştir ve Ramazan akşamı eğlencelerini ballandırarak anlatır. Gautier tıpkı arkadaşı gibi Üsküdar’a geçip Rufai dervişlerinin zikirlerini seyreder, mezarlıklarda dolaşır (mezar taşları arasında oyun oynayan çocuklar!), bir Karagöz oyunu izler, dükkânlara girip çıkar, çarşı pazarı zevkle ve dikkatle insanlara dönük gezer ve tıpkı Nerval gibi, Cuma namazına giden Padişah Abdülmecit’i görmek için bir gayret sarfeder. Gautier çoğu Batılı gezginler gibi, çok uzaktan şöyle bir gördüğü Müslüman kadınlar ve onların kapalılığı, erişilmezliği,

esrarı hakkında bilinen fikirleri yürütür (sakın kocalarına kanlarının nasıl olduğunu sormayın, der). Ama gene de kadınların şehir sokaklarında tek başlarına olmasa da gezip tozduklarını dürüstçe söyler.

Nerval'in fazla turistik bularak bahsetmediği Topkapı Sarayı'ndan, camilerden, At Meydanı'ndan da uzun uzun bahseder. Bütün bu yerler ve konular İstanbul'a o dönem gelen Batılı gezginlerin görmek ve anlatmakla kendilerini yükümlü hissettikleri şeyler olduğu için, belki de Nerval'in etkisini bu "turistik" konularda abartmamak gerekir. Gautier'nin kitabını çok okunaklı kılan şey, yazarın kendi-ne güveni, gözlem ve şaka yapabilme yeteneği ve acaip ve tuhaf olana karşı bir Batılı gazeteci merakı taşımaya rağmen, bunu yeri gelince çok görmüş birinin olgunluğuyla şakaya vurabilmesi kadar, onda bir ressam gözü olmasıdır.

Theophile Gautier, Hugo'nun Orientales'daki şiirlerini on dokuz yaşında okuyana kadar ressam olmayı düşlemişti. Gününün çok parlak bulunan bir resim eleştirmeniydi. İstanbul'un manzaralarından, görüntülerinden söz ederken daha önce hiçbir yazarın İstanbul'a uygulamadığı kadar geniş bir resim sözlüğüne başvurdu.

Galata Mevlevihanesi'nin bulunduğu düzlükten, yani dokuz yıl önce Nerval'in de sözünü ettiği ve çocukluğumda annemle çıktığımız Beyoğlu gezilerinin son noktası olan Maçka-Tünel tramvayına bindiğimiz bugünkü Tünel Meydanı'ndan Haliç'in ve İstanbul'un silüetinin görünüşünü anlatırken "Manzaranın o kadar tuhaf bir güzelliği vardı ki, insana gerçekdışı geliyordu" dedikten sonra minareler, kubbeler, Ayasofya, Beyazıt Camii, Süleymaniye, Sultanahmet, bulutlar, Haliç'in suları, Sarayburnu'ndaki servilerle kaplı bahçeler ve arkadaki "düşünülemez kadar ince sedefimsi mavi gök" arasındaki ışık oyunlarını, yaptığı resmin inceliklerine hâkim bir ressamın zevki ve ne yaptığını bilen bir yazarın güveniyle öyle bir anlatır ki, bu manzarayı hiç görmemiş olan okur da zevk alır.

İstanbul'un manzaralarına, şehrin görünüşünün "bir yığın ışık oyunu" yaparak değişmesine gözü en açık İstanbul yazarı olan Ahmet Hamdi Tanpınar, Gautier'nin bu dilinden ve dikkatinden çok şey öğrendi. İkinci Dünya Savaşı sırasında yazdığı bir makalede Tanpınar, Türk romancılarının çevrelerindeki eşyayı görme ve anlatma konusundaki isteksizliklerini, Batılı yazarlarla karşılaştırarak örneklendirirken Stendhal'in, Balzac'ın, Zola'nın resimle ne kadar içice olduğunu, ayrıca Gautier'nin bir ressam olduğunu hatırlatır.

Manzarayı, bütün ışıkları, güzelliği ve incelikleri ile dile geçirebilme ve onu bir duygu olarak anlatabilme yeteneği Gautier'nin İstanbul'un "kulisleri"nde, şehrin arka sokaklarında, (Gautier'yi iyi okuyan ve seven Yahya Kemal'in daha sonraki şiirsel ifadesiyle) "fakir ve ücra İstanbul"daki yürüyüşlerinden çok parlak bir metin çıkarmasına yaradı. Arka sokaklara, sur diplerine yürüyüşe gitmeden önce Gautier, kendisinden önce İstanbul'u ziyaret etmiş olan arkadaşlarının uyarılarıyla, şehrin harika manzaralarının tıpkı ışık ve belirli bir bakış açısı gerektiren "tiyatro dekorları" gibi yaklaştıkça çekiciliklerini kaybettiklerini öğrendiğini yazar: Uzaktan hayranlık verici bir manzara olarak gözüken şey, aslında dar, dik, pis ve özelliksiz sokakların, düzensiz ev ve ağaç yığınlarının "güneşin paletiyle renklendirilmesidir".

Ama kirliliği ve düzensiz çevreyi "güzel" ve hüznü olarak görececek göz de vardı Gautier'de. Romantik edebiyatın Yunan ve Roma yıkıntıları, çökmüş medeniyetlerin kalıntıları karşısında duyduğu heyecanı, gerekli bir alaycılıkla birlikte, içtenlikle duymayı biliyordu. Gautier ressam olmayı

düşlediği gençliğinde, Nerval'e komşu oturduğu Louvre'a yakın Doyenne çıkmazının Balzac'ın mezara benzettiği boş evlerinin ve Saint-Thomas-du-Louvre Kilisesi'nin yıkıntılarını geceleri ay ışığında çok çekici bulmuş.

Bugünkü Beyoğlu'ndaki otelinden, Galata'nın tepesinden sahile, Haliç'e inen Gautier, "kayıklardan yapılmış köprü" dediği 1853'teki Galata Köprüsü'nü geçtikten sonra, Unkapanı'na, kuzeybatıya, şehrin mahallelerinin içine doğru Fransız rehberiyle birlikte girmiş ve bunu "Labirentin içine daldık," diye kuvvetle anlatmış.

Uzaklara gittikçe yalnızlıklarının arttığını ve hırlayan köpek-lerin kendilerini takip ettiğini yazmış. Boyaları dökülmüş, ahşabı kararmış yıkıntı halindeki ahşap evlerle, kırık dökük kör çeşmelerle, damı çökmüş bakımsız türbelerle karşılaştıklarını her okuyuşumda çocukluğumda bu yerlerde babamın arabasıyla gezerken gördüklerimin yüz yıl önce de yerlerdeki parke taşları hariç aynı olduğunu düşünürdüm.

Karanlık yüzlü, yıkıntı halindeki ahşap evlere, taş duvarlara, boş sokaklara, mezarlıkların tamamlayıcısı servilere, tıpkı benim gibi, güzel göründükleri için dikkat etmiş Gautier. Yüz yıl sonra, gençlik yıllarımda kendi kendime gezerken şehrin Batılılaşmamış yoksul mahallelerinde göreceğim - ve otuz yılda yangınlar ve betonlaşmayla yok oluşuna acıyla tanık olacağım- bu manzara onu yormuş, ama "bir sokaktan ötekine, bir meydandan diğerine" ilerlemeye devam etmiş. Ezan, ona benim çocukluğumdaki gibi bu mahallelerde sanki "kendi kendilerine sessizce yıkılmakta olan kör, sağır, dilsiz" evlere sesleniyormuş gibi gelmiş.

Sokaklardan tek tuk geçenleri, bir ihtiyar kadım, taşların arasında kaybolan bir kertenkeleyi ve kendisinden iki yıl önce Flaubert ile İstanbul'a gelen Du Camp'ın bir suluboya resminden çıkmış gibi görünen iki-üç çocuğun kör bir çeşmenin yalağına taş atışlarını bu manzaraya çok uygun bir zaman duygusuyla seyretmiş. Karnı acıktığında şehrin öte yakasındaki lokantaların, dükkânların eksikliğini hissetmiş ve benim çocukluğumda ve yüz elli yıl sonra da ben bunları yazarken bütün betonlaşmaya rağmen ara sokakları renklendirecek olan dut ağaçlarından kopardıklarını atıştırmış.

Yıkıntı haline rağmen şehrin yaşayan yanma, mahalle hayatına benzer dikkatleri Rum mahallesi Samatya'da ya da "şehrin gettosu" dediği Yahudi mahallesi Balat'ta da göstermiş. Balat'ın evlerinin cephelerini cüzzamlı, sokaklarını kirli ve çamurlu, Fener'in Rum mahallelerini ise daha bakımlı bulmuş; ama bütün bu gezintiler sırasında Bizans'tan kalma bir duvarı, bir büyük su kemerinin parçasını sokaklar, evler, ağaçlar arasından gördükçe, taş ve tuğlanın kalıcılığından çok, ahşabın geçiciliğini hissetmiş.

Bu yorucu, sarsıcı gezintilerin ve bütün kitabın en içe işleyen yanı, Gautier'nin şehrin bu uzak ve ücra mahalleleriyle Bizans'tan kalan duvarları arasında yürürken hissettikleri. Gautier şehir duvarlarının kalınlığını, gücünü, devrilmiş hallerini, çatlaklarını, zamanın onları ağır ağır yiyip tüketişini okurla çok iyi paylaşıyor: Bütün bir kule boyunca aşağı inen çatlaklar, (çocukluğumda beni korkuturdu) devrilip düşmüş, yan yatmış kule parçaları (Gautier ile aramızda surları iyice hırpalayacak 1894 büyük depremi var), çatlakların arasında yeşeren otların ve kulelerin tepesinde boy veren incir ağaçlarının çarpıcılığı ile bütün bu yarı yıkık duvarların uzandığı bölgelerin kimsesizliği, kenar mahallelerin, yoksul semtlerin sessizliği. "Bu ölü duvarların arkasında, yaşayan bir şehir yattığına inanmak güç!" diye yazmış Gautier.

Ve şehrin kenar mahallelerinde, yoksul ve ücra semtlerinde yaptığı bu uzun yürüyüşün sonunda Gautier, “Dünyanın başka herhangi bir yerinde, bir yanı yıkıntılarla, diğer yanı mezarlıklarla kaplı bu üç buçuk millik yol kadar melankolik başka hiçbir yürüyüş güzergâhı yoktur,” demiş.

İstanbul’un hüznü bir şehir olduğunu başkalarından işitmek beni niye bu kadar mutlu ediyor? Bütün hayatımı geçirdiğim şehrimin bana verdiği duygunun hüznü olduğunu okura iyice anlatmak için niye bu kadar gayret ediyorum? Son yüz elli yılda (1850-2000) İstanbul’a hâkim olan ve şehrin çevresine yaydığı temel duygunun kaçınılmaz bir şekilde hüznü olduğundan şüphem yok hiç. Anlatmaya çalıştığım şey, bu duygunun bir kavram olarak keşfi, ifade edilmesi, seslendirilmesi ve bunların itibarlı Fransız şairlerince (melankolik arkadaşı Nerval’in etkisiyle Gautier) ilk yazılmış olmasının sonuçları. Neden Gautier ile özdeşleştirdiğim Batılıların benim şehrim, İstanbul’un hayatı ve özellikleri konusunda düşündükleri benim için, şehir için bu kadar önemli bir konu oldu hep?

BATILI GÖZLER ALTINDA

Hem kişi olarak, hem de cemaat olarak hepimiz yabancıların, tanımadıklarımızın hakkımızda ne düşündüğü ile bir dereceye kadar dertleniriz. Bu dertlenme bize acı çektirecek, gerçek ile ilişkimizi bulandıracak, gerçeğin kendisinden daha önemli olacak boyutlara varırsa, bizim için sorunlu demektir. Batılı gözlerin şehrimde gördükleriyle benim ilişkim -pek çok İstanbullu gibi- sorunludur ve şehrin bir gözünü Batı'ya dikmiş bütün yazarları gibi benim de bu konularda kafam zaman zaman karışır.

Gazete ve dergilerin yardımıyla İstanbulluların da benimseyeceği bir şehir imgesini ve edebiyatını Yahya Kemal ile birlikte ilk defa geliştirecek olan Ahmet Hamdi Tanpınar, tıpkı Yahya Kemal gibi Nerval'in ve Gautier'nin İstanbul yolculuğu notlarını çok dikkatle okumuştur. Tanpınar'ın Beş Şehir adlı kitabının İstanbul kısmı, yirminci yüzyılda İstanbul üzerine bir İstanbullu tarafından yazılmış metinlerin en önemlisidir ve kısmen Nerval ve Gautier'nin yazdıklarıyla konuşa konuşa ve yer yer tartışa tartışa yazıldığı söylenebilir.

Bu metnin bir yerinde Tanpınar, İstanbul'a gelmiş Fransız yazar ve siyasetçisi Lamartine'in Padişah Abdülmecit'in çok "itinalı bir portresini" çizdiğini belirttiikten, Lamartine'in Türkiye Tarihi'nin (dedemin kütüphanesinde 8 ciltlik şık bir kopyası vardı) Abdülmecit'in parasıyla yazdırılmış olabileceğini ima ettik-ten sonra Nerval ve Gautier'nin Abdülmecit'e olan ilgilerinin çok daha hafif olduğunu, çünkü gazeteci oldukları için onların "önceden hükmünü vermiş" Batılı okurun beklentilerine seslenmek zorunda olduklarını hatırlatır. Gautier'nin (ya da İstanbul'a geldikten hemen sonra bunu yapmaya başlayan Batılı gezginlerin) padişahın haremdeki kadınları düşlemesini ve kendi yanındaki İtalyan kadına padişahın bir göz atmasıyla övünmesini Tanpınar "hafifmeşrep" bulur, ama bu yüzden de Gautier'e kızmamız gerektiğini söyler: çünkü "harem mevcuttu".

Bu küçük notta ve uyarıda, Batılı gözlemcinin şehirde gördüğü şeylerden aşırı huzursuz olan okumuş yazmış İstanbullunun bütün ikilemleri vardır. Bir yandan Batılılaşma yüzünden, Batılı yazarın değerleri ve hükmü İstanbullu okur için aşırı önemli hale gelmiştir, bir yandan da ve bu yüzden de Batılı gözlemcinin her-hangi bir konuda ölçüyü kaçırmaması o yazarı ve temsil ettiği Batı kültürünü tanımakla övünen İstanbullu okurun kalbini hemen kırar. Üstelik "ölçüyü kaçırmamanın" ne olduğu da hiç bilinmez. Çoğunlukla insanlar gibi şehirlerin de karakterini yapan şeyin "ölçüyü kaçıрма" ya da dışarıdan bakan gözlemcinin bazı şeyleri ölçüyü kaçırmakla fazla gözlemlemesinden ibaret olduğu hep unutulur. Bir örnek: Batılı gözlemci İstanbul'da mezarlıkların şehrin gündelik hayatına girişini, bence "ölçüyü kaçırmak" gözlemler. Ama Flaubert'in de farkettiği gibi, daha sonra Batı etkisiyle yok edilecek bu nitelik şehrin o zamanki önemli bir özelliğidir de.

Batılılaşma ile birlikte, eş zamanlı olarak Türk milliyetçiliğinin de yükselmesi bu ilişkiyi daha da içinden çıkılmaz hale getirmiştir. On sekizinci yüzyılın ikinci yarısı ve on dokuzuncu yüzyılda İstanbul'a adım atan Batılı gözlemcilerin vazgeçilmez konuları olan harem, esir pazarı (Mark Twain'in esir pazarındaki en son hasat Çerkez ve Gürcü kızlarının cins ve fiyatlarının büyük Amerikan gazetelerinin borsa sayfalarında nasıl yer alacağı yolunda alaycı bir fantezisi vardır), dilenciler, hamalların sırtındaki inanılmaz yük (çocukluğumda, sırtlarında metrelerce yükseklikte teneke yığınları, Galata Köprüsü'nde yürürken gördüğüm ve korktuğum hamalların Avrupalı

turistlerce fotoğraflarının çekilmesi hepimizi huzursuz ederdi, ama aynı konuyu İstanbullu bir fotoğrafçı, [mesela Hilmi Şahenk] fotoğraflayınca kimse huzursuz olmaz), derviş tekkeleri (Nerval'ın tanıdığı bir paşa, Fransız misafirine oralarına bu-ralarına şişler batıran Rufai dervişlerinin “deli” olduklarını, boşu boşuna onların tekkelerine gitmemesini öğütler) ve kadınların kapalılığı aynı zamanda Batılılaşmış İstanbullularca da eleştiri konusu yapılan şeylerdi. Ama aynı eleştiriler ünlü bir Batılı yazarın kaleminden okununca, çoğu zaman beklenmedik kalp kırıklıklarına ve milliyetçi tepkilere yol açar.

Bu aşk ve nefret ilişkisinin hiç bitmemesinin bir nedeni de Batılılaşmacı aydınların Batı'dan onay alma, Batılılar gibi olduklarını Batı'nın en seçkin kalemlerinden ve yayın organlarından işitme hırsıdır. Oysa Pierre Loti gibi yazarlar da aslında tam tersi bir nedenden İstanbul'u ve Türkleri çok sevdiklerini hiç saklamazlar: Batılılara benzemeyen, Doğulu, “egzotik” yanlarını korudukları için. Pierre Loti Batılılaştıkları, geleneksel karakterlerini kaybetmeye başladıkları için İstanbulluları eleştirirken, onu Türkiye'de sevip okuyanlar da Batılılaşan küçük bir azınlık içinden çıkar. Ama Pierre Loti'nin iyice şekerlenmiş egzotik romanlarının ve yazılarının dünyasıyla, Batılılaşmış

İstanbul okurlar uluslararası siyasi sorunlar çıktığı zaman çok gerekli olan bir

“Türkseverlik” noktasında buluşurlar.

Andre Gide'in 1914'teki Türkiye yolculuğunu anlattığı anılarında ise bu her derde çare “Türkseverlik” de yoktur. Tam tersi Gide, Türklere hiç hoşlanmadığını, üstelik millet kelimesini değil de yavaş yavaş moda olan ırk kelimesini kullanarak açıklar: Bu ırk, giydiği berbat kıyafetlere müstehaktır! Türkiye yolculuğunun ona Batı medeniyetinin, hatta Fransa'nın ne kadar üstün olduğunu hatırlattığım övünerek yazar. Yayımlandığında, başta Yahya Kemal olmak üzere dönemin önde gelen Türk yazarlarını çok gücendiren bu laflara, böyle durumlarda günümüzde yapıldığı gibi popüler Türk basını, gazete ve dergilerde cevap yetiştirmemiş, İstanbullu Türk aydınları hakaretleri millettan sır gibi saklayıp, için için üzölmüşlerdi. Bunun bir nedeni Batılılaşmış aydınların Gide'in hakaretlerine gizlice hak vermeleri idi elbette.

Gide'in Türklerin kıya-fetlerini aşağılayan yazılarının kitap olarak yayımlanışından bir yıl sonra, en büyük Batılılaşmacı Atatürk, kıyafet devrimi yaparak Batılı olmayan bütün bu kıyafetlerin giyilmesini yasakladı.

Batılı gözlemcinin şehri derin bir şekilde eleştirip aşağılayan yazısını ona katılarak okumak isteği bende de vardır ve bu tür yazıları okumak İstanbul'un ne güzel, ne tuhaf, ne harika ve kendine özgü bir yer olduğunu tekrarlayıp duran Pierre Loti gibi yazarları okumaktan daha zevklidir. Sorun, çoğu zaman yerlerin, manzaranın güzelliği, insanların canayakınlığı, hatta Batılı gezgine gösterilen itibar değil, yazarın şehirden, okurun da şehir yazısından ne beklediğinde düğümlenir. On dokuzuncu yüzyılın ortasından itibaren Fransız-İngiliz edebiyatında hep aynı temalar ve konularla zenginleşen bir İstanbul imgesi ortaya çıktı. Derviş tekkeleri, yangınlar, mezarlıkların güzelliği, saray ve harem, dilenciler, sokak köpekleri, içki yasağı, kadınların gizlenmesi, şehrin esrarı, Boğaz'a bir yolculuk ve manzaranın ve siluetin güzelliği gibi konularda hepsi birbirlerinden etkilenen ve kimi zaman aynı yerlerde kalıp aynı rehberlerle gezdirilen bu yazarlar İstanbul'da daha önceden okudukları şeyleri buldukları için bir hayal kırıklığına uğramıyorlardı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun çöken ve Avrupa'ya göre geri kalan bir devlet olduğunu yavaş yavaş sezen bu yeni kuşak Batılı gezginler, önceki yüzyıllarda merak konusu olan Osmanlı ordusunun gücünün sırrı, devlet aygıtının bilinmeyen incelikleri gibi konularla fazla ilgilenmiyor, şehri ve insanlarını eskiden olduğu gibi korkutucu, erişilmez ve anlaşılmaz bulmak yerine tuhaf, eğlenceli ve turistik olarak görmeyi öğreniyorlardı. Zaten ta İstanbul'a kadar gelmiş olmak bile onlar için yeterince bir başarı ve eğlenceydi ve geldikleri yerde, kendileri gibi başka Batılı yazarların gördüklerini görüp yazmak, bu yazarlara yolculuklarının zaferi olarak gözüktüğü için, hiçbirinin hayal kırıklığına uğramaya niyeti yoktu.

Buharlı gemilerin ve demiryollarının İstanbul'u Batı'ya yaklaştırması, bir anda kendini İstanbul sokaklarında bulan Batılı gezgine neden buraya geldiğini, bu berbat yerde ne işi olduğu sorusunu kendi kendine sorma lüksünü ve zevkini vermeye başladı. Züppelikle bilgisizliğin, yaratıcı cesaretle dürüstlüğü bulduğu bu noktada Andre Gide gibi "kültürlü" gezginler, kültürlerin farklılığını, törelerin ve geleneklerin tuhaflığını ya da ülkenin ve kültürün yapı-sal özelliklerini anlamaya çalışmak yerine, gezginin İstanbul'da eğlenme, oyalanma, mutlu olma hakkını talep etmeyi keşfettiler. Şehir hakkında ilginç bir şey söyleyemiyorsa, kendisini değil, İstanbul'u sıkıcı ve özelliksiz ilan edecek kadar kendine güveni olan bu son dönemin turist yazarları Batı medeniyetinin askeri ve ekonomik zaferlerinin en "eleştirel" Batılı aydınlarla bile saklayamadıkları bir gurur ve güven verdiğini, artık onların da Batı'nın bütün insanlık için bir ölçü olduğuna içtenlikle inandıklarını gösterir.

Bu yazarlar ve sonrakiler İstanbul'a olan egzotik ilginin iyice azaldığı bir dönemde ortaya çıktılar. Bu ilgisizliğin nedeni, Batılılaşma ve Atatürk devrimlerinin yasaklamaları sonucu harem, derviş tekkeleri, padişah gibi pek çok turistik unsurun ahşap evlerle birlikte yok olması ve Osmanlı İmparatorluğu'nun yerini Batı'yı taklit eden küçük Türkiye Cumhuriyeti'nin almasıydı. Kimsenin İstanbul'a gelip birşeyler yazmadığı, yerel gazetecilerin İstanbul Hilton Oteli'ne gelen her yabancı ile röportaj yaptığı bu dönemin sonunda, 1985'te Rus-Amerikan şairi Joseph Brodsky New Yorker dergisinde "Bizans'tan Kaçış" adlı uzun bir yazı yayımladı.

Şair Auden'in İzlanda hakkında yazdığı alaycı ve her şeyi küçümseyen bir yazının edasından etkilenen Brodsky, yazısının başında özür dileyen bir havayla İstanbul'a geliş (uçakla) bahanelerini uzun uzun sayar. O sırada şehirden çok uzakta olduğum ve İstanbul hakkında iyi birşeyler okumak istediğim için alaycılığıyla benim de kalbimi kıran bu yazıda, gene de Brodsky'nin İstanbul için

"Burada her şey ne kadar yıllanmış," deyişini severim. "Eski değil, köhne değil, kadim, hatta moda dışı da değil, yalnızca yıllanmış!" diye ısrar etmişti ve haklıydı.

Osmanlı İmparatorluğu yıkılıp gidince ve Türkiye Cumhuriyeti ne olduğuna da karar veremediği kendi Türklüğünden başka bir şey göremeyip dünyadan kopunca İstanbul eski çok dilli, muzaffer ve tantanalı günlerini kaybedip her şeyin kendi yerinde ağır ağır yıllandığı, tenhalaştığı, boş, siyah-beyaz ve tek sesli, tek dilli bir yere dönüştü.

Benim çocukluğum ve gençliğimin İstanbul'u şehrin kozmopolit yapısının hızla kaybolduğu bir yerdi. Gautier, aynı gözlemi yapan başka pek çok gezgin gibi 1852 yılında, doğumumdan yüz yıl önce İstanbul sokaklarında aynı anda Türkçe, Rumca, Ermenice, İtalyanca, Fransızca ve İngilizce (ve son ikisinden daha çok da Ladino diye eklemeliydi) konuşulduğunu ve bu "Babil kulesinde" pek çok

kişinin, aynı anda bu dillerin birkaçını birden konuştuğunu gözlemledikten sonra, çoğu Fransız gibi Fransızcadan başka bir dil bilmediği için biraz utanır. Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra fethin sürmesi, İstanbul'un Türkleştirilmesinin şiddetlenmesi ve şehirde devletin yaptığı bir çeşit etnik temizlik bütün bu dilleri kuruttu. Bu kültürel temizliğin çocukluğumdan aklımda kalan bir parçası, sokaklarda yüksek sesle Rumca, Ermenice (Kürtler zaten etrafta dilleriyle pek görülmezdi) konuşanları "Vatandaş, Türkçe konuş!" diye susturmaktı. Sağda solda asıllı böyle tabelalar da vardı.

Batılı gezginlerin zaman zaman güven duyulmaz da olan seyahat yazılarına olan merakım yalnızca bir aşk ve nefret ilişkisinden ya da karmaşık bir acı çekme ve onaylanma isteğinden kaynaklanmıyordu. Sokaklarda yanlış şeyler yapan İstanbulluları eleştiren bir avuç şehir mektupçusunu ve ayrıntılı devlet belgelerini bir yana bırakırsak, yirminci yüzyılın başına kadar, İstanbullular İstanbul hakkında pek az şey yazmışlardı. Şehrin sokaklarının, atmosferinin, havasının, günlük hayat ayrıntılarının bir bütün olarak tasviri, günün her anında şehrin nasıl soluk alıp verdiğinin, nasıl koktuğunun kayda geçirilmesi, ancak edebiyatla yapılabilecek bu iş yüzyıllar boyunca hep Batılı gezginler tarafından yapıldı.

Tıpkı 1850'lerde İstanbul sokaklarının nasıl gözüktüğünü ve kimin hangi kıyafetlerle gezindiğini bilebilmek için Du Camp'ın fotoğraflarına ya da Batılı ressamın gravürlerine bakmak gerektiği gibi, bütün hayatımı geçirdiğim sokaklarda, caddelerde, meydanlarda yüz yıl önce, iki yüz yıl önce, dört yüz yıl önce neler olup bittiğini, hangi meydanın yerinde eskiden boş bir arazi, hangi boş arazinin olduğu yerde de eskiden sütunlu bir meydan olduğunu, buralarda nasıl yaşandığını da (Osmanlı arşivlerinin labirentlerinde yıllar geçirmeyeceksem) ancak Batılı gezgin yazarların sayfalarında okuyabilirim. Onların çoğunun dikkati de egzotik ve pitoresk olana yöneliktir.

Walter Benjamin "Flâneur'ün Geri Dönüşü" adlı bir yazısında Franz Hessel'in Berlin'de Yürüyüşler adlı kitabını tanıtırken, "Eğer şimdiye kadar yapılmış şehir tasvirlerini yazarlarının doğum yerlerine göre ikiye ayırırsak," der, "o şehirde doğup büyümüş yazarların yazdıkları çok azınlıkta kalır." Benjamin'e göre şehre dışarıdan gelen ve çoğunlukta olanları heyecanlandıran şey, egzotik ve pitoresk görüntülerdir. Orada doğup büyümüş olanların kendi şehirlerine ilgisi ise her zaman kendi hatıralarıyla karışır.

Benim özel konumum, Batılılaşma sonucu İstanbullu okurların ve yazarların, (ve belki de artık bütün dünyanın kaçınılmaz olan Batılılaşması sonucu) dünyanın Batı dışındaki bütün şehirlerinde yaşayanların çok da özel olmayan konumudur.

Yaşadığım şehrin benden önceki kuşaklara nasıl gözüktüğünün, yani İstanbul hayatının günlüğünü ve hatıra defterini yabancılar tutmuştur.

Belki de bu yüzden Batılı gezginlerin şehir hakkında yazdıklarını, bazan bunlar bir başkasının egzotik düşü değil de kendi hatıralarım gibi okurum. Ayrıca, benim farketmediğim, ama başka kimse sözünü etmediği için farketmediğim bir şeyi, Batılı gözlemcinin hissedip yazması hoşuma gider hep. Dubalar üzerindeki çocukluğumun Galata köprüsünün yük altında hafif hafif sallanışını Knut Hamsun'un farketmesi ya da Hans Christian Andersen'in mezarlıklardaki servilerin "karanlık" olduğunu yazması bu türden gözlemlerdir. İstanbul'a bir yabancı gibi bakmak benim için her zaman zevkli ve cemaat duygusu ve milliyetçiliğe karşı da özellikle gerekli bir alışkanlıktır. Bazan gerçekçilikle anlatılan harem ya da tasvir edilen kıyafet ve töreler benim hayatıma o kadar uzak gelir

ki, anlatılanın düş olmadığını bilsem de, bunlar benim değil, bir başkasının şehrinin geçmişiymiş gibi gelir bana. Batılılaşma bana ve milyonlarca İstanbulluya kendi geçmişlerini “egzotik” bulma zevki vermiştir.

Şehri her biri başka çeşit çeşit bakış açısından görmek onunla ilişkiyi canlı tutar diye kandırırım kendimi. Bazan kendi evimden başka hiçbir yere gitmediğimi, İstanbul’da bir yerde beni sabırla bekleyen öteki Orhan’ı bile aslında aramaya çıkmadığımı kendime söyleyip bunun kafamı kemikleştireceğini, bir şehre bu kadar fazla ait olmamın belki de ona bakışımıdaki isteği öldüreceğini düşünürüm. O zamanlar şehre bakışında Batılı gezginlerin kitaplarını okuya okuya edindiğim bir yabancılık olduğunu da düşünerek kendimi teselli ederim. Bazan şehrin hiç değişmeyen bazı ana caddeleri ve arka sokakları, yıkılmakta olan ahşap evleri, seyyar satıcıları, boş arsaları ve hüznü hakkında bir Batılı gözlemciden okuduklarım bana kendi hatıralarıymış gibi gelir.

Bunda İstanbul’un, nüfusunun benim hayatım boyunca on misline çıkmasının, bazı caddelerin, meydanların hiç değişmemelerine rağmen, kalabalıklar yüzünden sanki başka mekânlara dönüşmesinin elbette payı vardır. Şehrin تنها ve boş olduğu zamanları özlerim hep.

Batılı gezginlerin kendi kuruntularını ya da Doğu’ya ilişkin hayallerini İstanbul’a yakıştırmalarında, şehir hiçbir zaman Batı sömürgesi olmadığından, İstanbullular için hiçbir zarar yoktur. Sözgelimi Gautier’de, Türklerin yangının felaketleri karşısında gözyaşı dökmediklerini, böyle durumlarda çok ağlayan Fransızların tersine vakur davrandıklarını, çünkü kaderci olduklarını okursam, bu görüşe hiç hak vermesem de çok büyük bir haksızlığa uğradığımı düşünmem. Ama bu akla inanacak Fransız okurlarının İstanbulluların yüz elli yıldır neden hüznü duygusundan kurtulamadıklarını anlayamayacaklarını hissederim. Batılı gezginlerin İstanbul hakkında yazdıklarının asıl acı verici yanı, bazıları çok parlak yazarlar olan bu gözlemcilerin şehrin ve İstanbulluların özelliği diye abartarak sözünü ettikleri şeylerin, kısa bir süre sonra İstanbul’dan yok olduğunu farketmektir. Çünkü Batılı gözlemciler, İstanbul’da Batılı olmayan “egzotik” şeyleri görüp yazmayı seviyor, şehre hâkim olmaya çalışan Batılılaşmacı hareket de bu özellikleri, kurumları, gelenekleri Batılı olmaya engel oluyor diye kısa sürede dağıtıp yok ediyor. İşte küçük bir liste:

On dokuzuncu yüzyıla kadar Batılı gezginlerin hakkında en çok yazdıkları şeylerden biri olan Yeniçeri Ordusu dağıtıldı önce. Bir diğer Batılı gezgin merakı olan esir pazarı da hakkında çok yazıldıktan sonra yok oldu. Batılı gözlemcilerin çok sevdiği oralarına buralarına şişler sokan Rufai dervişlerinin ve Mevlevilerin tekkeleri de, Cumhuriyet ile birlikte kapatıldı. Batılı ressamların o kadar çok resmettiği Osmanlı kıyafetleri de Andre Gide’in şikâyetinden kısa bir süre sonra bırakıldı. Harem de Batılı yazarların çok sevdiği bir konuydu, artık yok. Flaubert’in sevgili arkadaşına onun adını çarşıdaki hattatlara yazdıracağını söylemesinden yetmiş beş yıl sonra bütün Türkiye Arap alfabesinden Latin alfabesine geçti ve bu egzotizmin zevki de bitti. Bütün bu kayıplardan İstanbullular için bence en ağır olanı bahçelerin, meydanların, günlük hayatın içine sokulmuş olan mezarların ve mezarlıkların da Batılılaşma adına hapisane duvarlarına benzer yüksek duvarlarla çevrili, servisiz, ağaçsız, manzarasız korkunç yerlere taşınmasıdır. Cumhuriyet tarihi boyunca da turistlerin çok ilginç bulunduğu sırt hamalları ve mesela Joseph Brodsky’nin dikkat ettiği eski Amerikan arabaları da, haklarında çok yazıldıktan sonra kısa sürede yok oldular. Bütün bu “Batılı gözlemci-yok oluş” sürecini iki şey kırabildi. Birinci takım İstanbul’un arka sokaklarına hâlâ hükmeden köpek çeteleridir. Batı askeri disiplinine uymuyorlar diye Yeniçerileri yok eden II. Mahmut’un ikinci hedefi köpek

çeteleri idi, ama başarısız oldu. Meşrutiyet'ten sonra Çingenelerin de yardımıyla yapılan bir başka "reform" hareketiyle, şehrin tek tek toplanıp Sivriada'ya sürülen köpekleri oradan gene zaferle dönmeyi bildiler. Bunun bir nedeni, İstanbul'un her sokağındaki köpek çetelerini çok egzotik bulan Fransızların, bu hayvanların hep birlikte Sivriada'ya tıklımalarını daha da egzotik bulup bu konuda alaycılıkla -Sartre bile yıllar sonra Akıl Çağı adlı romanında bir şaka yapıyor- çok şey yazmaları da olabilir.

Bu egzotizmin farkında olan İstanbullu kartpostalcı Max Fruchtermann 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın başında yayımladığı bir dizi İstanbul manzarası arasında sokak köpeklerine de, tıpkı dervişler, mezarlıklar, camiler gibi bir kartpostallık yer ayırırdı hep.

YIKINTILARIN HÜZNÜ:

TANPINAR İLE YAHYA KEMAL KENAR MAHALLELERDE

Tanpınar ile Yahya Kemal İstanbul'un ücra, uzak ve fakir semtlerine birlikte uzun yürüyüşlere çıkarlardı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Tanpınar bir kere tek başına gene aynı yerlerde, “Kocamustafapaşa ile surlar arasındaki o geniş ve fakir semtlerde” dolaşırken bu yürüyüşlerin kendisi için ne kadar öğretici olduğunu anlatır. Buralar Gautier'nin de 1853'te yürüyüp şehrin hüznünü içinde hissettiği yerlerdir.

Tanpınar ile Yahya Kemal bu mahallelerde “mütareke yıllarında” yürümeye başlamışlardı. Nerval ve Gautier'nin şehre gelişi ile, bu iki Fransız arkadaş yazarın eserlerini hayranlıkla bilen, onların yolculuk kitaplarını, İstanbul hakkında yazdıklarını çok dikkatle okumuş bu en büyük iki Türk yazarın bu uzak mahallelerde yürüyüşü arasındaki yetmiş yılda, Osmanlı Devleti bütün Balkan ülkelerindeki ve Ortadoğu'daki topraklarını kaybede kaybede, küçüle küçüle yok olmuş, İstanbul'u besleyen gelir kaynakları kurumuş, özellikle Balkanlarda kurulan yeni devletlerin uyguladığı etnik temizlikten kaçan Müslüman göçmenlerin İstanbul'a akın akın gelmesine karşın yüzbinlerce kişi de Birinci Dünya Savaşı'nda öldüğü için şehrin nüfusu ve zenginliği artmamıştı.

Tam tersi, bu yetmiş yılda Avrupa ve Batı çok büyük bir teknolojik ilerleme ve zenginleşme yaşarken İstanbul fakirleşmiş, dünyadaki gücünü ve çekimini kaybettiği için işsiz ve ücra bir kent olmaya başlamıştı. Ben çocukluğumu bir büyük dünya şehrinde değil, büyük ve yoksul bir taşra şehrinde yaşadığımı hissederek geçirdim.

Tanpınar'ın “Kenar Semtlerde Bir Gezinti” başlığıyla anlattığı kendi yürüyüşü ve daha çok da Yahya Kemal'le beraber yaptıklarından söz ettiği yürüyüşlerde yalnızca fakir ve ücra İstanbul'a, kenar mahallelere gitmek değil, Türkiye ve İstanbul'un dünyada fakir ve ücra bir yer olmasına ruhsal bir hazırlık da vardır. Kenar semtlerin bir manzara olarak keşfi, Türkiye'nin ve İstanbul'un da kenar mahalle olmasıyla ilgilidir. Tanpınar, benim de çocukluğumda bol bol gördüğüm yangın yerlerinden, harap eserlerden, yıkık duvarlardan söz eder. Sonra bu fakir ve yıkıntı mahallede “nasılsa ayakta kalmış büyük ve ahşap bir Hamit devri konağından” gelen kadın seslerine (eski alışkanlıkla “harem cıvıltısı” der Tanpınar) dikkat kesilir ama yazının kurduğu siyasi-kültürel programa uygun olarak bu seslerin Osmanlı'dan değil, “bir çorap fabrikasında ya da dokuma tezgâhında” çalışan fakir şehirli kadının modern çalışmasından geldiğini anlatır.

Tanpınar'ın “hepimizin çocukluğumuzdan beri tanıdığımızı” söylediği ve Ahmet Rasim'in herhangi bir sayfasında okuduğumuzu hatırlattığı ve bir köşesinde “küçük asma veya salkım çardaklı çeşmesi, güneşe serilmiş çamaşırı, çocuğu, kedisi köpeğiyle, mescidi ve mezarlığıyla” kenar mahalledir burası. Nerval ve Gautier okuyarak şehrin ücra mahallelerinden, yıkıntılardan, izbelerden ve şehir surlarının çarpıcı görüntüsünden öğrendiği melankoliyi, Tanpınar yerli bir hüznü çevirir ve bu hüznü yerli bir manzaraya ve çalışan modern kadının hayatına ustalıkla taşır.

Yaptığı şeyin anlamının tam ne kadar farkındaydı bilemeyiz. Ama kenar mahallelere, şehrin yıkıntılara, unutulmuş boş sokaklarına “izbe” dediği yangın yeri, yıkıntı, imalathane, depo ve

yıkılmakta olan ahşap konaklara özel bir güzellik ve anlam yüklemeye çalıştığının farkındaydı. Çünkü aynı yazıda şöyle der Tanpınar:

“Bu harap semtlerin macerasını bir sembol olarak görüyordum. Bir şehrin sadece bir semtine bu yüzü verebilmek için ne kadar zaman ve ne kadar vaka, hadise lazımdı.

Kaç fetih, kaç bozgun, kaç hicretle bu insanlar buralara gelmişler, hangi yıkılışlar ve yapılışlardan sonra bu görünüşü alabilmişler?”

Şimdi, belki okurun da aklını kurcalayan şu soruya bir cevap verebiliriz: Osmanlı Devleti'nin yıkılışının, İstanbul'un Batı karşısında bir yandan kendi kimliğini kaybederken, bir yandan da fakir düşüşünün, bütün bu büyük kayıpların uyandırdığı melankoli-hüzün duygusu şehre bu kadar bağlı bu iki büyük yazarda niye Nerval tarzı bir içe çekilme, bu içe çekilmeye denk düşecek bir “saf şiir” (Yahya Kemal “halis şiir” derdi) arayışı yaratmadı?

Nerval'in Aurelia'smda, aşta kaybedince yükselen melankolinin, onun hayattaki diğer faaliyetleri “kaba saba oyalanmalar” düzeyine indirmesine neden olduğunu görüyoruz. Nerval, İstanbul'a melankolisini unutmak için gelmişti. (Farkına varmadan bu melankoliyi Gautier'nin şehre bakışına taşıdı.) Türk edebiyatının yirminci yüzyıldaki en büyük şairiyle en büyük romancısı olacak Yahya Kemal ve Tanpınar bu hüznü, ücra semtlerde dolaşırken sanki kaybettikleri şeyleri ve melankoliyi daha da fazla içlerinde duymak istiyorlardı. Niye?

Siyasi bir amaçları vardı: İstanbul'un yıkıntıları içerisinde Türk milletini ve Türk milliyetçiliğini keşfetmek, büyük Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıldığını, ama onu yapan Türk milletinin (Rumları, Ermenileri, Yahudileri, Kürtleri ve diğer azınlıkları Türkiye Cumhuriyeti Devleti'yle birlikte unutmaya hevesle hazırıldılar) hüznü de olsa ayakta durduğunu göstermek istiyorlardı.

Ama Türk milliyetçiliği fikrini, milliyetçi olmaları gerektiğini öğrenir öğrenmez, güzellikten yoksun otoriter bir söylem kullanan milliyetçi Türk devletinin ideologları gibi değil, emir ve zordan uzak bir “güzellik” ile geliştirmek istiyorlardı. Yahya Kemal Paris'te Fransız şiirini ve edebiyatını tanıyarak on yıl geçirmişti ve Türk milliyetçiliğinin, ancak “Batılı gibi” düşünerek, bu milliyet-çiliğe uygun Batı tarzı bir imgeyle “güzelleştirilerek” yapılabileceğini biliyordu.

Osmanlı Devleti'nin Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkması, İstanbul'un Tanpınar'ın Sahnenin Dışındakiler adlı romanındaki deyişle “esir şehir” olması, Boğaz'da, padişahın kaldığı Dolmabahçe Sarayı'nın önünde demirleyen İngiliz ve Fransız zırhlıları, İstanbul'un ve Anadolu'nun geleceğinde Türk kimliğinin öne çıkarılmadığı çeşitli siyasi tasarımlar onları Türk milliyetçisi olmaya zorlamıştı. (İleriki yıllarda devletle ilişkilerini kolaylaştırarak onları elçi ve milletvekili yaptıracak bu zorunluluktan, milliyetçi olmaktan, 6-7 Eylül gibi Hıristiyanlık ve Batı karşıtı etnik şiddet olayları karşısında sessiz durmaktan şikâyetçi değildiler.) Anadolu'da Yunanistan ordusuna karşı savaş sürerken, savaşı, siyaseti ve askerleri çok da fazla sevmeyen Yahya Kemal Ankara'ya gitmemiş, Tanpınar'ın romanının başlığında ima ettiği gibi, İstanbul'da “sahnenin dışında” kalmış ve bir yandan geçmiş Türk zaferlerini anan şiirler yazarken, bir yandan da bir “Türk İstanbul” imgesi geliştirmeyi üzerine vazife edinmişti.

Yahya Kemal'in başarıyla tamamladığı bu siyasi programının edebi yanı, Farisi edebiyattan

devralınmış geleneksel şiir biçimleri ve ölçüleri (aruz) ile yazılıp konuşulan Türkçenin havasını ve edasını birleştirmek ve Türk milletini büyük zaferler kazanmış ve büyük eserler vermiş büyük bir millet olarak anlatmaktı. İstanbul’u milletin en büyük eseri olarak göstermesinin iki amacı vardı: Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra, mütareke yıllarında eğer İstanbul bir Batı sömürgesi olacaksa, bu şehrin yalnız Ayasofya ve kiliselerle hatırlanan bir yer olmadığını, İstanbul’un “Türk” kimliğinin de göz önünde tutulması gerektiğini sömürgecilere anlatmak. Kurtuluş

Savaşı’ndan ve Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasından sonra ise Yahya Kemal İstanbul’un Türklüğünün altını “yeni bir millet olmaya” çalışıldığı için çiziyordu. Her iki yazarın da İstanbul’un kozmopolit, çok dilli, çok dinli yanını görmezlikten gelen, İstanbul’un “Türkleştirilmesine” ideolojik destek veren “Türk İstanbul” adlı uzun makaleleri vardır.

Tanpınar, yıllar sonra yazdığı bir yazıda “Biz acı mütareke senelerinde mazideki eserlerimize nasıl sarılmıştık!” diye hatırlar. Yahya Kemal de “İstanbul Surlarında” başlıklı bir yazısında, aynı yıllarda öğrencileriyle Topkapı tramvayına binip

“Marmara’dan Haliç’e kadar kule kule, diş diş, göz alabildiğine giden surun yanından” yürüdüğünü, “yekpare düşmüş duvar kütlelerinin” üstünde oturup dinlendiğini anlatır. İstanbul’un bir Türk şehri olduğunu ka-nıtlamak için bu iki yazar “turistik” Batılı gözlemcinin altını çizdiği şehrin uzaktan gözüken silüetiyle, camiler ve kiliselerle yapılmış gölgesiyle yetinemeyeceklerinin farkındaydılar.

Lamartine’den Le Corbusier’ye kadar bütün yabancı gözlemcilerin dikkat ettiği silüet (Ayasofya’nın da hâkimiyeti yüzünden) Türk İstanbul’un etrafında toplanabileceği “milli” bir imge değil, kozmopolit bir güzellikti. Yahya Kemal ve Tanpınar gibi milliyetçi İstanbulluların yenik, ezik, yoksul İstanbul’un Müslüman nüfusunu vurgulayacak, onun varlığını ve hâlâ kimliğini hiç kaybetmeden yaşadığını kanıtlayacak ve kayıp ve yenilgi duygusunu ifade edecek hüznü bir güzelliğe ihtiyaçları vardı. Bu yüzden kenar mahallelere yürüyüşlere çıktılar, şehirde yaşayan insanla eskinin, yıkıntının, geçmişin hüznüyle buluştuğu güzel görüntüleri aradılar ve Gautier gibi gezginlerin yetmiş yıl önce keşfettiği (ve çok iyi okudukları) melankolik kenar mahalle manzaralarını buldular. Bütün milliyetçiliğine rağmen Tanpınar Batılı bir gezgin bakışıyla kimi zaman “pitoresk”, kimi zaman da “peyzaj” dediği kenar mahallelerin geleneksel, bozulmamış ve Batı etkisine girmemiş bu yanını anlatmak için “haraptı, fakir ve biçareydi, fakat kendine göre bir hayatı ve üslubu vardı” diye yazmıştı.

Parisli iki arkadaş şair-yazardan, İstanbullu iki arkadaş şair-yazarın Osmanlı Devleti’nin yıkıldığı ve Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulduğu yıllarda etkilenmesinin milliyetçilik, yıkım, Batılılaşma, şiir, manzara gibi iplerle teker teker örülmüş hikâyesini düğüm düğüm anlatmaya çalıştım. Bazan ipleri birbirine istemeden dolayarak ortaya çıkarmaya çalıştığım bu hikâyenin sonunda İstanbulluların dana sonra yaygınlaştırarak benimseyecekleri bir fikir, bir hayal çıktı ortaya. İlk kaynağını şehir surlarında ve civarında ıssız, izbe ve yoksul mahallelerden alan bu hayale “yıkıntıların hüznü” demek, bu hüznün en iyi hissedildiği şehir manzaralarına da, dışarıdan bakan birinin bakış açısıyla (Tanpınar gibi) pitoresk demek uygun olacak. İlk olarak pitoresk manzarada bir güzellik olarak keşfedilen hüznü, İstanbulluların kayıp ve yoksullaşma yüzünden daha yüz yıl yaşayacağı hüznü denkleştirebiliyordu.

KENAR MAHALLEDE PİTORESK

İngiliz sanat tarihçisi ve yazar John Ruskin, *The Seven Lamps of Architecture* (Mimarlığın Yedi Lambası) adlı kitabının “Hafıza” kısmında pitoresk güzellik hakkında kafa yorarken, bu çeşit mimari güzelliğin niyet edilmiş, planlanmış asıl klasik güzellikten farklarından birinin onun “rastlantısallığı” olduğunu söyler. Etimolojik olarak “resim gibi” anlamına gelen pitoresk, bu bakış açısına göre, bir mimari manzarada, söz konusu yapıların tasarlanırken düşünülmüş güzellik neden ve merkezlerinden uzakta bir yerde belirir. Ruskin için bu yüzden pitoresk güzellik, bir eserin yapılmasından yüzyıllar sonra, onun etrafında beliren sarmaşıklar, otlar, bitkiler ve doğanın diğer uzantılarıyla (dalgalar, deniz, kayalar, hatta bulutlar da olabilir) kaynaşmasından oluşur. Bir binayı ilk yapıldığı şekilde ve görmemizin istendiği gibi değil, bambaşka bir açıdan ve tarihin bize dayattığı yeni perspektiflerden, bambaşka bir şekilde seyrederken ortaya çıkan rastlantısal güzelliştir söz konusu olan.

Yani Süleymaniye Camii’ne, bütün hatlarını, kubbeden aşağı hacımların zarafetle inişini, yan kubbeciklerinin açılışını, duvarlarının ve boşluklarının oranını, ağırlık kulelerinin ve küçük kemerciklerinin bir müzik parçasında olacağı gibi çıkardığı karşı sesleri, yapının tepeye ve araziye oturuşunu, beyazlığının ve kubbelerindeki kurşunun sadeliğini içimde hissederek baktığımda bu güzellikten aldığım tat, pitoresk bir manzaradan alınan tat değildir. Çünkü yapılışından dört yüzyıl sonra da olsa, Süleymaniye Camii’ne bakarken, yapıyı hâlâ ilk yapıldığı bütünlük ve amaç içerisinde ve görülmesinin istendiği gibi seyrederim. İstanbul’un yalnız silüetinin değil, manzarasının gücü de Süleymaniye’den başka Ayasofya, Yavuz Sultan Selim, Beyazıt gibi şehrin kalbinde yer alan ve selatin camileri (sultan camileri) denen pek çok eski ve güçlü yapının hâlâ ilk yapıldıkları zamanki güzellik fikriyle ışıldamalarından kaynaklanır. Bu yapıların olsa olsa bir sokak aralığından ya da incir ağaçlarıyla kaplı bir yokuştan, denizin ışık oyunları ile bir parçası gözüktüğü vakit alacağımız tada, pitoresk bir güzellik diyebiliriz.

Kenar mahallelerin İstanbulluya sunduğu güzellik ise, yıkıntı halindeki şehir surlarında ya da çocukluğumda olduğu gibi, Rumelihisarı’nın ya da Anadoluhisarı’nın duvarları ve kuleleri üzerinde otlar, yeşillikler, sarmaşıklar, hatta ağaçlar bittiği zaman belirir. Bu güzellik daha çok kenar mahalledeki kırık dökük bir çeşme, boyası dökülmüş yarı harap eski bir konak, yüz yıllık bir gazhane binasının yıkıntıları, yarı yıkık bir cami duvarı, iyice eskiyerek siyahlaşmış ahşap duvarlarla sarmaşıkların, çınar ağaçlarının özel birleşimlerinde, rastlantısal olarak ortaya çıkar.

Benim çocukluğumda arka mahallelerde yapılan herhangi bir gezinti, durup resme bakar gibi insanda bakma isteği uyandıran bu çeşit “pitoresk” güzellikleri o kadar çok gösterirdi ki, bunlara bir noktadan sonra rastlantısal demek de yanlış olurdu: Bugün çoğu yok olmuş bütün bu hüznü yıkıntılar benim çocukluğumda İstanbul’un ruhuydu. Ama yıllar sonra, o zamanlar şehrin ruhu olduğunu söyleyebildiğim şeyin “keşfedilmesi”, güzel olduğuna, “temel bir nitelik” olduğuna karar verilebilmesi, içinde rastlantılar ve pek çok tepkiler olan çok dolambaçlı bir yoldan gerçekleşmiştir.

İlk başta, arka mahallelerin ya da yıkıntılarla ağaçların, otların ve doğanın bu rastlantısal güzelliğinden tat alabilmek için o mahalleye, yıkıntılarla kaplı o yoksul yere “yabancı” olmak gerekir. Yıkık bir duvar, yasaklamalar yüzünden boşalmış ve bakımsız kalmış ahşap bir tekke binası, musluğu akmayan bir çeşme, artık üretim yapmayan seksen yıllık bir imalathane, milliyetçi baskılarla Rumlar,

Ermeniler, Yahudiler kovalandığı için boşalmış evler, kırık dökük yapılar, perspektife meydan okur gibi hepsi bir başka yana hafifçe yatmış (ya da kimileri, karikatüristlerin çok sevdiği gibi, birbirlerine yaslanarak eğilmiş) evler, çatıları, cumbaları, pencere pervazları yamulmuş yapılar, oralarda yaşayanlarda sağlamlık ve güzellik duygusu değil, yoksulluk, imkânsızlık, çaresizlik ve ihmal duygusu uyandırırılar.

Kenar mahallelerin bu yoksulluk görüntüleriyle, bakımsız tarihi köşelerin sunduğu rastlantısal “güzellikten” zevk alanlar ya da yıkıntılardan pitoresk tatlar çıkarırlar bu yerlere dışarıdan gidenlerdir. (Tıpkı şehir halkı ilgilenmezken Roma’nın yıkıntılarında zevk alan, onların resmini yapan kuzey Avrupalılar gibi.) Yahya Kemal ve Tanpınar “fakir ve ücra İstanbul’u”, arka so-kaklarda bütün gücüyle yaşayan geleneksel hayatı över, Batılılaşma yüzünden bu “halis” kültür yok oluyor diye dertlenir, bu mahallelerin sunduğu “güzel” görüntülerin tadını çıkarır ve bu mahallelerde bir lonca ahlakı ve çalışma terbiyesiyle yaşayan “atalarımız, ecdadımız” düşüncesini icat edip kabul ettirmeye çalışırken; Pera’da, Yahya Kemal’in “Ezansız Semtler” dediği ve Tanpınar’ın nefrete yakın bir küçümseme ile bahsettiği, daha konforlu Beyoğlu’nda yaşıyorlardı.

Walter Benjamin’in şehirde egzotik ve pitoresk olanla oraya dışarıdan gelenler ilgilenir dediğini, bu iki milliyetçi yazarın şehrin “güzelliğini” ancak ona yabancı oldukları yerlerde bulabildiklerini hatırlayalım. Bu durum, geleneksel bir Japon evi nasıl olmalı, nasıl korunmalı fikrini Gölgeye Övgü adlı kitabında uzun uzun geliştirdikten sonra, bir hikâyeye göre karısına, Batı konforları olmayan böyle bir evde kendisinin asla oturmayacağını söyleyen büyük Japon romancı Tanizaki’nin tutumuna da benzetilebilir.

Bu kararsız tutumları nasıl Tanpınar ile Yahya Kemal’i tam anlamıyla birer İstanbullu yapıyorsa, şehrin içinde pitoresk güzellikler bulanlar da yalnızca dışarıdan gelenler değildi. İstanbul’un en büyük özelliği, içeride yaşayanların da, şehre bazan Batılı gözlüklerle, bazan Doğulu gözlüklerle bakmasıdır. İstanbul’un tarihinin İstanbul basınında temsil edilmesi de Fransızların “bizarreries” dediği ve Binbir Gece Masalları’nın İngilizce çevirmeni Richard Burton’un ya da Nerval’in düşkün olduğu tuhaflıkların öne çıkarılmasıyla oldu ilk. İstanbul’un tarihine başka bir uygarlığın tarihine bakar gibi “tuhaflıklar” içinden en iyi bakan yazar Koçu idi elbette. Benim çocukluğumda şehrin dünyadan en kopuk olduğu zamanlarda bile İstanbul halkı kendini bir yanıyla şehre hep yabancı hissetmiştir. Şehir, halkının bakış açısına göre, orada yaşayanlara bazan fazla Doğulu, bazan fazla Batılı gözükerek hafif bir huzursuzluk ve tam oraya ait olamama endişesi verir.

Yahya Kemal ve Tanpınar’ın İstanbul’un bir köşesinde (Batılılaşmış Pera) yaşarken, bir başka köşesinde (eski şehrin kenar mahalleleri) keşfettikleri güzel, milli, hüznü, pitoresk görüntüler, daha sonra İstanbulluların kendilerini anlamak, yaşadıkları şehir hakkında ortak bir hayal oluşturmak istediklerinde benimseyip yaydıkları imgeyi oluşturdu. Bu kenar mahalle hayali, 1930’larda ve 1940’larda muhafazakâr gazete ve dergilerde sık sık yayımlanan Batılı ressamın kopya edile edile kabalaştırılmış gravürleriyle yaygınlaştı önce. Kimin tarafından, hangi yüzyılda, nerede yapıldığı hiç hatırlatılmayan, bir Batılı’nın pitoresk düşü olduğu büyük okuyucu yığınlarından gizlenen bu görüntülere, İstanbullu ressamın siyah-beyaz kenar mahalle desenleri, karakalem arka sokak manzaraları eşlik ederdi. Bu geleneksel fakir mahalle manzarasını en sade, en az egzotik yanıyla işleyen ressam Hoca Ali Rıza’nın karakalem resimlerinin o sıralarda dergilerde yayımlanan röprodüksiyonlarından çok hoşlanırdım.

Turistlerin ilk anda dikkat ettikleri İstanbul'un gösterişli silüetine, camileriyle sularının arasındaki ışık oyunlarına değil de, şehrin Batılılaşmamış ya da modernleşme gayreti yarıda kalmış sokaklarına ressam Hoca Ali Rıza'nın on dokuzuncu yüzyılın sonunda ve yirminci yüzyılın başında gösterdiği bu dikkati, daha sonraları Ara Güler fotoğraflarıyla gösterdi. İstanbul'u, bir Batılılaşma gayreti içinde olsa da, geleneksel hayatın sürdüğü, eski ile yeninin bir yıpranma, yoksulluk ve alçakgönüllülük müziğiyle birleştiği ve manzaraları gibi insanların yüzü de aşırı hüznü bir yer olarak gösteren Ara Güler'in siyah-beyaz fotoğrafları; özellikle 1950'ler ve 60'larda, geçmişin şaşası ve Osmanlı Batılılaşmasının banka, han ve devlet yapıları artık iyice yıpranıp kabuk kabuk dökülürken ortaya çıkan özel dokuyu çok şiirsel bir duyarlılıkla saklamıştır. Ara Güler'in Kayıp İstanbul albümünde yanyana getirdiği harika fotoğraflar çocukluğunun Beyoğlu ve İstanbul'unu, tramvayları, parke taşı kaplı caddeleri, sokak ilanları ve siyah-beyaz havasıyla şehrin yorgunluğunun, yıllanmışlığının ve hüznünün altını çizerek kenar mahalle pitoreskiyle birleştirdi.

Bu siyah-beyaz, kırık dökük, yıpranmış, "fakir ama onurlu ve kimlik sahibi" ücra kenar mahalle imgesi, özellikle Ramazan'larda gazetelerde yayımlanan Tarih ve İstanbul köşelerinde eski gravürlerin, siyah-beyaz İstanbul resimlerinin gittikçe daha da kabalaştırılarak yaygınlaştırılan yeni basımlarıyla halka da sevdirdi. Bu işin ustası, çıkardığı İstanbul Ansiklopedisi'nde ya da gazetelere hazırladığı popüler tarih köşelerinde kimseye atfedilmeyen bir gravürün röprodüksiyonunu da değil, o gravüre baka baka ve kabalaştırılarak yapılmış bir resmini (ince ayrıntılı bir gravürün iyi bir klişesini çıkarmak hem pahalı, hem de teknik olarak daha zor olduğu için) yayımlayan Reşat Ekrem Koçu idi.

Gravürler de, Batılı ressamların kimi zaman renkli resimlerinden çıkartıldığı için, renkli resmin siyah-beyaz gravürünün siyah-beyaz desen resmi olan ve çamur gibi bir kâğıda kötü basılan bu kenar mahalle manzaralarının altında özgün resmi ya da kopyasını yapan ressamın adı yer almaz, yalnızca "bir gravürden" diye bir not olurdu. Geleneksel kimliği koruduğu düşünüldüğü için fakir oluşu utanılacak bir şey olarak değil, tam tersi neredeyse onur verici bir şey gibi gösterilen kenar mahalle hayali, yoksul şehir hayatının sert gerçekliğinden çok, gazete dergi okuyan yarı Batılılaşmış İstanbul burjuvalarının milliyetçi kimlik düşlerine uygun düştüğü için sevildi. Bu hayal ve eski İstanbul mahallesi fikri, şehrin artık sadece "ücra" kesimlerini değil, silueti hariç hepsini temsil ederken, bir yandan da onu anlamlandıran bir edebiyat geliştirdi.

Kenar mahallenin Batılılaşmış, halis Türk ve Müslüman yanını vurgulamak isteyen muhafazakâr yazarlar, burada paşanın iktidarının ve paşalığının sorgulanmadığı, ailesinin ve maiyetinin töre ve geleneklere (tabii ki bunlar alçakgönüllülük, itaatkârlık ve kanaatkârlık idi) bağlılıklarının öne çıkarıldığı bir Osmanlı cenneti kurdular. Osmanlı kültürünün, Batılılaşmış cumhuriyetçi orta sınıf zevklerine aykırı gelecek harem, ikinci-üçüncü karı, paşanın dayak gücü, cariye gibi öğeleri yumuşatılıp ehlileştirilirken, paşalar ve çocukları da olduklarından daha modern gösterildi (Samiha Ayverdi).

Ahmet Kutsi Tecer Köşebaşı adlı çok sevilen oyununda kenar mahalle kahvehanesini merkez alarak (örnek aldığı yer İstanbul'un eski semtlerinden Rüstempaşa Mahallesi'dir), tıpkı Karagöz'de olduğu gibi, şehrin bütün tiplerinin birbiriyle bizi güldürmek için çatıştığı ve bütün gerilimlerin bir "biz" havasıyla yumuşatıldığı bir İstanbul sokağı çizdi. Bir zamanlar Cibali'nin arka so-kaklarında (karısı tütün fabrikasında çalışırdı) oturan romancı ve hikayeci Orhan Kemal ise arka sokakları, yoksulluk ve

arkadaşlığın ekmek kavgası yüzünden çatıştığı yerler olarak gösterdi.

Ben kenar mahalle düşünüyü, bizimki gibi kalabalık ve modern bir büyük aile hayaline çeviren (üstelik bizimkinin aksine huzurlu bir büyük aile) ve bir yandan da evde bir

“Arap bacı” barındırabilen “Uğurlugiller Ailesi’nin her akşamüstü radyoda yayımlanan kü-çük serüvenlerini severdim.

Arkasında yıkım ve hüznün olan arka sokak hayali ya da pitoresk, izbe ve ücra İstanbul düşü İstanbul yazarlarınca bilinçaltının tehlikeli, karanlık ve kötücül yaratıklarıyla hiçbir zaman birleştirilmedi. Çünkü milli ve geleneksel olan aynı zamanda masum ve evimize uygun bir şey olmalıydı. Kenar mahalleli öksüz, yoksul ve iyi kalpli çocukların yazarı Kemalettin Tuğcu, on yaşlarımdayken çok sevdiğim melodramatik ve İstanbul’u iyi anlatan çocuk hikâyelerini, insanın en ücra sokakta da yaşasa, çalışkanlık ve iyi ahlakla (çoğu zaman bütün milli ve ahlaki değerlerin kaynağı zaten kenar mahalledir) bir gün mutlu olabileceğini, bütün şehrin aksine yavaş yavaş fakirleşen bizlere anlatırdı.

Ruskin, pitoresk olanın rastlantısallığı yüzünden “muhafaza” edilemeyeceğini ima eder. Zaten manzarayı güzel kılan şey, mimarının korunması değil, korunmaması, yıkıntı halinde bulunmasıdır. Bütün İstanbullularca da benimsenmiş, sevilmiş, yaygınlaşmış “güzel İstanbul” imgesi, hüznü bir yıkıntının havasından çok şey taşımak zorundadır. Restore edilip pırıl pırıl boyanan ve üzerlerindeki karartı, çürümüş tahta rengi giderilerek ilk yapıldıkları gibi ya da on sekizinci yüzyılda şehir muzaffer ve zenginken olduğu gibi yepyeni hale getirilen eski ahşap konaklara İstanbulluların neden bir türlü ısınamadıklarını da açıklar bu. İstanbulluların son yüzyılda severek ya da nefret ederek benimsedikleri şehir imgesi yoksulluk, yenilgi ve yıkımdan çok şey taşır. On beş yaşımıda kendi kendime şehrin resimlerini yaparken, özellikle “arka sokakları” resmederken bu hüznün sonuçları beni zorlamaya başladı.

İSTANBUL’U RESMETMEM

On beş yaşımdan itibaren takıntılı bir şekilde İstanbul manzaraları resmetmeye başladım. Özel bir İstanbul sevgisi yüzünden yapmıyordum bu resimleri. Natürmort ya da insan gövdesi resmetmeyi bilmiyor, sevmiyordum. Dünyanın geri kalanı, yani sokağa çıktığımda ya da pencereden baktığımda gördüğüm her şey İstanbul’du zaten.

Şehrin iki türlü resmini yapıyordum.

1.

Boğaz manzaralarına, denizle şehrin içice geçişine, şehrin silüetine dayanan resimler. Bu resimler genel olarak son iki yüz yılda şehre gelen Batılı gezginlerin “büyüleyici” bulduğu İstanbul manzaralarından yola çıkıyordu. Cihangir’deki evin, apartmanlar arasından gözüken Boğaz, Kızkulesi, Fındıklı ve Üsküdar manzarası ve daha sonra taşındığımız Beşiktaş Serencebey’deki, Boğaz’a tepeden bakan dairenin ve Boğaz’ın girişi, Sarayburnu, Topkapı Sarayı ve eski şehrin silüetinden oluşan geniş manzarası, bu resimleri evden çıkmadan yapmam için yeterliydi. Resmim yaptığım şeyin ünlü “İstanbul manzarası” olduğunu aklımın bir köşesinde hep tutuyordum.

Yaptığım şeyin güzelliği zaten herkesin bildiği, var olan bir güzel görüntüye dayandığı için, kendime bu resmin neden güzel olduğunu daha az sorardım. Resim bitip de, bütün hayatım boyunca kendime ve yakınlarıma on binlerce kere soracağım “güzel mi?”, “güzel olmuş mu?” sorularını sorduğumda, zaten seçtiğim konudan dolayı bir “evet” cevabına yaklaşmış olduğumu bilirdim.

Konusundan dolayı, resmin güzel bulunacağına biraz güvenim olduğu için bu resimleri yaparken içimden geldiği gibi davranır, herhangi bir Batılı ressam gibi hissetmek için kendimi zorlamam gerekmezdi. Belirgin olarak herhangi bir Batılı ressamı taklit etmiyordum, ama pek çok küçük ayrıntıda, onlardan öğrendikleri-mi kullanıyordum. Boğaz’ın dalgalarını Dufy gibi çocuksu yapar, bulutları Matisse gibi çeker, giremediğim küçük ayrıntıları “izlenimciler gibi” boya lekeleriyle kapardım.

Kimi zaman İstanbul kartpostallarından ya da takvim görüntülerinden de yararlanırdım. Fransa’da ortaya çıkışlarından kırk-elli yıl sonra izlenimcileri taklit ederek İstanbul’un bütün ünlü güzel görüntülerini resimleyen Türk izlenimcilerinden farklı değildi yaptıklarım.

Konumun herkesin kendiliğinden “güzel” bulduğu İstanbul manzarası gibi bir şey olması, beni bir resim yaparken kendimi ve başkalarını ikna etmem gereken “güzellik” sorunundan büyük ölçüde kurtardığı için rahatlatıcıydı. Büyük ve derin bir hevesle resim yapmak istediğim kâğıdın, kalemin, tuvalin başına geçip, beni ikinci dünyaya götürecek boyaları ve fırçaları elime aldığım ama ne resmi yapacağımı bilemediğim çok olmuştur. Mesele konu değil resim yapmak olduğu için, sonunda evimizin pencerelerinden gözüken kartpostal manzaralarından birini daha yapmaya hevesle girişirdim. Aynı konuyu, benzer bir resmi yüzüncü kere yapmak hiç sıkılmazdı beni.

Önemli olan bir an önce resmin ayrıntılarına gömülmek, bu dünyadan kaçmaktı: Boğaz’dan geçen bir gemiyi manzaraya, perspektife uygun olarak oturtmak (Melling’den beri Boğaz resmi yapan bütün ressamların özel derdi), arkadaki cami silüetinin ayrıntılarına dalmak, servileri, araba vapurunu iyi çizmek, kubbeleri, Sarayburnu’ndaki feneri, kenarda balık tutan adamları rahatça çizivermek bana o çizdiğim şeylerin arasında olduğumu hissettirirdi.

Resim yaparken, yaptığım resmin bir parçası olduğumu sanırdım. Kafamdaki ikinci dünya, ben resmin en “güzel” yerindeyken, yani resim başarıyla bitmek üzereyken birden çok kuvvetli bir gerçeklik, eşyamsı bir nitelik kazanır, bu da tuhaf bir coşkuyla zevkten başımı döndürürdü. Sanki herkesin bildiği (ve bu yüzden seveceği) bir Boğaz ve İstanbul manzarasını değil de kendi hayalimdeki harika bir şeyi yapmışım gibi gelirdi bana. Resim bitmek üzereyken coşkuyla ona dokunmak, resimle ilgili

bir şeyi kucaklamak, hatta ağzıma almak, ısırarak, yemek isterdim. Bazan da hâlâ iç saflığı ve ahengi tam bozulmamış olan çocuksuluk ve oyunculuğum bir tıkanmayla karşılaşır, yani resmi yaparken tamamen kendimi unutmadığımı ve oynadığım oyunda beni dışarı iten bazı sorunlar çıktığımı hissetmeye başladım (bu gittikçe daha çok oluyordu) ve içimden otuz bir çekmek gelirdi.

Bu birinci tarz resmetmenin, Schiller'in şairler için kullandığı anlamda naive (saf) ressamlık olduğu söylenebilir. Resmettiğim şeyin konusu, daha da önemlisi, sırf içimden geldiği gibi resim yapıyor olmak, nasıl resmettiğimden, üslubum ya da kullandığım tekniklerden çok daha önemliydi.

2.

Ama bu resimlerin çocuksu, renkli, neşeli ve sorunsuz dünyası gün geçtikçe bana da "saf" gözükmeye, bu da resim yapma zevkimin şiddetini azaltmaya başladı.

Bazı oyuncaklarım, -bir zamanlar halıların kenarında düzenle park etmeyi üzerime vazife edindiğim küçük arabalar ya da kovboy tabancaları, baba-mın Fransa'dan getirdiği tren rayları ve vagonlar-nasıl artık bana kendimi ve ev içlerinin sıkıntısını unutturmaya yetmiyorsa, çok renkli, saf ressamlığım da artık beni sıradan dünyanın boğuculuğundan kurtarmıyordu.

Şehrin herkesin bildiği manzaralarını değil, sakin yan sokaklarını, unutulmuş küçük meydanlarını, parke taşı kaplı yokuşlarını (Boğaz'a inen bir yokuşa arkadan deniz, Kızkulesi, karşı yaka gözükebilirdi) cumbalı ahşap evlerini resmetmeye başladım.

Bazan resim kâğıdına siyah-beyaz, bazan da karton ya da tuval üzerine bol beyaz ve çok az renkle yağlıboya yaptığım bu resimlerin arkasında iki farklı ilham kaynağı vardı.

Gazetelerin tarih köşelerinde, dergilerde gittikçe daha çok yayımlanan siyah-beyaz arka sokak resimlerinden etkileniyor, sessiz, hüznü kenar mahallelerin şiiirini çok seviyordum. Küçük mescitleri, yıkık duvarları, bir kenarı gözüken Bizans kemerlerini, cumbalı ahşap evleri, yeni yeni öğrenerek tadını çıkardığım perspektifin kurallarına boyun eğerek, uzun bir sokak boyunca gittikçe küçülerek uzaklaşan alçakgönüllü evleri resmediyordum. İkinci etki kaynağı, röprodüksiyonlar aracılığıyla resimlerini tanıdığım ve melodramla romanlaştırılmış hayat hikâyesini okuduğum Utrillo'ydu.

Utrillo tarzı bir resim yapmak istediğimde, etrafta cami, minare fazla görünmediği için Beyoğlu'nun, Tarlabası ve Cihangir'in arka sokaklarından bir manzara seçerdim.

Bu amaçla sokak sokak gezerek burada birkaç tanesini yayımladığım yüzlerce fotoğraf çekmişim, içimde resim yapmak hevesi yükseldiğinde bu siyah-beyaz fotoğraflardan birine baka baka bir Beyoğlu manzarası yapar, İstanbul'da çok seyrek kullanılmasına rağmen tıpkı Paris'te olduğu gibi apartman dairelerinin pencerelerine pancur çizerdim. Bir resmi bitirirken hissettiğim coşku sırasında artık, eskiden olduğu gibi, yaptığım manzara resminin hem kendi hayalim, hem gerçek olduğunu; ya da resimde beliren tanıdık ve buna rağmen güzel dünyanın bir parçası olduğumu daha az düşünürdüm.

Bir resim yapmak için gerekli olan kendimden kaçma ya da kendimi arkada bırakma isteğimi şimdi (resmettiğim konu ve dünya ile safça kendimi özdeşleştirmek yerine) daha karmaşık ve daha

“kurnazca” bir ruhsal sıçramayla, bir zamanlar Paris’te buna benzer resimler yapmış Utrillo diye biriyle kendimi özdeşleştirerek gerçekleştiriyordum. Tabii ki tam bir özdeşleşme değildi bu; tıpkı Boğaz manzaraları resmederken yaptığım gibi, resmettiğim dünyanın bir parçası olduğuma nasıl aklımın yalnızca bir parçasıyla inanıyorsam, Utrillo olduğuma da gene ruhumun sadece küçük bir yanıyla inanırdım.

Bu duygu, onu yaptığım sırada resmin değerinden ya da onu başkalarının “güzel” ya da “anamlı” bulmasından kuşkuya düştüğüm zamanlarda ve çoğunlukla da nereden geldiğini kendime bile açıklayamadığım güvensizlik anlarında başvurduğum bir şeydi.

Bu inanca fazla bağlanmanın beni daralttığını hissedirdim. Yaptığım resim -tıpkı yakın zamanda yaşayacağım cinsel deneyim sırasında olduğu gibi- kimi zaman benim denetimimden çıkar, büyük bir coşkuyla, beni de kavrayarak zevkle yükseltir ve sahile vurup dağılan büyük bir dalga gibi bittikten ve üzerimdeki hüznün ve şaşkınlığı da attıktan sonra biraz dinlenirdim.

Kendi çektiğim bu fotoğraflardan birine bakarak yaptığım ıslak bir resmi odanın bir köşesine, duvara asılsaydı göz hizasında olacak bir yere koyar, ona sanki bir başkasının resmiymiş gibi bakmaya çalışırdım. Eğer aceleyle bitirdiğim resmi hemen beğenirsem bir haz ve güven sarardı içimi. Kenar mahallenin, arka sokağın hüznü bir zafer duygusuyla içimi doldururdu. Ama çoğu zaman içimi bir eksiklik, yetersizlik duygusu kaplar, kafamı sağa sola oynatarak, görüş açımı değiştirerek, uzaklaşıp-yakınlaşarak, resme yeni açılardan bakarak, bazan da ona fırçayla umutsuzca birşeyler ekleyerek, yaptığım şeyi kendime kabul ettirmeye çalışırdım. Resmi yaparken hissettiğim kuvvetle Utrillo olduğuma ya da bende ondan birşeyler olduğuna artık inanmadığım için, tıpkı sevişme sonrasında olduğu gibi bu sefer manzaradan değil resmin başarısızlığından gelen bir keder kaplardı içimi. Ne Utrillo, ne de bir başkasıydım; Utrillo’nunkilere benzer bir resim yapmış biri idim.

Gene de ama, daha sonraki yıllarda daha da derinleşerek resim yapmamı bir dert haline getirecek o hüznün duygusu, ancak kendimi bir başkası gibi hissederek resim yapabildiğim gerçeği, bir utanç halini almadan dağılırdı. Bir üslubu, özel bir görme ve resmetme yöntemi olan bir ressamı taklit ettiğim (bu kelimeyi hiç kullanmazdım) ya da o sıralarda hissettiğim gibi, biraz bir başkası gibi olduğum için, şimdi benim de kişisel bir üslubum ve bir kişiliğim olduğu için belli belirsiz bir gurur duyardım. Daha sonraki yıllarda kafamı kurcalayacak olan şeyi, ancak başkalarını taklit ederek bir kişiliğe sahip olabileceğimiz gerçeğini, Batılıların “paradoks” dediği bu kendi içinde çelişkili durumu ilk o zamanlarda sezmeye başlamıştım. Başka bir ressamın etkisi altında olduğum için çektiğim sıkıntıları, daha hâlâ çocuk olduğumu ve yaptığım resmin gene de bir resim yapma oyununun bir parçası olduğunu düşünerek hafifletirdim. Daha kolay teselli, resmini yaptığım şehrin, fotoğraflarını çektiğim İstanbul’un, resimdeki etkiden daha önemli bir kuvvet olduğunu düşünmekteydi.

Kendimi kaptırıp resim yaptığım zamanlarda, bazan çatkapı odama giren babam, resmetme heyecanımı, tıpkı çok küçükken çükümle oynarken beni görünce yaptığı gibi saygıyla karşılarken, arada bir hiçbir küçümseme taşımayan bir edayla bana

“Nasılsın bakalım Utrillo?” derdi. Bu sözün söylenişindeki şakacı hava bana, hâlâ bir başkasını bir çocuk gibi taklit edebilecek yaşta olduğumu hatırlatırdı. On altı yaşındaydım ve resim konusundaki ısrarımı bilen annem, Ci-hangir’de bir zamanlar oturduğumuz ve o sırada kendisinin ve anneannemin

pek çok eski eşyasının durduğu dairenin anahtarını, orasını atölye diye kullanmam için bana vermişti. Hafta sonları, bazan Robert Kolej'den çıktıktan sonra bu boş ve soğuk daireye girer, sobayı yakıp iyice ısındıktan sonra kendi çektiğim bu fotoğraflardan bir-iki tanesini seçer, onlardan bir ilhamla bir hamlede iki tane kocaman resim yapıp yorgun argın ve tuhaf bir hüzünle eve dönerdim.

RESİM ve AİLE MUTLULUĞU

Annemin resim yapayım diye anahtarını bana verdiği, Cihangir’de, dedemin apartmanındaki dairede ilk işim oflaya puflaya gaz sobasını yakmak olurdu. (On bir yaşında, bu dairede hep birlikte otururken içimdeki piromanyağı -ateşle oynayıp yangın çıkartmayı seven kişi- çok mutlu eden gaz sobasını yakma zevki, çocukluğun bu tür pek çok tuhaf zevki gibi bir “allahaismarladık” bile demeden bir gün çekip gitmişti de çok sonra farketmişim.) Yüksek tavanlı dairenin ellerimdeki soğuğu alacak kadar ısındığını hissettikten ve boyalar içerisindeki buruş buruş resim elbiselerimi giydikten sonra -hele uzun zamandır da resim yapmamışsam-, hırsla kendimden geçerek yaptığım İstanbul resimlerini bir başkasına hemen ya da bir-iki gün içerisinde gösterememek hevesimi kaçırdı. Gide gele duvarlarını resimlerle doldurduğum Cihangir’deki daire bir küçük galeriye dönmüştü, ama oraya ne annem ne babam, kimse uğrayıp benim ne harika şeyler yaptığımı söylemiyordu.

Resimlerimin yalnızca görülmesini değil, ayrıca o resimleri yaparken, bir süre sonra onları seyredecek insanları çevremde hissetmeyi, mutlu bir ailenin hareketlerini, ev içindeki ayak seslerini ya da gürültülerini de duymak istediğimi bu dairede resim yaparken keşfettim. İyi ısıtılmamış, toz ve küf kokan eski eşyalarla dolu hüznü bir dairede İstanbul’un manzaralarını yapmak beni daha da hüzünlendiriyordu.

Çoğunluğu kayıp olan resimlerim arasında evde on altı-on yedi yaşlarımdayken yaptığım ve Tolstoy’un seveceği kelimelerle söylersem bir “aile mutluluğu”nu anlatan bazı resimleri bugün bulabilmeyi çok isterdim. Yedi yaşlarımdayken eve çağrılmış profesyonel bir fotoğrafçıya verilmiş yandaki pozdan anlaşılabilirliği gibi “mutlu aile” taklidi yapmak bazan bana çok zor geldiğinden bu resimlerin benim için olağanüstü bir önemi var. Bunlar İstanbul’un arka sokaklarının ya da Boğaz manzaralarının değil, bizlerin, annemle babamın sıradan günlük hayat içerisinde, evin içinde yaşarken yapılmış resimleriydi. Bu resimleri, annemle babam arasındaki gerilim yumuşadığı, kimsenin ötekini iğnelemediği, herkesin rahat davrandığı zamanlarda, bir köşedeki radyoda ya da teypte müzik çalarken, hizmetçi kadın az sonra yiyeceğimiz öğle ya da akşam yemeğini mutfakta pişirirken ya da hep birlikte çıkacağımız bir gezi ya da yolculuktan önce, çok mutlu olmasak da herkesin hayatından memnun olduğumu hissettiğim zamanlarda bir hamlede yapardım.

Babam çoğu zaman salondaki divanda uzanmış olurdu. Evdeki vakitlerinin çoğunu hep aynı divan üzerinde ya uzanıp gazete, dergi, kitap okuyarak (gençliğinde okuduğu edebi kitaplar yerine birkaç kitapları) ya da düşünceli, dertli bir şekilde tavana bakarak geçirirdi çünkü. Keyifli olduğu zamanlarda teybe koyduğu orkestral müziği, mesela Brahms’ın birinci senfonisini çalan hayali bir orkestrayı yönetmek için uzandığı yerden kalkar, eliyle koluyla bir orkestra şefinin, bana öfkeli, hırslı, tutkulu gözükten hayali hareketlerini yapardı. Hemen yanındaki koltukta oturan annem, gözünü o sırada okumakta olduğu gazeteden ya da örmekte olduğu örgüden kaldırır, bana şefkat ile sevgi arasındaymış gibi görünen bir şekilde, babama gülümserdi.

Bazan evin içindeki bu aile mutluluğu görüntüsü, kendisine dikkat çeken hiçbir özel hareket ya da konuşma yapılmadığı halde -çoğu zaman da bu yüzden- benim dikkatimi çekerdi. O zaman, içime girmiş bir cinden söz eder gibi yarı utangaç yarı coşkulu bir şekilde “resim yapacağım” diye fısıldadıktan sonra, koşa koşa içeri odama gider, resim malzemelerimi -ya yağlıboya takımımı ya da

babamın İngiltere’den getirdiği “Guitar” marka yüz yirmi renkli yağlı pastel boya kutusunu ve teyzemin her doğum günümde çeşit çeşit boylarda kestirip bana hediye ettiği Schöler marka resim kâğıtlarından birkaç tanesini- alıp getirir, babamın yazıhanesine her ikisini görebileceğim bir şekilde yerleştikten sonra hızla ev içinin resmini yapardım.

Bütün bu süre boyunca ne annem ne babam belki de tek kelime söylemedikleri ve birden içimden karşı konulmaz bir resim yapma isteği gelmesini doğal karşıladıkları için, bana sanki kısa bir süreliğine Allah benim için zamanı durdurmuş gibi gelirdi.

(Benim bütün ilgisizliğime karşın, gerekli yerlerde O’nun bana özel bir ilgi gösterdiğine ve torpil yaptığına arada bir inanırdım.) Belki de, annem ile babam hiçbir şey konuşmadıkları için bana mutlu görünüyorlardı. Aile denen şey, her geçen gün bana, sevildiğine inanmak ve kendini huzurlu, rahat ve güvende hissetmek için herkesin bir süreliğine içindeki cinleri ve şeytanları saklayıp susturarak mutluluk taklidi yaptığı bir kalabalık olarak görünüyordu.

Taklit edile edile gerçek sanılan ve çoğu zaman da başka yapacak bir şey olmadığı için takınılan bu mutluluk pozu bir süre sonra, içindeki cinleri ve şeytanları yatıştırılmazsa, babam, -annem aynı sabırla örgüsüne devam ederken- gözünü okumakta olduğu satırlardan çekip pencereden dışarıya, uzaklara, Boğaz manzarasına -güzelliğiyle pek de ilgilenmeden- bakıp hayaller kurardı. 1970’lerin başından itibaren Türkiye’de yaygınlaşan televizyon bizim evin salonunda da yerini alınca, annemin, babamın, salonda hiç kıpırdamadan ve hiç konuşmadan yarattıkları o sihirli sessizlikler ve sessizlik yüzünden aynı anda hissettiklerini sandığım tuhaf mutluluk ya da tuhaf bir varolma acısı yerini hep birlikte biraz utanarak baktıkları televizyonun oyalama gücüne bıraktınca, bir daha onların resmini yapmak içimden gelmedi. Çünkü benim için mutluluk belki de beni seven yakınlarım içlerindeki cinleri, şeytanları bastırırken, benim kendi içimdekileri coşku ve oyunculukla ortaya dökebilmemeydi.

Onlar tıpkı fotoğraf makinesine poz verir gibi, hiç kıpırdamadan durur ve ben elim kolum gittikçe hızlanarak bu mutlu aile tablosunu bitirmeye çalışırken bazan aralarında konuştukları da olurdu. Biri okuduğu gazeteden öğrendiği şeyi söyler, öbürü uzunca bir sessizlikten sonra o habere ilişkin bir yorum yapar, bazan da hiçbir şey demezdi. Başka zamanlarda da iki kişi, mesela annemle ben konuşurken, uzandığı yerde bizimle hiç ilgili değilmiş gibi duran babam, bizim konuştuğumuz konu hakkında fikir sahibi olduğunu belli eden bir şeyi çok sonra söyleyiverirdi.

Uzun sessizlikler, Beşiktaş Serencebey’deki evin bütün genişliğince gördüğü Boğaz’dan geçen tuhaf radarlı, korkutucu bir Sovyet gemisi ya da baharın gelişiyle, Afrika’dan Avrupa’ya göç ederken üzerimizden geçen leylekler hakkında kısacık bir cümleyle (leylekler geçiyor!) kesilirdi. Ama hep birlikte salonda otururken, herkesin içine çekildiği kendi dünyasının derinliğini hissettiren bu sessizliklerin bana verdiği huzur ve mutluluğun geçici olduğunu da bilirdim. Elim bütün hızıyla resmin son ayrıntılarına yetişmeye çalışırken, bir yandan da sırf resim yaptığım için annemin, babamın gövdelerinin sanki şimdiye kadar hiç dikkat etmediğim bazı ayrıntılarını korkuyla farkedirdim. Yüzünde yarı iyimser, yarı mutlu bir ifadeyle, gözünde gözlük, örgü ören annemin elindeki şişlerden çıkan yün iplik önce kucağına, sonra daha aşağıya, ayaklarının dibine iner ve bir plastik torbanın içindeki yün topuyla birleşirdi.

Annemin bu saydam plastik torbanın yanında duran ve ister babamla konuşsun, ister kendi kendine

dalıp gitsin, terliğinin içinde hiç kıpırdamayan ayağına onu iyi çizebilmek için uzun uzun bakarken, içimden tuhaf bir ürperme geçirdi: Kollarımızın, ayaklarımızın, ellerimizin, hatta kafalarımızın, tıpkı annemin içine taze papatyalar ya da kokinalar koyduğu vazolar, küçük sehpalara ya da duvara asılı İznik tabakları gibi eşyamsı bir yanı vardı. Başarıyla mutlu bir aile taklidi yapıyor olmamıza ve tıpkı tiyatro seyrederken olduğu gibi, içimdeki inançsızlığı başarıyla askıya almama rağmen, burada, bu salonda, üçümüzün birer köşede durmamızda, bizleri babaannemin müze salonunu tıkış tıkış dolduran eşyalardan birine benzeten bir yan vardı.

Hep birlikte paylaşılan bu sessizlikleri hep birlikte bir oyun oynadığımız (papaz kaçtı, yılbaşında tombala) seyrek zamanlar gibi çok severdim ve sanki o güzel anı kaçırmamak için, resmi hızla bitirirdim. Matisse'in hızlı hareket ettiğini sandığım fırçasından, Bonnard'ın ev içi resimlerinden birşeyler taklit etmeye çalışarak halıları, perdeleri küçük virgüller ve arabesk vuruşlarla doldururken, bazan dışarıda havanın kararmakta olduğunu, bu yüzden babamın başucundaki, ayaklı lambanın daha kuvvetli bir ışık yaydığını farkedirdim. Hava iyice kararırıp, Boğaz'ın ve göğün renginin koyu ve çekici bir laciverde dönüştüğünü gördüğümde, ayaklı lambanın turuncu ışığında, Boğaz'a bakan büyük pencerelerde şimdi Boğaz manzarasının, araba vapurlarının, Beşiktaş-Üsküdar gemisinin ve gemi dumanlarının değil, bizim evin içinin yansıdığını görürdüm.

Akşamları sokaklarda yürürken ya da pencereden dışarı bakarken pencereler arasından lambaların turuncu ışığında ev içlerini dikizlemeyi hâlâ çok severim.

Bazan bir pencerede, tıpkı babamın eve geri gelmediği uzun kış akşamlarında annemin masaya oturup saatlerce sigara içip sabırla "pasyans" açtığı pozda, bir masada tek başına fal açan bir kadın görürüm. Bazan alçakgönüllü küçük bir zemin katında ve bizimki gibi turuncumsu bir ışığın altında hep birlikte konuşarak akşam yemeği yiyen bir aile görür, dış görünüşe bakarak onların mutlu olduğuna saflıkla karar veririm. Bir şehri yapan şeyin onun dış görünüşü kadar ev içlerinin ve iç mekânların manzarası olduğunu, yabancı gezginler, en çok İstanbul'da unutmak zorunda kalırlar.

BOĞAZ'DA GEMİ DUMANLARI

Su buharı ile işleyen gemilerin yaygınlaşması ve Akdeniz'de kullanılmaya başlanması, on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısından sonra Avrupa'nın merkezleri ile İstanbul'un uzaklığını azaltıp, şehre kısa süreliğine gelen, alelacele birşeyler yazan ve biriktirdikleri edebi malzeme ile daha sonra İstanbullu yazarların geliştireceği İstanbul fikrinin oluşmasına yol açan pek çok Batılı gezgini İstanbul'a getirmekten başka, şehrin manzarasını da beklenmedik bir şekilde değiştirdi. İlk adı Şirket-i Hayriye olan, daha sonra halkın deyişiyle Şehir Hatları adını alan şirketin kurulup, bütün küçük Boğaz köylerine tek tek iskeleler yapıp, Boğaz'da buharlı gemilerin aşağı yukarı işlemeye başlamasıyla birlikte aslında yalnız Boğaz'ın değil, bütün İstanbul'un manzarası değişti.

(Bu değişikliğin iki yanına da işaret ettiği için Frenkçe su buharı anlamına gelen kelimenin, İstanbul Türkçesine ve şehrin gündelik hayatına “vapur” olarak çok başarılı bir şekilde uyum sağladığını hatırlayalım.) Bu değişiklikten, iskelenin etrafında gelişen meydanın ve vapurlar yüzünden her biri kısa sürede şehrin bir parçası konumuna gelen Boğaz ve Haliç köylerinin hızla büyümesini kastetmiyorum yalnızca. (İskele ve vapurlardan önce pek çok Boğaz köyüne yol yoktu.) Boğaz'da aşağı yukarı yolcu taşımaya başlamalarıyla birlikte bu gemilerin her biri tıpkı Kızkulesi, Ayasofya, Rumelihisarı, Galata Köprüsü gibi bütün şehirde tanınmaya başladılar ve günlük hayatın içine de fazlasıyla girdikleri için İstanbullulara bir büyük şehirde hep birlikte yaşadıklarını duyuran birer bayrağa, simgeye dönüştüler. Bu yüzden tıpkı Venediklilerin vaperottolarına (vapurcuk diye çevrilebilir) bağlılıkları, onların biçim ve modellerine gösterdikleri özel sevgi ve dikkat gibi, İstanbullular da Şehir Hatları vapurlarına tek tek bağlanıp sevgi duyar ve onların resimleriyle dolu kitaplar yayımlarlar. Gautier her İstanbul berberinin duvarında bir gemi resminin asılı olduğunu yazar. Babam kendi çocukluk ve ilkençliğinde hizmete girmiş, gününün gösterişli gemilerinin her birini uzaktan, siluetinden tanır, bana hâlâ şiir gibi gelen adını ve numarasını bazan hemen, bazan bir an düşünüp söylerdi: Elli Üç İnşirah; Altmış Yedi Kalender; Kırk Yedi Tarz-ı Nevin; Elli Dokuz Kamer...

Benim sorularım üzerine babam hepsi birbirine benzer gibi gözükten bu gemilerin aralarındaki görüntü farklarını tek tek anlatırdı. Babamın bazan Boğaz'da araba gezintisine çıktığımızda, bazan da bütün Boğaz trafiğine hâkim Beşiktaş'taki evin salonunda yaptığı bu açıklamalar sayesinde bu gemilerin bazı özelliklerine, kiminin kamburuna, kiminin upuzun bacasına, kiminin gaga gibi burnuna, tombul kıçına ya da akıntıda hafif yan yatarak sürüklenişine dikkat etmeyi öğrenmişim, ama onları gene de birbirlerinden ayıramazdım.

Böylece ben de, benim doğum yılımda, 1952'de İtalya'da, Taranto'da yapılmış ve adları bahçe ekiyle biten İngiliz yapımı Fenerbahçe ve Dolmabahçe adlı diğer iki kardeşinden -tıpkı babamın yaptığı gibi- dikkatli bir bakışla ve bacasının yassılığı sayesinde ayırabildiğim Paşabahçe'yi kendi uğurlu gemim olarak benimsedim ve şehirde günlük hayatımın içinde, dalgın dalgın yürürken, denizi gören bir yokuşun aralığından ya da bir pencereden onu her görüşümde uğurlu rakamıyla karşılaşmış biri gibi içtenlikle sevinme alışkanlığımı hiç kaybetmedim.

Boğaz gemilerinin İstanbul manzarasına asıl büyük katkıları, bacalarından çıkan dumanlardı. Geminin yerine, cinsine, Boğaz'ın akıntısına ve tabii ki en çok da rüzgâra göre değişen bu karanlık kömür

dumanlarını, yaptığım Boğaz manzaralarına eklemeyi çok severdim. Boyaya iyice batırılmış fırçayla gemilerin bacalarından çıkan dumanları resmin üzerinde işaretlemeyi önce bütün resmin bitmiş, hatta birazcık da olsa kurumuş olması gerekirdi. Baca dumanları, bitmiş, tamamlanmış bir dünyaya, tıpkı az sonra resmin bir kenarına kendimi önemseyerek atacağım imzam gibi, geminin vurduğu özel bir mühürmüş gibi gelirdi bana.

Dumanı kalınlaştırdıkça ve baca dumanından buluta çevirdikçe sanki İstanbul'daki benim dünyam kararıyor ya da üstü örtülüyor gibi hissedirdim. Boğaz'da sahil boyunda yürürken ya da gemiyle giderken bir başka geminin salıverdiği boğum boğum ve kalın dumanların altından geçmeyi, rüzgâra göre belli belirsiz bir kurum yağmurunu yüzümde zayıf bir örümcek ağı gibi hissetmeyi ve milyonlarca küçük siyah "kurum" noktacığınan yapılmış dumanın yanık ve madeni kokusunu içime çekmeyi ve Galata Köprüsü ve civarında yanyana bağlanmış vapurların bacalarından aynı anda çıkan dumanların şehrin üzerine dağılışıyla seyretmeyi severim.

Pek çok kereler bir resmin coşkuyla getirdiğim sonunu, Boğaz gemilerinin bacalarından çıkan dumanlarla taçlandırdığım ve dumanın resimde duruşu bana hep bir sorun çıkardığı için (bazan fazla duman ekleyerek bir resmi bozardım) Boğaz gemilerinin çıkardığı dumanın çeşitli biçimler alarak kıvrılışı, dağılışı, yok oluşunu, daha sonra yapacağım resimlerde hatırlamak üzere aklımda tutardım. Ama resme coşkuyla vurduğum son fırça darbeleri, resmin kendisine o kadar dönük olurdu ki, gördüğüm şeyi, duman bulutlarının gerçek biçimini sonunda hep unutturdum.

En çok hoşuma giden, "mükemmel" duman görüntüsü çok az rüzgârlı bir havada, dumanın aşağı yukarı 45 derecelik bir açıyla biraz yükseldikten sonra, denize paralel bir konum alarak ilk başta dağılmadan havada durması, geminin Boğaz'da aldığı yolu gösteren zarif bir hat çizerek yayılmasıydı. İskelede bekleyen bir geminin, rüzgârsız bir günde koyuverdiği ince, ama koyu kömür rengi dumanın, bir yoksul evinin küçük bacasından tüten ince duman gibi hü-zünlü bir yanı olurdu. Vapurun ve rüzgârın hafifçe yön değiştirmeleri yüzünden, bacadan çıktıktan sonra dumanın kıvrımlar ve yaylar çizerek Boğaz'ın üzerinde Arap harflerine benzer şekiller çizmesini de severdim.

Ama bir Boğaz manzarasında Şehir Hatları gemisinin çizeceği duman, manzaranın ve resmin hüznünü vurgulayacak temel bir unsur olduğu için, bu neşeli ve rastlantısal biçim beni huzursuz ederdi. En az rastlanan görüntü, bütünüyle rüzgârsız bir günde, bacasından güçlü ve koyu dumanlar çıkaran bir geminin Boğaz'da kıvrıla kıvrıla ilerlerken arkasında bütün bu kıvrımları gösteren ve uzun bir süre gökte asılı kalan hüznünlü bir yolculuk izi bırakmasıdır.

Kara ve koyu dumanların, Turner'in resimlerinde olduğu gibi, ufuktaki alçak ve tehdit edici karanlık bulutlarla birleşmesi de hoşuma giderdi. Gene de bir resmi bitirirken, duman bulurunun ya da birkaç gemi varsa bulutlarının şeklini, bütün bu zevklerim kadar, izlenimci ressamın, Monet'nin, Sisley'nin ve Pissarro'nun manzaralarını, Monet'nin St. Lazare istasyonu adlı resmindeki mavimsi bulutu ya da onlardan apayrı bir dünyaya ait olan Dufy'nin dondurma gibi top top ve neşeli bulutlarını aklımdan geçirerek de çizirdim.

Resimlerimi bitirmek için kullandığım gemi dumanlarının biçimlerine dikkat ettiği ve onları Duygusal Eğitim adlı romanının açılış cümlesinde tasvir ettiği için (başka nedenlerle de) Flaubert'! çok severim. Başka bir konuya, başka bir temaya geçiş olarak yazdığım bir önceki cümlenin, geleneksel Osmanlı müziğindeki adı "ara taksim"di ve "solo" icra edilirdi. "Taksim" kelimesi aynı zamanda

bölmek, dağıtmak ve suyun ikiye ayrıldığı yer anlamına geldiği için, Nerval'ın manzaraya, satıcılara ve mezarlıklara bakarak oyalandığı yüksek düzlüğe, onun gelişinden on yıl önce inşa edilen su dağıtım merkezi yüzünden İstanbullular çok sonra Taksim demeye başladılar. Çevresinde bütün hayatımı geçirdiğim bu yere hâlâ öyle derler. Ama oraya Taksim denmeden önce oradan Nerval gibi Flaubert de geçmişti.

FLAUBERT İSTANBUL'DA:

DOĞU, BATI VE FRENGİ

Gustave Flaubert, İstanbul'a Nerval'den yedi yıl sonra, 1850 Ekim'inde, Beyrut'ta yeni kapıldığı frengi ve fotoğrafçı yazar arkadaşı Maxime du Camp ile birlikte geldi ve beş haftaya yakın kaldı.

Şehirden ayrıldıktan sonra arkadaşı Louis Bouilhet'ye Atina'dan yazdığı bir mektupta “insan İstanbul'da altı ay kalmalı” demesini ciddiye almamalı: Flaubert arkada bıraktığı her şey için özlem duyan biriydi. Constantinople diye tarih düşerek yazdığı mektuplardan kolayca anlaşılabilceği gibi, yolculuğa çıktığından beri en çok Rouen'deki evini, çalışma odasını ve kendisinden ayrılırken uzun uzun ağladığı sevgili anneciğini özlemişti ve bir an önce geri dönmek istiyordu.

Flaubert de, Nerval gibi Doğu yolculuğunda önce Mısır ve Kahire'ye, sonra Kudüs ve Lübnan'a gitmişti. Nerval gibi bu yerlerde gördüğü sert, korkutucu, çirkin, mistik, egzotik Doğu görüntülerinden, kendi hayallerinden ve hayallerinden daha “oriental” gerçeklerden yorulmuş, bıkmış olduğu için İstanbul ile çok ilgilenmedi. (Asıl niyeti İstanbul'da üç ay kalmaktı.) İlgisizliğinin bir nedeni İstanbul'un onun aradığı Doğu olmamasıydı. Batı Anadolu'daki yol-culuğu sırasında manzaraya bakıp Lord Byron'u hatırladığını Louis Bouilhet'ye İstanbul'dan yazdığı bir mektupta anlatmıştı.

Byron'un ilgilendiği “Türk-Doğu, hançerin, Arnavut kıyafetlerinin, mavi denize bakan kafesli pencerelerin” Doğu'suydu. Flaubert ise “bedevilerin, çöllerin, Afrika'nın derinliklerinin, timsahın, devenin ve zürafanın fırından çıkmış Doğu'sunu” tercih ediyordu.

Üstelik, yirmi dokuz yaşındaki genç yazar, Doğu yolculuğundan, özellikle Mısır'dan, hayatı boyunca kendisinde kalacak pek çok hayali hafızasına artık almıştı. Annesine ve Bouilhet'ye yazdığı mektuplardan anlaşılabilceği gibi aklı şimdi gelecek ile ilgili planlarında ve yazacağı kitaplardaydı. (Yolculuğu sırasında bir gün yazmayı düşlediği kitaplar arasında uygar bir Batılı ile barbar bir Doğulunun yavaş yavaş birbirlerine benzeyerek yer değiştireceği Harel Bey adlı bir roman da vardı.) Annesine yazdığı mektuplarda ise, daha sonra sanatından başka hiçbir şeyi ciddiye almayan, sıradan burjuva hayatından, evlilikten, iş güç sahibi olmaktan nefret eden Flaubert efsanesini oluşturacak malzeme, daha o zamandan gelişmiş haliyle vardı.

Yüz yıl sonra bütün modernist edebiyat ahlakının temelini oluşturacak şu satırların, benim doğumumdan yüz iki yıl önce, benim bütün hayatımı geçireceğim sokaklarda düşünülüp kâğıda geçirilmiş olması bazan aklıma takılır:

“Toplum bana vız gelir, gelecek, başkalarının ne diyeceği, herhangi bir kurum, hatta geçmişte geceler boyu düşleyerek hayalini kurduğum edebi ün de vız gelir bana.

Böyleyim işte ben.” (Flaubert'den annesine, 15 Aralık 1850, İstanbul.) Batılı gezginlerin İstanbul hakkında ne dedikleri, şehirde neler yapıp neler düşledikleri, annelerine neler yazdıkları beni niye bu kadar ilgilendiriyor?

Kısmen bu gezginlerin bazılarıyla zaman zaman kendimi özdeşleştirdiğim için (Nerval, Flaubert, Amicis) ve tıpkı bir zamanlar İstanbul resmi yapabilmek için kendimi Utrillo ile özdeşleştirmem gerektiği gibi, hayatımın daha sonraki dönemlerinde, onlardan etkilenecek ve onlarla çarpışarak kendimi yaptığım için.

İstanbul'un geçmiş manzaraları ve günlük hayatı hakkında Batılı gezginler şehirlerine hiç dikkat etmeyen İstanbullu yazarlardan bana daha çok şey gösterdikleri için de.

İster yanlış bilinç, ister fantezi, hatta ister eski usûlle ideoloji diyelim, hepimizin kafasında hayatta yapıp ettiğimiz şeyleri anlamlandıran kısmen gizli, kısmen okunabilir bir metin vardır. Hayatımızın anlamını veren bu metnin örgüsü içinde Batılı gözlemcinin dedikleri geniş bir yer kaplar. Benim gibi, İstanbul'da, bir aya-ğı bir kültürde, bir ayağı başka bir âlemde oturanlar için bu "Batılı gözlemci" gerçek biri değil, bazan benim kurgum, hayalim, hatta yanılısamam da olabilir. Ama aklım geleneksel hayatın eski metinlerini tek metin olarak kabul edemediği için, yaşadığım hayatı yeni bir metinle, yazıyla, resimle, filmle anlamlandıracak bu yabancıya ihtiyaç duyarım. Üzerimde Batılı bakışların eksikliğini hissettiğim zaman, ben kendi kendimin Batılısı olurum.

İstanbul hiçbir zaman onun hakkında yazan, çizen, onu resmeden, filme çeken Batılıların sömürgesi olmadığı için geçmişimin ve tarihimin Batılı gezginler için "egzotik" malzeme olması beni huzursuz etmez ve üzmez. Aynı heyecanla ben de bu gezginleri, benim hakkımdaki korkularını ve düşlerini egzotik bulurum ve çoğu zaman eğlenmek, bilgilenmek ya da şehrin onların fırçasıyla nasıl resmedildiğini görmek için değil, onların alemiyle haşır neşir olmak için de okurum onları. Üstelik düşleri, takıntıları, devletlerinin genişleme azmi ya da kendi sınırlarını merak etmeleri yüzünden kalkıp benim evim dediğim yere gelmişler, gördüklerini yazmışlar ve benim âlemim, onların yazılarının ve resimlerinin içerisine sızmıştır.

Öncelikle on dokuzuncu yüzyılda gelen Batılı gezginleri okudukça, sırf onlar daha çok ve daha anlaşılır bir dille yazdığı, kaydettiği, benzettiği ve düşlediği için "benim" dediğim şehrin de, tam benim olmadığını anlarım. Kendim ve ait olduğum yer hakkındaki bu kırılma ve kararsızlığı kabul etmeyi seve-rim. Tıpkı, İstanbul'un silüetine, benim yıllarca baktığım açıdan, -Galata ve bu satırları yazdığım Cihangir'den- baktıkları için bakışlarıyla kendimi özdeşleştirdiğim Batılı resamlara yaptığım gibi, bazan İstanbul hakkında yazdıklarını okurken, kendimi Batılı gezginlerin ayrıntılara giren, sayan, tartan, sınıflayan, hüküm veren ve çoğu zaman da kendi düşlerini, sınırlarını, isteklerini yansıtan bakışlarıyla özdeşleştiririm.

Beni Batılı bakışların hem öznesi, hem de nesnesi yapan ve şehre içeriden bakmakla dışarıdan bakmak arasında gidip gelen bütün bu kararsızlıklarım da, tıpkı sokaklarda dalgın dalgın yürürken bazan hissettiğim gibi, şehir hakkında her zaman kaygan, değişik ve birbiriyle çelişen düşünceler üretmeme yol açar: Ne bütünüyle buralı hissederim kendimi, ne de bütünüyle yabancı. Bu, son yüz elli yılda İstanbul halkının da şehir hakkındaki düşüncesidir.

Bu dediklerimi bir örneğe oturtmak için Flaubert'in o günlerde en büyük derdi olan çüküyle ilgilenelim. Dertli yazarımız İstanbul'a gelişinin ikinci günü Louis Bouilhet'ye yazdığı bir mektupta, Beyrut'ta kapıldığı hastalık yüzünden çükünde yedi şankr (frengi yarası) olduğunu, ama sonra bunların birleşip bire indiğini söyler.

“Her sabah ve akşam zavallı çüküme ilaçlar sürüyorum!” diye yazar Fla-ubert İstanbul’ dan. Hastalığı bir Maruni’ den aldığını düşünür ilk ya da “küçük bir Türk hanımdan mı? Türk mü, Hıristiyan mı?” diye alaycılıkla devam eder:

“İşte Doğu sorununun Revue deş Deux Mondes’ un (İki Dünya Dergisi) hayalinden bile geçmeyen yeni bir cephesi!” Aynı günlerde annesine asla evlenmeyeceğini anlatan mektuplar yazmaktadır. Ama kaptığı hastalık yüzünden değildir bu.

Kısa süre içerisinde saçlarının dökülmesine, hatta en sonunda annesine kavuşunca onun kendisini tanıyamamasına yol açan frengiyle hâlâ uğraşırken, Flaubert İstanbul’ da da kerhaneye gider. Bütün Batılı gezginlere şehrin aynı yerlerini gösteren dragoman -çevirmen, rehber- onu Galata’ da öyle “pis” bir yere götürür, kadınlar “o kadar iğrençtir” ki Flaubert çıkmak ister. Flaubert’ in yaz-dığına göre, tam o sırada evin sahibi “madam” Fransız misafirine, kızını önerir. Flaubert’ in pek beğendiği on altı-on yedi yaşlarında bir kızdır bu. Ama Flaubert ile birlikte olmak istemez.

Evdekiler kızı zorlar -insan bu zorlama sırasında yazarın ne yaptığını merak ediyor-ve sonunda ikisi yalnız kalınca kız İtalyancasıyla Flaubert’ in hasta olup olmadığını anlamak için organını görmek ister. “Yaramı görmesinden korktuğum için, hakarete uğradığımı söyleyip terkettim orayı!” diye yazar Flaubert.

Oysa yolculuğunun başında Kahire’ de bir hastanede doktorun bir işaretiyle pantolonlarını indirip Batılı gözlemciye frengi yaralarını gösteren hastaları dikkatle seyretmiş ve gördüklerini defterine -tıpkı Topkapı Sarayı avlusundaki cücenin boyuna poşuna, kıyafetine dikkat edip yazdığı gibi- Doğu’ ya ilişkin yeni bir tuhaflık, pislik ya da tıbbi vaka görmenin zevkiyle yazmıştır. Güzel, unutulmaz manzaralar seyretmek, hatıralar edinmek kadar, Flaubert Doğu’ ya başkalarının hastalığını ve tuhaflığını görmeye de gelmişti, ama bunu yaparken kaptığı kendi hastalığını ve kendi tuhaflığını göstermeye niyeti yoktu hiç.

Edward Said, İstanbul’ da ne yazık ki milliyetçi duyguları okşamak ve Batılılar olmasa

“Doğu” nün ne harika bir yer olduğuna bir kere daha inanmak için okunan Şarkiyatçılık adlı parlak kitabında Nerval ve Flaubert hakkında son derece anlayışlı satırlar yazarken Kahire’ deki hastane sahnesine gönderme ya-par, ama onu tamamlayan İstanbul’ daki kerhane sahnesinden söz etmez hiç. Belki de İstanbul hiçbir zaman bir Avrupa sömürgesi olmadığı için.

Oysa Batılı gezginler gibi milliyetçi Türkler de (bütün dünyaya Amerika’ dan yayıldığı sanılan) bu hastalığı öteki medeniyetlere yakıştırdıkları için ona “frengi” demişlerdi.

Flaubert’ in İstanbul’ a gelişinden elli yıl sonra ilk Türkçe sözlüğü İstanbul’ da yayımlayan Arnavut kökenli Şemsettin Sami frenginin “bize Avrupa’ dan geldiğini” yazar. Flaubert ise Basmakalıp Düşünceler Sözlüğü’ nde, tıpkı hastalığın kendisi gibi bulaşıcı olan bu “kim bulaştırdı?” sorusunu, yıllar sonra yeni bir Doğu-Batı şakasına çevirmeden sonuçlandırır: Frengiye herkes az çok yakalanmıştır.

Mektuplarda çok açık ve samimi olan Flaubert tuhaf, korkunç, pis ve acaip olana merakı yüzünden mezarlıklarda geceleri askerlerle buluşan “mezarlık orospuları” ndan, boş leylek yuvalarından, şehrin

soğuğundan ve İstanbul'u Sibiryaya gibi soğuk yapan Karadeniz rüzgârlarından, şehrin büyük kalabalıklarından bahseder. İstanbullular hariç herkesin hakkında yazdığı mezarlıklar üzerine Flaubert en duyarlı satırlarını yazmıştır. Şehrin ve hayatın içindeki mezar taşlarının, tıpkı yavaş yavaş unutulan ölülerin hatıraları gibi, eskidikçe toprağa batıp kaybolduklarını sanki ilk o farketmiştir.

AĞABEY-KARDEŞ:

İTİŞ-KAKIŞ

Altı ile on altı yaşlarım arasında ağabeyimle sürekli kavga ettik ve ondan gittikçe artan bir şiddetle dayaklar yedim. O benden çok daha güçlü kuvvetliydi. Aralarında on sekiz aylık bir yaş farkı olan iki erkek kardeşin birbirleriyle dalaşması, boğuşması, dövüşmesi, İstanbul'da o zamanlar ve belki şimdi de sıradan, hatta sağlıklı bir şey olarak görüldüğü için başıma gelenleri durduracak güçlü bir irade yoktu. Ben de yediğim dayakları kişisel birer başarısızlık ve kendi güçsüzlüğüm ve beceriksizliğimin birer sonucu olarak algıladığım; ayrıca ilk yıllarda öfke ve aşağılanma anlarında kimi zaman şiddete ilk başvuran taraf da olduğum ve zaman zaman dayağı hak ettiğime aklımın bir köşesiyle inandığım için tabii ki şiddete karşı ilkeye dayalı bir karşı çıkış gösteremezdim.

Bir kavga çıktığı, evde camlar, bardaklar kırıldığı, sağım solum morardığı, kanlar içinde kaldığım zamanlarda bile olay yerine gelen annem, bizim birbirimize güçle vurmamızdan, sonuçta benim dayak yememden değil, evde düzenin bozulmasından, gene birşeyleri bölüşememiş olmamızdan, komşuların gürültüden şikâyet etmesinden yakınırды.

Yıllar sonra bütün bu kavgaları ve şiddeti anneme ve ağabeyime hatırlattığımda bütün bunlar hiç olmamış da, ben, her zamanki gibi ilginç birşeyler yazabilmek için kendime çarpıcı ve melodramatik bir geçmiş icat ediyormuşum gibi davrandılar bana. Öylesine içtendiler ki onlara hak verdim ve her zamanki gibi, beni hayatın değil hayallerimin daha çok etkilediğini düşündüm. Bu yüzden bu sayfaları okuyan okur kimi zaman ölçüyü kaçırdığımı, kimi zaman da tıpkı hasta olduğunu bilmesine rağmen takip edildiği yanılmasından bir türlü kurtulamayan kederli bir paranoyak gibi kendi kuruntularımın bir türlü çıkamadığını aklında tutsun. Ama bir ressam için şeylerin gerçekliği değil biçimi, romancı için olayların sırası değil düzeni ve hatıra yazarı için de geçmişin doğruluğu değil, simetrisi önemlidir.

Bu yüzden kendimi anlatırken İstanbul'u, İstanbul'u anlatırken kendimi anlatmaya çalıştığımı farkedene okur bu çocuksu ve acımasız kavgaların başka birşeylere hazırlık olduğunu çoktan anlamıştır. Zaten ağabeyimle ilk itişmelerimiz ve kavgalarımızda aralarındaki küçük anlaşmazlıkları içgüdüsel bir şiddetle ifade etmeye çalışan çocukların "doğallığı"ndan fazla bir şey de yoktu. On-on iki yaşma kadar ağabeyimle dışa kapalı bir dünya kurmuştuk. Başka çocuklarla okul dışında fazla görüşürülmezdik. Çoğunu bizim icat ettiğimiz ya da başkalarından öğrenip yeni kurallarla değiştirerek kendimizin kıldığımız pek çok oyunla meşgulduk.

Gölgelerle kaplı evin içinde korkutmaca, saklambaç, mendil kapmaca, yılan, balıkçı kaptan, seksek, amiral battı, isim şehir, dokuztaş, dama, satranç, kanatları açılan masa topu (çocuklar için yapılmış bir masada), büyük yemek masasında pinpon ve daha pek çok oyun oynardık. Sıkıştırılmış gazete kâğıdı dahil her çeşit malzemedene çeşitli büyüklüklerdeki toplarla evin her yerinde, annem yokken, kan ter içinde kalıncaya kadar oynadığımız futbolun itiş ka-kışları sırasında kavgalar çıkardı.

Erkeksi futbol dünyasını, bütün toplumsal yankıları ve efsaneleriyle oyunlaştırdığımız "bilya maçı"na çok yıllar verdik. Tavla pullarıyla da oynadığımız bu oyun futbolun kurallarını, oyuncuların sahaya

yayıllığını, hücum ve savunma taktiklerini iyi taklit ettiği ve zamanla gelişen bir parmak hünere ve biraz da zekâ ve “taktiğe” dayandığı için zevkliydi. On birerlik tavla (ya da bilya) takımlarıyla halı sahaya yerleşen iki takım, marangoza kestirip yaptırdığımız ağı kalelere, yüzlerce kavga sonunda bir düzen ihtiyacıyla incelikle geliştirdiğimiz çeşitli kurallar içerisinde gol atmaya çalışırdı. Bilyaların zamanın futbolcularından alınmış adları vardı, onları tekir kedileri sevgiyle birbirinden ayıranlar gibi bir bakışta tanırdık.

Ağabeyim, tıpkı İstanbul radyosunda o zamanlar “naklen futbol maçı anlatan” Halit Kıvanç gibi oynadığımız oyunu hayali bir seyirci kitlesine anlatır, gol olunca da, atan taraf tribünlerdeki seyirci gibi “gool” diye bağırır, arkasından bir de uğultu çıkarırdı.

Hem futbol federasyonu, hem oyuncu, hem basın, hem de taraftar rolünü başarıyla, hakem rolünü başarısızlıkla canlandırdığımız bu bilya maçlarının sonunda, tıpkı futbolun bir oyun olduğunu unutarak birbirlerini bıçaklayan ateşli taraftarların yaptığı gibi biz de oyunun oyununu oynadığımızı unuttur ve içtenlikle kavgaya tutuşur, birbirimizi yaralayıp canını yakana kadar dövüştürdük. Çoğu zaman ben dayakla sinerdim.

Daha çok yenilgi, kıskançlık, kurallara uymama, aşırı alay edilme sonucu çıkan bu ilk kavgaların belirleyici duygusu rekabetti elbette. Ama ahlakımızı, kanaatkârlığımızı ya da terbiyemizi gösterme yarışından çok, hüner, güç, bilgi ve zekâ rekabetiydi bu.

Dünyanın ya da oyunun kurallarını bir an önce öğrenme endişesiyle, akıl ve beceriyle hükmetme arzusunun renkleriyle yapılmıştı. Amcamın apartmanda bizi durdurup sorduğu bilmecelemlerle matematik problemlerinin ya da her katta bir başka futbol takımı tutulduğu için yarı şaka yarı ciddi süren çekişmelerin, Osmanlı-Türk askeri zaferlerinin ballandırılarak anlatıldığı okul kitaplarının ya da Keşifler ve icatlar Ansiklopedisi gibi hediyelerin yavaş yavaş kurduğu bir kültürün gölgeleri vardı bu rekabette.

Elbette annemin günlük hayatı kendine kolaylaştırmak için ikide bir her türden yarışma ilan etme alışkanlığının payı da hissediliyordu. “Kim erken pijamalarını giyip yatağına girerse ona bir öpücük,” derdi annem. “Kim üşütmeden, hastalanmadan bu kışı geçirirse ona bir hediye alacağım.” “Kim önüne dökmeden yemeğini ilk bitirirse onu daha çok seveceğim.” Ama bu anne kışkırtmaları olsa olsa iki erkek çocuğu daha “erdemli”, daha “uslu” ve “uyumlu” yapmaya yönelik şeylerdi.

Oysa bizim kavgalarımızın arkasında iddiacı, yarışmacı, başarı elde etmeye ve kendimizi özdeşleştirdiğimiz kimi kahramanlar gibi, hükmetmeye ve kazanmaya yönelik bir yan vardı. Tıpkı derslerde parmak kaldırıp bildiğimizi gösterdikçe, sınıf birincisi oldukça, kendimizi diğer “kafasızlardan” güvenle ayırdıkça yaptığımızı sandığımız gibi, birbirimizi yenip, ezip geçmek isterken ruhlarımızın karanlık bir yerinde İstanbul’un onulmaz kaderi yıkım ve hüznün duygusundan uzaklaşabileceğimizin hayalini saklıyor olmalıydık. Çünkü biraz daha ileri yaşlarda her İstanbullu, şehrin kaderiyle kendi kaderinin örtüşmesi durumunda hayat diye kendisini kanaatkârlık, duygusallık ve en fazla küçük bir mutluluk kılığına girmiş bir hüznün beklediğini hissetmeye başlar.

Ağabeyim derslerinde her zaman benden daha başarılıydı. Bütün adresleri bilir, rakamları ve telefon numaralarını, matematik formülleri gibi gizli bir müzikle aklında tutar (birlikte bir yere giderken ben vitrinlere, gökyüzüne, kafamın takıldığına, o da apartman numaralarına ve adlarına bakardı), futbol

kurallarını, maç sonuçlarını, başkentleri, araba markalarını ve atletizm derecelerini kırk yıl sonra kimi rakip profesörlerin yetersizliklerini ya da citation mdej'teki (uluslararası bilimsel alıntı dökümü) sınırlı yerlerini bildiği heyecanla sayıp dökebilirdi. Resim yapmaya o kadar bağlı olmamın, kâğıt kalem ile bir süre yalnız kalma ihtiyacımın arkasında ağabeyimin bu işlere hiç ilgi duymamasının payı vardı elbette.

Ama resimle saatlerce uğraştıktan sonra aradığım mutluluğu bulamadığımda, ağır perdelerin ve eşyaların evin içinde biriktirdiği karanlık ruhuma hüznün gibi çökmeye başladığında, kendime, bütün İstanbul'un düşü olan kısa yoldan bir zafere ulaştırarak bir hayat fırsatı ya da onun yerini alacak yarışmalı bir oyun aradığımda ona gider, o sırada hangi oyuna meraklıysak -bilya maçı, satranç ya da bir zekâ oyunu- onu bir daha oynarız diye lafi bir dolandırırdım.

Başımı kitaptan kaldıran ağabeyim "Gene kaşınıyorsun galiba," derdi, oyunun sonunda çıkan kavgadan ve sonra gelen dayaktan çok, bu tür oyunların çoğunda beni yendiğini kastederek. "Yenilen pehlivan güreşe doymazmış!" derdi, en son oyunda da beni yenmiş olduğunu hatırlatarak. "Bir saat daha çalışayım, sonra." Önündeki kitaba dönerdi.

Onun çalışma masası her zaman ne kadar düzenli, derli topluysa, benimkisi her zaman o kadar dağınık, bir deprem sonrası görünümündeydi.

Bu ilk dönemin kavgaları tıpkı oynadığımız oyunlar gibi, hayatın kurallarını onları taklit ederek öğrenmemizi sağlıyordu. Daha sonraları ise, yaşlarımız ilerleyip şiddet, dayak ve yenilgi ruhumda izler bırakmaya başladığında, hayatın kurallarının bizimle oynamaya başladığını hissettim. Sık sık ortalıktan yok olan bir babanın eksikliğini doldurmaya çalışan, bu eksiklik yokmuş gibi yaparsa şehrin hüznü evine girmeyecekmiş gibi davranan dikkatli bir annenin bakışları ve öğüt yağmuru altındaki yoldaşça iki kardeşten, artık kendi dünyalarını kurmaya kararlı iki ergen iddialı erkeğe doğru evriliyorduk.

Yıllar boyunca oyun oynarken ve evde yaşarken kavga çıkmasın diye aramızda geliştirdiğimiz hukuk ve kurallar (kim ilk nereye oturacak, dolabın neresi kime ait, hangi kitap kimin, arabada kim ne kadar süre babamın yanında oturacak, gece yataklarımıza yattıktan sonra odamızın açık kalmış kapısını ya da mutfaktaki lambayı kim hangi nedenle kapayacak, eve alınan Tarih dergisini ilk kim okuyacak) yavaş yavaş yeni kavga nedenlerine dönüşüyordu. Küsmeler, alay etmeler, tehditler, "oraya dokunma, o benim"ler, "bak sonra kötü olur" lar ile çözülemeyen pek çok sorun, kol bükme, yumruk, dayak ve şiddetle sonuçlanıyordu. Kendimi korumak için ben de tahta askı, sobanın maşası ya da süpürgenin sapı, elime ne geçerse kılıç gibi elime alırdım.

Daha da kötüsü hayati olarak gördüğümüz bir oyunu (gerçek bir futbol maçını) taklit eden bir bilya maçının sonunda gurur ve onur nedenlerinden çıkan kavgalar artık doğrudan hayatla ilgili gurur ve onur sorunlarından da patlak veriyordu. İkimiz de birbirimizin zayıf noktalarını fazlasıyla biliyorduk ve tuhaf bir rekabetle birbirimizin kırılma noktalarını acımasızca iğneliyorduk. Üstelik artık şiddete bir anlık öfkeyle değil planlı bir acımasızlıkla başvuruyorduk.

Onu böyle yaralayabildiğim bu zamanların birinde ağabeyim "Akşam annemle babam sinemaya gidince seni döveceğim!" demişti bana. Akşam yemeğinde annemle babama sinemaya gitmemelerini, tehditler aldığımı söylediysen de, böyle durumlarda olduğu gibi güvenlik güçleri olayların

yatıştığını, tarafların barıştığını sanarak bizi birlikte bırakıp gittiler.

Evde kimse yokken bütün gücümüzü verdiğimiz bu yoğun boğuşmaların bir yerinde, kan ter içindeyken, bazan kapı çalınır, bir kavganın ortasında komşulara yakalanmış karı-koca gibi bir anda kendimizi toparlar, ateşli eğlencemizi orta yerinde kesen lüzumsuz misafiri ya da komşuyu “efendim”li, “buyrun lütfen oturun”lu bir kibarlıkla içeri alır, ağabeyimle birbimize neşeli kaş göz işaretleri yaparken, annemin birazdan geleceğini söyler, ama yalnız kaldığımızda, kavgasız yapamayan kan-kocaların aksine hiçbir şey olmamış gibi mutlu ve dalgın günlük işlerimize dönerdik.

Bazan da ben çok hırpalandıktan sonra kendi cenazesini hayal edip içlenen çocuklar gibi ağlaya ağlaya halıların birinin üzerinde uyuyakalırdım. İnsanlığı ve iyi kalpliliği benden hiçbir zaman az olmayan ağabeyim masasında biraz çalıştıktan sonra bana acır, uyandırır, kalkıp giyinip yatmamı söylerdi, ama ben o masasında hâlâ ders çalışırken elbiselerimle yatağa kendimi atıp uyumayı severdim. Ruhumda kendime acımayla hüznün arası karanlık bir yer olduğunu keşfediyordum.

Elde etmek için “kaşındığım”, sonunda hak ettiğim hüznün, yenilgi ve ezilmiş, aşağılanmış olma duygusu beni, öğrenilmesi gereken bütün kurallardan, çözülmesi gereken matematik problemlerinden, Karlofça Anlaşması’nın ezberlenmesi gereken maddelerinden ve hayatın zorunluluklarından kurtarır, her şeye boş verebilirdim.

Dayak yiyip aşağılandıktan sonra kendimi özgür his-sederdim. Her şeye boş verecek kadar özgürleştiğim için bazan bu dayakları kendime rağmen isterdim; “kaşınma” diyen ağabeyim de bunu sezerdi. Bazan bunu sezdiği, akıl ve iktidar da onda olduğu için onunla bütün gücümle dövüşmek ister, dayağımı yerdim.

Her dayaktan sonra karanlık bir duygu, beni tek başıma yakalar, kötü olduğum, beceriksiz, suçlu ya da tembel olduğum düşünceleriyle aklımda oynaşır. “Ne var!” derdi içimden gelen bir ses, “Kötüyüm.” Bir anda bana sarsıcı bir özgürlük veren bu cevap önüme yepyeni dünyalar açardı. Kötü olmaya sonuna kadar razı olursam istediğim zaman resim yapabileceğimi, derslere boş verebileceğimi, elbiselerimle uyuyabileceğimi anlardım.

Öte yandan yenik, yıkık, ezik, kolu, bacağı morluklarla kaplı, bazan dudağı patlamış, burnu kanamış, orası burası fena hırpalanmış, daha kötüsü karşı koymaya yetişemediğim bir güçle göstere göstere ezilmiş, aşağılanmış ve gururu kırılmış halimden tuhaf bir şekilde hoşlanırdım. Belki de o sırada zevkle kurduğum düşlerin renginin, hayallerin, bir rüzgâr gibi içimi saran bir gün büyük bir şey yapma hırsının canlılığı, gerçekliği beni büyülerdi. Bütün bu şiddetin, gururun ve hayallerin kötülük ya da ahlak gibi şeylerle hiç ilişkilendirilemeyecek bir gücü, canlılığı vardı.

Bana derin bir mutluluk ve yeni bir hayat vaadeden ikinci dünya üstelik şimdinin şiddetinden beslendiği için çok daha canlı ve çekiciydi. Böyle zamanlarda şehrin hüznünü içimde hissetmeyi içgüdüler ve rastlantılarla keşfediyor, bu hüznü elime kâğıdı kalemi aldığım zaman hem çizdiklerimi daha çok seviyordum, hem de duygunun karanlık yanı, oyunla, bütün dünyayı unutmanın zevkleriyle ağır ağır arkada kalıyordu.

YABANCI OKUL, OKULDA YABANCI

Robert Kolej’de İngilizce öğrendiğim bir hazırlık yılıyla birlikte dört yıl lise okudum ve çocukluğumun sona erdiğini, dünyanın benim çocukken sandığımdan daha karmaşık, yetişmesi zor ve sınırsızlığıyla insana acı veren bir yer olduğunu anladım.

Bütün çocukluğumu anne-baba-ağabey-ev-sokak-mahalleden oluşan ve benim için dünyanın merkezi olan bir yerde geçirmiştım. Liseye kadar olan eğitimim, bu kişisel ve coğrafi âlemi hayatımın merkezi yapmak kadar, onun dünyanın geri kalanının ölçüsü olduğuna kendimi inandırmakla geçmişti. Şimdi lisede, bu yerlerin ne dünyanın merkezi ne de -bu daha da acıydı- her şeyin ölçüsü olduğunu kavırıyordum.

Yerimin, bilgimin ve inançlarımın kırılmasını ve dünyanın bitip tükenmezliğini (kolejin Amerikalı laik hocalarca kurulan kütüphanesinin alçak tavanlı ve hoş bir eskimiş kâğıt kokusuyla kokan labirentlerinde kaybolmayı, saatlerce kitap karıştırmayı severdim) keşfetmek bana şimdiye kadar hiç hissetmediğim bir yalnızlık ve güçsüzlük duygusu veriyordu.

Yalnızlık duygusunun bir kısmı ağabeyimin yokluğu yüzündendi. Onunla sürekli çekişip dursam da, pek çok şeyi sınıflayıp, yargılayıp, kafamın içinde bir köşeye yerleştirmekte benim için babamdan ve annemden daha güçlü bir anlama merkezi olan ağabeyim, ben on altı yaşımıdayken Amerika’ya, Yale Üniversitesi’ne okumaya gitti. Hayal gücümü ve aylıklığımı özgürleştirdiği, ikide bir yarışmaktan, aşağılanmaktan ve hırpalanmaktan beni kurtardığı için bu yalnızlıktan fazla şikâyetçi olmadım. Ama gene de özellikle hüzne kapıldığım zor zamanlarda onun yoldaşlığını arardım.

Zorluklar, içimdeki bir merkezin dağılması yüzündenmiş gibi gelirdi bana. Ama kafamdaki, ruhumdaki bu merkezin tam ne olduğunu çıkaramıyordum. Bu yüzden derslere, çalışmaya ya da hayata kendimi bütünüyle veremiyordum sanki. Sınıfta eskiden alıştığım gibi hiçbir özel emek harcamadan en parlak öğrenci olamamak da bazan kalbimi kırardı, ama hiçbir şey için yeterince üzülüp sevinemeyecekmiş gibiydim. Mutlu olduğuma karar verdiğim çocukluğumda hayat, kadife yumuşaklığında, masal havası da taşıyan eğlenceli ve meraklı bir hikâyeye idi.

On üç-on dört yaşımdan sonra ise bu tek hikâyeye dağılarak ve solarak çeşit çeşit parçalara ayrıldı. Bu parçaların her birine zaman zaman heyecanla inanır, tıpkı her yeni okul döneminin başında sınıf birincisi olmaya karar verip bunu sonra başaramamam gibi, bir süreliğine bu hayat parçacıklarından birinin sonuna kadar gitmeye niyet eder, ama bir şekilde dağılırdım. Dünya benden uzaklaşıyor gibi gelirdi bazan bana. Üstelik ona karşı tenimin, aklımın ve duyargalarımın en iştahla açıldığı sırada.

Bütün bu akıl karışıklığı içerisinde bitip tükenmeyen cinsel düşler bana her zaman geri dönüp sığınabileceği bir âlemin var olduğunu hatırlatırdı. Cinselliği, bir başkasıyla paylaşılan bir şey olarak değil, tek başına kurulan bir hayal olarak tanıyordum. Okuma yazmayı ilk öğrendiğim günlerde kafamın içinde sürekli konuşan harfleri seslendirme makinesi gibi, şimdi de her ipucundan bir cinsel hayal ve haz imkânı çıkartan yeni bir makine kafamın içinde bütün renkleriyle ve şaşırtıcı kararlılığıyla çalışmaya başlamıştı. Hiçbir kutsal tanımadan çevremdeki herkesi ve gazete dergilerde gördüğüm her resmi hayalimdeki kesip yapıştırma işlemleriyle dayanılmaz cinsel hayaller şekline

soktuğum zamanlarda, tek başıma odama kapanırdım.

Daha sonra, geride bıraktığım ortaokul yıllarımdan kalma, biri aşırı şişman, biri de kekeme iki sınıf arkadaşımın yaptığım bir konuşmanın hatıraları suçluluk duyguları içerisinde beni bulurdu. “Sen hiç yapıyor musun?” demişti kekeme olanı zorlana zorlana konuşarak. Evet, ortaokuldayken de yapıyordum, ama utancımın ne evet, ne hayır anlamına gelen birşeyler mırıldanmıştım. “Sakin hiç yapma!” demişti böyle şeyleri benim gibi akıllı, uslu, çalışkan birine yakıştıramayan kekeme, kekeledikçe suratı daha da kızararak.

“Otuz bir çekmek çok korkunç bir alışkanlık, bir kere başladın mı hiç bırakamıyorsun.” Bu noktada, aşırı şişman olan arkadaşım da, hatırladıkça bana daha da acıklı gelen o kederli bakışıyla bakmış, otuz bir dünyasından uzak durmamı fısıltıyla öğütlerken, yüzünde, hiç vazgeçemediği bir uyuşturucuya alışmış, bütün hayatı bu yüzden mahvolmuş ve bu korkunç sonucu da artık - şişmanlık gibi-tevekkülle kabullenmiş birinin ifadesi belirmişti.

Aklımda o yılların hatıralarıyla birleşen, aynı suçluluk ve yalnızlık duygusuyla yaptığım ve daha sonra Teknik Üniversite’de mimarlık okurken devam ettiğim bir başka şey de, okuldan kaçmaktı. Oysa bu faaliyete de çok eskiden, ta ilkokuldayken başlamıştım.

İlk başlarda, ilkokuldayken, sıkıldığım için, kimsenin farketmediği bir eksikliğimden utandığım için ya da o gün okulda aşı yapılacağını bildiğim için kaçırdım. Okulun kendisiyle ilgisiz nedenlerle de okuldan kaçtım: Annemle babam kavga ettiği için ya da düpedüz tembellik ve sorumsuzluktan ya da uzun süren ve evde el bebek gül bebek ihtimamla bakıldığım hastalıklardan sonra okula gitme alışkanlığımı kaybettiğim için.

Ezberlenmesi gereken bir şiir, ortaokuldayken başedilmesi zor bir kabadayının hırpalamaları ve lise ve üniversitedeyken hüznün, iç sıkıntısı ya da egzis-tansiyalist bunalım da okuldan kaçmak için bahaneydi. Bazan bir ev kedisi olduğum için de okuldan kaçırdım. Ağabeyim okuldayken annemle yalnız kaldığım, odada kendi başıma dilediğim şeyleri daha iyi yaptığım, zaten ağabeyim kadar iyi bir öğrenci olamayacağımı da çoktan anladığım için kaçırdım. Ama asıl neden daha arkalarda, hüznünle ilgili bir yerdeydi.

Babamın, dedemden kalan bütün paraları bitirmesinden, bir iş bulduğu Cenevre’ye annemle gitmesinden sonraki kış, bize bakan babaannemin gücü bana yetmediği için okuldan kaçmaya başladım. Her sabah ağabeyimle beni okula götüreren kapıcı İsmail Efendi zili çalınca, ağabeyim elinde çanta kapıdan çıkar, sekiz yaşındaki ben ise bir bahane mırıldanarak evin içinde dolanmaya başladım: Çantamı yapmayı bitirememiştim, son anda unuttuğum bir şey aklıma gelmişti, babaanne bana bir lira verir miydi, karnım ağrıyordu, ayakkabım ıslaktı, gömleğimi değiştirmem gerekiyordu... Benim kötü niyetimi sezen ve sınıfa geç girmekten hiç hoşlanmayan ağabeyim, “Biz gidelim İsmail,” derdi. “Sen sonra gelir, Orhan’ı alır götürürsün.”

Kapıcının bizi götürüp getirdiği okul, Işık Lisesi, dört dakika uzaklıktaydı. İsmail Efendi, ağabeyimi okula bıraktıktan sonra beni götürmek için geri geldiğinde okulda ders artık başlamak üzere olurdu. Bir süre daha oyalanır, eksik ya da hazır olmayan bir şeyden başkalarını suçluyormuş gibi yapar ya da kapıcı kapıda beklerken karnımın ağrısından zilin çaldığını duymamış gibi davranırdım. Bütün bu yalan dolan ve numaralar beni gerdiği ve bir de her sabah nefretle içtiğim ve köpüklü kaynar

sıcaklığını ve pis kokusunu genzimde tiksintiyle hissettiğim süt yüzünden karnım gerçekten biraz ağrıyor olurdu. Bir süre sonra babaannemin yufka yürekliliği tutardı:

“Peki İsmail, artık geç oldu, zil çoktan çalmıştır, bugün de gitmesin bari,” der, kaşlarını çatarak bana dönerdi. “Bak yarın gideceksin ama, anlaşıldı mı, yoksa polis çağırırım. Annenle babana da mektupta yazarım.”

Yıllar sonra, lisedeyken kaçaklığımı kimse bilmediği için, okulu kırmak daha zevkli bir şey oldu. Suçluluk duygusu, şehrin sokaklarında attığım her adımı hem bedeli ödendiği için daha kıymetli kılar,, hem de aklımda okulu kırmaktan başka bir amaç olmadığı için, sokaklardaki gezintim sırasında gerçek bir amaçsızın, bir aylağın, bir serserinin görebileceği şeylere takılırdım: Şu kadının geniş kenarlı şapkası, her gün önünden geçtiğim halde farketmediğim bu dilencinin yanık yüzü, dükkânlarında gazete okuyan berberler ve çırakları, karşıdaki apartmanın yan duvarındaki konserve reklamındaki kız, ancak liseden kaçıp bu saatte buraya gelirsen nasıl tamir edildiğini görebileceğin Taksim Meydanı’ndaki kumbara şeklindeki saatin içi, hamburgerci dükkânlarının boşluğu, Beyoğlu’nun arka sokaklarındaki anahtarcılar, eskiciler, koltuk tamircileri, bakkallar, Yüksekaldırım yokuşundaki pulcular, müzik malzemesi, eski kitap, el damgası ya da daktilo satan dükkânlar, her şey, başka zamanlarda, mesela çocukluğumda annemle gezerken ya da arkadaşlarımla oralardan geçerken hissetmediğim kadar hakiki, güzel ve dokunmak isteyeceğim kadar ilginç olurdu.

Sokaklarda gördüğüm satıcılardan simit, midye tava, pilav, kestane, cızbız köfte, balık ekmek, un kurabiyesi, ayran, şerbet, canım ne istiyorsa alırdım. Bir köşede durup, elimde bir şişe gazoz, sokakta futbol oynayan çocukları (onlar da benim gibi okuldan mı kaçmışlardı, yoksa hiç mi gitmiyorlardı?) seyrettiğim ya da hiç bilmediğim bir yokuştan aşağı yürüdüğüm aşırı mutluluk anları da olurdu, gözüm saatimde, aklım o sırada okulda yapılan şeylerde, suçluluk duygularıyla hüzne boğulduğum zamanlar da.

Lise yıllarımda derslerden kaçarak Bebek’i, Ortaköy’ün arka sokaklarını, Rumelihisarı tepelerini, çoğu o zamanlar hâlâ işleyen Rumelihisarı, Emirgân, İstinye vapur iskelelerini ve çevrelerindeki balıkçı kahvelerini, sandal çekme yerlerini, oralardan binilen vapurlarla gidilebilecek yerleri, Boğaz vapurlarına binmenin zevklerini, Boğaz köylerini, pencerede uyuklayan yaşlı teyzeleri, mutlu kedileri ve sabah kapıları kilitlenmeyen eski Rum evlerinin hâlâ görüldüğü arka sokakları keşfettim.

Bu suçlarımdan sonra beni doğru yola sokacak pek çok karar alırdım: Daha iyi bir öğrenci olacak, daha çok resim yapacak, Amerika’ya gidip resim okuyacak, her biri aşırı iyi niyetten birer karikatüre dönüşmüş Amerikalı hocalarla, bezginlik ve kötü niyetten, can sıkmaktan başka bir şey yapamayan Türk hocaların canını sıkacak şeyleri de yapmayacak, derslerden de atılmayacaktım. Kısa bir sürede suçluluk duygularının da yardımıyla hırslı bir “idealist” olmuştum. Bu idealizmle, yalan söyleyen, tembellik ya da iki yüzlülük eden, numara yapan yetişkinleri, hocaları, büyükleri hiç duraksamadan mahkûm ediverirdim.

O yıllarda benim için yetişkinlerin en sık işledikleri ve en affedilmez günah yeterince dürüst, hakiki, özgün ya da samimi olmamaktı. Birbirlerinin hatırını sormalarından biz öğrencileri tehdit etmeye, çarşı pazar alışverişinden siyasal nutuklara kadar hayatın her anında yetişkinlerin sürekli iki yüzlü davranmaları, bana hayat tecrübesi denilen ve bende eksik olduğu sürekli hatırlatılan şeyin, insanın belirli bir yaşa geldikten sonra bu iki yüzlülükleri, numaraları hiç zorlanmadan yapıvermesi, sonra da

pişkinlikle hiçbir şey olmamış gibi davranabilmesi olduğunu düşündürürdü.

Yanlış anlaşılmasın: Ben de pek çok hile yapıyor, iki yüzlülük ediyor, herkes kadar yalan da söylüyordum ama bunları yaptıktan sonra çektiğim suçluluk duyguları, yakalanma korkuları ve ruhumdaki sarsıntılar öylesine şiddetli oluyordu ki, bir süre kendimi dengeli ya da “normal” hissedemiyordum, bu da yaptığım iki yüzlülüğün ya da söylediğim yalanın bedelini yükseltiyordu. Yeni bir yalanı söylemekten ya da iki yüzlülük etmekten, vicdanım bunları kabul etmediği ya da bu ikisini aynı şey oldukları için değil, daha sonraki bu tuhaf sarsıntılar beni çok yorduğu için kaçınmaya çalışırdım.

Gittikçe arttığını ve sıklaştığını farketmiş ruhumdaki bu sarsıntılar yalnız yalan söyledikten ya da yetişkinler gibi iki yüzlülük ettikten sonra değil, hayatın içinde her an beni bulabilirdi. Bir arkadaşımın elle kolla şakalar yaparken, Beyoğlu’nda bir sinemanın bilet kuyruğunda tek başıma beklerken ya da yeni tanıştığım güzel bir kızın elini sıkarken, bir anda sanki içimden bir göz çıkar, biraz ötede havada asılı kalır ve dikkatli bir film kamerası gibi o sırada yapmakta olduğum her şeyi (elimi uzatmış kulübedeki kadına bilet için para veriyordum ya da güzel kızın elini sıktıktan sonra umutsuzca söylenecek bir şey arıyorumdur) ve söylemekte olduğum sıradan, iki yüzlü ve aptalca sözleri (Rusya’dan Sevgilerle için ortaldan bir bilet lütfensiz de bu partilere ilk defa mı geliyorsunuz?) dikkatle gözlemeye başlardı.

Bir anda kendimi bir filmin hem yönetmeni hem de oyuncusu, hem hayatın içinde, hem de içinde olduğum hayatın alaycı bir gözlemcisi durumunda bulurdum. Her şey “normalmiş” gibi davranmaya ancak birkaç saniye devam edebildiğim bu anlardan sonra o utanç, korku, dehşet ve yabancı kalma telaşından oluşan bir ruhsal sarsıntı beni bütünüyle kavırdı. Sanki ruhum kendi içine doğru kapana kapana katlanarak küçülen bir kâğıt gibi kendi kendine sarsıla sarsıla küçülürken bütün iç organlarım, her şeyim bu bunalım sırasında sallanmaya başlardı.

Böyle durumlarda bana iyi gelecek tek ilacın bir odaya girip, kapısını kilitleyip, orada tek başıma kalmak olduğunu bilirdim. Odada tek basıyken ruhumun dayanamadığı, beni sarsan ânı yeniden yeniden düşünür, o ânı yeniden oynar, bazan beni utandıran sıradan sözlerimi kendi kendime tekrarlardım. Elime kâğıt kalem alıp birşeyler yazar, çizer, çizdirirsem iyi gelir, kısa sürede “normal” haline dönebilir, insan arasına çıkabilirdim.

Bazan da, bayağı, iki yüzlü ya da sahte bulunabilecek hiçbir şey yapmadığım halde, birdenbire kendimi çok yapmacıklı bulduğum olurdu. Sokaklarda yürürken bir vitrinde yansıyan kendi görüntüme gözüm takıldığında ya da Beyoğlu’nda o yıllarda tek tek açılan yeni sandviççi-hamburgerci büfelerinden birinde bir kenara oturmuş, cumartesi akşamı eğlencesi olarak sinemada film seyrettikten sonra ayran içip sosisli sandviç yerken, bir anda karşımdaki aynada gördüğüm kendi görüntüm bana fazla gerçek, fazla ham ve fazla dayanılmaz gelirdi. O ana dayanamadığını için ölmek isterdim, ama bir acı çekme iştahıyla elimdeki sandviçi yerken kendimi seyretmeye devam ederdim.

Bir süre sonra kendimi Goya’nın resmindeki oğlunu yiyen deve benzetirdim.

Aynadaki görüntü, bana suçlarımı, günahlarımı, berbat bir herif olduğumu hatırlatırdı. O yıllarda Beyoğlu’nun arka sokaklarındaki randevuevlerinde, tanışma ve buluşma salonlarında aynı şekilde çerçevelenip asılmış kocaman aynalar olduğu için değil yalnızca, tepedeki çıplak ampul, kirli

duvar, oturduğum tezgah, büfenin iç rengi, her şey fazla bakımsız, sıradan ve çirkin olduğu için de böyle hissedirdim.

Sanki önümde mutluluk, sevinç ve zaferlerle geçecek bir hayat değil, üzerinde fazla durulmadan geçiştirilmesi gereken sıkıcı ve uzun bir zaman parçası vardı ve ayrıntılara ve anlara hiçbir özel dikkat göstermeden öldürülmesi gereken bu zamanı öldürüyormuş gibi hissedirdim kendimi.

Az önce seyrettiğim Hollywood filmindeki gibi güzel ve anlamlı asıl hayatları, Amerika'nın ya da Avrupa'nın mutlu insanları yaşayabilirdi; dünyanın büyük çoğunluğunu oluşturan ve benim de dahil olduğum geri kalan kalabalığı ise kırık dökük, özelliksiz, iyi boyanmamış, eskimiş, yıpranmış ve ucuz yerlerde, kimsenin öyle fazla dikkat etmeyeceği ikincil, önemsiz ve özensiz hayatlar bekliyordu ve ben böyle bir hayata hazırlandığım fikrine yavaş yavaş alışıyordum. Batı tarzı bir hayat İstanbul'da ancak zenginler çevresinde yaşanabileceği ve bu çevreler de bana dayanılmayacak kadar yapmacıklı ve ruhsuz geldiği için yavaş yavaş şehrin arka sokaklarını ve hüznü görüntülerini daha çok seviyor, tek başıma geçirdiğim cuma ve cumartesi akşamları buralarda ve sinemalarda kendi kendime oyalanıyordum.

Kimseyle paylaşmadan kitaplar okuyup, resim yapıp şehrin arka yüzünü keşfetmeye çalıştığım bu hayata hiç karıştırmadığım bazı berbat arkadaşlar da edinmiştim.

Babaları fabrikatör, tekstilci ve madenci olan bir arkadaş "grubu"na girmiştim.

Robert Kolej'e babalarının Mercedes'ini kullanarak gelen, akşam okuldan dönüşte Şişli'nin, Bebek'in caddelerinde gördükleri güzel kızların yanında arabalarını yavaşlatarak onları arabaya davet eden ve kepçe denilen bu davete kızlar uyar da arabaya binerlerse onlarla cinsel birşeyler yaşama hayalleri kuran bu arkadaşlarım benden yaşça büyük ama kafasızdılar.

Hafta sonları da Maçka, Nişantaşı, Taksim, Harbiye civarında arabalarıyla sürekli fir dolanarak gene kepçeye çıkarlar, kendileri gibi yabancı liselere giden, her kış on gün Uludağ'a kayak yapmaya çıkan, yazları Suadiye ve Erenköy'de tatil yapan kızlarla tanışmak isterlerdi. Benim de bazan katıldığım bu kepçe avları sırasında bazı kızlar bizlerin kendileri gibi zararsız çocuklar olduğumuzu bir bakışta nasıl hemen anlar da arabaya hiç korkmadan binerlerdi şaşardım. Bir keresinde benim de yolculuk ettiğim arabaya iki kız binmiş, yoldan geçen lüks arabalara binmek çok sıradan bir şeymiş gibi onlarla gelişigüzel bir sohbeta dalmış, sonra hep birlikte bir klübe gidip limonata ve kola içip dağılmıştık. Benim gibi Nişantaşı'nda oturan, sık sık buluşup poker oynadığım bu arkadaşlarımdan başka, arada bir satranç veya pinpon oynamak ya da resimden ve sanattan söz etmek için bulduğum arkadaşlarım da vardı ve onları da ötekilere yaptığım gibi, birbirleriyle tanıştırap, görüştürmeydim hiç.

Bu arkadaşlarımdan her birinin yanında ayrı bir kişilik, ayrı bir mizah, ayrı bir ses ve ayrı bir ahlak edinirdim. Bukalemuna benzer çevreden çevreye değişen bu halim planlı, sinsice ve sinikçe yaptığım bir şey değildi. Çoğu zaman bu kimlikleri, bu arkadaşlarımla sohbet ilerledikçe, konuştuğumuz konularla heyecanlara kapıldıkça kendiliğinden edinirdim. Kolaylıkla iyiyle iyi, kötüyle kötü, tuhaf tuhaf olmama yol açan bu rahatlığımın beni, pek çok arkadaşımın başına geldiğinin tersine, yirmi yaşından sonra sinik ve aşırı alaycı olmaktan koruduğunu düşünüyorum. İlgilendiğim her konuya, kalbimin bir yanıyla inanıp içtenlikle kapılır giderdim.

Ama kimi zaman hiç durmadan saatlerce gülmeme engel değildi bu! Bazan şaka yaparak, alay ederek, kıkırdayıp gülerken saatler geçirirdim. Çoğu zaman Robert Kolej’de, sıkıcı derslerde kafamda da bir vida gevşediği zaman olurdu bu: Bir süre sonra bütün sınıfa duyuracak şekilde fısıldayarak yaptığım şakalarla, “sululuklarla” öğretmenden daha dikkatle dinlenen bir hikâye anlatıcısı olduğumu görmek beni coşturur, mizah oklarımı sıkıcı Türk hocalara da yöneltirdim. Bazıları bir Amerikan okulunda hocalık etmenin huzursuzluğuyla, öğrenciler arasında kendisini Amerikalılara ihbar eden “casuslar” olduğunu ima eden, bazıları Türk milliyetçisi sıkı nutuklar atan Türk hocaların, Amerikalılara kıyasla daha heyecansız, yorgun, yaşlı ve bezgin olduklarını, bizleri de, kendilerini de, hayatı da artık fazla sevmediklerini hissederdik. İyi niyetle, arkadaş olmaya çalışan Amerikalı hocaların aksine içlerinden ilk gelen şey ezberletmek ve cezalandırmak olduğu için çoğumuz bu bürokrat ruhlu hocalardan nefret ederdik.

Türk hocalara kıyasla çoğu genç olan Amerikalı hocalar, olduklarından da daha saf ve iyi niyetli sandıkları Türk öğrencilere Batı medeniyetinin harikalarını öğretmek için aşırı iyi niyet ve saflıkla öyle bir çırpınırlardı ki onların neredeyse dini boyutlara varan eğitim gayretkeşliği bütün sınıfı zaman zaman acımayla gü-lümseme arasında kararsız bırakırdı. Bazıları uzak ve yoksul ülkelerdeki cahil üçüncü dünyalı çocukları eğitmek için Türkiye’ye gönüllü gelmiş, çoğu 1940’larda doğmuş solcu olan bu Amerikalı hocalar bize Brecht okutur, Shakespeare’in sol yorumunu yapar, edebi metin okurken de bütün kötülüklerin kaynağının iyi insanları yoldan çıkararak “kötü” toplumlarda yattığını göstermeye çalışırlardı.

Edebi metin yorumlarken toplumun kendisine boyun eğmeyen iyi insanları dışarı “ittiğini” göstermek için sık sık “you are pushed” diyen bir hocaya sınıftan bazı alaycılar “yes sir you are pushed” diye ikide bir cevap yetiştirirken, yalnızca son kelimenin Türkçedeki bir hakaretle okunuşunun aynı olduğunu bilmeyen Amerikalı öğretmene farketmediği ve bütün sınıfı gizlice gülümseten bir küfür etmiş olmazlar, aynı zamanda sınıfta pek çok öğrencinin de Amerikalı hocalara gizli gizli duyduğu bir öfkeyi de ortaya çıkarmış olurlardı. Dönemin hem milliyetçi, hem solcu havasına uygun bu utangaç Amerikan düşmanlığı, okuldaki Anadolu kökenli, burslu, parlak öğrencilerin kafasını daha çok meşgul ederdi.

Zor sınavları geçerek bu ayrıcalıklı Amerikan lisesinde okumaya hak kazanmış, çoğu gerçekten zeki ve çalışkan taşra kökenli yoksul öğrenciler bir yandan Amerikan kültürü, özgürlük düşüncesi ve daha önemlisi üniversiteyi okumak için Amerika’ya gitmek ve orada kalmak gibi hayallerle büyülenirken, diğer yandan Vietnam Savaşı’nın da etkisiyle Amerikalılara karşı zaman zaman denetleyemedikleri bir öfke duyarlardı. İstanbullu zengin ya da orta sınıf ailelerinin ya da benim zengin çocuğu arkadaşlarımdan ise böyle dertleri yoktu pek: Onlar Robert Kolej’de okumayı, ileride sahibi ya da yöneticisi olacakları büyük şirketlerde çalışmaya başlamanın ya da bir büyük yabancı şirketin Türkiye temsilciliğini açmanın ilk adımı olarak görürlerdi yalnızca.

Ben ise ileride ne olacağımı tam bilmiyordum, ama soranlara İstanbul’dan ayrılmayacağımı ve mimarlık okuyacağımı söyleyiveriyordum. Mimar olmam konusunda, yalnız ben değil, bütün aile zaten çoktan oybirliğiyle karar vermişti.

Dedem, babam ve amcam gibi makul bir insan olduğuma göre, ben de İstanbul Teknik Üniversitesi’nde mühendislik okumalıydım, ama madem resim yapmaya bu kadar eğilimim vardı, aynı yerde mimarlık okumak bana yakışırdı. Kimin ilk düşünüp söylediğini bile hatırlamadığım bu

basit mantığı ben de lisede okurken çoktan benimsemiş, içselleştirmiştim.

İstanbul'dan ayrılmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Şehre çok bayıldığım, onu bilinçle ya da tutkuyla sevdiğim için filan değil: İçgüdüsel olarak, alışkanlıklarımı, yaşadığım yerleri zor terkedebilen, mekân, çevre, ev, mahalle değiştirmekte son derece tembel davranan biri olduğum için. Daha o zamandan her gün aynı kıyafetleri giyip, aynı şeyleri yiyip vahşi hayaller kurarak yüzlerce yıl hiç sıkılmadan yaşayabilecek biri olduğumu keşfetmeye başlamıştım.

Hayatta ne olacağım, hayatın anlamının ne olduğu ve ne olması gerektiği gibi temel konuları o yıllarda pazar sabahları ikimiz birlikte yaptığımız araba gezintilerinde babamla konuşurduk. Babam müdürü olduğu Aygaz'ın Büyükçekmece yakınlarında, Ambarlı'da yaptırdığı bazı depo ve dolun istasyonu inşaatlarını denetlemek ya da Boğaz'a gezmeye gitmek, bir şey satın almak ya da babaanneme uğramak gibi bahanelerle her pazar sabahı beni arabaya bindirir (1966 model Ford Taunus), radyoyu açar ve gaza basardı.

1960'ların sonunda, 1970'lerin başlarında, pazar sabahları boş olan İstanbul caddelerinde, sokaklarında, daha önce hiç gitmediğimiz mahallelerde radyoda çalan "hafif batı müziği" parçalarını dinleyerek (Beatles'lar, Slyvie Vartan, Tom Jones gibi şeyler) ilerlerken babam bana hayatta insanın içinden geldiği gibi davranmasının en iyi şey olduğunu, paranın bir amaç değil, mutlu olmak için gerekliyse kullanılması gereken bir araç olduğunu ya da bir zamanlar bizi terkederek gittiği Paris'te otel odalarında nasıl şiirler yazdığını, Valery'nin şiirlerini nasıl Türkçeye çevirdiğini ve yıllar sonra bir Amerika yolculuğunda şiirler ve çevirilerle dolu bavulunu nasıl hırsızlara kaptırdığını neşeyle anlatırdı.

Müziğin iniş çıkışlarına şehrin sokaklarının ardarda dizilişine ya da hikâyelerin akışına uygun olarak konudan konuya sıçrayarak bana anlattığı her şeyi, 1950'lerde Jean Paul Sartre'ı Paris kaldırımlarında nasıl sık sık gördüğünü ya da Nişantaşı'ndaki Pamuk Apartmanı'nin nasıl yapıldığını veya ilk iflaslarından birinin hikâyesini bir daha hiç unutamayacağımı bilirdim. Babamın bazan manzaranın güzelliğine, bazan kaldırımlardaki güzel kadınlara dikkatimi çekerek anlattığı bu hikâyeleri ve altını fazla çizmeden ve bana rahatça veriverdiği hayat hakkındaki bilgece öğütleri dinlerken kurşuni renkli o kış sabahlarında arabanın ön camından akmakta olan İstanbul görüntülerini seyrederdim.

Galata Köprüsü'nden geçen araçları, hâlâ yıkılmamış ahşap evlerle çevrili kenar mahalleleri, dar sokakları, futbol maçına giden kalabalıkları ya da kömürle yüklü sandalları çeken ince bacalı bir römorkörün Boğaz'da ilerleyişini seyrederken, babamın bana hayat hakkında verdiği bilgece öğütleri, mesela insanın kendi içgüdülerini, kafasına takılanları ve takıntılarını dikkatle izlemesi gerektiğini ya da hayatın aslında çok çabuk geçtiği ve insanın ne yapmak istediğini bilmesinin iyi bir şey olduğunu ya da aslında insanın ancak yazmak, çizmek ve resim yapmakla hayatta bir derinlik elde edebileceğini ima eden sözlerini dikkatle dinler ve görüntülerle sözlerin kafamda birleştiğini hissedirdim.

Bir süre sonra, dinlediğim müzik, arabanın penceresinden akan İstanbul görüntüleri, babamın "buraya da sapalım mı?" diye gülümseyerek arabayı soktuğu parke kaplı kimi dar sokakların ve kaldırımların havası, hepsi kafamda birleşir ve bana hayatta sorduğumuz temel sorulara hiçbir zaman bir cevap bulamayacağımızı, ama onları sormamızın iyi olduğunu, hayatın amacının ve mutluluğunun da bizim tam farkedemediğimiz ya da farketmek istemediğimiz yerlerde olduğunu, ama bütün bu dertler kadar

önemli olan bir başka şeyin de, bu dertleri kafamıza takarken ya da hayatta haz ya da derinlik peşinde koşarken arabanın, evin, geminin pencerelerinden gördüğümüz görüntüler olduğunu, çünkü zamanla hayatın tıpkı müzik, resim ya da hikâyeler gibi iniş çıkışlarla biteceğini, ama gözlerimizin önünden akan şehir görüntülerinin, yıllar sonra bile rüyalardan çıkma hatıralar gibi bizimle kalacağını hissettirirdi.

MUTSUZLUK

KENDİNDEN ve ŞEHİRDEN

NEFRET ETMEKTİR

Bazan şehir bambaşka bir yere dönüşür. Sokakların insana kendini evinde hissettiren renkleri birden çekiliverir, her görüşümde bana esrarlı gözüken kalabalıkların aslında kaldırımlarda yüzyıllardır amaçsızca yürüdüklerini anlayıveririm. Bütün parklar çamurlu ve tatsız arazilere, elektrik direkleri ve reklam panolarıyla kaplı meydanlar betondan yavanlıklara, şehir de ruhum gibi boş, bomboş bir yere dönüşüvermiştir.

Ara sokakların kiri, pisliği, açık çöp tenekelerinden şehre yayılan kötü koku, sokaklardaki, kaldırımlardaki bitmez tükenmez çukurlar, inişler, çıkışlar, İstanbul'u İstanbul yapan bütün o düzensizlik, kargaşa ve itiş kakış bana şe-hirden çok kendi ruhum ve hayatımın yetersiz, kötü ve eksik olduğu duygusunu verir. Sanki bu şehir bana, benim hak ettiğim bir ceza olduğu gibi, ben de onu kirleten bir şeyimdir.

Şehirden bana, benden şehre yoğun bir keder ve hüznün sızarken şehirde de, bende de iş kalmadığını hissederim: Ben de şehir gibi yaşayan bir ölü, soluk alıp veren bir ceset, sokakların ve kaldırımların bana hissettirdiği gibi yenilgiye ve pisliğe mahkûm bir sefilimdir. Her biri olanca ağırlığıyla ruhuma çöken çirkin, yeni ve beton apartmanlar arasından titreyen bir mendil gibi Boğaz'ı görmek bile, bu gibi durumlarda umut vermez.

O zaman daha da kötüsünün, kahredici ve öldürücü asıl hüznün duygusunun, uzaktaki görülmez sokaklardan bana yaklaşmakta olduğunu, tıpkı sonbahar akşamlarında şehir sokaklarına usulca sızan yosun ve deniz kokusundan, lodos fırtınasının yaklaşmakta olduğunu sezen tecrübeli İstanbullu gibi anlarım ve tıpkı yıkımı, ölümü, depremi ya da lodos fırtınasını sokakta değil, kendi evinde geçirmek isteyenler gibi hızlı hızlı evime dönmek isterim.

Ama hüznün ve mutsuzluğun karanlığının yaklaşmakta olduğunu anladığım an evdeki yarı karanlık, loş ve kuytu köşem benden gittikçe uzaklaşır ve acıklı ve çirkin sokaklar, düzensiz, biktırıcı kaldırımlar ve bir anda hepsi birbirine benzemeye ve içimdeki sefaleti sezdikleri için beni aralarına almamaya gizli bir yemin etmiş gibi gözüken insanlar hiç bitmemeye, hatta korkutucu bir şekilde çoğalmaya başlar.

Güneşin birden bütün gücüyle ortaya çıktığı, şehrin yoksul, düzensiz ve başarısız yanlarını acımasızca aydınlattığı bahar öğleden sonralarını sevmem. Taksim'den, Harbiye ve Şişli üzerinden ta Mecidiyeköy'e (annem, çocukluğunu geçirdiği buralardaki dutluklardan kayıp bir masal ülkesinden bahseder gibi söz ederdi) kadar uzanan ve her iki yanı 1960 ve 1970'lerde yapılmış "uluslararası üslup"lu, kimileri be-te-be ile kaplı, kocaman pencereli apartman binalarıyla çevrili Halaskârgazi Caddesi'ni sevmem. Şişli'nin (Pangaltı), Nişantaşı'nın (Topağacı), Taksim'in (Talimhane) kimi arka sokakları bende oralardan bir an önce kaçıp gitme isteği uyandırır: Yeşilliklerden uzak, Boğaz'ın hiç gözümediği bu yerler, aile kavgaları, küçük mülkiyet heyecanları yüzünden bolüne bolüne ufacık

kalmış arsalar üzerinde yükselen çarpık çurpuk apartmanlarla kaplı inişli çıkışlı bu tepeler ve çukurlar bana o kadar havasız ve enerjisiz gelir ki, sokaklarda yürürken pencerelerden bakan bütün kötü niyetli teyzelerle yaşlı ve bıyıklı amcaların benden nefret ettiklerini, üstelik de haklı olduklarını hissederim.

Nişantaşı ile Şişli arasındaki arka sokaklarda olduğu gibi konfeksiyoncuların ya da Galata ve Tepebaşı arasındaki bazı sokaklarda olduğu gibi avize ve lamba satıcılarının ya da bir zamanlar Taksim Talimhane civarında olduğu gibi araba yedekparça satıcılarının (hayatının en uçucu döneminde, dedemin servetini birbiriyle ilgisiz çeşit çeşit ticari girişimle eğlene eğlene tükettikleri yıllarda, başka işlerinin yanında, babam ile amcam buralarda böyle bir dükkân da açmışlar, ama araba yedekparçası ticaretinden çok, ilk Türk konserve fabrikasına hazırlık olarak domates suyu sıkıp içine aşırı miktarda biber koyup gözleri acıdan yaşaran hademelere içirmek gibi şeylerle uğraşmışlardı) ya da Süleymaniye civarındaki sokaklarda olduğu gibi çevreyi çekiç gürültüsü ve pres patirtısına boğan kapkacak imalathanelerinin bütünüyle işgal ettiği, onlara hizmet eden taksilerin ve kamyonetlerin de trafiği tıkadığı İstanbul sokaklarından da nefret ederim.

Şehirden ve kendimden nefretin içimde hızla yükselmekte olduğu bu gibi zamanlarda, sokaklardaki bütün tabelalar, kendi adlarım, işlerini, mesleklerini, başarılarını iri harflerle şehir kalabalığına duyurmak için çırpınan bütün o beyefendilerin renk renk, biçim biçim harfleri bende onlardan çok kendime karşı bir öfke uyandırır. Bütün o profesör, doktor, operatörler, yeminli mali müşavirler, baroya kayıtlı avukatlar, şen dönerciler, hayat bakkaliyeleri ve Karadeniz gıda pazarları ve banka, sigorta, deterjan ve gazete adları, duvarlardaki sinema, sigara, blucin ve renkli gazoz afiş ve reklamları, spor toto, milli piyango, içme suyu ve bütangaz satan dükkânların tepesinde gururlu iri harflerle yazılmış bayilik duyurulan, bana bütün İstanbul'un, tıpkı benim gibi, kafasının karışık ve mutsuz olduğunu söyler ve şehrin gürültüsü ve harfleri beni boğmadan önce karanlık bir köşeye, kendi odacığuma çekilmem gerektiğini hatırlatır.

Ama geç kalmışımıdır. Berbat sokaklardan kendimi apartman içlerinin serinliğine atamadan önce, şehri benim için fazla tanıdık, klostrofobik, "bizim" ve boğucu bir yer yapan reklam panolarının, duvar yazılarının, afişlerin ve harflerin gürültüsü, kafamın içindeki okuma makinesini kendi kendine harekete geçirmiştir bile.

AKBANKSABAHDÖNERCİSİMEFRUŞATGÜVENCESİDİRİÇİNİZHERGÜNSABUNLARIMÜCE'

En sonunda şehrin yıldırıcı kalabalığından ve bitip tükenmez kargaşasından ve bütün çirkinliği gösteren öğle güneşinden kaçıp kendimi kurtarmışımıdır ama kafamın içindeki okuma makinesi, sokaklarda gelişigüzel okuduğu her şeyi yorgunluk, bezginlik ve keder zamanlarında bir mutsuzluk türküsü gibi hatırlayarak tekrarlar.

BAHARİNDİRİMİSELAMİBÜFEUMUMİTELEFONSTARBEYOĞLUNOTERİPIYALEMAKARNA

Yatıp uzandığım yerde beni o kadar mutsuz eden şeyin şehrin kalabalığı, eskimişliği ve kiri olduğunu düşünürüm. İstanbul'da her şeyin bir yenilgiyle yarıda kalmış olması şehri eksik bir yere çevirmiştir. Duvarlardaki ilanların, pek çoğu İngilizce ve Fransızcadan alınmış dükkân, dergi, şirket adlarının ima ettiği Batılılaşmayı, şehir, konuştuğu kadar yaşamaz hiç. Camilerin, minare ka-labalığının, ezanların ve tarihin ima ettiği geleneği de yaşamaz şehir. Her şey yarım, yetersiz ve kusurludur.

Hüznümün nedeninin şehir olduğunu düşünmek bir an beni bir saflık hayaline sürükler. Şehre, “bütünüyle kendisi” ve “güzel bir bütün olduğu” bir altın çağ, bir saflık ve hakikilik anı yakıştırırım. Ama Melling’in resimlediği, Nerval ile Gautier ya da Amicis gibi Batılı gezginlerin anlattığı on sekizinci yüzyıl sonu, on dokuzuncu yüzyıl başı İstanbul’una, artık ruhumun ve kafamın iyice yabancı olduğunu acıyla bilirim. Üstelik, evin içinde harekete geçen mantığım, şehri saf olduğu için değil, karmakarışık bir yer, yarım kalmış ve yıkıntılaşmış bir yapılar yığını olduğu için sevdiğimi bana söyler. Ama kendi eksik ve kusurlarımdan kurtulmaya niyetli yanımda şehrin dayattığı hüzünden kurtulmam gerektiğini de söyler bana. Sokakların gürültüsü hâlâ aklımın içindedir.

SOKAKPARANIZINİSTİKBALİNİZİNSİGORTAGÜNEŞBÜFEZİLİÇALINIZNOVASAATLERİART

Belki de şehre bütünüyle ait olamadığım için suçluluk duyuyorumdur. Bayram günleri öğle yemeğinden sonra likörün ve biranın neşesiyle bütün aile babaannemin dairesinde gülüşürken ya da yağmurlu bir kış günü Robert Kolejli zengin çocuğu arkadaşlarımdan birinin babasının arabasıyla şehirde fir dönerken ya da bahar öğleden sonraları sokaklarda yürürken içimde yükselmeye başlayan değersiz olduğum, hiçbir yere ait olmadığım, demek ki yanlış olduğum, demek ki bu insanlardan uzaklaşıp bir köşeye saklanmam gerektiği yolundaki fikir, hayır, fikirden öte, hayvani içgüdü, aynı zamanda, şehrin sunduğu cemaat duygusundan, kardeşlik ve dayanışma havasından, Allah’ın her şeyi gören ve bağışlayan bakışından kaçıp tek başıma kalmak anlamına geldiği için yoğun bir suçluluk duyarım.

Liseye başladığım yıllarda yalnızlığı geçici bir durum olarak görürdüm, henüz onu bir kader olarak benimseyecek olgunlukta değildim. (Umut bir çocukluk hali, hayal gücünün direnmesidir.) Bir gün sinemaya birlikte gideceğim iyi bir arkadaşımın olacağını hayal ederdim (böylece film aralarında sinemaya yalnız geldiğim, arkadaşsız olduğum için endişelenmeyecektim). Bir gün okuduğum kitapları ya da yaptığım resimleri, yapmacıklı bir duruma düşmeden tadını çıkararak konuşacağım insanları tanıyacağımı düşlerdim. Bir gün, kendimi bildim bileli yaptığım gibi çükümle ya da gövdemin başka yerleriyle oynama zevkini, gizli gizli yasak ve zevkli bir şey yapma heyecanını paylaşacağım güzel bir sevgilim olacağını kurardım. Yaşım artık belki uygundu bu gibi şeylere, ama çok derinden istediğim için utandığım ve beni korkutan bu istekleri karşılamaya ruhumun hazır olmadığını da hissedirdim.

Güçsüzlük, yaşadığınız yere, eve, aileye, daha çok da şehre ait olmadığınızı hissetmektir diye düşünüyordum o zamanlar. Şehirde yaşayan herkesi bütün gücüyle sarıp sarmalayan o “ağabey”li, “biz”li, futbol maçlı cemaat ruhundan bir şekilde kopuyordum. Ruhumdaki bu kırılmayı hissediyor, yaklaşan yalnızlığımdan telaşa kapılıyor, içine düşmekte olduğum karanlığın bir hayat tarzı olmasından korkarak herkes gibi olmaya karar veriyordum: On yedi-on sekiz yaşlarımda bir dönem, herkesi güldüren, her fırsatta şaka yapan, herkesle arkadaşça, hatta serserice iyi geçinen bir cemaat adamı gibi gözükmeyi başardım.

Yavaş yavaş yaklaşan bir deliliği gizlemek için karanlıkta ıslık çalan biri gibi, sürekli şakalar yapıyor, fıkralar anlatıyor, derslerde arkasından hocayı taklit ederek herkesi güldürüyordum ve yaptığım şakalar aile toplantılarında efsane gibi, yeniden yeniden anlatılıyordu. Bu oyunu fazla ileri götürdüğüm zamanlarda temsil ettiği şeylerin pisliğini gizlemek için aşırı gayret sarfeden bir

diplomat gibi hissedirdim kendimi.

Bütün bu oyun bitip, tek başıma odama kapandığımda, beni bütün bu dünyanın yapmacıklığından, sefaletinden ve kendi iki yüzlülüğünden bir an önce kurtaracak tek şey olarak aklıma otuz bir çekmek gelirdi.

Herkesin sağlıklı ya da öfkeli, neşeli ya da şefkatli, ama rahatlıkla ve doğallıkla kurabildiği ilişkileri, arkadaşlıkları ben kurarken, neden zorlanmaya ve rol kestiğim duygusuna kapılmaya başlamıştım? Günlük hayatı sürdürebilmek için herkesin kafayı öyle fazla takmadan, -belki de hiç takmadan-yaptığı şeyleri yapabilmek için niye benim dişimi sıkmam, gayret etmem, sonra da “poz yaptığım” için kendimden nefret etmem gerekiyordu?

Bazan oynadığım role, “manik” bir coşkuyla kendimi öyle bir kaptırırdım ki, oyun oynamakta olduğum endişesi beni bütünüyle terkeder, hem herkes gibi, hem de oyunculugum ve alaycılığımınla herkesten de eğlenceli olabilmenin zevklerini keyifle çıkarır, bu arada başkalarının arasındayken kendimi ikiyüzlü ve sahtekâr bulmamın acılarından da en sonunda tam kurtulduğumu sanırken, birden hü-zünlü bir rüzgâr bütün bu coşkunun ortasında beni allak bullak eder ve bir köşeye sığınıp evime, odama, kendi karanlığıma dönmek isterdim. Bütün bu insanlarla birlikte olduğum ve cemaatten kopmamak için bu kadar çırpındığım için kendimden nefret ederdim önce. Ama böyle durumlarda hep olduğu gibi, aşağılayıcı bakışlarım kendime döndükçe çevreme, artık aile demekte zorlandığım anne-baba-ağabey ve akraba kalabalığına, okul arkadaşlarına, diğer tanıdıklara ve bütün şehre yönelirdi.

Beni sefil ve ikiyüzlü duruma düşüren şeyin İstanbul’un kendisi olduğunu sezerdim.

Suçlanacak, şehrin çok sevdiğim camileri, surları, küçük meydanları, Boğaz’ı, gemileri ve bana hep fazlasıyla tamdik gelen geceleri, ışıkları ve kalabalıkların kendisi de değildi elbette. Ama şehrin insanlarını birleştiren, onlar arasında iletişimi, ticareti, üretimi, hayatı yaşamayı kolay kılan bir başka şey vardı, ona uyum sağlayamadığımı sezerdim.

Herkesin herkesi tanıdığı, herkesin herkesin sınırlarını bildiği, herkesin herkese benzemesinin istendiği, alçakgönüllülüğün gerçekçi bir vurguyla Önemsendiği, geleneklere, sizden öncekilere, büyüklere, tarihe ve efsanelere saygılı şu “bizim dünya”ya “kendim” olarak uyum sağlamam gittikçe güçleşiyordu. Kalabalık içerisinde, aile, arkadaş, okul çevresinde “kendim” olamıyordum. Seyirci değil de oyuncu olmam beklenen herhangi bir kalabalık çevresinde, mesela bir doğum gü-nü partisinde, bir süre sonra, tıpkı bir rüyada olacağı gibi kendimi dışarıdan görmeye, şaka yaparken, “n’aber ağbi” derken, bir başkasının sırtını sıvazlayıp onunla da çok özel, çok samimi ve hakiki bir yakınlık paylaşıyormuş -zaten bütün bu ahbaplıklar, ilişkiler, en sıradan mesleki karşılaşmalar da işte böyle “hakiki” olmalıydı-gibi yaparken, bir yandan da, aklımın bir köşesiyle, kendi kendimi dışarıdan dikizliyor ve herkesi kandırmakta olduğumu düşünüyordum.

Odama dönüp kendi kendime kaldıktan bir süre sonra (“niye artık kapını kilitliyorsun hep?” demeye başlamıştı annem) ikiyüzlülüğün ve kusurun yalnız bende değil, insan ilişkilerini kuran o cemaat ruhunda, “biz” söyleminde, insanın ancak sapıtarak dışarıdan görebileceği “şehir ideolojisi”nde olduğunu sezerdim.

Ama bu kavramlar ruhunda olup bitenleri yıllar sonra hatırlayıp onları anlamlı ve eğlenceli bir

hikâyeye dökmeye çalışan elli yaşındaki yazarınızın sözleri. On altıyla on sekiz yaşlarımdayken yalnız kendimi değil, İstanbul'da yaşadığım çevreyi ve kültürü, olup bitenlerin anlamını bize açıklayan resmi ve gayriresmi siyasal söylemi, gazetelerin manşetlerini ve şehrin ve şehirlilerin kendilerini ol-duklarından daha başka gösterme isteğini ve aslında kendilerini hiç anlamama isteğini, sokaklarda kafamın içinde zonklamaya başlayan harfleri ve reklam panolarını fazlasıyla boğucu bulur, kendimi ve şehri saran yüzeyselliği küçümserdim.

Sorunum belki de çocukluğuma rengârenk bir mutluluk ve hakiki bir derinlik veren “ikinci dünya” nin taleplerini on beş yaşımdan sonra karşılayamamaktı. Resim yapmak, haklarında kitaplar okuduğum Fransız ressamı gibi yaşamak istiyordum, ama ne o dünyayı İstanbul'da kuracak gücüm, ne de İstanbul'un o dünyaya benzetilebilecek bir yanı vardı. Türk izlenimcilerinin camili, Boğaz'lı ve ahşap konaklı ve karlı sokak manzaralarının en kötülerini bile bana zevk vermiştir. Ama resim oldukları için değil, resmettikleri İstanbul olduğu için. Başkalarının yaptığı ya da kendi yaptığım bir resim İstanbul'a benzerse iyi resim olmuyor; iyi resim olursa, benim istediğim kadar İstanbul'a benzemiyordu. Belki de şehri bir resim, bir manzara olarak görmekten vazgeçmeliydim.

On altı-on sekiz yaşlarımda, bir yandan radikal bir Batılılaşmacı gibi, şehrin ve kendimin bütünüyle Batılı olmasını istiyor, bir yandan da içgüdülerim, alışkanlıklarım ve anılarımla sevdiğim İstanbul'a ait olmak istiyordum. Çocukken bu iki talebi (bir çocuk ileride hem serseri, hem de büyük bir bilim adamı olacağını aynı anda sorunsuzca düşleyebilir) aklımın iki ayrı köşesinde koruyabilme yeteneğini yaşım ilerledikçe kaybetmem, beni yavaş yavaş, hüzünlü bir kişiye çeviriyordu.

İstanbul'un yeterince modern olmadığını, yoksulluk ve sefaletinden kurtulmasının, üzerindeki yenilgi duygusunu atmasının daha çok zaman alacağını umutsuzlukla anlıyor, kendi hayatım ve şehrim konusunda kederleniyordum da denebilir. Yaşım ilerledikçe, bütün İstanbul'un hem tevek-külle, hem de gururla sahiplendiği hüznün, benim ruhuma da böyle sızıyordu işte. Ama aynı hüznün müydü bu, yoksa şehrin hüznüne teslim olmanın “hüznü” müydü? Belki de asıl neden ne İstanbul'un yoksulluğuydu, ne de yıkıcı bir yük olarak şehrin taşıdığı hüznün duygusu. Zaman zaman, ölmekte olan, yaralı bir hayvan gibi bir köşeye saklanıp tek başına kalma isteğim, her geçen gün daha da sıklaşan bu istek dışarıdan değil, doğrudan içimden geliyordu belki de. Kaybettiğim için onca hüzünlendiğim şey neydi o zaman? Neden, kimden ayrı düştüğüm için kederliydim?

İLK AŞK

Bu bir hatıra kitabı olduğuna göre, onun adını saklamak, Divan şairleri gibi gizli sevgili hakkında bir ipucu veriyorsam, tıpkı şimdi anlattığım aşk hikâyesi gibi bu adın da yanıltıcı olabileceğini sezdirmeliyim. Adı Farsça kara gül anlamına geliyordu ama ne neşeyle denize atladığı rıhtımlarda, ne de gittiği Fransız okulunun sınıflarında, bu anlamı bilen yokmuş gibi gelirdi bana. Çünkü uzun, parlak saçları siyah değil kestane rengiydi, gözleri de bir derece daha koyu kahverengi. Bunu ona ukalaca söylediğimde, birden çok ciddileştiği zamanlarda yaptığı gibi kaşlarını çatmış, kiraz dudaklarını ileri doğru uzatıp anlamını tabii ki bildiği bu adın Arnavut anneannesinin adı olduğu için kendisine annesi tarafından verildiğini anlatmıştı.

Benim annemin anlattığına göre ise “o kadın”, yani annesi, çok erken evlenmiş olmalıydı, çünkü annem, ağabeyimle beni, bizler üç ve beş yaşındayken Nişantaşı’ndan Maçka Parkı’na götürdüğü kış sabahları “bir genç kıza” benzeyen annesinin salladığı kocaman bir çocuk arabasında uyuklayan onu da görürmüş.

Annem Arnavut anneannenin İstanbul’un işgali günlerinde kimi kötülükler yapmış olduğunu ya da Atatürk’e karşı çıktığı için küçümsememiz gereken bir paşanın hareminden çıktığını da ima etmişti bir kere, ama o yıllarda yanan Osmanlı konakları ve eski İstanbul aileleriyle ilgili hikâyelere hiç meraklı olmadığım için bu ayrıntılar aklımda kalmamış. Babam ise, küçük kara gülün babasının İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra hükümette tanıdığı nüfuzlu yakınlarının da torpiliyle bazı Amerikan ve Hollanda şirketlerinin acentalıklarını alarak bir anda zengin olduğunu hiç de düşmanca olmayan bir havayla söylemişti.

Çocukluk yıllarında parktaki karşılaşmalardan sekiz yıl sonra, onu bu sefer dönemin yeni zenginleri arasında, 1960 ve 70’lerde bir süre moda olan ve bizim de bir ev aldığımız İstanbul’un doğusundaki Bayramoğlu Mahallesi’nde bisiklete binerken görmeye başladım. Küçük mahallenin boş olduğu iyi zamanlarında bol bol denize girer, balığa çıkıp çapariyle uskumru ve istavrit yakalar, futbol oynar ve on altı yaşından sonra, yaz akşamları kızlarla dans ederdim. Daha sonra ise, liseyi bitirdiğim ve mimarlık okumaya başladığım yıllarda, bizim evin zemin katında resim yapıp kitap okurdum.

Bunda ders kitaplarından başka herhangi bir şey okuyan herkesi “entellektüel” ve bu yüzden de şüpheli ve “kompleksli” sanan zengin çocuğu arkadaşlarımdan uzaklaşmak istememin ne kadar payı vardı? “Kompleksli” kelimesini ekonomik ve psikolojik nedenlerden huzursuz olan herkes için kullanan çocukluk arkadaşlarım da belki artık bana burun kıvrıyorlardı. Benim için erken yaşta kullanmaya başladıkları entellektüel kelimesiyle kastedilen “zengin düşmanı özentili kişi” konumundan da rahatsız olduğum için kitaplarımı -Woolf, Freud, Sartre, Mann, Faulkner- keyfi için okuduğumu söylediğimde, o zaman satır altlarını niye çizdiğimi sormuşlardı bana.

Ama kara gülün ilgisini de, bir yaz sonunda bu kötü şöhretim yüzünden çektim. Oysa yaz boyunca ve arkadaşlarımı daha çok gördüğüm önceki yazlarda ikimiz de birbirimizi fazla farketmemiştik. Arkadaşlarıma takıldığım zamanlarda, gece yarıları, yarım saat uzaklıktaki İstanbul’a, Bağdat Caddesi’ne, Mercedes, Mustang ve BMV’lerini yarıştırmak (ve bazan çarpıştırarak) gidip diskoteklerde dans edip geri gelmek; sürat .tekneleriyle gidilen ıssız bir kayalığa yerleştirilen boş gazoz

ve şarap şişelerine şık av tüfekleriyle ateş ederken çılgık atan kızları yatıştırmak; Bob Dylan ve Beatles dinlerken poker ya da monopoli oynamak gibi hep birlikte yapılan eğlenceler arasında, birbirimizle ilgilenmemiştik hiç.

Bütün o gürültücü genç kalabalık, yaz sonunda yavaş yavaş dağılmış, her sene Eylül ayında mutlaka bir iki sandalı parçalayan, yatları, sürat motorlarını tehlikeye atan lodos fırtınası da arkasından yağmur getirerek dinmişti ki, on yedi yaşındaki kara gül alt kata, benim kendimi fazla ciddiye alarak resim yaptığım “atölyeye” gelip gitmeye başladı. Bütün arkadaşlarım zaman zaman oraya uğradıkları, boyalarımıla, fırçalarımıla kâğıtlara birşeyler çiziştirip, kitaplarımı şüpheyle kurcaladıkları için bunda olağanüstü bir yan yoktu. Üstelik zengin-fakir, kız-erkek pek çok Türk yaşıtı gibi, onun da günlerini doldurabilmek, vakit geçirebilmek için birileriyle gevezelik etmesi gerekiyordu.

İlk başlarda, arkada kalan yazın dedikodularından, kimin kime âşık olduğu, kimin kimi nasıl kıskandığı gibi benim o yaz çok da iyi takip edemediğim şeylerden konuştuğumuzu hatırlıyorum. Ellerim pis olduğu için bir boya tüpünün kapağını açmak ya da çay hazırlamak gibi şeylerde bazan bana yardım eder, sonra gene köşedeki yerine geçer, ayakkabılarını çıkarır, elinin birini yastık edip başının arkasına koyarak divana uzanırdı. Bir gün oturduğu yerden ona haber vermeden karakalem bir resmini yaptım. Bundan hoşlandığını farkedince sonraki gelişinde de yaptım. Bir başka sefer, resmini yapacağımı söylediğimde, “Nasıl oturayım?” diye sordu bana, ilk defa kameraların karşısına çıkan bir film yıldızı adayı gibi hem memnun, hem de elini kolunu nereye koyacağını bilemeden.

İnce uzun bir burnu, iyi çizebilmek için gözlerimi diktiğimde kenarları belli belirsiz bir gülümsemeye açılan küçük bir ağız, geniş bir alnı, uzun boyu, güneşten yanmış uzun bacakları vardı ama bana geldiği zamanlar anneannesinden kalma şık, uzun ve kapalı bir etek giydiği için yalnızca küçük ve düzgün ayaklarını görürdüm. Resmini yaparken küçük göğüslerinin çevresine, upuzun boynunun civarındaki olağanüstü beyaz tene baktığımda yüzünde hafif bir utanma belirirdi.

İlk başlarda çok konuştuk, daha çok da o anlattı. Gözlerinde, dudaklarında gördüğüm bir kederi işaret ederek, “O kadar kederli bakma!” dediğim için beklemediğim bir dürüstlikle evdeki anne baba kavgalarını, kendinden küçük dört erkek kardeşinin aralarındaki bitip tükenmeyen boğuşmaları, babasının cezalarına -ev hapsi, sürat motoru yasağı, bir-iki tokat- karşı kimi zaman onları nasıl koruduğunu, babası başka kadınların peşinden koştuğu için çok üzülen annesini de teselli ettiğini; benim babamın da böyle şeyler yaptığını bildiğini, çünkü annemin briç arkadaşı olan onun annesiyle dertleştiğini gözlerini gözlerimin içine dikerek anlattı.

Ama yavaş yavaş bir suskunluğa gömülüydük. Her zamanki yerine gelip oturuyor, ya benim yaptığım ve kuvvetli bir Bonnard etkisi taşıyan resim için poz veriyor ya da etraftaki kitaplardan birini açıp aynı divanda çeşitli pozlarda okuyordu. Daha sonra, onun resmini yapayım ya da yapmayayım, ben atölyede çalışırken çat kapı gelip, sözü fazla uzatmadan köşedeki divana uzanıp kitap okumayı, kitap okurken resmedilmeyi ve bazan da gözünün ucuyla kendi resmini yapan beni seyretmeyi alışkanlık edindi. Her sabah çalışmaya başladıktan bir süre sonra o gelsin diye beklediğimi, onun da beni fazla bekletmeden yüzünde aynı utangaç gülümseyiş, neredeyse özür diler gibi yerine geçip uzandığını hatırlıyorum.

Seyrekleşen konuşmalarımızın konularından biri de gelecekti: Ona göre ben çok yetenekli ve çalışkandım ve ileride bütün dünyaca ünlü bir ressam olacaktım - yoksa Türk ressamı mı demişti-, o

da benim serginin Paris'teki kalabalık açılışına Fransız arkadaşlarıyla gelecek ve "çocukluk" arkadaşı olduğumuzu söyleyerek övünecekti.

Bir akşamüstü, yağmurdan sonra pırıl pırıl olan manzaraya ve bir süre beliren gökkuşağına yarımadanın öteki ucundan bakmak bahanesiyle, benim karanlık atölyemden çıkıp mahallenin sokaklarında ilk defa birlikte uzun uzun yürüdük.

Hiçbir şey konuşmadığımızı, yaz bittiği için yarı boşalmış mahalledeki birkaç tanıdığın bakışlarından ve annelerimize rastlama ihtimalinden huzursuz olduğumuzu hatırlıyorum. Ama bütün bu gezintiyi "başarısız" yapan şey, bunlar, hatta gökkuşağının biz yetişmeden yok oluşu değil, aramızdaki gizli gerginlikti. Boyunun ne kadar uzun, yürüyüşünün ne kadar hoş olduğunu ilk defa farkediyordum.

Son cumartesi akşamı birlikte bir yere gitmeye karar verdik ve bizim gibi hâlâ mahallede olan birkaç meraklı ve önemsiz arkadaşına bu konuyu hiç açmadan buluştuk. Babamdan arabayı almıştım, gergindim. Makyaj yapmış, kısacık bir etek giymiş, arabada uzun bir süre kalan hoş bir koku sürmüştü. Ama daha eğlence yerine varmadan yürüyüşümüzü "başarısız" kılan o hayaletin gene aramızda olduğunu hissettik. Yarı boş ama aşırı gürültülü diskotekte benim atölyemdeki konuşmaların ve şimdi ne kadar derin olduğunu farketmişiz uzun ve huzur verici sessizliklerin boşu boşuna taklitlerini yaparken bulduk kendimizi.

Gene de yavaş bir müzik parçası çalarken dans ettik. Önce başkalarının da böyle yaptıklarını gördüğüm için kollarımda onu sıktım, sonra içimden geldiği gibi ona sarıldım ve saçlarının badem koktuğunu farkettim. Bir şey yerken ağzını küçük hareketlerle oynatışını, meraklandığı zaman yüzünde beliren sincap bakışım seviyordum.

Onu evine bırakmadan önce arabadaki sessizlikte ona "Resim yapalım mı?" dedim.

Çok bir heyecan göstermeden razı oldu, ama bizim bahçenin karanlığında yürürken -elim elini tutuyordu- atölyenin ışıklarının açık olduğunu görünce - içerde biri mi vardı?- vazgeçti.

Ertesi üç gün gene geldi ve divana uzanarak, sessizce oturup resim yapışımı, elindeki kitabın sayfalarını ve dışarıdaki köpük köpük dalgalı denizi seyredip fazla bir tören yapmadan gitti.

Ekim ayında İstanbul'da onu aramak hiç yoktu aklımda. Tutkuyla okuduğum kitaplar, hırsıyla yaptığım resimler, radikal siyasete meraklı arkadaşlar ve üniversite koridorlarında birbirlerini öldüren marksistler, milliyetçiler ve polislerin yanında yazlık arkadaşlarımdan ve giriş kapısında barikatlar ve bekçiler bekleyen zengin mahallesiyle ilgili her şeyden utanıyordum.

Ama kaloriferlerin yanmaya başladığı soğuk bir Kasım akşamı evlerine telefon ettim.

Telefonu annesi açınca, hiç konuşmadan ahizeyi kapadım ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ettim. Ertesi gün o saçma telefonu neden ettiğimi sordum kendime.

Âşık olduğumu anlamadığım gibi, ilerideki bütün aşk maceralarımda yerlerde sürünecek kadar takıntılı biri olduğumu da henüz keşfetmemiştim.

Bir hafta sonra, gene soğuk ve karanlık bir akşamüstü telefon ettim. O açtı. Aklımın bir köşesinde

daha önceden dikkatle hazırladığım cümleleri, kendime bile farketirmeden şimdi aklıma gelivermiş gibi söyledim: Yaz sonunda ona bakarak yapmaya başladığım bir resim vardı ya hani, onu bitirmek istiyordum, bunun için bir öğleden sonra bana poz verebilir miydi?

“Aynı kıyafetle mi?” diye sordu. Bunu düşünmemiştim. “Aynı kıyafetle,” dedim.

Bir çarşamba günü, bir zamanlar annemin de gittiği Dame de Sion’un kapısında onu beklerken, lise kapısında kız bekleyen benim gibi genç çapkınların, kapıdaki ana-baba-aşçı-uşak kalabalığından uzak durduklarını, kenarlardaki ağaçların arkasına, kapı eşiklerine sindiklerini gördüm. Fransız Katolik okulunun lacivert etekli, beyaz gömleli yüzlerce öğrencisi arasında belirince bana boyu kısalmış gibi gözüktü, saçları toplanmıştı, ellerinde ders kitapları ve bana poz vereceği yazlık kıyafeti taşıdığı bir plastik torba vardı.

Annemin bize çay-pasta ikram edeceğini sandığı bizim eve değil de, annemin resim yapayım diye kullanmama izin verdiği Cihangir’deki eski eşyalarla dolu atölye-daireme gittiğimizi öğrenince tedirgin oldu. Ama orada ben sobayı yaktıktan ve o da yazlık evdeki gibi uzun bir divana yerleşip benim de “ciddi” olduğumu gördükten sonra rahatladı, ısınan odada bana göstermeden yazlık uzun elbisesini giyip uzandı.

Böylece, bir aşk ilişkisi şeklini almadan, on dokuz yaşındaki genç ressam ile daha da genç modeli şeklinde yeniden başlayan ilişkimiz sanki notalarını kendimizin de anlayamadığı tuhaf bir müziğin ahengiyle sürdü. Başlarda iki haftada bir Cihangir’deki daireye geliyordu, sonra bu haftada bire indi. Benzer pozlarda (divana uzanmış genç kız) başka resimlerini de yapmaya başladım. Yazın son günlerinde konuştuğumuzdan da az konuşuyorduk artık. Ben mimarlık fakültesi, kitaplar, ressam olma planları gibi şeylerle tıkkış tıkkış dolu asıl hayatımın içine açılan bu ikinci hayatın saflığını bozmaktan korkar, dertlerimi güzel ve kederli modelimle hiç konuşmazdım.

O anlamayacağı için değil, birbirlerinden çok ayrı durmalarını istediğim bu iki dünyayı karıştırmamak için. Yazlık arkadaşlarımı, babalarının fabrikalarının başına geçmeye hazırlanan lise arkadaşlarımın dünyasını terketmek istiyordum, ama kara gülü haftada bir görmek -artık bunu kendimden saklayamıyordum- beni çok mutlu ediyordu.

Bazan yağmurlu günlerde, tıpkı çocukluğumda aynı apartmanda teyzemde misafir kalırken olduğu gibi Cihangir’deki Tavuk Uçmaz Yokuşu’nü çıkan kamyonetler ve Amerikan arabaları, ıslak parke taşları üzerinde tekerleklerini kaydıra kaydıra patinaj yapar, biz de dinlerdik. Ben resim yaparken gittikçe uzayan ve hiç de şikâyetçi olmadığım bu sessizliklerde bazan gözgöze gelirdik. İlk başta sırf gözgöze geldiğimiz ve o da böyle bir şeyden mutlu olacak kadar çocuk olduğu için gülümser, bunun pozunu bozacağından endişelenerek hemen dudaklarını eski şekline getirir ve iri kahverengi gözleriyle gözlerimin içine aynı sessizlikle uzun uzun bakardı.

Çok uzun süren bu tuhaf sessizliklerin sonuna doğru, onun yüzüne pür dikkat bakan benim yüzümde beliren ifadeden etkilendiğini hisseder, ben bakışımı hiç bozmadan hâlâ gözlerinin içine bakmaya devam ederken, bakışlarımın yoğunluğunun ona bir mutluluk verdiğini, dudaklarının kenarında belirmeye başlayan ve bu sefer durduramadığı yeni gülümsemeden anlardım. Bir keresinde bu biraz mutlu, biraz da derin gülümseyişine ben de dudağımın kenarıyla anlayışlı bir şekilde gülümseyerek (bir yandan da fırçam tuvalin üzerinde kararsızca geziniyordu) cevap verince güzel modelim özür

dileyen bir havayla neden güldüğünü -ve pozunu bozduğunu-açıklamak ihtiyacı hissetti.

“Bana öyle bakman çok hoşuma gidiyor.”

Aslında yalnız gülümseyişini değil, haftada bir öğleden sonra Cihangir’deki bu tozlu daireye neden geldiğini de açıklıyordu bu. Birkaç hafta sonra dudaklarının kenarında gene aynı gülüşü görünce fırçayı boyayı bıraktım ve yanına gidip, divanın kenarına oturup, son birkaç haftadır hayalini kurduğum gibi onu cesaretle öpmeye başladım.

Çok geç başlayan fırtına, hava karardığı ve odanın kapkaranlık olması ikimizi de rahatlattığı için kendi doğal akışıyla, hiçbir sınır tanımadan bizi alıp görürdü.

Yattığımız divandan Boğaz vapurlarının projektör ışıklarının karanlık sularda ve odanın duvarlarında meraklı gezinişi gözüküyordu.

Her zamanki düzenimizi bozmadan buluşmaya devam ettik. Modelimle artık çok mutluydum, ama böyle durumlarda ileride başkalarına bol bol sunacağım tatlı aşk sözlerini, kıskançlık nöbetlerini, telaşlar, sakarlıklar ve benzeri duygusal tepkileri ve aşırılıkları neden esirgiyordum güzelimden? İçimden gelmediği için değil. Birbirimizi farkettiler bizi birbirimize bağlayan ressam-model ilişkisi bir sessizlik gerektirdiği için belki. Aklımın en ücra köşesinde utançla ve çocuksulukla düşündüğüm gibi, onunla evleneceksem ileride ressam değil bir fabrikatör olmam gerektiğini anladığım için belki.

Sessizce resim yaptığım ve sessizce seviştiğimiz dokuz harika çarşambadan sonra bu endişelerden çok daha basiti mutlu ressamla modeli arasına girdi. Arada bir öğullarını denetlemeden yapamayan annem bir bahaneyle Cihangir’e gitmiş, eski eşya deposu olarak da kullandığı benim atölyeye girip resimleri görüp, bütün o Bonnard etkisine rağmen ressamın güzel modelini teşhis etmişti.

Her resimden sonra kumral saçlı modelimin benim kalbimi kırarak sorduğu “Bu bana benziyor mu?” (bu önemli değil, derdim ukalaca) sorusuna kesin ve olumlu bir cevap olduğu için annemin resimlerimden modeli çıkarması ikimizi de sevindirmeliydi belki, ama aynı anda annemin modelin annesine telefon edip çocuklar arasındaki bu yakınlıktan mutlulukla söz etmesi ikimizi de korkuttu. Çünkü kara gülün annesi Çarşamba öğleden sonraları kızının Fransız Konsoloslugu’nda tiyatro kurslarına gittiğini zannediyordu. Öfkeli babasından ise hiç bahsetmeyeyim.

Hemen çarşamba buluşmalarını durdurduk. Kısa bir aradan sonra başka günlerde, okuldan erken çıktığı öğleden sonraları ya da benim için okulu kırdığı kimi sabahlar buluşmaya başladık. Cihangir’deki daireye, annemin baskınları sürdüğü, zaten orada sessizce oturup resim yapacak kadar artık vaktimiz olmadığı ve bir süre de polis tarafından arandığını ısrarla söyleyen siyasi suçlu bir sınıf arkadaşımın orada saklanmasına izin verdiğim için girmiyorduk hiç. İstanbul’un sokaklarına çıkıyorduk, ama Nişantaşı, Beyoğlu ve Taksim’den, “herkes” dediğimiz ortak tanıdıklarımızın gittiği yerlerden uzak duruyor, benim Taşkışla’daki üniversiteme, onun Harbiye’deki Fransız Kız Lisesi’ne dörder dakikalık uzaklıktaki Taksim’de buluşuyor, bir otobüse binip şehrin uzak köşelerine gidiyorduk.

Önce Beyazıt Meydanı’nı, o zamanlar hâlâ eski havasını koruyan Çınaraltı Kahvesi’ni (İstanbul Üniversitesi’nin ana kapısında siyasal çatışma başlayınca garson çocuk istifini hiç bozmadı),

“burada Türkiye’de yayımlanan her kitaptan bir tane var” diye övünerek gösterdiğim Beyazıt Devlet Kütüphanesi’ni, gölgeler içindeki Sahaflar Çarşısı’nı, havalar soğudukça küçük dükkânlarındaki gaz ya da elektrik sobalarına daha yakın oturan yaşlı kitapçıları, Vezneciler’in boyası dökülmüş ahşap konaklarla, Bizans yıkıntıları ve incir ağaçlarıyla çevrili sokaklarını, amcamın kimi kış akşamları hepimizi arabaya bindirip götürdüğü Vefa Bozacısı’nı ve orada çerçeve içinde duvarda asılı Atatürk’ün boza içtiği bardağı gösterdim ona.

Nişantaşlı, “Avrupalı” bir zengin kızı olarak, Bebek ve Taksim’deki bütün yeni ve moda dükkân ve lokantaları bilen güzel modelimin, Haliç’in öte yakasında, hüznü, yoksul ve eski İstanbul’un arka sokaklarında ona gösterdiğim onca şey içerisinde, en çok bir boza bardağının otuz beş yıl yıkanmadan saklanmasına dikkat etmesine fazla alınmadım. Çünkü, ellerini benim gibi paltosunun ceplerine sokup, benim gibi hızlı hızlı yürümeyi seven yol arkadaşşımdan memnundum ve bu yerleri benim ilk defa iki-üç yıl önce kendi kendime keşfederken gösterdiğim dikkatleri gösteriyor olması beni modelime daha aşk acısı olduğunu tam keşfedemediğim tuhaf bir karın ağrısıyla bağlıyordu.

O da benim gibi, Süleymaniye’nin, Zeyrek’in arka sokaklarındaki yüzer yıllık ahşap evlerin döküntü havasından, hemen ilk sarsıntıda yıkılacakmış gibi durmalarından, yoksulluklarından korktu önce. Okulunun hemen karşısındaki dolmuş durağından beş dakikada gittiğimiz Resim ve Heykel Müzesi’nin bomboş olmasından büyüldü. Kenar mahallelerdeki kör çeşmeler, hiçbir şey yapmadan kahveden sokağı seyreden ak sakallı takkeli ihtiyarlar, kuruldukları pencereden her geçen yabancıyı bir köle taciri gibi dikkatle süzen teyzeler, biz geçerken bizim hakkımızda bizim duyacağımız şekilde yorum yapan mahalleliler (kim ağbi bunlar, -bunlar kardeş yahu- baksana yollarını şaşırılmışlar) onda da tıpkı benim gibi bir hüznü ve utanç uyandırırıldı.

Hediyelik eşya satmak isteyen ya da düpedüz konuşmak isteyen (turist turist, what is your name?) çocuklar peşimize takıldığı için, o da benim gibi “bizi niye yabancı sanıyorlar?” diyerek sinirlenmezdi hiç, ama gene de Kapalıçarşı, Nuruosmaniye gibi yerlerden uzak duruyorduk. Aramızdaki cinsel çekim dayanılmaz olduğu zamanlarda -hâlâ Cihangir’e gidip resim yapmamızı istemiyordu- biz de Resim ve Heykel Müzesi için sık sık gittiğimiz Beşiktaş’tan gelişigüzel bir vapura binip (54, İnşirah) vaktimiz yettiğince Boğaz’ı, sonbahar ilerledikçe bütün yaprakları dökülen koruları, poyraz esince yalı önlerinde ürperir gibi titreyen denizi ve rüzgârla bulutlar yer değiştirdikçe renk değiştiren akıntılı suları ve çam ağaçlarıyla kaplı yalı korularını seyrederdik.

Yıllar sonra bütün bu yürüyüş ve gezintiler sırasında niye hiç elele tutuşmadığımızı kendime sorduğumda, asıl gerçeği, benim tutukluğumu gizleyen pek çok cevap bulmuştum kendime: 1. Biz iki ürkek çocuk aşkımızı duyurmak için değil, gizlenmek için İstanbul’a çıkıyorduk. 2. Elele tutuşarak yürümek mutlu olan ve mutlu olduklarını bilerek göstermek isteyen âşıkların hareketiydi, oysa ben, biz mutlu olsak bile bunu kabul edecek kadar yüzeysel olmaktan korkuyordum. 3. Böyle bir mutluluk jesti, yıkıntılarla kaplı yoksul ve muhafazakâr kenar mahallelere bir turist gibi “eğlenerek ve kalbimizi vermeden” baktığımız anlamına gelecekti. 4. Kenar mahallelerin, yoksul ve yıkıntı İstanbul’un hüznü ikimize de çoktan geçmişti zaten.

Bu hüznü iyice kapıldığı zamanlarda ben koşa koşa Cihangir’e gidip gördüğüm İstanbul görüntülerine koşut bir resim yapmak isterdim, o resmin nasıl bir şey olacağını bilmeden. Bana katılmayı reddeden güzel modelimin ise hüznü karşı bambaşka bir ilaç istemesi ilk öğrendiğimde beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Bugün moralim çok bozuk,” demişti Taksim’de bir buluşmamızda. “Hilton Oteli’ne gidip çay içelim mi lütfen? Bütün o fakir mahalleler benim moralimi bugün daha da bozacak. Zaten vaktimiz yok.”

Üzerimde o zamanlar solcu öğrencilerin giydiği asker parkası vardı, tıraşsızdım, beni Hilton Oteli’ne alsalar da acaba yanımda çay param var mıydı - gibi ayak sürümelerimden sonra otele gittik. Lobide bir tanıdık, babamın her öğleden sonra burada çay içerse kendini Avrupa’da sanan bir çocukluk arkadaşı beni tanıdı, yanımda kederli sevgilimin elini fiyakalı bir hareketle sıktıktan sonra kulağıma arkadaşım matmazelin ne hoş olduğunu fısıldadı, ama ikimizin de aklı başka yerdeydi.

“Babam beni hemen okuldan alıp İsviçre’ye yollamak istiyor,” dedi daha sonra güzel sevgilim iri gözlerinin her birinden iri birer damla elindeki çay fincanına doğru hızla inerken.

“Niye?”

Bizi farketmişler. Biz kim diye sormuş muydum? Kara gülümün bundan önceki sevgililerini de öfkeli ve kıskanç babası önemsemiş miydi? Ben niye böyle önemli oluyordum? Bu soruları tam sorup sormadığımı bile hatırlamıyorum. Çünkü yarı bencil, yarı korkak bir şey yüreğimi köreltmış, beni de acımasızlıkla kendi içime kapamıştı. Hem onu kaybetmekten -üstelik ne kadar büyük bir acı çekeceğim daha aklımın ucundan bile geçmiyordu- korkuyordum, hem de korkuları yüzünden artık divana uzanıp poz vermediği ve benimle sevişmediği için ona içerliyordum.

“Perşembe günü bunu Cihangir’de daha iyi konuşuruz,” dedim. “Nuri çıkmış, ev boş artık.”

Ama ondan sonraki buluşmamızda gene Resim ve Heykel Müzesi’ne gittik. Müzeye, okulundan dolmuşla çok çabuk gidilebilen ve resimlerle dolu bomboş odalarında öpüşülebilen bir yer olarak ayağımız çok alışmıştı. Üstelik bizi şehrin hüznünden ve gittikçe artan soğuşundan da koruyordu. Ama bir süre sonra boş müzenin ve çoğu kötü resimlerin kendileri de şehirden daha kuvvetli bir hüznün kaynağı olmaya başladı. Üstelik artık bizi tanıyan bekçiler oda oda bizi takip etmeye ve modelimle benim aramda gittikçe artan gerilimler çıkmaya başladığı için orada da öpüşmüyorduk.

Oysa kısa sürede müzede daha sonraki neşesiz günlerimizde bile vazgeçemeyeceğimiz alışkanlıklar edinmiştik. İstanbul’un sınırlı sayıdaki müzelerinin bütün bekçileri gibi bize “niye geldiniz sanki!” ifadesiyle ekşi ekşi bakan iki ihtiyara artık sormamalarına rağmen öğrenci kartlarımızı gösterirken yapay bir neşeyle her seferinde hal hatır sorar, müzenin sahip olduğu küçük birer Bonnard ve Matisse’in sergilendiği odalara girerken, bu ressamların adlarını huşu içinde aynı anda birbirimize fısıldar ve ilhamı kıt pek çok akademik Türk ressamının içler acısı tablolarının önünden hızla geçerken taklit ettikleri Avrupalı ustalarının adlarını çabuk çabuk sayardık: Cezanne, Leger, Picasso. Bizi hayal kırıklığına uğratan şey, çoğu Avrupa’ya yollanmış, asker kökenli bu ressamların Batılı ressamlardan etkilenmeleri değil de bu etkilerle yaptıkları resimlerin bizim aşkla ve üşüyerek gezdiğimiz şehrimizin havasından, dokusundan, ruhundan pek az şey taşımasıydı.

Gene de ama, bir zamanlar Dolmabahçe Sarayı’nın veliaht dairesi olan bu odalara -Atatürk’ün öldüğü odanın iki adım ötesinde öpüştüğümüzü düşünmek de bizi ürpertirdi- yalnızca boş ve elverişli oldukları ya da İstanbul’un yorucu yoksulluğunun yanında Osmanlı’nın son devir ihtişamı için, yani yüksek tavanları, harika balkon demirleri ve çoğu yanlarındaki duvara asılı resimlerden çok daha güzel bir Boğaz manzarasına bakan yüksek pencereleri için değil, sevdiğimiz bir resim için de

geliyorduk.

Bu, Halil Paşa'nın "Yatan Kadın" adlı tablosuydu. Hilton lobisinden sonraki ilk buluşmamızda, müzede hiç oyalanmadan hızla yürüyüp resmin karşısına geçtik: Mavi bir sedire genç bir kadın, tıpkı bu resmi ilk görünce şaşırın benim hevesli modelim gibi ayakkabılarını çıkararak uzanmış ve ressama (kocasına?) kederle bakarken tıpkı sevgilimin sık sık yaptığı gibi bir elini başına yastık etmişti. Bu resme bizi bağlayan şey, ressamın modeliyle benim modelim arasındaki tuhaf benzerlik kadar, resmin durduğu küçük kenar odanın ilk gelişlerimizde öpüşmek için elverişli olmasıydı.

Yaşlı ve meraklı bekçilerden birinin yaklaştığını, gacırcı gucur inleyen parkelerden her anlayışımızda öpüşü kesip resme bakıp çok ciddi bir pozla konuşmaya başladığımız için resmin bütün ayrıntılarını biliyorduk. Daha sonra Halil Paşa hakkında ansiklopedilerden edindiğim bilgiler de katılmıştı bunlara.

"Havalar soğudukça kızın ayaklarının üşüdüğünü düşünüyorum," dedim ben.

"Başka kötü haberlerim var," dedi resme her bakışında Halil Paşa'nın modeline daha çok benzediğine karar verdiğim sevgilim. "Annem de bu sefer beni görücüye çıkarmak istiyor."

"Sen de çıkıyor musun?"

"Komik geliyor. Adam bilmemkimlerin Amerika'da okumuş oğluymuş." Zengin ailenin adını da alaycılıkla fısıldadı.

"Baban onlardan on kat zengin."

"Anlamıyor musun? Beni senden kurtarmak istiyorlar."

"Görücüye çıkıp kahve sunacak mısın?"

"Orası önemli değil. Evde mesele çıksın istemiyorum."

"Cihangir'e gidelim," dedim. "Senin gene bu 'Yatan Kadın' gibi resmini yapmak istiyorum. Seni doya doya öpmek istiyorum."

Takıntılarımı yavaş yavaş keşfeden ve onlardan korkan güzelim son sorum yerine ikimizin de aklında olan asıl soruya bir cevap vermeye girişti. "Babam senin ressam olmak istemene fena halde takmış vaziyette," dedi. "Sen sarhoş ve fakir ressam olacaksın, ben de çıplak modelin... Böyle korkuları var."

Gülümsemeye çalıştı, ama başarısızca. Parkelerin ağır ağır ama kuvvetle gacırcıdamasından bekçimizin yaklaşmakta olduğunu anlayarak, -öpüşmememize rağmen- alışkanlıkla "Yatan Kadın"a dönüp konu değiştirdik. Oysa, "baban kızıyla her 'çıkan' (bu kelime bu anlamda Türkçede ilk bu sıralarda kullanılmaya başlanmıştı) gencin ne iş yaptığını ve kızıyla ne zaman evleneceğini bilmek zo-runda mı?" demek isterdim. (Ama tıpkı dans ettikleri her kıza âşık olan bazı arkadaşlarım gibi ben de aklımın bir köşesiyle onunla evlilik düşleri kurmaya başlamıştım bile.)

“Babana mimarlık okuduğumu söyle!” demek de isterdim. (Ama bu da hem babasına cevap yetiştirmeye çalışmak, hem de şimdiden bir hafta sonu ressamı olmayı kabul etmek anlamına geliyordu.)

Cihangir’e gidelim mi sorusuna olumlu bir cevabı her alamayışında -artık haftalar olmuştu- bir süre soğukkanlılıkla ve mantıkla çalışma yeteneğini kaybeden kafam bir kavga çıkarma azmiyle “ressam olmakta ne varmış?” diye de sormak istiyordu. Ama

“Türkiye’nin ilk Resim ve Heykel Müzesi”nin, İstanbul’un en güzel yerindeki bu gösterişli veliaht dairesinin boşluğu ve duvarlardaki açması resimlerin sefaleti bu soruya yeterli bir cevaptı. Asker olan Halil Paşa’nın yaşlılığında hiçbir resim satamadan, ona modellik eden hüznü karısıyla orduvevlerinde ucuz yemek yiyerek yaşadığını daha yeni okumuştum.

Sonraki buluşmamızda, onu içtenlikle eğlendirmeye çalışarak Şehzade Abdülmecit’in

“Haremde Goethe” ve “Haremde Beethoven” adlı ciddi resimlerini gülümsesin diye gösterdim modelime. “Cihangir’e gidelim mi?” diye soruverdim sonra. Oysa bu soruyu sormamaya kendi kendime yemin etmişim. Elimi tutunca uzun bir süre sustuk. “Seni kaçırmam mı gerekiyor?” dedim gençlik filmlerinden çıkma bir havayla.

Telefon konuşmalarına sınırlama geldiği için çok daha zor gerçekleşen bir sonraki buluşmamızda, müzede, “Yatan Kadın”in önünde, güzel ve hüznü modelim, gözlerinden yaşlar akarken bana babasının bir yandan oğullarını çok fena döverken, bir yandan da kızını “hastalıklı” denecek kadar çok sevdiğini, her şeyden kışkırdığını, ondan korktuğunu söyledi. Ayrıca o da babasını çok seviyordu. Ama şimdi beni daha çok sevdiğini biliyordu ve ihtiyar müze bekçimizin koridora girdiğini duyuran ayak sesleri kapımıza gelinceye kadar geçen yedi saniyede o zamana kadar hiç hissetmediğimiz bir şiddetle ve çaresizlikle öpüştük. Öpüşürken ikimiz de kırılacak bir porselen eşya tutar gibi birbirimizin yüzünü tutuyorduk.

Bütün bu süre boyunca, şatafatlı çerçevenin içinden hüznü bizi seyreden Halil Paşa’nın karısına döndük sonra. Bekçi kapıda belirdiğinde, “Beni kaçır,” dedi güzelim.

“Peki.”

Babaannemden aldığım harçlıkları yıllar önce biriktirip yatırdığım bir banka hesabım vardı; anne-baba kavgalarının bir sonucu olarak üzerime geçirilmiş, Rumeli Caddesi’nde bir dükkânın dörtte biri ve birtakım hisse senetleri benimdi de onların nerede olduğunu bile bilmiyordum. Graham Greene’in eski bir romanını iki haftada Türkçeye çevirirsem, artık polisten kaçmayan Nuri’nin ta-nıdığı bir yayımcıdan alacağım parayla, hesaplarıma göre, güzel modelimle Cihangir’de yaşayacağım atölyem benzeri bir dairenin iki aylık kirasını verebilirdim. Onu gerçekten kaçıırırsan! bugünlerde niye bu kadar dertli olduğumu soran annem bizim dairede kalmama izin verir miydi?

Bunları, ileride itfaiyeci olmayı düşünen bir çocuğunkinden biraz daha gerçekçi bir düzeyde düşünerek geçirdiğim bir haftadan sonra Taksim’deki ilk buluşmamıza gelmeyince, soğukta onu bir buçuk saat bekledim. Akşamüstü, birilerine içimi boşaltmazsam delireceğimi anladığım için uzun zamandır aramadığım Robert Kolejli lise arkadaşlarıma telefon ettim. Beni âşık, dertli ve çaresiz

görmekten hoşlandıkları Beyoğlu meyhanesinde, zil zurna sarhoş olmamı gülümseyerek karşıladılar, on sekiz yaşından küçük bir kızla, babasının rızası olmadan değil evlenmek, aynı evde oturursam bile hapse tıkalacağımı hatırlattılar, sarhoş saçmalıklarım üzerine onun için okulu bırakıp, çalışıp para kazanırsam nasıl ressam olacağımı beni fazla üzmeden sordular ve “yatan kız”la istediğim zaman buluşabileceğim bir dairenin anahtarını da dostlukla elime tutuşturdular.

Dame de Sion’un kalabalık kapısından uzak bir köşede onu iki kere bekledikten sonra karlı bir öğleden sonra liseli sevgilimi okul çıkışından kaçırmayı başardım. Daha önceden gidip görüp biraz daha “normal” bir yere benzetmeye çalıştığım “daireye” gitmeye, oraya başka kimsenin gelmediğine yeminler ederek ikna ettim. Yalnız bana anahtarı veren iyi yürekli kolej arkadaşımın değil, babasının da o zamanki deyişle “garsoniyer” olarak kullandığını daha sonra öğreneceğim daire öyle berbat bir yerdi ki, kara gülüm, orada resim yapmamızın ya da kendimizi daha iyi hissetmek için resim yapıyor pozu yapmamızın da boşuna olacağını bana hemen hissettirdi.

Bir duvarında banka takvimi asılı duran, raflarında iki Johnny Walker viski şişesi arasında Encyclopedia Britannica’nın elli iki cildi uzanan bu dairenin büyük yatağında sevgilimle, her seferinde daha da artan bir hüznle savaşıyor üç kere seviştik. Beni sandığımdan çok daha fazla sevdiğini, sevişirken titrediğini ve ikide bir akan gözyaşlarını gördükçe karnımdaki ağrı daha artıyor ve bana yaklaşmakta olan acının şiddetini kestirip kendimi daha da çaresiz hissediyordum. Çünkü her buluşmamızda babasının Şubat tatilinde kendisini kayak bahanesiyle İsviçre’ye götürüp sonra orada zengin Araplarla kafadan çatlak Amerikalıların çocuklarını yolladığı lüks bir okula yazdıracağını öyle bir telaş ve ısrarla anlatıyordu ki, ona inanıyordum. O zamanlar daha fazla dertlenmesin diye Türk filmlerindeki sert erkekler gibi “onu kaçıracakımı” söyler, güzelimin yüzündeki mutlu bakışı görünce söylediğime de inanırdım.

Şubat ayının başında, tatilden önceki son buluşmamızda yaklaşan felaketi kafamızdan çıkarmak ve kendisine teşekkür etmek için bize evinin anahtarını veren arkadaşımınla buluştuk. Diğer lise arkadaşlarımın da katıldığı ve sevgilimi ilk defa gördükleri o akşam, bana, kişiliğimin değişik yönlerine seslenen arkadaşları, çevreleri asla birbiriyle tanıştırmama, karıştırmama konusundaki içgüdüsel kararlılığımın ne kadar doğru olduğunu hatırlattı. Kara gülüm ile kolejli arkadaşlarım arasında her şey ta başlangıcından kötü gitti.

Önce onunla yakınlık kurmak için, hafiften benimle dalga geçmeye kalktıklarında, başka mutlu bir zamanı olsa (mesela tatil mahallesinin rıhtımlarından denize neşeyle atlayıp atlayıp sudan çıktığı o günler...) şakalara katılacak olan güzelim konuyu uzatmadan beni korudu. Annesinin, babasının kim olduğu, ne iş yaptıkları, nerede oturdukları gibi mal-mülk ve zenginlik araştırmasını da, küçümsediğini gösteren bir hareketle kısa kesince, gecenin geri kalanında Bebek’teki lokantada Boğaz’a bakıp, kafa çekip futbol maçlarından, markalardan söz etmek dışında tek eğlence, dönüş yolunda Boğaz’ın en dar yerinde, Aşıyan’da arabayı durdurup karşı yakadaki yeni bir ahşap konak yangınına seyretmek oldu.

Kandilli’de, burna yakın Boğaz’ın en güzel ahşap yalılarının birinin daha yandığını hissedince daha iyi görebilmek için arabadan indim. Yangından seyir zevki alan arkadaşlarımdan sıkılan güzelimin eli de elimdeydi. Bir yandan çay içerken bir yandan da son Osmanlı konaklarının birinin daha yanışını seyreden kalabalıktan, arabalardan uzaklaşmak için Hisar boyunca yürüdük. Lisedeyken derslerden kaçıp, vapurla karşıya geçip o sokaklarda çok gezindiğimi anlattım ona.

Soğukta küçük mezarlığın önündeki karanlıkta, başdöndürücü Boğaz akıntısının karanlık gücünü kemiklerimizde hissederken, güzel modelim beni çok sevdiğini fısıldayınca onun için her şeyi yapacağımı söyleyerek bütün gücümle ona sarıldım.

Öpüşürken arada bir gözlerimi açıp baktığımda, kadife teninde karşı kıyıdaki yangının turuncumsu ışığını görüyordum.

Dönüş yolunda arabanın arkasında elele sessizce oturduk. Arabadan inip apartmanın kapısına çocuk adımlarıyla koşusu onu son görüşüm oldu. Sonraki randevuya gelmedi.

Üç hafta sonra, yarı yıl tatili bitip dersler başlayınca, öğleden sonraları, Dame de Sion'un kapısına gidip biraz uzaktan kapıdan çıkan kızları tek tek seyretmeye, onu beklemeye başladım. On gün sonra yaptığım işin boşuna olduğunu, artık gitmemem gerektiğim kendime söylesem de, bacaklarım beni kendiliğinden lisenin kapısına götürür, her seferinde kalabalık dağılana kadar beklerdim. Bir gün kalabalığın içinden, erkek kardeşlerinin en büyüğü ve en sevimlisi belirdi ve ablasının İsviçre'den çok selamı olduğunu söyleyip bir zarf uzattı bana. Bir muhallebicide sigara içerken açtığım mektupta yeni okulundan çok memnun olduğunu, ama beni ve İstanbul'u da çok özlediğini yazıyordu. Ben de ona, dokuz uzun mektup yazdım, yedisini bitirip zarfa koydum ve beşini postaladım. Hiç cevap alamadım.

HALIÇ VAPURU

1972 Şubatı'nda mimarlık fakültesinin ikinci yılındayken derslere gittikçe daha az girmeye başladım. Güzel modelimi kaybetmemin, gittikçe içine girdiğim yalnızlığın ve hüznün ne kadar payı vardı bunda? Bazan Beşiktaş'taki evden hiç çıkmaz, bütün gün okurdum. Bazan kalın bir kitabı (Cinler, Harp ve Sulh, Buddenbrooklar) yanıma alır, derste okumaya devam ederdim. Kara gülün yokluğundan sonra da "atölyeme" gidip resim yapma heyecanım tuhaf bir şekilde azalmaya devam ediyordu. Kâğıdın, tuvalin üzerine çizgiyi çeker, boyayı sürerken, çocukken hissettiğim oyun ve zafer duygusunu yeterince duymuyordum artık.

Mutlu bir çocukluk eğlencesi olarak başlayan resim zevkimi nedenim tam kavra-yamadan kaybetmeye başladığım, yerine de ne yapacağımı bilemediğim için, güçlü bir huzursuzluk dalgası bütün ruhumu yavaş yavaş ele geçiriyordu. Resim yapmadan yaşamak, arada bir terketmek zorunda olduğum asıl dünyayı, başkalarının "hayat" dediği şeyi yavaş yavaş bir hapishaneye çeviriyordu. Bu duygu üzerime fazla gelirse ve çok da sigara içersem- nefes almakta zorlanıyor ve sıradan hayatın içinde tıknefeslikle boğulduğumu hissediyordum. Kendime bir kötülük etmek, bundan da hoşlanmazsam dersten, okuldan kaçmak gelirdi böyle zamanlarda içimden.

Atölyeme gene arada bir gidip, badem kokulu modelimi bütün gücümle unutmaya çalışarak ya da tam tersi, bütün gücümle hatırlamaya çalışarak resim yapıyordum ama yaptığım resimlerde eksik bir şey vardı. Çocukluğum çoktan bitmişti ama hâlâ resimden bana aynı çocuksu mutluluğu vermesini istediğim için yanıliyordum belki.

Yaptığım resmin ortasında, o resmin olacağı şeyi düşünerek anlar ve onu yeterli bulmayarak yarıda bırakırdım. Bu kararsızlıklar bana her yeni resimde, çocukluğumda olduğum gibi, kendimi mutlu hissetmek istiyorsam resmi artık önceden düşünmem gerektiğini sezdirmişti. Resim hakkındaki bu düşünceyi nasıl geliştireceğimi de bilmiyordum. Belki de şimdiye kadar resim yaparak hep mutlu olduğum için, resim yüzünden artık acı çekmem gerektiğini, hünerimi ancak bu acıyla geliştireceğimi anlayamıyordum.

Bütün bu huzursuzlukların bulaşıcı olduğunu görmek de beni korkutuyordu:

"Mimarlık sanatının da" yıllar sonra, benim için resim yapmak gibi bir şey olacağını anlamıştım. Üstelik kesme şekerlerden ya da tahta küplerden ev yapmanın dışında, mimarlık ile ilgili mutlu bir çocukluğum da olmamıştı. Teknik Üniversite'nin çoğu sıradan ve mühendis ruhlu hocalarının da mimarlık ile ilgili oyuncu, yaratıcı herhangi bir zevki yoktu.

Mimarlık dersleri bana asıl yapmam gereken şeyi, yaşamam gereken bir başka

"hakiki" hayatı kaçırdığım vakit kaybettiğim yerler olarak gözükmeye böyle başladı. Bu duyguya kapıldığım vakit sınıfta konuşulan şeyler, çalmasını istediğim ders zili, hocanın anlattıkları, ders aralarında sigara içip şakalaşanlar, herkes gözümde bir zamanlar yaşayıp ölmüş kendi asıllarının hayaletine dönüşür, kendim de, bu amaçsız, yanlış ve boğucu dünyadan bir türlü çıkamadığım için kendimi küçümser ve nefes almakta zorlanırdım.

Kimi rüyalarımdaya olduğu gibi, vaktin hızla geçtiği, yetişmem gereken yere bir türlü varamadığım bu boğucu âlemden çıkmak için derslerde defterlere birşeyler yazar, yanlarına birşeyler çizerdim: Hocaların resimleri, ders dinleyen sınıf arkadaşlarımdan arkadan yapılmış karakalem çizimleri, derslerde anlatılanların ve olup bitenlerin taklitleri, parodileri, pastişleri ve ilkel kafiyeli “manzumeler”...

Bütün bu yazı çizi çabasına ve mimarlık sınıflarında yazıp çizdiğim her şeyi merakla bekleyen ve istediğim gibi gülümseyerek okuyan küçük bir okur grubu oluşturmuş olmama rağmen vaktin hızla aktığı ve hayatımın şimdiden boşu boşuna geçtiği duygusu bazan öylesine yoğunlaşırdı ki, bütün bir günü geçirmek için geldiğim Taşkışla’daki Mimarlık Fakültesi binasından içeri girişimden bir saat sonra canımı kurtarmak ister gibi koşa koşa (ve zemin taşları arasındaki çizgilere basıp basmadığıma hiç aldırmadan) kendimi dışarı atar, İstanbul sokaklarında gelişigüzel kaybolurdum.

Taksim ile Tepebaşı arasındaki arka sokakları, bir zamanlar annemle Galatasaray’dan dolmuşa binip eve dönerken geçtiğimiz ve altı yaşımıdayken bana uzak masal diyarları gibi gözükene, Pera’nın on dokuzuncu yüzyıl sonunda Ermeni ustalarca yapılmış mahallelerini yıkılmadan önce o günlerde gezdim. Bazan Mimarlık Fakültesi’nden Taksim’e çıkar, gelişigüzel bir otobüse biner ve keyfimin istediği gibi, ayaklarımdan beni kendiliğinden götürdüğü yerlere giderdim: Kasımpaşa’nın dar ve yoksul sokaklarını, Balat’ın ilk gidişlerimde bana yapay bir tiyatro dekoru gibi gözükene eski evlerini, yeni göçler ve yoksullukla tuhaf bir doku edinmiş eski Rum ve Yahudi mahallelerini, Üsküdar’ın ta 1980’lere kadar ahşap evlerle kaynaşan son derece Müslüman ve aydınlık arka sokaklarını, Kocamustafapaşa’nın hızla beton apartmanlarla bozulan ve bana kötü niyetli gözükene eski ve korkutucu sokaklarını, Fatih Camii’nin bana hep çok çarpıcı gelen harika avlusunu, Balıklı ve civarını, Kurtuluş ve Feriköy’ün yoksullaştıkça eskiyen ve insana bu orta sınıfların devlet baskısıyla din, ırk ve dil değiştire değiştire binyıllardır (aslında elli yıldır) hep buralarda oturduğunu düşündürten ve yokuş aşığı indikçe (tıpkı Cihangir, Tarlabası ya da Nişantaşı’nda olduğu gibi) daha yoksullaşan mahallelerini amaçsızca böyle gezdim. Sırf okuldan, derslerden ve yavaş yavaş hissettiğim gibi, herkesinki gibi bir iş-masa-büro sahibi olmaktan kaçmak için ilk defa gittiğim bu mahalleler, içimdeki kötülük, öfke, hüznün duygularının rengiyle kafama hiç silinmemecesine kazındı.

Oralarda birşeyler arayarak, kendi amaçsızlığımdan ve aylaklığımdan hoşlanarak ve duvar duvar, sokak sokak öğrendiğim bu şehirle bir gün birşeyler yapacağımı da aklımın bir köşesiyle sezerek yaptığım bu gezintiler bende öylesine duygusal izler bırakırdı ki, daha sonra çok daha sıradan nedenlerle ve sıradan duygularla bir iş ya da bir davet nedeniyle bu sokaklara gittiğim zaman bu yerlerin bende hüznünlü anılarla kaynaşan o özel köşeler olduğunu ilk başta çıkartamaz, ancak yıkıntı halindeki eski bir mahalle çeşmesini ya da geçen yıllarda daha da eskimiş bir Bizans kilisesinin (Pantokrator, Küçük Ayasofya) yıkık duvarını ya da bir yokuşun başından, bir cami duvarıyla be-te-be kaplı berbat bir apartmanın arasından gözükene Haliç manzarasını görüp hatırlayınca bu yerlere ilk geldiğim zamanki dertli, tasalı halimi ve aynı yerden, aynı noktadan baktığım manzaranın şimdi bana ne kadar değişik gözükteğüğünü anlardım.

Manzarayı yanlış hatırlama değildi bu, yalnızca aynı manzaraya bambaşka bir duyguyla bakmaktı. Şehrin manzaralarına bakmak, sokaklarda yürüyerek, gemiyle gezinerek, İstanbul’un verdiği duyguları görüntülerle birleştirmektir, ama gezinerek şehrin manzaralarını seyretmek bu değildir yalnızca, bir de içinde bulunduğunuz ruh halini şehrin size verdiği görüntülerle birleştirebilmektir. Bunu hünerle

ve içtenlikle yapmak, insanın hafızasında şehrin görüntülerini en derin ve içten duygularla, acıyla, kederle, hüznle ve zaman zaman mutluluk, yaşama sevinci ve iyimserlikle birleştirmektir.

Bir şehre böyle bakmayı öğrenmişsek ve en hakiki ve en derin duygularımızla manzaraları yeterince birleştirme fırsatı bulacak kadar uzun bir süre aynı şehirde yaşamışsak, bir süre sonra tıpkı bazı şarkıların bize bazı aşkları, sevgilileri, umut kırıklıklarını hemen hatırlatması gibi -şehrimizin sokakları, görüntüleri, manzaraları-bize tek tek bazı duyguları, ruh hallerini hatırlatan şeylere dönüşür. Belki de, pek çok mahallesini, arka sokağını ya da ancak bir tepeden gözüken çok özel bir manzarasını badem kokulu sevgilimi kaybettiğim ve okuldan kaçtığım günlerde ilk gördüğüm için İstanbul bana o kadar hüzünlü bir yermiş gibi görünür.

Artık peşinden koşup resmini yapacağım bir modelimin de olmadığını anladığım ilk günlerde, iyice sıklaşan bu okuldan kaçmaların ve aylak gezintilerimin birinde daha sonra rüyalarımı çok sıradan ve basmakalıp imgelerle (dolunay saat kadranına dönüşüyor) işgal edecek zaman takıntıma uygun düşen bazı şeyler hissettim. 1972

Martı'nda bir öğleüstü Taksim'den bindiğim dolmuştan (tıpkı kara gülle yaptığımız gibi) o zamanlar yapılabildiği gibi, istediğim yerde, Galata Köprüsü'nün üzerinde indim. Basık, karanlık, grimsi mor bir gök vardı yukarıda. Kar yağdı yağacak gibiydi ve köprünün kaldırımları bomboştu. Köprünün Haliç yanında ahşap merdivenler gördüm, aşağı indim.

Burada kalkmakta olan küçük bir şehir hattı vapuru gördüm. Kaptanı, makinisti, halatçısı, hepsi küçük geminin iskeleye bağlandığı yerde toplanmış, bir deniz motorunun mürettebatı gibi gemiye binen tek tuk yolcuları sanki karşılıyor, kendi aralarında sigara-çay içip sohbet ediyorlardı. Ben de içeri girerken, havaya uyup, onlara selam verdim ve burada, bu geminin içinde, kalkış saatini bekleyen solgun paltolu, takkeli, elleri fileli, başörtülü bu yorgun insanlarla uzun zamandır tanıştıyormuşum, onlarla birlikte, her gün bu gemiyle Haliç'te yolculuk ederek işe gidip geliyormuşum gibi hissettim kendimi.

Gemi sessizce hareket edince bu benzersiz cemaat duygusu, şehrin kalbine ait olma hissi öylesine güçle beni sardı ki, bir başka şeyi daha hissettim: Yukarıda, şimdi trolleybüslerin boynuzlarını ve banka reklamlarını gördüğüm köprünün üstünde, şehrin anayollarında 1972 yılının Mart ayının bir öğleüstü yaşanırken, bizler aşağıda, çok daha eski, çok daha geniş ve ağır bir zamanın içindeydik. Köprünün bir rastlantıyla gördüğüm Haliç iskelesine açılan basamaklarını iner-ken sanki otuz yıl geriye, İstanbul'un dünyadan daha kopuk, daha yoksul ve daha hüzünlü olduğu günlere geri gitmiştim.

Küçük geminin ilk katındaki arka salonun titreyen pencerelerinden Haliç'in iskeleleri, eski İstanbul'un ahşap yapılarla kaplı tepeleri, servilerle kaplı mezarlıklar yavaş yavaş akmaya başladı: Bitip tükenmeyen fabrikacıklar, imalathaneler, bacalar, tütün depoları, yıkıntı halindeki Bizans kiliseleri, su kıyısındaki izbe ve dar sokaklarla en gösterişli Osmanlı camileri, yokuşlar, karanlık tepeler, tersaneler, paslanmış gemi leşleri, yoksul mahalleler... Zeyrek'teki Pantokrator Kilisesi, Cibali'deki büyük tütün depoları, ta arkadaki Fatih Camii'nin gölgesi bile geminin bulanık ve titreyen pencereleri yüzünden yıpranmış eski filmlerde gördüğüm İstanbul manzaraları gibi, gün ortasında bana gecenin içindeymiş gibi gözüksü.

İskelelerden birine yanaşınca, geminin makinesinin, annemin dikiş makinesininkini hatırlatan

gürültüsü dinliyor, pencereler de titremediği için Haliç'in durgun suları, Fener iskelesinin yanındaki tavuklar ve horozlarla gemiye binen eli sepetli teyzeler, arkadaki eski Rum mahallesinin dar sokakları, imalathaneler, depolar, variller, eski araba lastikleri, şehirde hâlâ gezinen at arabaları, yüz yıllık kartpostallardaki gibi kesin ve açık çizgilerle ve siyah-beyaz gözüküyordu. Gemi tekrar hareket edip Haliç'in mezarlıklarla kaplı karşı yakasına doğru yol alırken, pencereler yeniden titremeye başlıyor, geminin bacasından tüten koyu kara dumanın etkisiyle manzara daha hüznü ve resim gibi görünüyordu. Bazan gök kapkaranlık oluyor, derken tıpkı bir köşesi alev alan film gibi soğuk bir kar aydınlığı belirliyordu.

Büyük tarihinin yanında yaşayan yoksulluğu, dış etkilere o kadar açık olmasına karşın içine dönük mahalle ve cemaat hayatını bir sır gibi sürdürüyor oluşu, dışa dönük anıtsal ve doğal güzelliğinin arkasında günlük hayatının kırık dökük, kırılğan ilişkilerden kurulması mıdır İstanbul'un sırrı? Ama, bir şehrin genel nitelikleri, ruhu ya da özüne ilişkin her söz kendi hayatımız hakkında, daha çok da kendi ruhsal durumumuz hakkında dolaylı olarak konuşmaya dönüşür. Şehrin bizim kendimizden başka bir merkezi yoktur.

1972 Martı'nda okuldan kaçıp eski Haliç vapurunda Eyüp'e giderken kendimi İstanbullularla bu kadar yoğun bir şekilde özdeşleştirmemin anlamı neydi?

Kalbimi kıran aşk hikâyesinin ve bütün hayatımı vereceğimi sandığım resim zevkinin elimden kaçışının, şehrin hüznünün yanında önemsiz olduğuna kendimi inandırmak istiyordum belki. Kendimden çok daha yenik, ezik ve kederli olan İstanbul'a bakarak kendi acımı unutmak istiyordum da denebilir. Ama melodramatik Türk filmlerinin, daha baştan hüznü yaralanmış, bu yüzden de "aşkta ve hayatta" kaybetmeye programlanmış kahramanları gibi şehrin hüznünü kendi hüznüme bahane de etmiyordum. Çünkü özel konumumdan ötürü kendi acımı kimseyle paylaşmak istemiyordum. Özel konumum: Ailem ve yakın çevrem şair-ressam olmayı ciddiye alacak gibi değildi hiç. Şehrin şair-ressamları ise şehri göremeyecek kadar gözlerini Batı'ya dikmişlerdi: Galata Köprüsü'nün üzerindeki trolleybüslü, banka reklamlı modern çağa ait olmak için çırpınıyorlardı.

Ben ise şehri görmenin bedeli olan hüznü alışık değildim, belki de içimdeki mutlu oyuncu çocuk yüzünden İstanbul'da hüznü en uzak kişi bendim, bu duyguya alışmak istemiyor, varlığını içimde hissettikçe onu kabul edemiyor, huzursuzlukla koşturuyor, İstanbul'un yalnızca "güzelliğine" sığınmak istiyordum. Bir şehrin güzelliği, tarihinin zenginliği ya da esrarı bizim ruhsal acılarımıza niye ilaç olsun? Belki de yaşadığımız şehri, tıpkı ailemiz gibi, başka çaremiz olmadığı için severiz! Ama onun neresini, neden seveceğimizi icat etmemiz gerekir.

Hasköy'e yaklaşan Haliç vapurunun içinde bütün akıl karışıklığı ve hüznüme rağmen bana derslerde öğretilenlerden çok daha derin bir bilgi ve teselli sunduğu için de İstanbul'a o kadar bağlı olduğumu hissediyordum. Vapurun titreyen pencerelerinden yıkıntı halindeki eski ahşap evler, devletin hiç bitmeyen baskıları sonucu boşalmış Fener'in yarı metruk Rum mahalleleri ve yıkıntı ha-lindeki binaları ile birlikte şimdi karanlık bulutların içinde daha esrarlı duran Topkapı Sarayı, Süleymaniye ve İstanbul'un tepeleri, camiler ve kiliselerle yapılmış silueti gözüküyordu.

Tarihle yıkıntıların, yıkıntılarla hayatın, hayatla tarihin bu özel içice geçişi şehrin ahşap ve taşla yapılmış eski dokusunun kalıntıları, uzak mahallelere gitme zevki bana tükenmekte olduğundan endişelendiğim resim zevkimin yerini tutacak neredeyse hazır bir "ikinci dünya" gibi geliyordu. Bu

gelişigüzel, şiirsel karışıklığın içinde olmak istiyordum! Çocukluğumda babaannemin evinde, derslerde sıkıldıkça bu ikinci dünyaya, hayal dünyasına kaçtığım gibi, şimdi de mimarlık okumaktan sıkıldıkça İstanbul’da kayboluyordum. İstanbul’da yaşamının bedeli olan hüznü, bu kaçınılmaz kadere bir an önce ulaşıp rahatlamak istediğim de söylenebilir.

Bu gezintilerimde gittiğim yerlerde hep birşeyler yer, şimdiki normal dünyaya, yani eve, elimde hep birşeylerle dönerdim: Dolaşımdan kalkmış, kenarları tırtıllı bir telefon jetonu; arkadaşlarıma gülümseyerek göstereceğim “hem ayakkabı çekeceği, hem gazoz açacağı”, bin yıllık bir duvardan düşmüş bir tuğla parçasının kenarı, o zamanlar İstanbul’un bütün eskicilerinde bolca bulunan çarlık banknotları, otuz yıl önce batmış bir şirketin damgası, mahalle satıcısının terazi ağırlıkları, gezintilerimin sonunda çoğu zaman ayaklarımın beni kendiliğinden götürdüğü sahaflardan alınmış ucuz ve eski kitaplar...

Şehrin bu şeyimsi, dokunulabilir yanını, yalnızca ondan nesnelere, taşlar, biletler, kitaplar saklayarak değil, onunla ilgili kitaba, dergiye, kâğıda geçmiş her türlü bilgiyi, programı, tarifeyi ilginç ve “önemli” bulup toplayarak da hissedirdim. Bu topladığım şeyleri sonsuza kadar saklamayacağımı, onlarla biraz oynayıp, oyalanıp unutacağımı da aklımın bir köşesiyle bilirdim. Bu yüzden, hiçbir zaman sonuna kadar giden o takıntılı toplayıcılar ya da Koçu benzeri bilgi koleksiyoncuları gibi olamayacağımı da hissedirdim. Ama ilk edindiğim sırada bu bilgilerin bir gün bir büyük tasarımın - bir büyük resmin ya da bir dizi resmin ya da o sırada okumakta olduğum Tolstoy, Dostoyevski, Mann’inkiler gibi bir roman ya da ne olduğunu bilmediğim büyük bir şeyin- parçası olacağını da söyledim kendime.

İstanbul’un her türlü tuhaflık ve eski şey, emperyal büyüklük ve tarihin döküntülerinden oluşan dokusunun şiirselliğini kaçınılmaz bir hüznü birlikte hissettiğim zamanlarda, bu dokunun çok özel sırrının ve şehrin şiirinin yalnızca, yalnızca bana gözüktüğünü de sanırdım: Hüznü hem kendi mutlu ve ayrıcalıklı hayatıma yabancı bir şey, hem de şehirden bana geçmesi kaçınılmaz olan bir duygu ve kader gibi benimseyerek Haliç gemisinin pencerelerinden gördüklerimi, benim gibi kimse görmemiştir, derdim gururla kendi kendime!

Bu şiirsel bakış açısına sahip olduğum zaman şehir ile ilgili her şeyi ya da her bilgiyi, gerçekleşmekte olan bir şiirin, bir resmin, bir sanat eserinin ya da müzenin çok önemli bir parçası karşısındaymış gibi heyecanla karşılardım. Ayrıca bu duyarlılıkla dokunduğum her şey, her bilgi sanki bir sanat eseri olacaktı. Bu heyecanla bir başka sıradan bilgiden, pencereleri titreyen gemiden söz edeyim. Adı Kocataş’tı. İkiz kardeşi Sarıyer ile birlikte 1937’de Haliç’te, Hasköy Tersanesi’nde inşa edilmişti. Bu iki gemiye Hıdiv Abbas Hilmi Paşa’nın Nîmetullah adlı yatından çıkarılan 1913 yapımı iki motor takılmıştı. Geminin pencerelerinin bu kadar çok titremesi, motorun gemiye iyi oturmadığının belirtisi olabilir miydi? Bu tür ayrıntıları sevdiğim için kendimi İstanbullu hissediyor, bu duygu hüznümü, hayat karşısındaki korkularımı daha derin ve daha hakiki kılıyordu. Küçük Kocataş gemisi beni Eyüp’e bıraktıktan on iki yıl sonra, 1984’te emekliye ayrıldı.

Amaçsız gezilerimin, “kaybolmalarımın” sonunda beraberimde getirdiğim bir eşya, birkaç eski kitap, bir kartvizit, eski bir kartpostal ya da eski ve kıymetli bir eşya gibi sarıldığım şehir ile ilgili tuhaf bir bilgi kaynağı, yaptığım gezintinin “gerçek” olduğunun bir kanıtı gibi gelirdi bana; şehirle ilgili düşlerimin bu hurda eşyalar ve daha hurda bilgiler aracılığıyla gerçekleşeceğini düşünürdüm. Tıpkı Coleridge’in, düşünde gördüğü gülü uyanınca elinde bulan kahramanı gibi, bu şeyler ve kitaplar bana

İstanbul'un, çocukluğumda içinde gezindiğim mutluluk verici ikinci dünyası gibi benim bir hayalim değil, bu hayale yakın bir gerçek olduğunu da hissettirirdi.

Kocataş gemisinin beni bıraktığı Eyüp ile derdim, Haliç'in sonundaki bu küçük ve mükemmel köyün bana gerçek değil, hep bir hayal gibi gözükmektedir. Kendi içine kapalı, "Doğulu", esrarlı, dindar, pitoresk, mistik bir hayal olarak Eyüp o kadar mükemmeldir ki, bana bir başkasının İstanbul'a yakıştırdığı bir Doğu hayaliymiş, İstanbul'da yaşayan bir çeşit Türk-Doğu-Müslüman Disneyland'iymiş gibi gelir. Şehir surlarının dışında olması, bu yüzden Bizans etkisini ve İstanbul'un taşıdığı kat kat karışıklığı taşımaması mıdır bunun nedeni? Ya da güzel mezarlıklarının, ağaçlarının, evlerinin içice geçmesi mi? Yüksek tepeler yüzünden burada akşamın erken gelmesi mi? Ya da burada her şeyin, mimari ölçülerin dini ve mistik bir alçakgönüllülükle küçük tutulması mı Eyüp'ü İstanbul'un büyüklüğünden ve güçlü ve enerjik karmaşasından -kire, pasa, dumana, kırık, çatlak, döküntü ve yıkıntıya ve pisliğe varan gücünden- uzak tutmuştur?

Şehre "romantik" Doğu düşleriyle gelen, herkesi tatmin eden yanını Eyüp, İstanbul'un sürekli Batılılaşan ya da Batılı malzemeyi alıp kendinin kılan ve kendini yenileyen merkezine, bürokrasisine, devlet kurum ve binalarına uzak olmasına borçluydu. Piyer Loti'nin bu bozulmamış hali yüzünden sevdiği, bir ev alıp yerleştiği bu harika Doğu düşü, bu bozulmamış mükemmeliyeti yüzünden de bana itici gelirdi hep. Bu yüzden Eyüp'e varmak, o gün Haliç'in yıkıntılar ve tarihle yapılmış manzarasında mutlulukla hissettiğim hüznün sonu oldu. İstanbul'u yıkıntıları, hüznü ve bir zamanlar sahip olduğu şeyleri kaybettiği için sevdiğimi yavaş yavaş anlıyordum. Başka eşyalar edinmek, beni mutlu eden yıkıntıları görmek için oradan uzaklaştım ve başka yerlere yürüdüm.

ANNEMLE BİR KONUŞMA:

SABIR, İHTİYAT, SANAT

Uzun yıllar akşamları annem salonda tek başına oturup babamı bekledi. Babam briç kulübüne, daha sonra da başka yerlere gider, gecenin iyice geç vakti, çoğu zaman annem onu beklemekten sıkılıp uyuduktan sonra eve gelirdi. Annemle ben, karşılıklı akşam yemeğini yedikten (çok meşgulüm, gelemeyeceğim, siz yiyin, diye telefon etmiş olurdu babam) sonra annem masaya serdiği krem rengi bir örtünün üzerinde iskambil kâğıtlarıyla fal bakardı.

Elli ikişerlik iki deste oyun kâğıdını teker teker açıp, hem rakam ve değer, hem de bir kırmızı bir siyah olarak sıralamaya çalıştığı oyunun mantığında, aslında falda olduğu gibi kendi geleceğini bilmekten ya da oyun kâğıtlarının yolladığı işaretleri okuyup hayatının alacağı şekle uygun bir hikâyeye uydurma zevkinden çok, oyuncunun sabrını deneyen bir yan vardı. Bu yüzden pasyans (patience - sabır) denilen oyunun ortasında, bazan ben odamdan salona gelip falının çıkıp çıkmadığını sorduğumda annem her seferinde aynı cevabı verirdi:

“Fal diye bakmıyorum canım, vakit geçirmek için açıyorum. Saat kaç olmuş? Bir kere daha açayım, uyuyacağım.”

Bunu söylerken Türkiye’de ilk günlerini yaşayan siyah-beyaz televizyondaki eski bir filme ya da eski Ramazanlar hakkındaki bir tartışmaya (devlet görüşünü yayan tek bir kanal vardı zaten) uzaktan, oturduğu yerden şöyle bir bakış atar, “Ben seyretmiyorum, kapa istiyorsan,” derdi.

Ama bu sefer, ekranda beliren çocukluğumun siyah-beyaz sokaklarına ya da bir futbol maçına bir süreliğine ben bakardım. Televizyondaki görüntülerle oyalanmaktan çok akıl karışıklığı, öfkeler ve kararsızlıklarla kapısını kapayarak içinde tek başına oturduğum odamdan biraz dışarı çıkmak ve o günlerde akşamları annemle hep yaptığımız gibi biraz konuşmak, biraz da tartışmak için yapardım bunu.

Tartışmaların bazıları çok kırıncı kavgalara da dönüşürdü. Daha sonra bu kavgalardan pişman olur, odama dönüp kapıyı kapayıp sabaha kadar kitap okurdum. Bazan da annemle kavga ettikten sonra soğuk İstanbul gecesine çıkar, Taksim civarında, Beyoğlu’nda elimdeki sigarayı tüttüre tüttüre tek başıma amaçsızca yürür, kötü, karanlık arka sokaklarda iyice üşüylene kadar gezinir, bütün şehir ve annem uyuduktan sonra eve dönerdim. Ondan sonraki yirmi yıl yapacağım şeyi, geceleri sabaha karşı dörtte uyuyup, öğleyin on ikide uyanmayı yavaş yavaş alışkanlık ediniyordum.

O günlerde annemle konuşmalarımızın ve tartışmalarımızın, söz açıkça oraya gelsin ya da gelmesin tek bir konusu vardı: 1972 kışında, Mimarlık Fakültesi’nin ikinci yılının ortasında, birden derslere gitmemeye başlamıştım. Kaydımın silinmemesi, okuldan atılmamam için gerekli birkaç derse gitmek dışında Taşkışla’daki Mimarlık Fakültesi’ne hiç uğramıyordum artık.

Bazan cesaretsizlikle, “ileride mimarlık yapmasam da, bir üniversite diplomam olur” diye düşünüyor, bu düşünce arkadaşlarım ve babam tarafından da sık sık tekrarlanıyor ve bütün bunlar

beni de etkilediği için, durumum en azından annemin gözünde belirsiz hale geliyordu. Oysa ben artık mimar olamayacağımı derinden bir şekilde biliyordum.

Daha kötüsü, resim yapma zevkimin, içimde daha acı verici bir boşluk bırakarak öldüğünü de görüyordum. İkinci bir dünyaya kaçma dürtümü sabahlara kadar kitaplar, romanlar okuyarak, geceleri Taksim-Beyoğlu sokaklarında, Beşiktaş'ta yürüyerek de geçiştiremeyeceğimi bildiğim için kararsızlığım zaman zaman bir telaşa dönüşüyor, o zaman birdenbire masamdan kalkıyor, durumumu anneme kabul ettirmeye çalışıyordum. Bunu neden yaptığım, ve dahası ona kabul ettirmeye çalıştığım şeyin ne olduğunu da tam bilmediğim için konuşmalarımız bir çeşit kör dövüşüne dönüşüyordu.

“Gençliğimde ben de senin gibiydim,” derdi mesela annem, daha sonra düşüneceğim gibi, belki de beni sınırlandırmak için. “Senin gibi hayattan kaçardım. Teyzelerin üniversitede, entellektüeller arasında ya da balolarda, partilerde eğlenirken, ben senin gibi evde kalır, dedenin eski Illustration dergilerine aptal aptal saatlerce bakardım.” Bir an sigarasından bir nefes çeker, söylediklerinin bende bıraktığı izi yüzümde görmek isterdi. “Utangaçtım, hayat-tan korkardım.”

O bunları söylerken, kafam “senin gibi” ifadesine takılır, bir öfke içimde hızla büyürken, kendimi tutmaya çalışır, annemin bunları “benim iyiliğim için” ya da öyle sandığı bir şey için söylediğini kendime tekrarlardım. Ama annemin sözlerinin arkasına o da katıldığı için kalbimi kıran, belki de bu yüzden tartışıp savaştığım daha derin bir görüş vardı. Bakışlarımı televizyondan çekip Boğaz'da bir aşağı bir yukarı ağır ağır giden şehir hatları gemilerinin projektör ışıklarına çevirir, beni öfkeliendiren bu konuyu düşünürdüm. Annemin açıkça söylemediği bu görüşü İstanbul'un tembel burjuvaları ve onlar gibi düşünen köşe yazarları kötümserlik ve küstahlık anlarında şu sözlerle sık sık dile getirirlerdi: “Burada zaten iyi bir şey hiç olmaz.”

Bütün şehrin iradesini kıran hüznün ile ilişkiliydi bu karamsarlık. Ama hüznün arkasında bir kayıp ve yoksulluk olduğuna göre, hali vakti yerinde İstanbul zenginleri niye bu görüşü bu kadar çok tekrarlıyorlardı? Zenginlikleri rastlantıya bağlı olduğu için belki. Bu rastlantıyı gizlemek için taklit etmek istedikleri Batı medeniyetinin parlak ürünlerine benzeyen şeyler yaratamadıkları ve bütün bu başarısızlığı yaratıcısı ve parçası oldukları karamsar ve hüznü bir kültüre yıkmak için belki de.

Bu yıkıcı ve ihtiyatlı orta sınıf dilinden bütün hayatı boyunca pek çok şey alan annemin kötümserliğinde gene de haklı olduğu bir yan vardı. Evlenmelerinden ve ağabeyimle benim doğmamızdan hemen sonra babam onun kalbini acımasızlıkla kırmaya başlamıştı. Onunla evlenirken aklının ucundan hiç geçirmediği babamın yokluklarının ve ailenin yoksullaşmasının annemi hayat karşısında sürekli bir savunma konumuna getirmiş olduğunu hep hissettim.

Çocukluk yıllarımızda, annem, ağabeyim, ben çarşı pazarda, Beyoğlu'nda birlikte yürürken, sinemalara, parklara giderken annemin üzerindeki erkek bakışlarını farkettilerinde yüzünde beliren ifade, aileyi ve kendini dışa karşı koruyan bir ihtiyat ve dikkati sezdim hemen. Ya da ağabeyimle ben sokaklarda tartışmaya, itişmeye başladığımızda, annemde bir öfke ve bezginlik kadar, bir koruma dürtüsünü de görürdüm.

Annemin sık sık hissettiğim bu ihtiyat dürtüsü “normal olun, sıradan olun, herkes gibi olun,” derdi bize. “Dikkati çekmeyin hiç.” Alçakgönüllü olmayı, azla yetinmeyi öne çıkaran ve bütün kültüre damgasını vurmuş tasavvuf terbiyesinden, geleneksel ahlaktan da çok şeyler taşıyan bu görüş insanın

kafasını birşeylere takıp okulu bırakmasını, derslere gitmemesini anlayabilecek gibi değildi hiç. Kendimi önemsememeli, ahlaki ve düşünsel takıntılarımı fazla ciddiye almamalı, tutkulu olacaksam, çalışkan, dürüst ve iyi olmak, herkese benzemek için tutku duymalıydım.

Resim, sanat, yaratıcılık filan gibi şeyleri fazla ciddiye almak Avrupalıların hak ettiği bir şey, der gibiydi hep annem. Yirminci yüzyılın ikinci yarısında İstanbul’da yaşayan bizler, eski zenginliğini kaybetmiş, yoksul düşmüş, gücünü yitirmiş, iradesi ve isteği zayıflamış bir kültürün insanlarıydık. “Burada zaten iyi hiçbir şey olmayacağını” baştan aklımdan hiç çıkarmamalı, sonra üzülmemeliydim.

Başka zamanlar aynı konuyu derinleştirmek için annem, benim adımla Osmanlı padişahlarının adları içinden kendisinin seçip bana verdiğini, çünkü padişahlar içerisinde en çok Sultan Orhan’ı sevdiğini söylerdi. Bunun nedeni Sultan Orhan’ın asla büyük işler peşinde koşmaması, göze çarpmaması, sıradan hayatında hiçbir aşırılık olmaması ve tarih kitaplarının ikinci Osmanlı padişahından saygıyla ama üzerinde fazla durmadan söz etmeleriydi. Annem gülümseyerek anlattığı bu seçiminin anlam ve önemini benim de kavramamı isterdi hep.

Bu yüzden babamın dönüşünü beklediği o akşamlarda odamdan çıkıp annemle tartışmaya her başlayışında, İstanbul’un bana sunduğu kırık dökük, hüznü ve alçakgönüllü hayat kadar, annemin benim için öngördüğü sıradan hayat hikâyesine direndiğini de bilirdim. Bazan kendi kendime, “Niye gidip onunla tartışıyorum?” diye sorardım ve bu soruya bir türlü doyurucu ve hakiki bir cevap bulamayınca ruhumda anlamı bana da açık olmayan daha karmaşık süreçlerin gizlendiğini hissetmiş olurum.

“Eskiden de okuldan kaçardın,” dedi annem, kâğıtlarını hızlı hızlı açarken.

“Hastayım, karnım ağrıyor, ateşim var* filan derdin. Cihangir’deyken bir ara bunu alışkanlık edinmiştin. Gene ‘hastayım, okula gitmeyeceğim,’ dediğin bir sabah, ‘yeter artık!’ diye bağırdım sana. ‘Hasta olsan da olmasan da şimdi derhal evden çıkıp okula gideceksin. Seni evde istemiyorum’.”

Belki de beni sinirlendirdiğini çok iyi bildiği için ikide bir anlattığı hikâyenin bu noktasında annem her zaman yaptığı gibi önce bir güldü, sonra bir süre sustu, sigarasından bir nefes çekti ve benim yüzüme bile bakmadan, ama her zamanki memnun havasıyla ekleyiverdi: “Ondan sonra bir sabah bile ‘Hastayım, okula gitmeyeceğim,’ demedin.”

“Şimdi söylüyorum o zaman!” dedim birden hırsla. “Bir daha Mimarlık Fakültesi’ne gitmeyeceğim.”

“Peki ne yapacaksın? Benim gibi hep evde mi oturacaksın?”

Annemle bir kavga edip, evin kapısını vurup, gecenin karanlığında Beyoğlu’nun arka sokaklarında yarı sarhoş, yarı deli gibi herkesten ve her şeyden nefret ettiğime inanarak ve sigara içerek tek başıma uzun uzun yürümek isteği içimde yavaş yavaş büyüyordu.

O yıllarda bazan saatler süren bu yürüyüşlerim sırasında bacaklarımın beni götürdüğü yerlere yürürken, şehrin vitrinlerine, lokantalarına, yarı aydınlık kahvelerine, köprülerine, sinema önlerine, ilanlarına, harflerine, pisliğine, çamuruna, kaldırımlardaki karanlık su birikintilerinin üzerine düşen

yağmur tanelerine, neon lambalarına, arabaların ışıklarına ve çeteler halinde çöp tenekelerini deviren köpeklere bakar, en ücra mahallenin en dar ve hüzünlü sokağındaiken içimden de koşa koşa eve dönmek ve şehrin bu görüntüleri, bu karanlık ruhu, bu karmakarışık, esrarlı ve yorgun halini anlatan birşeyler yazmak gelirdi. Tıpkı bir zamanlar mutluluk, neşe ve hırstan oluşan bir duygunun ruhumda kıpırdamaya başlamasıyla birlikte karşı koyulmaz bir resim yapma isteğinin içimde yükselmesi gibi bir şeydi bu, ama tam ne yapacağımı da bilmiyordum.

“Asansör mü geliyor?” diye sordu annem.

İkimiz de dikkatle dinledik, ama asansör motorunun iniltiye benzer sesini duyamadık: Babam gelmiyordu. Annem bana şaşırtıcı gelen yepyeni bir sabırla falına yoğunlaşınca, bir süre onu seyrettim. Ellerinde, kollarında çocukluğumda, günlük hayat içersinde onda hep gördüğüm, beni ona bağlayan, ondan şefkat gelmezse bana aşırı acı çektiren birşeyler vardı, ama bu jestlerin ve hareketlerin tam ne olduğunu çıkaramıyordum artık. Ona aşırı bir sevgi ya da aşırı bir kızgınlık duymak arasında kalakaldığımı hissettim.

Dört ay önce, uzun süren iz sürmelerden sonra annem, babamın Mecidiyeköy’de bir yerde gizli sevgilisiyle buluştuğu apartmanı bulmuş, anahtarı beceriklilikle kapıcıdan almış ve boş daireye girince, daha sonra bana soğukkanlılıkla anlatacağı görüntüyle karşılaşmıştı. Babamın evde giydiği pijamanın aynısı o evdeki yatağın yastığının üzerinde de duruyordu ve başucundaki komodinin üzerine de, tıpkı bizim evdekinde olduğu gibi babamın o sırada okumakta olduğu briç kitapları üstüste dizilmiş, bir kule yapılmıştı.

Annem gördüklerinden uzun bir süre kimseye söz etmemiş, aylar sonra gene böyle sabırla pasyans açıp, sigara içip, göz ucuyla da televizyona baktığı gecelerin birinde, ben odamdan çıkmış onunla konuşurken, birden bana her şeyi anlatmıştı. İşitmekten hiç hoşlanmadığımı anladığı için annemin kısa kestiği bu hikâyeyi her hatırlayışımında, babamın her gün gidip bir süre yaşadığı o ikinci evin varlığı içimde tüylerimi ürperten bir metafizik duygu uyandırmaya başlamıştı: Sanki babam benim yapamadığım şeyi yapmış da şehirdeki benzerim, ikizini bulmuş ve her gün bir süre gizli sevgilisiyle değil de ikiziyle buluşuyormuş gibi gelirdi bazan bana ve bu yanılsama hayatımda ve ruhumda bir eksiklik olduğunu bana hissettirirdi.

“En sonunda bir üniversiteyi bitirmen gerek,” dedi annem oyun kartlarını açarken.

“Resimle geçinemeyeceğine göre hayatta, çalışacaksın. Biz de eskisi gibi zengin değiliz artık.”

“Bu doğru değil,” dedim, çünkü hayatta hiçbir şey yapmasam bile, annemin, babamın mülklerinin bana yeteceğini aklımın bir köşesiyle çoktan hesaplamıştım.

“Yani resimle geçinebileceğini mi sanıyorsun?”

Annemin sigarasını sinirli sinirli küllüğe bastırması, sesindeki hafif alaycı, hafif küçümseyici hava ve benim için çok önemli bir konuyu konuşurken ilgisiz bir şekilde kâğıtlarla oynaması, akşamları yaptığımız o ana-oğul kavgalarından birine doğru başarıyla ve tam hızla ilerlediğimizi hissettiriyordu.

“Burası Paris değil, İstanbul,” dedi annem, neredeyse mutlulukla. “Dünyanın en iyi ressamı da olsan

kimse ipelemez seni. Yapayalnız kalırsın. Önünde güzel bir hayat varken her şeyi bırakıp ressam olmak istemeni de kimse anlamaz. Sanata, resme kıymet veren zengin bir toplumda olsak, hadi neyse. Ama Avrupa’da bile Van Gogh ile Gauguin’in biraz çatlak olduğunu zaten herkes bilir.”

Babamın 1950’lerde yutar gibi okuduğu egzistansiyalist edebiyatın efsaneleri annemin de kulağına çalınmıştı elbette. Bu tür bilgilerin doğruluğunu sınamak için, annemin sık sık başvurduğu, cildi yıpranmış, sayfaları sararmış ansiklopedik sözlüğe bir gönderme yaparak alaycı olmaya çalıştım:

“Senin Petite Larousse bütün sanatçıların deli olduğunu mu yazıyor?”

“Bilmiyorum oğlum. İnsan çok yetenekli, çok çalışkan bir sanatçıysa, talihi de varsa Avrupa’da herhalde meşhur olabilir. Türkiye’de ise kesin deli olursun. Sakın yanlış anlayıp alınma, bütün bunları sen ileride üzülme diye söylüyorum.”

Cinlerimi başıma çıkartan şey, her biri içime işleyen bütün bu sözleri, pasyans açarken ve fazla üzerlerinde durmadan söyleyivermesiydi.

“Alınacağım söz neymiş?” dedim belki de daha yakıcı bir sözle yaralanma isteğiyle.

“Kimsenin senin ruhsal sıkıntılar içinde olduğunu düşünmesini istemem,” dedi annem, “bu yüzden okuluna gitmediğini arkadaşlarıma söylemiyorum. Onlar için senin gibi birinin ressam olacağım diye üniversiteyi bırakması anlaşılacak bir şey değildir. Kaçırdığını düşünürler, dedikodu ederler.”

“Her şeyi söyleyebilirsin onlara,” dedim. “Onlar gibi budala olmamak için zaten her şeyi bırakmak istiyorum.”

“Hayır, öyle yapmayacaksın,” dedi annem. “Çocukken de en sonunda eline çantam alır, tıpış tıpış okuluna giderdin.”

“Mimar olmak istemediğimi anladım artık.”

“İki yıl daha oku, bir üniversite diploması edin oğlum, sonra istersen mimar olursun, istersen ressam.”

“Hayır.”

“Biliyor musun, Nurcihan mimarlığı bırakman hakkında ne diyor,” dedi annem, çok iyi hissettiğim bir can yakma isteğiyle. “Babanla kavgalarımız seni sarstığı için bu kadar öfkeli olduğunu, babanın çapkınlıkları yüzünden de okula gitmediğini söylüyor Nurcihan.”

“Senin o kuşbeyinli sosyete arkadaşlarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil!” dedim öfkeden çıldırır gibi. Her seferinde olduğu gibi şaşırtıcı olan şey, annemin beni kızdıracak bir laf etmekten hoşlandığını bilmeme rağmen, avlanarak, kendi girdiğim oyunun sonunda tuzağa düşüp hakiki bir öfkenin içinde kendimi kaybetmemdi.

“Çok gururlusun oğlum,” dedi annem. “Ama hoşuma gidiyor bu halin. Çünkü hayatta önemli olan şey sanat manat değil, aslında gurur. Pek çok insan gururlu ve mağrur oldukları için Avrupa’da sanatçı

oluyor. Çünkü orada sanatçıya muslukçu, zanaatkar gibi değil, çok özel biriymiş gibi davranıyorlar. Ama sen, burada hem ressam olup hem de aynı gurura sahip olabilecek misin? Resimlerini bu işlerden hiç anlamayan bu insanlara kabul ettirebilmek, satabilmek için devlete, zenginlere, daha da kötüsü, cahil gazetecilere yaltaklanmak zorunda kalacaksın. Yapabilecek misin bunları?”

Öfkemin, hiddetimin içinde beni kendimin dışına atan başdöndürücü bir hayatiyet hissettim; derinliği bana bile hâlâ şaşırtıcı gelen bir hırs duyuyor, evden çıkıp sokaklarda koşmak istiyordum. Aynı anda annemle birkaç dakika daha, tuhaf bir yok etme, isyan etme, acı verme ve acı çekme azmiyle ağız kavgasına tutuşacağımı, daha sonra, en şiddetli sözleri ettikten sonra kapıyı vurup kirli, karanlık gecenin içine çıkıp, arka sokaklara koşacağımı biliyordum.

Bacaklarım beni kırık dökük kaldırımlı, sönük ya da solgun lambalı, parke taşı kaplı, dar ve hüznü sokaklara götürecektir, oralarda bu kederli, pis ve yoksul yerlere ait olmanın sapık mutluluğuyla ve bir gün büyük bir şey yapma azmi ve hayalleriyle uzun uzun yürüyecek ve gözlerimin önünden oyun oynar gibi geçen resimlere, kurgulara, hayallere, sefil ama hırslı olma mutluluğuyla bakacaktım.

“Flaubert de bütün hayatı boyunca annesiyle bir evde oturmuş!” diye devam etti annem kâğıtlarını dikkatle açarken, beni daha da öfkeliendiren yarı şefkatli, yarı küçümseyici bir havayla. “Ama senin bütün hayatını benimle aynı evde pinekleyerek geçirmeni istemem. Orası Fransa. Büyük sanatçı deyince akan sular durur. Burada ise okulunu bırakıp, bütün hayatını annesinin karşısında geçiren ressam sonunda ya tımarhanelik olur ya meyhanelik. Yalnızca bir ressam olmaya çalışırsan mutsuz olursun, biliyorsun bunu. Bir mesleğin, sana güven verecek, para kazandıracak bir işin olursa, inan bana, resim yapmaktan da daha çok zevk alacaksın.”

Mutsuzluk, öfke ve keder anlarında niye gece yarısı şehir sokaklarında yürüyeceğimi hayal etmekten hoşlanıyordum? Niye İstanbul’un turistlerin sevdiği, kartpostallara basılan o günlük güneşlik manzaralarını değil de yarı karanlık arka sokaklarım, akşamüstlerini, soğuk kış gecelerini, solgun sokak lambalarının ışığı altında hayal meyal seçilen yarı gölge insanlarını ve artık herkesin unutmakta olduğu parke taşlı manzaralarını ve tenhalığını seviyordum?

“Mimar olmazsan, başka bir iş kurup para kazanmazsan zenginlerin, güçlülerin eline bakarak yaşayan o zavallı Türk sanatçıları gibi kompleksli, huzursuz biri olursun, anlıyor musun oğlum. Sen de biliyorsun ki, hiç kimse bu ülkede yaptığı resimlerle geçinemez. Sürünürsün, küçümsenirsin, aşağılanırsın ve bütün hayatın kompleksler, huzursuzluklar ve alınganlıklarla geçer. Yakışır mı bunlar senin gibi akıllı, güzel, içi hayat dolu birine?”

Beşiktaş’a inince, dolmuşa binmek yerine, Dolmabahçe Sarayı’nın duvarı boyunca stadyuma kadar yürürüm, diye kuruyordum içimden. En azından yirmi metre yüksekliğindeki, taşları yosun tutmuş, kararmış, kalın ve eski saray duvarı boyunca çınar ağaçlarının arkasında geceleri yürümekten hoşlanıyordum. Öfke anlarında alnımda atışları şiddetlenen damar gibi içimde büyüyen enerjiyi Dolmabahçe’de hissedersen, on iki dakikada yokuş yukarı Taksim’e çıkarım, dedim kendi kendime.

“Çocukken, en kötü günümüzde bile, her zaman gülümseyen, neşeli, sevimli, iyimser, ne şeker bir çocuktun. Seni her gören gülümserdi. Yalnız sevimli olduğun için değil, kötülük, kötümserlik nedir bilmeyen, canı hiç sıkılmayan, en fena zamanda kendi kendine hayaller kurup mutlulukla oynamayı bilen, iyimser bir çocuk olduğun için de. Böyle birinin, zenginlerin eline bakan, mutsuz, dertli bir

sanatçı olmasına, annen olmasaydım bile razı olamazdım. Bu yüzden bu dediklerime hiç alınmamamı, beni dikkatle dinlemeni istiyorum.”

Taksim’e çıkarken Galata’nın ışıklar içindeki yarı karanlık manzarasına bir bakış atacak, sonra Beyoğlu’na çıkacak, İstiklal Caddesi’nin girişindeki kitap tezgâhlarında üç-beş dakika oyalanacak, sonra açık televizyonun ve içerideki kalabalığın gürültüsüyle inleyen birahanelerin birinde votkalı bir bira içerken, içerideki herkes gibi sigara tütürecek (etrafta ünlü bir şair, yazar, sanatçı var mı diye bakınacak) bütün bu bıyıklı erkek kalabalığının içinde meraklı ve tek başına (ve çocuk yüzlü) bir genç olmamın dikkatleri çektiğini hissedince kapıdan çıkıp gecenin içine karışacaktım.

Anacaddede biraz yürüdükten sonra Beyoğlu’nun arka sokaklarında, Çukurcuma’da, Galata’da, Cihangir’de, ıslak kaldırımlarda yansıyan sokak lambalarının ve televizyonların ışıklarım seyrederek arada bir durup, bir eskici dükkânının, sıradan bir bakkalın vitrin olarak kullandığı buzdolabının ya da çocukluğumdan kalma bir reklam mankenini hâlâ sergileyen bir eczanenin vitrinine bakarken aslında ne kadar da mutlu olduğumu farkedecektim.

Şimdi evde annemi dinlerken içimde hissettiğim başdöndürücü, güzel ve saf öfke, bir saat sonra Beyoğlu’nun arka sokaklarında -yoksa Üsküdar’ın ya da Fatih’in arka sokaklarına mı gitseydim-üşüyerek yürürken bütün geleceğimi ışıltı ışıltı parlatan bir hırsa dönüşecekti. O zaman biradan ve uzun uzun yürümekten hafifçe sersemlemiş kafamda şehrin kirliliği, karanlık ve hüznü sokaklarının çok sevdiğim eski bir film gibi titrettiğini hissetmek beni öylesine mutlu edecekti ki, bu harika anları saptamak, saklamak -tıpkı çok sevdiğim bir meyveyi ya da küçük bilyeyi ağzıma alıp saatlerce orada saklamak gibi bir duyguydu bu- boş sokaklardan eve dönüp, masama oturup kâğıt-kalemle birşeyler yazıp çizmek isteyecektim.

“Şu duvardaki resmi babanla evlendiğimizde Nerminler hediye ettiler bize. Onlar evlenince biz de onlara hediye almak için babanla ünlü ressamın evine gittik.

Türkiye’nin en ünlü ressamının, resim almak için kapısını birileri en sonunda çaldı diye ne kadar sevindiğini, bu sevincini gizlemek için ne pozlar yaptığını ve biz elimizde resim çıkarken yerlere kadar eğilip nasıl temennalarla selamlar verdiğini görseydin, bu ülkede ressamdı, sanatçıydı hiç olmak istemezdim oğlum. Bu yüzden bu insanlardan, oğlumun ressam olmak için okuldan kaçtığını saklıyorum.

Boş kafalı dediğin o insanlar bir gün satın alsınlar diye resim yapabilmek için senin bütün hayatını, geleceğini karartıp okulu bıraktığını öğrenirlerse, babanı ve beni küçümseme zevki için, bahşiş verir gibi bir-iki resim satın alırlar senden, belki acırlar, biraz para da verirler. Ama asla bir sanatçıya kızlarını vermezler.

Resmini yaptığın o şeker kızın babası, kızının sana âşık olduğunu öğrenir öğrenmez onu niye apar topar hemen İsviçre’ye yolladı sanıyorsun? Bu fakir ülkede, bu iradesiz, zayıf ve cahil insanlar arasında, ezilmeden hak ettiğin gibi yaşayabilmen için kendi işin, zenginliğin olmalı ki, başını dik tutabilesin. Mimarlığı sakın bırakma oğlum, yazık olur sana. İki de bir sözünü ettiğin o Le Corbusier, bak ressam olmak istemiş, ama mimarlık da okumuş.” Beyoğlu’nun sokakları, karanlık köşeleri, kaçma isteği ve suçluluk duygularıyla kafamın içinde, neon lambaları gibi yanıp sönüyordu.

Bazı öfke ve aşırı duyarlık anlarında hissettiğim gibi, şehrin bütün o sevdiğim yarı karanlık, yarı çekici, kirlili ve kötücül sokakları içindeki kaçılacak ikinci dünyanın yerini çoktan almışlardı. Annemle o akşam aramızda bir kavga çıkmayacağını, az sonra kapıyı açıp beni teselli edecek sokaklara kaçacağımı ve uzun uzun yürüdükten sonra gece yarısı eve dönüp bu sokakların havasından ve kimyasından birşeyler çıkarmak için masama oturacağımı biliyordum.

“Ressam olmayacağım,” dedim. “Yazar olacağım ben.”

2002-2003